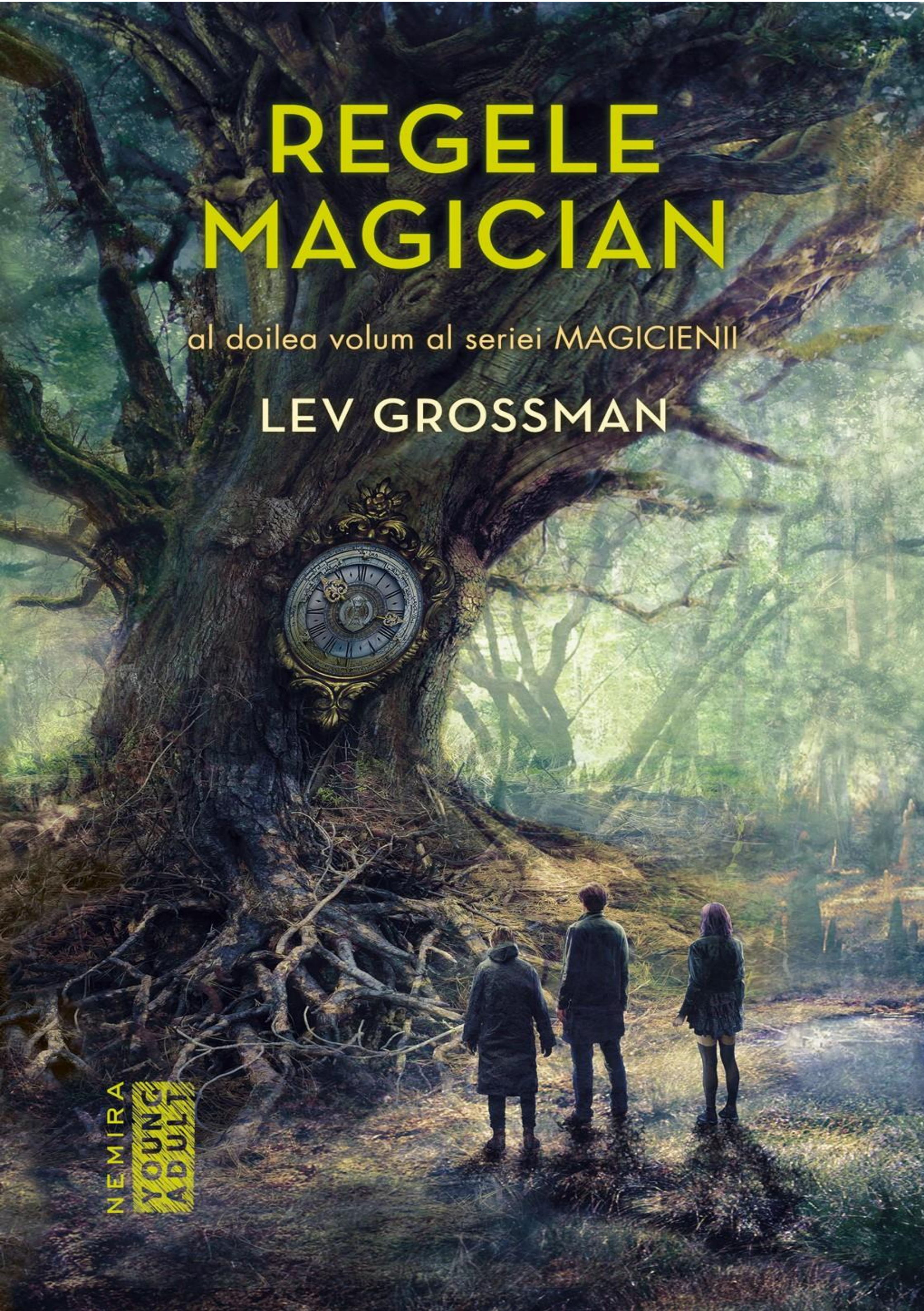

REGELE
MAGICIAN
al doilea volum al seriei MAGICIENII
LEV GROSSMAN
NEMIRA
YOUNG ADULT

LEV GROSSMAN scriitor şi jurnalist american, s-a născut la 26 iunie 1969 şi a crescut în Lexington, o suburbie liniştită a Bostonului. A studiat literatura la Harvard şi a absolvit în 1991. Câțiva ani mai târziu, a început un doctorat în literatură comparată la Yale. După trei ani a realizat că domeniul nu i se potriveşte şi a abandonat studiile. A lucrat ca editor pentru mai multe publicații online şi a început să scrie recenzii şi articole pentru diverse cotidiene şi reviste, printre care *Village Voice, Entertainment Weekly, Time Out New York, Salon.com* şi *New York Times*. În 2002 s-a angajat la prestigioasa publicație Time, devenind în scurt timp liderul rubricii de recenzii de carte.

A lansat primul roman, *Warp,* în 1997. În 2004 a apărut thrillerul literar *Codex* (Nemira, 2010), devenit în scurt timp bestseller internațional publicat în treisprezece țări. *Magicienii,* apărut în august 2009, a urcat rapid în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărți.

Trilogia MAGICIENII mai cuprinde volumele *The Magician King* (2011) şi *The Magician's Land* (2014).

Lev Grossman

Regele magician

Pentru Sophie

„Vom căuta acum ceea ce nu putem găsi."
SIR THOMAS MALORY, *Le Morte D'Arthur*

CARTEA I

CAPITOLUL UNU

Quentin călărea o iapă cenușie, cu șosețele albe, numită Neînfricata. Tânărul purta cizme negre, din piele, până la genunchi, ciorapi de culori diferite și o manta lungă, bleumarin, împodobită cu o broderie bogată din perle naturale și fir de argint. Pe cap avea o cunună din platină. O sabie lucitoare, așezată pe-o parte, i se lovea de picior – spada nu era din cele convenționale, adevărate, realmente utile într-o bătălie. Era zece dimineața, într-o zi caldă și înnorată de august. Quentin întruchipa tot ce ar fi trebuit să însemne regele din Fillory.

Vâna un iepure vrăjit.

Alături de Regele Quentin se afla o regină: Regina Julia. Înaintea lor mergea un alt cuplu regal, Janet și Eliot – tărâmul Fillory avea în total patru conducători. Călăreau de-a lungul unei cărări de pădure arcuite sus de tot, presărată cu

frunze galbene, așternute în modele așa de bine orânduite că parcă ar fi fost aranjate de mâna unui florar. Cei patru se deplasau în liniște, încet, împreună, dar fiecare adâncit în gândurile lui, cu privirea pierdută în adâncurile verzi și văratice ale pădurii.

Era o liniște relaxată. Totul era relaxat. Nimic nu le părea dificil. Visul devenise realitate.

— Stop! a zis Eliot, din fruntea călăreților.

S-au oprit cu toții. Calul lui Quentin nu și-a încetat trapul în același timp cu ceilalți – Neînfricata a ieșit puțin din rând și a mai parcurs jumătate din cale înainte ca tânărul să o liniștească și să se oprească măcar pentru o amărâtă de clipă.

Era rege în Fillory de doi ani și încă habar n-avea să călărească.

— Ce-i? a strigat el.

S-au oprit cu toții o clipă. N-aveau de ce să se grăbească. Neînfricata a pufnit o dată în liniștea din jur: un soi de dezgust cabalin semeț față de oricare ar fi fost planul pe care oamenii credeau că-l urmează.

— Mi s-a părut că am văzut ceva.

— Încep să mă întreb, a zis Quentin, dacă e măcar posibil să iei urma unui iepure.

— E iepure-de-câmp, l-a corectat Eliot.

— Tot aia.

— Ba nu e. Iepurii-de-câmp sunt mai mari. Și nu trăiesc în vizuini, ci își construiesc cuiburi în câmp

deschis.

— Nu începe iarăși, au zis la unison Julia și Janet.

— Uite care e adevărata întrebare, a continuat Quentin. Dacă urecheatul ăsta chiar poate vedea viitorul, oare nu știe deja că noi încercăm să-l prindem?

— Poate prevedea viitorul, a răspuns Julia, încet, de lângă el. Dar nu-l poate schimba. Voi trei vă certați tot așa și când erați la Brakebills?

Tânăra purta o rochie neagră, sepulcrală, de călărie și o manta cu glugă, de asemenea neagră. Se îmbrăca mereu în negru, ca și cum ar fi fost în doliu, chiar dacă Quentin nu se putea gândi la nicio persoană pe care Julia să o fi jelit. Simplu, ca și cum ar fi atras atenția unui ospătar, fata a chemat la ea o pasăre mică, ce i-a aterizat pe încheietură și apoi a ridicat zburătoarea la ureche. Ființa a ciripit și a cântat ceva, iar tânăra i-a făcut semn din cap și pasărea a zburat.

Nu observase nimeni, în afară de Quentin. Julia primea mereu mici mesaje secrete de la animalele vorbitoare. Era ca și cum tânăra s-ar fi aflat pe o altă rețea de comunicare față de ei.

— Ar fi trebuit să ne lași să-l aducem pe Jollyby, a zis Janet.

Tânăra a căscat, ținându-și dosul palmei la gură. Jollyby era Maestrul Vânătorii la Castelul Whitespire, unde trăiau cu toții. El organiza, de regulă, asemenea excursii.

— Jollyby e grozav, a zis Quentin, dar nici măcar el nu ar putea să dea de urma unui iepure în pădure. Fără câini. Când nu e pic de zăpadă.

— Da, dar Jollyby are gambe foarte bine dezvoltate. Îmi place să le admir. Poartă pantalonii atât de strâmți.

— Și eu port colanți, a replicat Quentin, prefăcându-se jignit.

Eliot a pufnit în râs.

— Îmi imaginez că trebuie să fie prin apropiere.

Eliot continua să privească printre copaci.

— Știe totul despre cum să păstreze distanță și alte trucuri. Nu-l poți ține pe omul ăla prea departe de o vânătoare regească.

— Ai grijă ce vânezi, a zis Julia, că s-ar putea să-l prinzi.

Janet și Eliot s-au privit: Julia le furnizase încă o perlă obscură de înțelepciune. Dar Quentin s-a încruntat. Julia avea dreptate, în felul ei.

Quentin nu fusese rege dintotdeauna; nici în Fillory și nici în altă parte. De fapt, niciunul dintre ei nu fusese. Tânărul crescuse ca o persoană obișnuită din Brooklyn, fără legături cu magia sau cu regalitatea, într-o lume pe care, în ciuda a tot ceea ce știa, o credea încă a fi cea reală. Considerase că Fillory e un univers ficțional, un tărâm vrăjit, care servea doar drept punct de plecare pentru o serie de romane de aventuri, pentru copii. Dar apoi învățase să facă magie la un colegiu secret, numit Brakebills, iar el și prietenii

lui descoperiseră că Fillory era cât se poate de real.

Nu era ceea ce se așteptaseră să fie. Regatul se dovedise a fi un loc mult mai macabru și periculos în viața reală, decât în cărți. Lucruri rele, oribile, se petrecuseră acolo. Oameni fuseseră răniți sau uciși ori chiar mai rău decât atât. Quentin se întorsese rușinat și disperat pe pământ. Părul îi albise.

Apoi, alături de ceilalți, se pusese din nou pe picioare și reveniseră în Fillory. Își confruntaseră temerile și pierderile suferite, ocupaseră locurile pe cele patru tronuri din Castelul Whitespire și fuseseră învestiți regi și regine. Și era minunat. Uneori, lui Quentin nu-i venea să creadă că el supraviețuise când Alice, fata pe care o iubea, murise. Îi venea dificil să aprecieze toate lucrurile bune pe care le avea acum, din moment ce Alice nu trăise ca să le vadă.

Dar n-avusese încotro. Altfel, pentru ce fusese sacrificiul ei? Quentin și-a desfăcut arcul și s-a ridicat în scări, privind în jur. Genunchii i-au trosnit amorțiți. Nu se auzea nimic, în afară de foșnetul slab al frunzelor ce cădeau printre alte frunze.

O ființă mică și rapidă ca un glonț, cenușiu-maronie, a sclipit pe cărare, la vreo treizeci de metri în fața lor, dispărând în tufișuri, cu viteză maximă. Cu o mișcare rapidă și unduitoare, care-l costase multe ore de exersat, Quentin a potrivit o săgeată în arc și a tras.

Ar fi putut folosi o săgeată vrăjită, dar nu părea *fairplay*. A țintit ceva timp, trăgând de coarda arcului, apoi i-a dat drumul. Săgeata s-a împlântat în solul argilos până la pene, chiar acolo unde se aflaseră lăbuțele lucitoare ale iepurelui, cu câteva secunde înainte.

— Pe-aproape, a zis Janet, inexpresivă.

N-aveau cum să prindă chestia aia niciodată.

— Hai, fă-mi pe plac, bine? a strigat Eliot. Daa!

Și-a înfipt pintenii în armăsarul lui negru care a nechezat și s-a întors, ascultător, bătând aerul cu copitele înainte de a se avânta pe cărarea din pădure, pe urma iepurelui. Trosnetul care-i însoțea goana prin codru s-a stins imediat. Crengile au revenit la loc, ca împinse de un resort, în urma lui și au rămas nemișcate. Eliot nu se pricepea la călărie.

Janet l-a urmărit cum se îndepărtează.

— Hiii, Silver, a făcut ea. Ce mama naibii căutăm aici?

Era o întrebare justificată. Scopul nu era capturarea iepurelui. Obiectivul lor era să… care era? Ce căutau? La castel, viețile lor erau pline de plăceri. Exista acolo un personal care avea grijă ca fiecare zi a existenței lor să fie absolut perfectă. Se simțeau ca singurii oaspeți dintr-un hotel de douăzeci de stele, din care nu erau nevoiți să plece niciodată. Eliot se simțea ca în rai. Găsise acolo tot ce iubise la Brakebills – vinul, mâncarea, eticheta – fără pic de efort. Eliot adora să fie rege.

Și lui Quentin îi plăcea, dar nu avea liniște. Căuta altceva. Nici el nu știa ce anume. Dar când Iepurele Vizionar fusese observat în zona metropolitană a Whitespireului, a știut de îndată că își dorește o zi liberă de la repaus. Voia să-și încerce norocul.

Iepurele Vizionar era una dintre Bestiile Unice din Fillory. Existau câteva zeci – Bestia Călătoare, care îi îndeplinise odată trei dorințe, Marea Pasăre a Păcii, o ființă dizgrațioasă, incapabilă de zbor, ca un cazuar, care putea opri o bătălie făcându-și apariția între cele două armate adverse. Nu exista decât câte un exemplar din fiecare, fiecare având un dar special. Supraveghetorul Nevăzut era o șopârlă uriașă care te putea face invizibil timp de un an, dacă asta era ceea ce îți doreai.

Oamenii le zăreau arareori, darămite să le mai și prindă, așa că se crease multă vâlvă în jurul lor. Nimeni nu știa de unde vin și care era scopul lor, dacă aveau vreunul. Existaseră dintotdeauna, ca o trăsătură permanentă a peisajului vrăjit din Fillory. Aparent, creaturile erau nemuritoare. Darul Iepurelui Vizionar era să prezică viitorul oricui l-ar fi prins; sau cel puțin așa spunea legenda. Nu mai fusese capturat de secole.

Nu că viitorul ar fi reprezentat o problemă urgentă în acel moment. Quentin credea că are o idee destul de clară despre ce îl aștepta și că n-avea să se deosebească prea mult de prezent.

Viața era bună.

Luaseră mai devreme urma iepurelui, când dimineața era încă crudă și umedă de rouă, și porniseră călare cântând refrenul „Kill the Wabbit”, pe melodia din „Cavalcada Walkiriilor”, încercând să imite cât mai bine vocea lui Elmer Fudd. De atunci, animalul îi purtase cale de mulți kilometri prin pădure, oprindu-se și zbughind-o, săltând și frânând, ascunzându-se în tufișuri și apoi tăindu-le mereu calea.

— Nu cred că se mai întoarce, a zis Julia.

Nu vorbea prea mult. Iar dintr-un motiv sau altul renunțase în mare parte la formele contrase.

— Păi, dacă nu putem da de urma iepurelui, măcar îl putem găsi pe Eliot.

Janet i-a dat pinteni armăsarului, ieșind de pe potecă și intrând printre arbori. Tânăra purta o bluză decoltată, de un verde forestier, și pantaloni de piele, pentru călărie, bărbătești.

Gustul ei pentru îmbrăcămintea bărbătească făcuse obiectul bârfei de la curte, în acel an.

Julia nu călărea un cal, ci un patruped enorm și blănos, pe care ea îl numea zibetă, și care arăta ca o zibetă obișnuită, lunguiață și cafenie și oarecum felină, cu un spate mlădios, doar că avea dimensiunea unei cabaline. Quentin bănuia că ființa avea darul vorbirii – ochii ei străluceau cu ceva mai multă inteligență decât ar fi trebuit să aibă și mereu părea să le urmărească discuțiile cu prea mare interes.

Neînfricata nu voia să o urmeze pe zibeta care

emana un miros moscat, deloc cabalin, dar iapa a făcut ceea ce i s-a spus, deși a trecut la un trap îmbufnat și scorțos.

— Nu am văzut nicio driadă, a remarcat Janet. Am crezut că le vom întâlni.

— Nici eu, a răspuns Quentin. Nu le mai vezi în Pădurea Reginei.

Ce păcat! îi plăceau driadele, nimfele misterioase care vegheau asupra stejarilor. Chiar te simțeai ca într-o lume magică atunci când o femeie frumoasă, purtând o rochie minusculă făcută din frunze, sărea din vreun copac.

— Mă gândeam că poate ne-ar ajuta să-l prindem. Nu poți chema sau invoca una, Julia?

— Le poți chema cât vrei, tot n-o să vină.

— Îmi petrec suficient timp ascultând cum se plâng de alocarea terenurilor, a comentat Janet. Și unde se află acum, dacă aici nu sunt? Există vreo altă pădure mai cool, mai magică, în care bântuie cu toatele?

— Nu sunt fantome, a zis Julia. Sunt spirite.

Caii au pășit cu grijă deasupra unei berme prea drepte pentru a fi naturală. Probabil că întăritura era rezultatul unei lucrături antice.

— Poate le putem convinge să rămână, a zis Janet. Să legiferăm niște stimulente. Sau să le oprim pur și simplu la graniță. E de căcat că nu mai e nicio driadă în Pădurea Reginei.

— Baftă! a replicat Julia. Driadele se luptă. Pielea lor e ca lemnul. Și au bastoane.

— N-am văzut niciodată o driadă luptându-se, a remarcat Quentin.

— Asta pentru că nimeni nu e suficient de prost ca să se bată cu ele.

Recunoscând o replică bună de final, zibeta a ales acel moment să se avânte înainte. Doi stejari robuști s-au dat la o parte, permițându-i Juliei să treacă printre ei. Apoi și-au reluat poziția, obligându-i pe Quentin și pe Janet să-i ocolească.

— Auzi la ea! a spus Janet. S-a integrat perfect. Mi s-a acrit de atitudinea ei de sunt-mai-mult-de-a-locului-decât-voi. Ai văzut-o cum vorbea cu pasărea aia?

— Oh, las-o în pace, a replicat Quentin. E în regulă.

Dar dacă era să fie complet sincer cu sine, Quentin era aproape sigur că Regina Julia era departe de a se simți în regulă.

Julia nu învățase magia ca ei, pe calea sigură, în cadrul sistemului organizat de la Brakebills. Ea și Quentin merseseră împreună la liceu, dar ea nu fusese admisă la Brakebills, așa că devenise o vrăjitoare amatoare: învățase pe cont propriu, din afară. Ceea ce practica ea nu era magie oficială, instituționalizată. Îi lipseau multe cunoștințe de bază, iar tehnica era atât de neglijentă și de dezordonată că uneori tânărului nici nu-i venea să creadă că funcționa.

Dar fata cunoștea lucruri pe care Quentin și ceilalți nu le știau. Nu beneficiase de sistemul de

la Brakebills care se asigurase, timp de patru ani, că toți urmau calea bătătorită. Tânăra vorbise cu oameni de care Quentin nici nu s-ar fi apropiat, experimentase acolo unde profesorii îi impuseseră băiatului limite. Magia ei era ca un diamant cu fațete ascuțite și ciobite, ce nu fuseseră niciodată șlefuite. Avusese parte de un alt soi de educație, iar asta o făcea specială. Vorbea diferit. Brakebills îi învățase pe ei, restul, să fie șireți și ironici la adresa magiei, dar Julia lua totul în serios. Adoptase goticul pe de-a-întregul, îmbrăcându-se într-o rochie neagră, de nuntă, și conturându-și ochii tot cu negru. Lui Janet și lui Eliot li se părea amuzant, dar lui Quentin îi plăcea. Se simțea atras de ea. Era bizară și enigmatică, iar Fillory îi făcuse pe restul, inclusiv pe Quentin, al dracului de optimiști. Tânărului îi plăcea că Julia nu era tocmai în regulă și nu-i păsa de cine remarca asta.

Locuitorii din Fillory o aveau și ei la inimă. Julia întreținea o relație specială cu ei, mai ales cu cei mai exotici, cu spiritele și cu forțele naturii, cu duhurile și chiar cu ființele mai ciudate și mai extreme – un element de stranietate, aflat în zona ambiguă dintre biologic și magie.

Julia era regina lor vrăjitoare, iar ei o adorau.

Dar educația Juliei avusese un preț. Era greu să-ți dai seama despre ce anume era vorba, dar își lăsase amprenta asupra tinerei. Nu părea să mai dorească sau să aibă nevoie de compania altor oameni. Chiar și în toiul unui dineu, al unui bal

sau al unei conversații, fata își pierdea interesul și pleca pur și simplu. Se întâmpla din ce în ce mai des. Quentin se întreba uneori cât de scumpă îi fusese educația și cum plătise, dar de fiecare dată când deschidea subiectul, Julia evita discuția. Alteori se întreba dacă nu cumva se îndrăgostea de ea. Din nou.

Din depărtare s-a auzit un corn de vânătoare – trei note limpezi și cristaline, înăbușite de liniștea grea a pădurii. Eliot dădea alarma de vânătoare.

N-o fi fost el Jollyby, dar sunetul era îndeajuns de credibil. Nu-i prea păsa lui de proiectele de lege, dar Eliot era meticulos când venea vorba despre eticheta de la Curte, care includea respectarea întocmai a protocolului fillorian de vânătoare. (Cu toate că actul uciderii i se părea dezgustător, iar de obicei reușea să-l ocolească.) Alarma a fost suficientă pentru Neînfricata. Iapa s-a scuturat, ca electrizată, așteptând permisiunea să o ia la goană.

Quentin a rânjit spre Janet, iar fata i-a întors zâmbetul entuziast. Tânărul a strigat ca un cowboy, a dat pinteni calului și pe-aici ți-e drumul.

Era incredibil de periculos, ca o cursă cu un *landspeeder*, la viteză maximă. În fața ta se deschideau pe neașteptate șanțuri, iar crengile mai joase se întindeau de nicăieri încercând să-ți reteze capul (nu la propriu, bineînțeles, deși nu erai niciodată sigur cu unii dintre arborii aceia bătrâni și răsuciți). Dar, la dracu', pentru ce exista

magia de vindecare?

Neînfricata era pursânge. Porniseră și se opriseră toată dimineața, iar iapa era nerăbdătoare să i se dea frâu liber.

Oare cât de des i se întâmpla lui Quentin să se supună vreunui risc? Când făcuse o vrajă ultima dată? N-ar fi putut spune că viața lui era presărată de pericole. Zăceau pe perne cât era ziua de lungă și-și beau mințile în timpul nopții. De la o vreme, de fiecare dată când se așeza, avea loc o întâlnire dubioasă între abdomenul lui și catarama curelei. Probabil că se îngrășase cam șase kilograme de când urcase pe tron. Nici nu era de mirare că regii erau reprezentați așa de grași în picturi. Acum erai prințul Valiant, iar în clipa următoare te transformai în Henric al VIII-lea.

Janet a ieșit de pe potecă, ghidată de notele înfundate ale cornului. Copitele cailor răsunau plin pe solul argilos și bătătorit al pădurii. Tot ce însemnau răsfățul vieții de la Curte, siguranța și confortul neîntrerupt au dispărut pentru o clipă. Trunchiuri de copaci, mărăcini, șanțuri și ziduri vechi de piatră treceau vâjâind și dispăreau în urma lor. Când stăteau sub soarele cald, când intrau în umbra răcoroasă. Torentul de frunze galbene rămânea suspendat în aer, oprit de viteza trecerii lor. Quentin a ales momentul potrivit și, când au ajuns într-un loc deschis, s-a întors larg spre dreapta și pentru o bună bucată de vreme au călărit umăr la umăr, dând sălbatic pinteni cailor.

Apoi, deodată, Janet s-a oprit. Quentin a adus-o cât a putut el de iute pe Neînfricata la pas și a întors-o, gâfâind. Tânărul spera ca armăsarul fetei să nu se fi accidentat. A mai durat cam un minut până să ajungă la ea.

Janet ședea nemișcată și dreaptă în șa, privind cu ochii mijiți în lumina întunecată a după-amiezii din pădure. Nu se mai auzea nicio chemare.

— Ce-i?

— Mi s-a părut că am văzut ceva, a răspuns tânăra.

Quentin a privit și el cu atenție. Parcă se zăreau niște forme.

— Ăla e Eliot?

— Ce mama dracului fac? a zis Janet.

Quentin a sărit din șa, și-a scos iar arcul și a potrivit o altă săgeată. Janet conducea caii în timp ce el înainta. Tânărul o auzea rostind o mică vrajă de apărare, o magie ușoară de tipul gardă-scut, pentru orice eventualitate. Quentin simțea mica încărcătură electrică.

— Rahat! a zis el gâtuit.

Quentin a aruncat arcul și a alergat spre ceilalți. Julia era jos, sprijinită într-un genunchi, apăsându-și pieptul cu o mână, gâfâind sau suspinând. Eliot era aplecat peste ea, vorbindu-i încetișor. Haina lui aurită era pe jumătate smulsă de pe umăr.

— E în regulă, a zis el, văzând chipul palid al lui Quentin. A azvârlit-o zibeta aia nenorocită și a

fugit. Am încercat să o opresc, dar nu am putut. E OK, doar că nu mai poate respira ca lumea.

— Ești în regulă, a repetat Quentin.

Tânărul și-a trecut palma peste spatele Juliei, în timp ce fata inspira horcăind.

— Ești în regulă. Întotdeauna am zis că ar fi trebuit să-ți alegi un cal obișnuit. Nu mi-a plăcut niciodată creatura aia.

— Nici eu pe tine, a îngăimat ea.

— Uite.

Eliot a arătat spre lumina ce stătea să se stângă.

— Asta a făcut-o să o ia la sănătoasa. Iepurele s-a îndreptat într-acolo.

La câțiva metri mai încolo începea o poieniță, o oază liniștită de verde, ascunsă în inima pădurii. Arborii creșteau până la marginea ei și apoi se opreau, ca și cum cineva i-ar fi smuls din loc intenționat, conturând granița cu atenție. Ar fi putut fi măsurată cu acul de compas. Quentin a pornit spre poiană. Iarba deasă, verde ca smaraldul, lucea deasupra solului negru, denivelat. În centru se ridica un singur stejar uriaș, în trunchiul căruia se afla un ceas mare și rotund.

Arborii-ceasuri erau moștenirea Santinelei, legendara – dar reala – vrăjitoare, călătoare în timp din Fillory. Copacii aceștia erau o simplă toană de magician, inofensivi, din câte se părea, și pitorești într-un mod suprarealist. Nu avea niciun rost să scape de ei, presupunând că ar fi fost posibil.

Măcar indicau ora foarte exact.

Dar Quentin nu mai văzuse niciunul ca stejarul din poiană. Tânărul a trebuit să se aplece pe spate ca să-i vadă coroana. Trebuie să fi fost înalt de treizeci de metri și era incredibil de gros, măsurând probabil cam treisprezece metri în diametru. Ceasul din scoarța lui era minunat. Cadranul se înălța mult deasupra lui Quentin. Trunchiul părea să erupă din verdele ierbii și să explodeze într-o masă de crengi întortocheate, ca un kraken sculptat în lemn.

Și se mai și mișca. Membrele lui întunecate, desfrunzite, se chirceau și se zbuciumau pe cerul plumburiu. Arborele părea scuturat de o furtună, dar Quentin nu simțea și nici nu auzea vreo adiere de vânt. Ziua, pe care o putea percepe cu cele cinci simțuri, era una liniștită. Copacul se lupta însă cu un vârtej intangibil și secret. În agonia lui, arborele-ceas înăbușise orologiul – lemnul se strânsese așa de tare că fațeta se îndoise, iar cristalul se făcuse țăndări. Mecanismele de aramă căzuseră prin cadranul spart și zăceau în iarbă.

— Măiculiță, ce monstru! a zis Quentin.

— E Big Benul arborilor-ceas, a comentat Janet, din spatele lui.

— N-am mai văzut unul ca ăsta, a spus și Eliot. Crezi că e primul pe care l-a făcut?

Orice ar fi fost, reprezenta una dintre minunile din Fillory, una reală, sălbatică, măreață și bizară. Quentin nu mai întâlnise de mult ceva

asemănător; sau poate că trecuse prea mult timp de când observase. Deodată a simțit un spasm pe care nu-l mai avusese de când se aflase în cripta lui Ember: frică și încă ceva. Uluire. Priveau misterul direct în ochi. Stăteau față în față cu punctul terminus, cu magia veche, necizelată.

Erau împreună, aliniați de-a lungul poienii. Minutarul ieșea în unghi drept din trunchi, ca un deget frânt. La un metru de baza arborelui, acolo unde căzuseră mecanismele, se ițea un vlăstar răsărit ca dintr-o ghindă. Micul copac se legăna în vântul mut. Un ceas argintiu, de buzunar, ticăia dintr-un nod al trunchiului său zvelt. Un truc simpatic, fillorian.

Avea să fie ceva extraordinar.

— Merg eu primul.

Quentin a dat să înainteze, dar Eliot și-a pus mâna pe brațul lui.

— Eu nu m-aș apropia.

— Eu da. De ce n-aș face-o?

— Pentru că arborii-ceas nu se mișcă în felul ăsta. Și nu am mai văzut vreunul stricat până acum. Nici nu știam că se pot strica. Nu e normal. Iepurele trebuie să ne fi condus aici.

— Păi, nu? E clasic!

Julia a scuturat din cap. Fata era palidă, iar în păr avea o frunză uscată, dar stătea pe picioarele ei.

— Vezi cât de exact e decupată poiana, a zis ea. E un cerc perfect. Sau, cel puțin, o elipsă. Din

centru – sau focar – radiază o vrajă puternică de arie.

— Dacă mergi acolo, nu se știe unde ajungi, l-a avertizat Eliot.

— Normal că nu știu. De asta mă și duc.

De asta avea el nevoie. Acela era momentul pe care-l aşteptase fără să aibă habar. Doamne, trecuse atât de mult timp! Urma o aventură. Nu-i venea să creadă că ceilalți ezitau. În spatele lui, Neînfricata necheza.

Nu era vorba de curaj. Prietenii săi parcă uitaseră cine erau, unde se aflau și de ce. Quentin și-a scos iar arcul și a luat o altă săgeată din tolbă. Ca încercare, tânărul s-a așezat în poziție de tragere și a trimis o săgeată spre trunchiul stejarului. Înainte să-și atingă ținta, proiectilul a încetinit, ca și cum s-ar fi deplasat prin apă, nu prin aer. Cei trei au urmărit obiectul plutind și răsucindu-se puțin înapoi, cu încetinitorul. În cele din urmă și-a pierdut și cea din urmă fărâmă de impuls și s-a oprit pur și simplu, la un metru și jumătate de sol.

Apoi a explodat, fără zgomot, în așchii albe.

— Oau! a râs Quentin.

Nu se putuse abține.

— Locul ăsta e vrăjit ca dracu'!

Tânărul s-a întors spre ceilalți.

— Ce ziceți? Mie îmi miroase a aventură. Vă mai amintiți ce înseamnă asta? Ca în cărți?

— Da, chiar, ți le mai amintești? a zis Janet.

Fata părea furioasă.

— Ți-l amintești pe Penny? Nu prea l-am mai văzut în ultima vreme, nu? Nu vreau să-mi petrec restul vieții de regină tăindu-ți îmbucăturile.

Ar fi putut la fel de bine să o pomenească pe Alice. Quentin și-o amintea. Ea murise, dar ei supraviețuiseră. Datoria lor nu era să trăiască din plin? Quentin a sărit pe vârfuri. Degetele de la picioare îl furnicau și transpirau în cizme, aflate la doar câțiva centimetri de marginea limpede a poieniței. Știa că ceilalți aveau dreptate. Locul acela duhnea practic de vrăji dubioase. Era o cursă, un arc strâns care tânjea să-l înhațe. Iar el asta își și dorea. Voia să-și bage degetul în capcană și să vadă ce se întâmplă. O poveste, o călătorie începeau chiar acolo și Quentin își dorea să pornească în aventură. Era un sentiment nou, incitant, ce nu semăna defel cu senzația apăsătoare de confort a vieții de la palat. Folia de protecție fusese smulsă de pe ambalaj.

— Voi chiar nu vreți să veniți? a zis el.

Julia l-a privit doar. Eliot a clătinat din cap.

— Eu nu risc. Dar aș putea să încerc să te protejez de aici.

Tânărul a început să lucreze la o vrajă simplă de descoperire, făcută să detecteze orice amenințare magică. Puterea farmecelor trosnea și scânteia în jurul mâinilor lui. Quentin și-a tras sabia. Ceilalți râdeau pe seama lui pentru că avea mereu spada la el, dar lui îi plăcea sentimentul pe care i-l dădea

ținând-o. Îl făcea să se simtă ca un erou. Sau cel puțin să arate ca unul.

Juliei nu i se părea amuzant. Deși ea nu prea mai râdea la nimic în ultima vreme. În orice caz, Quentin putea să renunțe la spadă dacă era nevoie să utilizeze magia.

— Ce-ai de gând să faci? a zis Janet, cu mâinile în șolduri. Serios. Vrei să te cațeri în copac?

— Voi ști ce am de făcut când va veni momentul, a răspuns Quentin, îndreptându-și umerii.

— Mie nu-mi place ce văd aici, Quentin, a spus Julia. Locul, arborele. Dacă plecăm în aventura asta, viețile noastre s-ar putea să se schimbe.

— Poate că o schimbare e bine-venită.

— Vorbește pentru tine, a replicat Janet.

Eliot a terminat vraja și și-a potrivit degetele mari și arătătoarele în forma unui pătrat. A închis un ochi și l-a mijit pe celălalt, privind în jurul poieniței.

— Nu văd nimic…

Un dangăt jalnic s-a auzit dintre crengi. Aproape de coroana copacului răsăriseră două clopote enorme, din bronz, asemenea celor de biserică. De ce nu? Unsprezece bătăi: aparent, ceasul încă indica ora, deși mecanismul era stricat. Apoi s-a înstăpânit iar liniștea, întocmai unui volum de apă temporar dislocat.

Toată lumea se uita la Quentin. Ramurile arborelui-ceas au scârțâit în vântul mut. Tânărul nu s-a clintit. Se gândea la avertizarea Juliei: o

mare schimbare în viețile lor. Trebuia să recunoască: norocul îi favorizase destul de mult. Deținea un nenorocit de castel înțesat de grădini liniștite și turnuri ample și lumină aurie filloriană care se revărsa înăuntru ca mierea. Deodată nu mai era atât de sigur că îi displăcea atât de mult ideea. Putea să moară în poiana aia. Alice murise.

Iar acum ajunsese rege. Avea oare dreptul să pornească la galop după fiecare iepure magic care dădea ghiduș din coada-i de vată? Asta nu mai era datoria lui. Dintr-odată s-a simțit extrem de egoist. Arborele-ceas se afla chiar în fața lui, înfoindu-se și răsucindu-se sălbatic, ademenindu-l cu aventura. Dar entuziasmul lui pălea, contaminat de îndoieli. Poate că ceilalți aveau dreptate, locul lui era acolo, lângă ei. Poate că nu era o idee atât de bună.

Pornirea de a intra în poiană a început să se atenueze, întocmai unui drog care te trezește brusc din visare. Pe cine păcălea el? A fi rege însemna capătul drumului, nu începutul. Nu avea nevoie de un iepure magic ca să-i prevestească viitorul, pentru că viitorul lui se afla deja acolo. Trăia partea cu „fericiți până la adânci bătrâneți”. Închide cartea, pune-o jos și pleacă. Quentin a făcut un pas în spate și și-a băgat sabia la loc în teacă, cu un gest fluid.

Era primul lucru pe care-l învățase profesorul lui de scrimă: două săptămâni de scos și băgat spada în teacă înainte de a i se da voie să-i răsucească

lama prin aer. Acum era bucuros că se întâmplase așa. Nimic nu era mai ridicol decât să te chinui să găsești cu vârful spadei teaca.

Quentin a simțit o mână pe umăr. Era Julia.

— E în regulă, Quentin, a zis. Aventura asta nu ți-e menită. Nu merge mai departe.

Tânărul ar fi vrut să-și aplece capul și să-și frece obrazul de mâna ei, ca o pisică.

— Știu, a răspuns.

N-avea de gând să continue.

— Am înțeles.

— Chiar nu te duci?

Janet părea aproape dezamăgită. Probabil că-și dorea să-l fi văzut și pe el explodând într-un val de sclipici.

— Chiar nu.

Aveau dreptate. Mai bine lăsa să facă altcineva pe eroul. El avusese parte de finalul lui fericit. În acel moment, Quentin nici măcar n-ar fi fost în stare să spună ce căuta de fapt.

Oricum, nimic nu merita să moară.

— Haide, e aproape ora prânzului, i-a zorit Eliot. Hai să găsim altă poiană, mai puțin extravagantă, unde să mâncăm.

— Sigur, a fost de acord Quentin. Salut!

În unul dintre coșuri se afla o sticlă de șampanie (sau ceva asemănător șampaniei – încă încercau să-i găsească un echivalent), păstrată rece prin mijloace magice. Iar coșurile cu suporturi speciale din piele pentru sticle și pahare erau genul de

obiecte pe care Quentin le văzuse în cataloagele cu accesorii scumpe și inutile pe care nu și le putea permite în lumea reală. Și uite acum! Avea toate coșurile de picnic pe care și le dorea. Băutura nu era șampanie, dar era spumantă și te îmbăta. Iar el avea de gând să se cumințească și să tragă o beție la prânz.

Eliot s-a urcat înapoi în șa și a tras-o pe Julia în spatele lui. Se părea că zibeta plecase pentru totdeauna. Pe fundul Juliei se vedea încă o pată mare de pământ umed și negru, unde căzuse. Quentin își așezase un picior în scara iepei lui, când, deodată, cei patru au auzit un strigăt.

— Salut!

Tinerii și-au întors privirile.

— Salut!

Așa spuneau locuitorii din Fillory în loc de „hei".

Cel care le atrăsese atenția era un bărbat voinic și viguros, pe la treizeci de ani. Omul se îndrepta cu pași mari spre ei, traversând poiana circulară și radiind, practic, de bucurie.

Văzându-i, a început să alerge. Ignora total crengile arborelui-ceas stricat care se zbăteau deasupra capului său; pur și simplu, nu-i păsa. O zi obișnuită în pădurea magică. Tipul avea o coamă voluminoasă și blondă și-și lăsase barba mare și blondă care să-i acopere bărbia aproape rotundă.

Era Jollyby, Maestrul Vânătorii. Purta colanți în dungi galbene și mov. Picioarele lui erau mai

degrabă impresionante, mai ales că nici măcar nu se aflase în același univers cu o presă de picioare sau o StairMaster sau alt aparat de sport. Eliot avea dreptate, tipul îi urmărise tot timpul.

— Salut! a strigat Janet bucuroasă. Acum punem de-o petrecere, le-a spus ceilalți, pe un ton mai domol.

Într-unul dintre pumnii ca un baros, înmănușat în piele, Jollyby ducea de urechi un iepure mare, care se zbătea sălbatic.

— Nenorocitul dracului, a zis iapa. L-a prins.

Neînfricata era un cal vorbitor, dar nu și vorbăreț.

— Bineînțeles că a făcut-o, a răspuns Quentin.

— Ce noroc, a strigat Jollyby când s-a apropiat suficient. L-am găsit stând pe o piatră, voios nevoie mare, la nici o sută de metri de locul ăsta. Era ocupat să vă pândească pe voi și l-am făcut să sară în direcția greșită. L-am prins cu mâinile goale. Vă vine să credeți?

Da, Quentin era convins. Deși încă nu credea că are sens. Cum să păcălești un animal care putea vedea viitorul? Poate că prezicea viitorul altor oameni, dar nu și pe al lui. Ochii iepurelui se roteau sălbatic în orbite.

— Sărmana creatură, a zis Eliot. Uită-te cât e de nervos.

— Oh, Jolly, a făcut Janet, încrucișându-și brațele de parcă ar fi fost șocată. Ar fi trebuit să ne lași pe noi să-l prindem! Acum n-o să-ți spună

decât ție viitorul.

Tânăra nu părea deloc dezamăgită, dar Jollyby, care era un vânător superb, dar nu vreun înțelept decorat cu medalia națională, s-a uitat la ea ofensat. Sprâncenele i s-au ridicat în semn de furie.

— Îl trecem de la unul la altul, a zis Quentin. Ne poate ghici fiecăruia, pe rând.

— Nu e un bong, Quentin, a zis Janet.

— Nu, a spus și Julia. Nu-i cere așa ceva.

Dar Jollyby se bucura de momentul lui de glorie în atenția fețelor regești.

— E adevărat, animal bun de nimic? a zis el.

Bărbatul a apucat ființa invers, astfel că Iepurele Vizionar stătea acum nas în nas cu el.

Creatura a încetat să mai dea din picioare și s-a lăsat moale în mâna vânătorului, cu privirea încețoșată de panică. Era un animal impresionant, lung de aproape un metru, de la nasul neastâmpărat și până la coadă, acoperit de o blană moale, cenușiu-maronie, de culoarea ierbii uscate iarna. Nu era drăgălaș, căci nu era un iepure domesticit de vreun magician. Era un animal sălbatic.

— Ce vezi, ei? a zis Jollyby scuturându-l ca și cum fuseseră ideea și vina lui. Ce vezi?

Ochii Iepurelui Vizionar și-au recăpătat concentrarea. Privirea lui s-a îndreptat direct către Quentin, iar animalul și-a descoperit incisivii uriași și portocalii.

— Moarte, a șuierat el.

Au rămas cu toții împietriți pentru o clipă. Nu li se părea înfricoșător, ci nepotrivit, ca și cum cineva ar fi spus o glumă deocheată la petrecerea unui copil.

Apoi Jollyby s-a încruntat, și-a lins buzele, iar Quentin a văzut că pe dinți avea sânge.

Bărbatul a tușit o dată, de parcă încerca să vadă cum e, iar capul i-a picat în față. Iepurele s-a smuls din degetele inerte ale vânătorului și a țâșnit prin iarbă, ca o rachetă. Cadavrul lui Jollyby a căzut cu fața înainte.

— Moarte și distrugere! a strigat iepurele în timp ce alerga, în caz că nu se făcuse înțeles.

Dezamăgire și disperare!

CAPITOLUL DOI

În Castelul Whitespire se afla o cameră specială în care se întâlneau regii și reginele. Ăsta era un alt avantaj: tot ce aveai era făcut special pentru tine.

Încăperea era minunată, pătrată, aflată în vârful unui turn pătrat, cu patru ferestre îndreptate către cele patru puncte cardinale. Turnul se întorcea foarte lent, așa cum făceau majoritatea din castel – Whitespire era construit pe niște fundații complexe alcătuite din mecanisme uriașe de ceas, isteț concepute de piticii care erau geniile absolute la asemenea lucrări. Turnul făcea o rotație completă în decursul unei zile. Mișcarea era

aproape imperceptibilă.

În mijlocul camerei se afla o masă pătrată, specială, cu patru scaune – tronuri, sau asemănătoare tronurilor, dar făcute de cineva care avea darul, destul de rar din punctul de vedere al lui Quentin, de a construi scaune elaborate ca un tron, dar suficient de comode ca să șezi în ele. Pe tăblia mesei era pictată o hartă a tărâmului Fillory, protejată de mai multe straturi de lac. În dreptul fiecărui scaun, încastrate în lemn, se aflau numele conducătorilor și câteva imagini reprezentative pentru ei. În dreptul lui Quentin era pictat Cerbul Alb, defunctul Martin Chatwin și un pachet de cărți. Locul lui Eliot era cel mai elaborat decorat, așa cum îi ședea bine Marelui Rege. O fi fost o masă pătrată, dar era destul de evident care îi era capătul. Scaunele nu păreau confortabile azi. Scena morții lui Jollyby era încă destul de limpede și prezentă în capul lui Quentin; de fapt, îi tot revenea în minte mai mult sau mai puțin constant, la intervale de aproximativ treizeci de secunde. Pe când Jollyby se prăbușea la pământ, Quentin a sărit înainte și l-a prins, așezându-l ușor pe iarbă. Tânărul pipăise neajutorat pieptul uriaș al bărbatului, ca și cum vânătorul își ascunsese viața undeva într-un buzunar, și dacă ar fi găsit-o i-ar fi putut-o reda. Janet a țipat: un țipăt gol, incontrolabil, ca în filmele de groază, ce nu a încetat decât după vreo cincisprezece secunde, când Eliot a apucat-o de umeri și a întors-o cu fața

de la cadavru.

În același timp, poiana se umpluse de o lumină fantomatică – Julia făcea o vrajă întunecată și străină lui, pe care Quentin era departe de a o înțelege, menită să reveleze orice ființă malefică ce s-ar fi aflat acolo. Ochii tinerei erau complet negri. Nu li se mai vedeau nici albul și nici irisurile. Fusese singura care se gândise să pornească la atac, însă nu avea pe cine să atace.

— În regulă, a zis Eliot. Hai să vorbim. Ce credeți că s-a întâmplat azi?

Cei patru s-au privit unul pe celălalt, agitați și încă în stare de șoc. Quentin voia să facă sau să spună ceva, dar nu știa ce. Adevărul e că nu-l cunoscuse prea bine pe Jollyby.

— Era atât de mândru, izbuti el să articuleze în cele din urmă. A avut impresia că a făcut o ispravă.

— Trebuie să fi fost iepurele, a intervenit Janet.

Tânăra avea ochii roșii de plâns. A înghițit în sec.

— Nu-i așa? Sau iepure-de-câmp, mă rog. Asta l-a omorât. Ce să fi fost altceva?

— Nu putem presupune un asemenea lucru. Iepurele i-a prezis moartea, dar se poate să nu fi fost el cauza. *Post hoc ergo propter hoc.* E o eroare de logică.

Dacă ar fi așteptat o clipă, și-ar fi dat seama că Janet nu era interesată de numele latin al erorii pe care probabil că o comisese.

— Scuze, a zis el. Iar mi-a luat-o înainte

Aspergerul.[1]

— Deci e doar o coincidență? s-a răstit ea. Că a murit pe loc, imediat după ce iepurele a vorbit despre moarte? Poate că am înțeles noi greșit. Poate că animalul nu prezice viitorul, ci îl controlează.

— Nu i-o fi plăcând să fie prins, a spus Julia.

— Mi-e greu să cred că istoria universului este scrisă de un iepure vorbitor, a afirmat Eliot.

Deși asta ar explica multe.

Era ora cinci după-amiaza, ora întâlnirii lor zilnice. În primele luni după ce sosiseră la castel, Eliot îi lăsase să-și vadă de treburi, presupunând că aveau să-și găsească firesc ritmul în calitate de conducători și să pună lucrurile la punct într-o manieră care se potrivea cu darurile lor diverse. Încercarea se terminase cu un haos total. Nimic nu se rezolva, iar atunci când se întâmpla ca o sarcină să fie dusă la bun sfârșit, descopereau că fusese îndeplinită de două persoane, în două feluri diferite. Așa că Eliot stabilise o întâlnire zilnică în care, în patru, puneau în ordine nevoile stringente ale tărâmului. Ședința de la ora cinci era însoțită de ceea ce probabil trecea ca fiind cel mai complet și magnific festin cu whisky din lumile posibil infinite din multivers.

— Am transmis familiei că ne vom ocupa de

---

[1] Sindromul Asperger, caracterizat prin comportament repetitiv care afectează capacitatea de a comunica (n. tr.).

înmormântare, a anunțat Quentin. Nu mai sunt decât părinții lui. Era singurul lor copil.

— Aș vrea să zic ceva, a intervenit Eliot. Jollyby m-a învățat să suflu în goarnă.

— Știați că se preschimba în leu? Janet a zâmbit tristă. E adevărat. În funcție de calendarul solar – se transforma doar la echinocții și la solstiții. Zicea că așa înțelege mai bine animalele. Avea păr peste tot.

— Te rog, a zis Eliot. Aș da orice să nu știu cum ai aflat tu asta.

— Ajuta cu multe chestii.

— Am o teorie, a intervenit Quentin iute. Poate că familia Fenwick a fost de vină. Sunt furioși pe noi încă de când am venit aici.

Familia Fenwick era una dintre cele mai vechi case care orânduiau tărâmul în momentul în care elevii de la Brakebills descoperiseră Fillory. Nu fuseseră deloc încântați să fie dați afară din Castelul Whitespire, dar nu aveau capital politic suficient de solid ca să se opună. Așa că se mulțumeau să le pună bețe-n roate pe ascuns.

— Un asasinat ar fi un pas cam mare pentru ei, a răspuns Eliot. Sunt destul de insignifianți.

— Și de ce l-ar omorî pe Jollyby? a întrebat Janet. Toată lumea îl iubea!

— Poate că ne țînteau pe noi, a răspuns Quentin. Probabil că iepurele era menit pentru unul dintre noi. Știi că deja încearcă să ne pună moartea lui Jollyby în cârcă?

— Dar cum să o fi făcut? a zis Eliot. Vrei să spui că au trimis un iepure asasin?

— N-ar fi putut să-l corupă pe Iepurele Vizionar, a replicat Julia. Bestiile unice nu intervin în treburile muritorilor.

— Poate că nici n-a fost Iepurele Vizionar, ci o persoană în forma unui iepure. Un lepuntrop.

N-am nicio idee!

Quentin și-a frecat tâmplele. Dacă ar fi vânat șopârla aia idioată în loc… Era furios că uitase ce fel de ținut era Fillory. Își permisese să creadă că lucrurile mergeau bine după ce Alice îl ucisese pe Martin Chatwin, că moartea, disperarea și dezamăgirea, și tot ce mai spusese iepurele dispăruseră. Însă se înșelase amarnic. Nimic nu era ca în cărți. Întotdeauna exista ceva mai mult. *Et in Arcadia ego*.

Și chiar dacă el știa că e nebunesc, într-un fel elegant și copilăresc, nu reușea să scape de sentimentul vag că Jollyby murise din cauza lui, că nimic nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost tentat de aventură. Sau poate că nu fusese suficient de ispitit? Care erau regulile? Poate că ar fi trebuit să între în poiană până la urmă. Poate că moartea lui Jollyby îi fusese de fapt menită lui. Ar fi trebuit să între și să moară acolo, dar ezitase, așa că Jollyby plătise în locul lui.

— Probabil că nu există nicio explicație, a zis el cu voce tare. Doar un mister. O altă atracție turistică în turul magic și misterios al ținutului

Fillory. Nu există niciun motiv, ci doar s-a întâmplat. Nu se poate găsi vreo logică.

Vorbele lui Quentin nu l-au satisfăcut pe Eliot. Tânărul era încă chefliul leneș de la Brakebills, dar odată ce devenise Mare Rege își descoperise o latură șocantă ce avea legătură cu rigoarea.

— Nu ne permitem să lăsăm oamenii să moară fără nicio explicație în regat, a zis el. Nu se face.

Și-a dres glasul. Uite ce-o să facem. O să-i sperii pe membrii familiei Fenwick cu prezența lui Ember. Nu o să-mi ia mult timp. Oricum sunt niște fătălăi. Și vorbesc din punctul de vedere al unui fătălău.

— Și dacă nu merge? a întrebat Janet.

— Atunci, Janet, o să te duci să-i anchetezi pe Lorieni.

Lorienii erau vecinii de la nord. Janet se ocupa de relațiile cu puterile străine – Quentin o numea Fillory Clinton.

— În cărți, ei întotdeauna sunt în spatele vreunei rele. Poate că încercau să decapiteze conducerea. Pseudovikingii dracului! Și-acum, pentru numele lui Dumnezeu, hai să vorbim despre altceva o vreme.

Dar nu mai aveau ce altceva să discute, așa că s-au adâncit în tăcere. Niciunul nu era în mod deosebit mulțumit de planul lui Eliot, mai ales Eliot însuși, dar nu aveau altul mai bun sau mai prost. La șase ore după întâmplare, ochii Juliei încă erau inundați de întunecimea vrăjii făcute în

pădure. Efectul era șocant. Nu avea pupile. Quentin se întreba ce putea ea să vadă, iar lor le era ascuns.

Eliot a răscolit printre notițe, căutând un alt punct pe ordinea de zi, dar problemele păreau să fie puține în acea perioadă.

— E timpul, a zis Julia. Trebuie să mergem la fereastră.

În fiecare după-amiază, după ședință, cei patru ieșeau în balcon și făceau cu mâna oamenilor.

— La dracu! a zis Eliot. Bine.

— Poate că azi n-ar trebui să ieșim, a propus Janet. Nu mi se pare potrivit.

Quentin știa la ce se referea. Se simțea ciudat la gândul că aveau să stea în balconul îngust, cu zâmbete înghețate pe chipuri, fluturându-și mâinile ca niște prințese spre locuitorii din Fillory care se strânseseră pentru ritualul zilnic. Și totuși.

— Ar trebui să o facem, a zis el. În special azi.

— Acceptăm să fim felicitați pentru lipsa noastră de activitate.

— Asigurăm oamenii de faptul că există stabilitate chiar și în fața tragediei.

Cei patru au ieșit pe balcon. În curtea castelului ce se lățea mult sub ei, la capătul unei căderi vertiginoase, se strânseseră câteva sute de fillorieni. De la acea înălțime, oamenii păreau ireali, ca niște păpuși. Quentin a dat din mână.

— Mi-aș dori să putem face ceva mai mult pentru ei, a spus el.

— Și ce-ai vrea să faci? a întrebat Eliot. Suntem regii și reginele unei utopii magice.

Slabe, ovațiile au plutit spre ei, de jos de tot. Sunetul era slab și foarte îndepărtat – avea calitatea audio a unei felicitări muzicale.

— Niște reforme? Vreau să ajut cu ceva. Dacă aș fi fillorian m-aș destitui singur ca pe un parazit aristocrat.

Când Quentin și ceilalți urcaseră pe tronuri, nu știuseră exact la ce să se aștepte. Ce implica gestul lor știau prin detalii vagi – Quentin presupusese că aveau să îndeplinească îndatoriri ceremoniale și probabil să-și asume un rol de conducere în politica țării, să ia pe umerii lor responsabilitatea pentru bunăstarea națiunii. Dar adevărul era că nu prea aveau ce face.

Partea mai ciudată era că lui Quentin îi lipsea activitatea. Se așteptase ca Fillory să fie asemănător Angliei medievale, pentru că arăta întocmai, cel puțin la o primă inspecție. Se gândise că se putea folosi de istoria Europei sau de cât mai ținea minte din ea. Avea să urmeze programul umanist standard, fără prea mari pretenții, ci doar liniile majore, și să intre în istorie ca un promotor al binelui.

Dar Fillory nu era Anglia. În primul rând, populația era redusă – era improbabil ca numărul locuitorilor să fi depășit zece mii de oameni în tot ținutul, plus numeroasele animale vorbitoare, pitici, giganți și alții de felul lor. Astfel că el și

ceilalți monarhi – sau tetrarhi, în fine – se asemănau mai mult cu primarii unui orășel. Pe de altă parte, în timp ce pe Pământ magia era o chestie foarte reală, Fillory *era* cu totul magic. Exista o diferență. Magia făcea parte din ecosistem. Era prezentă în vremea de afară, în oceane și în solul incredibil de fertil. Dacă voiai să nu ai roade trebuia să muncești al dracului.

Fillory era un tărâm al hiperabundenței. Orice trebuia fabricat putea fi achiziționat de la pitici, mai devreme sau mai târziu. Piticii nu erau un soi de proletariat industrial oprimat; lor chiar le plăcea să făurească diverse obiecte. Cu excepția cazului în care erai un tiran, așa cum fusese Martin Chatwin, în Fillory existau pur și simplu prea multe resurse și prea puțini oameni care să pună la cale vreo răzmeriță. Singura criză de care suferea ținutul era numărul extrem de scăzut de lipsuri.

În consecință, de fiecare dată când vreunul dintre elevii de la Brakebills – cum erau numiți ei, deși Julia nici măcar nu fusese acolo, după cum singură admitea – încerca să se ocupe serios de vreo problemă, se dovedea că nu exista, de fapt, nicio problemă serioasă. Viața lor se irosea în ritualuri pompoase și circumstanțe. Chiar și banii erau doar de decor. Erau bani de jucărie, ca la Monopoly. Ceilalți renunțaseră la încercarea de a se face utili, dar lui Quentin îi venea destul de greu să întoarcă spatele. Poate că asta îl rosese când se

aflase la marginea poienii din pădure. Trebuie să fi existat ceva real acolo, dar tânărul nu reușea să-și dea exact seama despre ce anume era vorba.

— Bun, a zis el. Acum ce urmează?

— Păi, a început Eliot, pe când intrau din nou în camera pătrată, există problema cu Insula Exterioară.

— Ce insulă?

— Insula Exterioară.

Eliot a ridicat niște documente prețioase.

— Așa scrie. Sunt regele ei și nici măcar eu nu știu unde se află.

Janet a pufnit.

— Este dincolo de coasta de est. Mult dincolo de ea, la distanță de câteva zile pe mare.

Doamne, nu-mi vine să cred că ți-au permis să fii rege. Insula este cel mai estic punct din Imperiul Fillorian. Cred.

Eliot s-a zgâit la harta pictată pe masă.

— N-o văd.

Quentin a studiat și el harta. Când vizitase prima dată tărâmul, tânărul navigase departe pe Marea de Vest, spre cealaltă latură a continentului, dar cunoștințele lui despre ce se afla în est erau destul de vagi.

— Nu e suficient de mare.

Janet a arătat către poala Juliei.

— Acolo s-ar afla dacă am avea o masă mai mare.

Quentin încerca să-și imagineze: o limbă mică de

nisip tropical, înfrumusețată de un palmier decorativ, implântată într-un ocean placid, albastru-verzui.

— Ai fost acolo? a întrebat Eliot.

— Nimeni nu a călcat vreodată acolo. E doar un punct pe hartă. Cineva a pus bazele unei colonii de pescari după ce nava lor s-a izbit de maluri, acum un milion de ani. De ce discutăm despre Insula Exterioară?

Eliot a revenit la documente.

— S-ar părea că nu și-au mai plătit taxele de mulți ani.

— Și? a zis Janet. Probabil că nu au niciun ban.

— Trimite-le o telegramă, a propus Quentin. DRAGĂ INSULARI STOP TRIMITEȚI BANI STOP DACĂ NU AVEȚI STOP ATUNCI NU TRIMITEȚI STOP.

Ședința s-a încheiat în timp ce Eliot și Janet încercau să se întreacă unul pe celălalt în compunerea celei mai inutile telegrame posibile către locuitorii Insulei Exterioare.

— Bine, a zis Eliot.

Turnul se rotise către locul în care soarele arzător fillorian apunea în spatele lui. Șiraguri de nori roz se strânseseră grămadă deasupra umerilor lui.

— O să interoghez familia Fenwick în legătură cu Jollyby. Janet va face la fel cu Lorienii.

Eliot a dat alene din mână.

— Și altcineva va rezolva cumva situația din

Insula Exterioară. Cine vrea whisky?

— Mă duc eu, a răspuns Quentin.

— E chiar acolo, pe bufet.

— Nu, vreau să zic că mă duc în Insula Exterioară. O să mă ocup de taxe.

— Ce? Eliot părea iritat de idee. De ce? E la fundul lumii. Și oricum, e o chestiune ce ține de trezorerie. Vom trimite un emisar. Doar pentru asta există emisarii.

— Trimite-mă pe mine în locul lui.

Quentin n-ar fi putut spune ce anume îl împingea de la spate, ci știa doar că trebuie să facă ceva. S-a gândit la poiana circulară și la arborele-ceas stricat, iar filmul morții lui Jollyby a început să se deruleze din nou. Care mai era rostul dacă puteai muri așa, dintr-odată? Asta voia el să știe. Care mai era sensul?

— Știi, a zis Janet, nu vrem să o invadăm. Nu e nevoie să trimitem un rege în insulă. Nu și-au plătit taxele, care, apropo, se ridică la opt pești. Nu e ca și cum susțin întreaga economie.

— O să mă întorc înainte să vă dați seama.

Quentin știa că era pe drumul cel bun. Simțise tensiunea din el relaxându-se în momentul în care își exprimase ideea. Se elibera fără a ști măcar ce-l aștepta.

— Cine știe, poate o să învăț ceva.

Aceea avea să fie misiunea lui: să colecteze taxe de la niște țărani pescari. Ratase aventura arborelui-ceas și era în regulă. O avea pe aceasta,

în loc.

— S-ar putea să pară un semn de slăbiciune, din cauza incidentului cu Jollyby.

Eliot și-a mângâiat bărbia cu degetu-i regesc.

— E ca și cum ai da bir cu fugiții la primul semn de necaz.

— Sunt rege. Nu e ca și cum nu o să mă realeagă.

— Stai, a zis Janet. Nu tu l-ai ucis pe Jollyby, nu-i așa? Despre asta e vorba?

— Janet! a exclamat Eliot.

— Nu, pe bune. S-ar potrivi toate…

— Nu l-am ucis pe Jollyby, a răspuns Quentin.

— Bine. OK. Super.

Eliot a bifat ceva pe agendă.

— Am rezolvat cu Insula Exterioară. Păi, atunci, am terminat.

— Ei bine, sper că nu mergi singur, a continuat Janet. Dumnezeu știe cum sunt oamenii pe acolo. S-ar putea să-l întâlnești pe căpitanul Cook.

— O să mă descurc, a zis Quentin. Julia vine cu mine. Nu-i așa, Julia?

Eliot și Janet s-au holbat amândoi. Cât timp trecuse de când îi surprinsese cu ceva pe ei doi?

Sau pe altcineva? Pesemne că se întâmpla ceva. Quentin i-a zâmbit Juliei, iar fata i-a întors privirea, deși cu pupilele ei complet întunecate, expresia îi era absolut opacă.

— Bineînțeles, a fost răspunsul ei.

În acea noapte, Eliot l-a vizitat pe Quentin în dormitorul lui.

Când o găsise prima oară, încăperea era ticsită de o groază de prostii cvasimedievale îngrozitoare. Trecuseră secole de când toate cele patru tronuri de la Whitespire fuseseră ocupate concomitent, iar între timp apartamentele regale rămase libere fuseseră umplute cu armate de candelabre inutile și instrumente muzicale dezumflate ca un pește-balon și de nefolosit, daruri diplomatice de nereturnat, scaune și mese împodobite atât de lamentabil, că s-ar fi rupt și dacă te uitai la ele – sau dacă nu te uitai –, animale împăiate fără milă în momentul în care cereau îndurare, urne și urcioare și alte vase mai greu de identificat, din care nu știai dacă se putea bea sau în care îți puteai face nevoile.

Quentin își golise camera până ce nu mai rămăseseră decât pereții. Totul trebuia să dispară. Păstrase patul, o masă, două scaune, câteva covoare mai bune și niște tapiserii plăcute și/sau potrivite. Îi plăcea una dintre ele, în mod special, care înfățișa un grifon minunat echipat, înghețat în momentul în care înălța în zbor o companie de infanteriști.

Imaginea trebuia să simbolizeze triumful unui grup de oameni morți de mult timp asupra unui alt grup de oameni pe care nimeni nu-l plăcea, dar, pentru un motiv sau altul, grifonul își aplecase capul într-o parte fix în momentul atacului său și privea în afara universului său țesut, ca și cum ar fi vrut să spună „s-a rezolvat, sunt bun la asta, dar

oare nu am altceva mai bun de făcut?”.

Când a fost, în cele din urmă, eliberată, camera se făcuse de vreo trei ori mai mare. Putea respira din nou. Putea gândi în ea. Încăperea se dovedise a fi la fel de mare ca un teren de baschet, cu o podea netedă din piatră, tavan înalt, lambrisat, unde lumina se pierdea în cele mai îndepărtate cotloane și arunca umbre interesante, ferestre gotice uriașe din cristal ale căror ochiuri funcționau într-un număr foarte mic. Camera era atât de minunat de liniștită și de goală că atunci când îți târai picioarele pe piatră, stârneai ecoul. Încăperea era dominată de un fel de tăcere înăbușită care pe Pământ o întâlneai doar la capătul unei sfori din catifea. Era liniștea unui muzeu închis sau a unei catedrale pe timpul nopții.

Printre servitorii mai mari în rang se bârfea că un dormitor atât de spartan decorat nu era cu totul potrivit unui rege, dar Quentin decisese că unul dintre lucrurile bune în ceea ce privea calitatea lui de conducător în Fillory era tocmai faptul că putea alege ce era potrivit pentru un rege al ținutului Fillory. Și, oricum, dacă servitorii își doreau să admire stilul regal extravagant, atunci Marele Rege era tocmai ce le trebuia. Eliot era ca un sac fără fund când venea vorba despre lux. Dormitorul lui arăta precum bârlogul rococo, incrustat cu perle, bătut cu diamante și aurit al unui rege-zeu. Orice altceva ar mai fi fost, se

potrivea pe de-a-ntregul.

— Știi că în cărțile cu Fillory puteai să intri în tapiserii?

Era târziu, trecut de miezul nopții, iar Eliot se așezase nas în nas cu grifonul țesut, sorbind dintr-un păhărel umplut cu un lichid chihlimbariu.

— Știu.

Quentin ședea întins pe pat, purtând pijamale de mătase.

— Crede-mă, am încercat. Dacă chiar au reușit, eu nu-mi dau seama cum au făcut-o. Mie mi se par doar niște tapiserii obișnuite. Nici măcar nu se mișcă, ca în Harry Potter.

Eliot adusese un pahar și pentru Quentin, care nu băuse încă deloc, dar nici nu eliminase cu totul posibilitatea. În orice caz, n-avea de gând să-l lase pe Eliot să-i consume și porția lui, lucru pe care inevitabil avea să-l încerce după ce-și termina băutura. Quentin a cuibărit paharul lângă el, în pături.

— Nu sunt sigur că aș vrea să intru în tapiseria asta, a zis Eliot.

— Știu. Uneori mă întreb dacă vrea să iasă de acolo.

— Băiatu' ăsta în schimb… a zis el îndreptându-se spre un portret în mărime naturală a unui cavaler în armură. Nu m-ar deranja să intru în tapiseria lui, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Da, înțeleg.

— Să-și scoată sabia aia din teacă.

— Am priceput.

Eliot bătea apropoul către ceva, dar nu se grăbea. Deși, dacă avea să îi mai ia mult timp, Quentin avea să adoarmă.

— Crezi că, dacă aș reuși să intru, ai vedea o versiune a mea în miniatură alergând pe aici?

Nu știu dacă mi-ar plăcea.

Quentin a așteptat. De când se hotărâse să meargă în Insula Exterioară se simțea mai calm decât o făcuse de mulți ani. Ferestrele erau deschise – atât cât se putea –, iar aerul cald al nopții, mirosind a iarbă uscată în toiul verii și a marea care nu se afla prea departe, inundase camera.

— Și, deci, călătoria asta a ta… a zis Eliot în cele din urmă.

— Ce-i cu ea?

— Nu pricep de ce vrei să te duci.

— E nevoie să înțelegi?

— E ceva în legătură cu misiunile și aventurile și altele. Vrei să navighezi dincolo de apus.

Nu contează. Nu avem nevoie de tine aici pentru încurcătura cu Jollyby. Oricum unul dintre noi ar trebui să meargă acolo; probabil că ei nici nu știu că au iar regi și regine. Transmite-le doar orice detaliu de budoar pe post de secret de stat.

— Așa voi face.

— Dar vreau să vorbesc cu tine despre Julia.

— O!

Era momentul pentru whisky. Încercând să bea

culcat, Quentin a luat o gură mai mare de băutură decât ar fi vrut, iar în stomac i s-a aprins o limbă de foc. Și-a suprimat tusea.

— Uite, tu nu ești decât Mare Rege, a zis Quentin icnind, nu tata. O să rezolv eu.

— Lasă atitudinea asta defensivă, vreau doar să mă asigur că știi ce faci.

— Și dacă nu știu?

— Ți-am zis vreodată, a spus Eliot, așezându-se pe unul dintre scaune, cum am cunoscut-o pe Julia?

— Păi, sigur.

Oare îi spusese? Detaliile îi erau destul de vag conturate în minte.

— Adică, nu cu lux de amănunte.

Adevărul era că abia deschiseseră vreodată subiectul în legătură cu acea perioadă. Bătuseră apropouri. Nu era o amintire plăcută pentru niciunul dintre ei. Fusese perioada după marele dezastru din cripta lui Ember. Quentin aproape că murise și fusese lăsat în grija unor centauri foarte enervanți, dar, în final, foarte pricepuți în ale medicinei, în timp ce Eliot și Janet și ceilalți se întorseseră în lumea reală. Quentin petrecuse un an de recuperare în Fillory. Apoi alte șase luni lucrând într-un birou din Manhattan până ce Janet, Eliot și Julia au venit și l-au luat. Dacă ei nu s-ar fi ivit atunci, probabil că tânărul încă s-ar fi aflat în acel loc. Quentin era recunoscător și avea să le mulțumească mereu pentru ceea ce făcuseră.

Eliot a privit pe fereastră, în noaptea neagră, fără lună, ca un autocrat oriental, îmbrăcat în cămașa lui de noapte ce părea prea încărcată de broderie ca să fie confortabilă.

— Știi că Janet și cu mine eram într-o formă destul de proastă când am plecat din Fillory?

— Da. Deși, măcar Martin Chatwin nu v-a molfăit, practic, pe jumătate.

— Nu e un concurs, dar da, e adevărat. Dar am fost zguduiți. Și noi am iubit-o pe Alice, să știi, în felul nostru. Chiar și Janet. Și am crezut că te vom pierde ca pe ea. Un lucru pot să-ți spun sigur, eram bine mersi fără Fillory și toate bunătățile lui. Josh a plecat acasă, la ai lui, în New Hampshire, iar Richard și Anaïs s-au dus undeva unde fac orice făceau și înainte să vină în Fillory. Nu-s cine știe ce empatici ăia doi. Eu nu am mai putut face față New Yorkului sau familiei mele grotești din Oregon, așa că am mers acasă cu Janet, în L.A. S-a dovedit a fi o decizie foarte bună. Știi că părinții ei sunt avocați? Pentru vedete. Fantastic de bogați, au o casă enormă în Brentwood, muncesc tot timpul, n-au o viață spirituală remarcabilă. Așa că am tăiat frunză la câini în Brentwood cam o săptămână sau două până când părinții lui Janet s-au săturat de fețele noastre posttraumatice târându-se spre pat în timp ce ei se pregăteau pentru o partidă matinală de squash. Ne-au făcut bagajele și ne-au trimis într-o stațiune de fițe din Wyoming pentru câteva săptămâni. N-aveai cum

să fi auzit de ea; era fix genul ăla de loc. Imposibil să intri și ridicol de scump, dar banii nu înseamnă nimic pentru oamenii ăștia, așa că nu aveam de gând să refuz. Janet a crescut acolo – personalul o cunoștea de când era copilă. Imaginează-ți – Janet a noastră, o puștoaică! Am avut un bungalow numai pentru noi și o legiune de oameni gata să ne servească. Cred că Janet avea o manichiuristă pentru fiecare unghie. Și făcea o chestie cu nămol și pietre fierbinți – jur pe Dumnezeu, era ceva magic. Nimic nu e așa de minunat fără puțină magie.

Bineînțeles, secretul teribil al unor astfel de locuri e că sunt oripilant de plictisitoare. Nu ai idee la ce extreme am fost împinși. Am jucat tenis. Eu! Au devenit tare moralizatori când am vrut să beau pe teren. Le-am zis că face parte din rutina mea. Nu poți să reînventi vreo tehnică; nu la vârsta mea. Ei bine, cam printr-a treia zi, Janet și cu mine ne gândeam să facem sex ca să mai scăpăm de plictiseală. Și atunci, ca un înger întunecat al milosteniei, venit să-mi apere onoarea, Julia și-a făcut apariția. A fost ca într-unul dintre misterele lui Poirot, petrecute la vreun club pretențios de la țară. Avusese loc un accident la piscină – n-am înțeles niciodată complet detaliile, dar s-a făcut un tărăboi incredibil. Probabil că ăsta e unul dintre serviciile de lux: scandal de cea mai înaltă calitate. În orice caz, prima dată când am pus ochii pe Julia, fata noastră era cărată prin hol, legată cu o

centură de un panou, udă până la piele, înjurând de mama focului și insistând că nu avea absolut nimic: „Luați-vă labele de pe mine, maimuțe jegoase!” A doua zi am coborât la bar în jur de trei sau patru după-amiaza și am văzut-o iar. Domnișoara misterioasă. Era aproape dureros de evident că nu avea ce să caute în stațiune. Părul ei semăna cu un cuib de șobolan; nici nu-ți poți imagina. Era chiar mai rău decât acum. Își rosese cuticulele până la sânge. Stătea cocoșată, se bâlbâia. Și-apoi, habar n-avea cum merg lucrurile. A încercat să dea șpagă personalului.

Pronunța numele vinurilor franțuzești cu accent franțuzesc. Bineînțeles că am fost atras de ea pe loc. Mi-am imaginat că e rusoaică. Fiica vreunui oligarh arestat, ceva de genul. Doar o rusoaică își poate permite să stea acolo și să aibă un asemenea păr. Janet a crezut că fata tocmai ieșise din vreun centru de reabilitare, iar după cum se vedea, părea să se întoarcă în scurt timp. Oricum, am acaparat-o ca niște hămesiți. Am abordat-o subtil. Șmecheria era să nu-i declanșezi alarmele, care erau, evident, foarte sensibile. Janet, doamna seducției, a spart gheața – s-a instalat într-un salon public și a început să se plângă în gura mare de o problemă de IT. Puteai vedea pe fața Juliei cum se luptă cu sine, dar zarurile fuseseră aruncate. După aceea – ei, știi cum e în vacanțele astea. De îndată ce afli numele celeilalte persoane, nu mai poți să scapi de ea. Dădeam nas în nas

pretutindeni. N-ai crede că un asemenea loc e pe stilul ei, nu? Dar uite că se îngropa în nămol până la gât și-și punea felii de castravete pe ochi. Se bălăcea toată ziua și altele. Odată, Janet a încercat să o ducă în saună, dar a potrivit temperatura așa de sus că toți ceilalți au trebuit să plece. Probabil că punea personalul să o biciuiască cu nuiele de mesteacăn. Se purta ca și cum ar fi vrut să scape de o pată imposibilă. Am aflat că avea o slăbiciune pentru jocul de cărți, așa că am petrecut ore întregi bând și jucând bridge în trei. Fără să vorbim. Normal, pe atunci nu știam că e magician. De unde să fi știut? Dar îți dădeai seama că ascunde un secret teribil.

De asemenea, puteai citi în ea acele lucruri atractive la un magician: era deosebit de inteligentă și tristă și ușor dusă cu capul. Sincer, unul dintre lucrurile care ne-au plăcut la ea e că ne amintea de tine. Ei bine, știi că în romanele cu Poirot, detectivul pleacă mereu în vacanță ca să scape de tot, de mistere și restul, doar ca să descopere că fix pe insula unde s-a dus să-și găsească liniștea și o masă decentă se petrece o altă crimă? Exact așa s-a întâmplat și atunci; cu singura excepție că noi încercam să scăpăm de magie. Într-o noapte, pe la vreo zece sau unsprezece m-am dus în bungaloul ei. Janet și cu mine ne certaserăm și aveam nevoie să mă plâng la cineva. Când am trecut pe lângă fereastra Juliei am văzut că făcea un foc. Mi s-a părut ciudat încă

de la început. Șemineurile erau enorme, dar era miezul verii și niciun om sănătos la cap nu s-ar fi gândit să le folosească. Dar Julia făcuse o ditai vâlvătaia, cu mare atenție, așezând buștenii cu grijă. Marca fiecare lemn înainte de a-l pune în șemineu – zgâria coaja cu un cuțit mic, argintiu. Și-apoi, pe când mă uitam la ea... nu știu cum să-ți descriu astfel încât să poți înțelege. A îngenuncheat în fața focului și a început să arunce diverse chestii în flăcări. Unele dintre obiecte erau valoroase – o scoică rară, o carte veche, un pumn de pulbere de aur. Câteva erau probabil importante doar pentru ea. Un ornament de costumație, o poză veche. De fiecare dată când punea un obiect pe foc, Julia se oprea și aștepta o clipă, dar nu se întâmpla nimic, în afara faptului că orice ardea sau se topea acolo emana un miros neplăcut. Nu știu ce aștepta, dar nu s-a întâmplat nimic. Între timp, Julia devenea din ce în ce mai agitată. Eu mă simțeam cumplit de josnic pentru că o spionam, dar nu mă puteam opri. În cele din urmă, a rămas fără obiecte de valoare, apoi a început să plângă și s-a băgat pe sine în foc. S-a târât spre vatră și s-a prăbușit jumătate afară, jumătate în flăcări, hohotind din toată inima. Avea picioarele afară. Era îngrozitor de privit. Hainele i s-au aprins imediat și fața i s-a înnegrit de funingine, dar focul nu i-a atins pielea. Plângea tare. Umerii i se tot scuturau.

Eliot s-a ridicat și a mers la fereastră. S-a chinuit

o vreme cu unul dintre ochiurile mici de geam, dar pesemne că știa vreo șmecherie care-i scăpase lui Quentin pentru că a reușit să deschidă întreaga fereastră. Q nu reușise să vadă ce făcuse. Eliot și-a așezat paharul pe pervaz.

— Nu știu dacă te îndrăgostești de ea sau dacă e doar o impresie, a zis el. Presupun că nu te pot învinovăți; mereu ți-a plăcut să-ți complici existența. Dar ascultă ce-ți spun. Cu episodul ăla a început totul, așa am aflat că e una dintre noi. Vraja era foarte puternică.

Puteam să aud murmurul în cameră, chiar și în ciuda focului, iar lumina din încăpere era colorată ciudat. Dar e imposibil să analizez mai mult de atât. Mi-am dat seama imediat că nu fusese vreodată la Brakebills pentru că nu înțelegeam nimic din ce spunea și nu am reușit să înțeleg nici măcar pe departe cum funcționa sau ce încerca să facă; ea nu a zis nimic, iar eu nu am întrebat-o niciodată. Dar dacă ar trebui să-mi dau cu părerea, cred că era o invocație. Aș zice că încerca să aducă înapoi ceva ce pierduse sau care îi fusese luat, un lucru extrem de prețios. Și dacă ar trebui să îmi continui raționamentul, aș mai spune că nu-i mergea.

CAPITOLUL TREI

Dimineața următoare, Quentin a mers la docuri, dus de o trăsură neagră, cu draperii de catifea și canapele moi din pluș. Înăuntru te simțeai în

siguranță și totul mirosea a vechi, ca o sufragerie pe roți. Alături de el, legănându-se nepăsătoare în ritmul trăsurii, stătea Regina Julia. Vizavi, cu genunchii atingându-i pe ai lor, se afla amiralul flotei navale filloriene.

Quentin hotărâse că, dacă tot mergea într-o călătorie pe o insulă aflată la capătul lumii, putea măcar să o facă așa cum trebuie. Trebuiau organizate preparative. Existau reguli pentru asemenea ocazii. Cum ar fi: dacă mergeai în călătorie, aveai nevoie de o navă solidă.

În teorie, toate corăbiile erau disponibile conducătorilor, dar majoritatea celor care erau oricând gata de plecare erau nave de război, iar acelea se dovediseră a avea un interior spartan. Șiruri de hamace și paturi din scânduri tari. Nu exista niciun apartament pentru demnitari. Condițiile nu erau deloc potrivite pentru Regele Kwentin, așa cum îi plăcea lui Eliot să scrie numele lui Q, în acte oficiale. Așa că mergeau la docuri pentru a găsi o navă mai nimerită.

Quentin se simțea bine. Era plin de energie și de o hotărâre pe care nu o mai simțise de foarte mult timp. Asta așteptase. Amiralul era un bărbat aproape alarmant de scund, pe numele de Lacker. Omul avea un chip slab și cenușiu care arăta de parcă ar fi fost săpat în șist, sub influența a cincizeci de ani de vânturi și torente de apă.

Nu se punea problema că regele n-ar fi putut spune ce căuta, dar nu voia să-și exprime

gândurile, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost jenant. Ce-și dorea el era o navă din una dintre romanele cu Fillory, numită Lăstunul, ce apărea în cartea a patra, *Marea secretă*.

Quentin i-ar fi putut explica amiralului Lacker – dar nu o făcea – că, urmăriți de Santinelă, Jane și Rupert se îmbarcaseră pe ascuns pe Lăstunul care se dovedise a fi condus de pirați, doar că ei doar se prefăceau că sunt pirați. De fapt, echipajul era un grup din nobilimea filloriană, acuzat pe nedrept și care căutau să-și redobândească bunul renume. Nu se ofereau prea multe detalii tehnice despre Lăstun, dar în orice caz, rămâneai cu o idee solidă: era o corabie puternică, primitoare, elegantă, dar un adversar redutabil în luptă, avea contururi mlădioase și hublouri ce străluceau în galben prin care se vedeau cabinele micuțe, dar extrem de bine aranjate.

Bineînțeles, dacă Quentin chiar s-ar fi aflat în una dintre povești, ar fi găsit pur și simplu nava ancorată în doc, așteptându-i comanda. Dar ce trăia el nu era unul dintre romanele cu Fillory, ci chiar ținutul Fillory. Așa că situația era în mâinile sale.

— Am nevoie de ceva nu prea mare, dar nici mic, a zis. De o capacitate medie. Și ar trebui să fie confortabilă. Și rapidă. Și masivă.

— Înțeleg. Veți avea nevoie de arme?

— Fără arme. Ei, poate câteva. Câteva arme.

— Câteva arme.

— Dacă ești bun, amirale, nu mai insista. O să o recunosc când o voi vedea, iar dacă pentru un motiv sau altul nu se află aici, atunci îți vei exprima opinia. În regulă?

Amiralul Lacker și-a înclinat capul aproape imperceptibil pentru a indica faptul că se înțeleseseră. Avea să-și dea silința în a fi cât se putea de puțin de pisălog.

Whitespire se înălța pe malul unui golf larg și rotund, scăldat de apele bizare, de un verzui spălăcit ale mării. Era aproape ireal de perfect: golful părea intenționat scobit în coastă de vreo ființă divină care-și dăduse, binevoitoare, interesul pentru ca muritorii să aibă unde să-și ancoreze navele atunci când nu le foloseau. Din câte știa Quentin, se prea poate să fi fost întocmai cum își imagina. Regele i-a ordonat vizitiului să oprească la capătul falezei.

Cei trei călători au coborât, clipind în soarele dimineții crude, după ce-și cufundaseră privirile în întunecimea trăsurii.

Aerul era încărcat de mirosul sării, al lemnului și al smoalei. Era intoxicant, ca și cum ai fi respirat oxigen pur.

— Bun, a zis Quentin. Hai s-o facem.

Tânărul și-a plesnit palmele una de cealaltă.

Cei trei au mers încet de la un capăt al docurilor până la celălalt, pășind peste sfori întinse de ancoraj și carcase strivite și uscate de pește, tăindu-și cale printre suporții masivi, scripeți și

labirinturi de lăzi așezate una peste alta. Faleza găzduia o varietate uluitoare de corăbii din toate zările Imperiului Fillorian și de dincolo de el. Se afla acolo un vas de război pantagruelic făcut din lemn negru, cu nouă catarge și o panteră ce sălta pe post de figurină și un vas chinezesc pătrățos, cu pânze cărămizii și pliate de șipci. Mai erau acolo goelete, bacuri, galioane și bricuri, corvete amenințătoare și caravele mici și iuți. Marea arăta ca o cadă plină de jucării scumpe. Le-a luat o oră să ajungă în capătul opus al falezei.

Quentin s-a întors spre amiralul Lacker.

— Așadar, ce părere ți-ai făcut?

— Cred că *Baltagul*, *Musca de mai* sau *Morgan Downs* ar fi suficiente.

— Probabil. Sunt sigur că ai dreptate. Julia?

Julia tăcuse aproape tot timpul. Tânăra era absentă, ca un somnambul. Quentin s-a gândit la ce-i povestit Eliot noaptea trecută. Se întreba dacă Julia găsise ceea ce căuta. Poate că fata spera să descopere pe Insula Exterioară lucrul ce-i lipsea.

— Nu contează. Sunt toate bune, Quentin.

Bineînțeles, amândoi aveau dreptate. Erau o grămadă de nave ce arătau destul de bine. Ba chiar frumoase. Dar niciuna nu era *Lăstunul*. Quentin și-a împreunat mâinile pe piept și a mijit ochii, privind în josul docurilor, prin lumina arzătoare a dimineții târzii. A analizat corăbiile care pluteau în golf.

— Ce e cu cele de colo?

Lacker și-a țuguiat buzele. Julia și-a îndreptat atenția către orizont. Ochii ei erau încă negri, de cu o zi înainte, și nu era nevoie să și-i protejeze de soare. Fata a privit direct în razele pătrunzătoare.

— Sunt și ele la dispoziția Înălțimii Tale, a zis Lacker. Bineînțeles.

Julia s-a îndepărtat de-a lungul celui mai apropiat chei, cu spatele drept și cu pasul sigur, spre locul în care era ancorată o navă simplă de pescuit. Fata a sărit cu ușurință peste bord și a început să dezlege barca.

— Hai, a strigat ea.

Lacker i-a făcut semn lui Quentin să i-o ia înainte.

— Câteodată trebuie pur și simplu să acționezi, Quentin, a zis Julia, pe când tânărul urca și el la bord, imediat în urma ei. Îți irosești prea mult timp așteptând.

Era bine să iasă pe apă, dar vântul nu bătea cine știe ce, iar pe măsură ce s-a mai încălzit, barca de pescuit a început să duhnească. În mod uimitor, proprietarul ei a ieșit din cală unde trebuie să fi dormit până atunci. Era un bărbat bronzat de soare și bătut de vânt, cu o barbă grizonantă, îmbrăcat în salopete trase pe pielea goală. Lacker i s-a adresat omului într-o limbă pe care Quentin nu o recunoștea. Pescarul nu părea deloc deranjat sau măcar surprins de faptul că pe barca lui puseseră stăpânire doi monarhi și un amiral.

Cât despre Lacker, părea că se simte îngrozitor

de incomod, îmbrăcat în uniforma completă în căldura de afară, pe când făcea turul unei mulțimi și mai mari de nave nepotrivite.

Majoritatea corăbiilor se aflau acolo pentru că pescajele lor erau prea adânci pentru a putea ancora mai departe: o matahală de vas de linie, câteva iahturi umflate, pentru petrecere, ale unor nobili și corabia burtoasă, de culoarea untului a unui negustor.

— Ce zici de aici? a spus Quentin.

Tânărul a arătat cu degetul.

— Îngăduință, Înălțimea Ta, vederea mea a suferit pentru binele marii noastre nații. Vă referiți la…

— Da.

Era suficientă dramă.

— Aceea. De acolo.

Un banc de nisip proiectat de unul dintre brațele de apă ale impresionantului golf din Whitespire. O navă se aflǎ în apropierea lui, ancorată în câțiva metri de apă. Refluxul o aplecase ușor pe o parte pe fundul nisipos, iar pântecele ei era expus ca o balenă eșuată.

— Nava aceea, Înălțimea Ta, nu a mai ieșit din golf de multă vreme.

— Nu contează.

Quentin se purta astfel parțial din temeinicia hotărârii, parțial dintr-o dorință perversă de a-l pedepsi pe amiral pentru că-și încălcase promisiunea de a fi pisălog. Proprietarul bărcii de

pescuit a schimbat o privire lungă cu amiralul Lacker: omul ăsta, ziceau ochii, iubește pământul.

— Hai să ne întoarcem la *Morgan Downs*.

— Și ne vom întoarce, a zis Julia. Dar Regele Quentin dorește să vadă acea navă mai întâi.

A durat zece minute să ajungă la ea. Pânzele bărcii fâlfâiau în timp ce pescarul își croia vitejește cale în direcția opusă vântului. Quentin și-a reamintit să-i plătească bărbatului după ce-și încheia misiunea. Au dat roată lent în apa mică. Carena ambarcațiunii era albă, dar vopsea începuse să se cojească și să arate lemnul cenușiu de dedesubt. Era ceva bizar în felul în care era conturată – ceva fluid. Nava se termina cu un bompres lung și zvelt, rupt la jumătate. Lui Quentin îi plăcea. Nu avea nici trăsături prea aspre sau pătrățoase ca o navă de război, nici prea dulci și drăgălașe ca ale unui iaht. Era elegantă, dar inspira seriozitate.

Păcat era era doar o carenă, și nu o corabie. Poate că dacă Quentin ar fi ajuns în Fillory cu cincizeci de ani mai devreme…

— Ce crezi?

Chila bărcii de pescuit a zgâriat tare fundul nisipos al apei. Amiralul Lacker a privit linia orizontului, apoi și-a dres glasul.

— Cred, a zis el, că nava asta a văzut și zile mai bune.

— Ce crezi că a fost?

— Cal de povară, a răspuns răgușit pescarul.

Clasa Căprioară. Mergea pe ruta ce duce de aici până în Longfall.

Quentin nici măcar nu-și dăduse seama că omul vorbea engleză.

— Arată bine, a spus Quentin. Sau arăta.

— Aceasta a fost, a zis solemn amiralul Lacker, una dintre cele mai frumoase corăbii construite vreodată.

Q nu-și dădea seama dacă Lacker glumea sau nu. Doar că era destul de evident că amiralul nu glumea niciodată.

— Serios? a făcut Quentin.

— Nimic nu se mișca precum Clasa Căprioarei, a răspuns Lacker. Erau nave construite pentru a transporta bergspar din Longfall, apoi mirodenie-rece înapoi. Rapide și solide. Le puteai duce în iad și înapoi.

— Hm. Și-atunci de ce nu există mai multe?

— În Longfall nu s-a mai găsit bergspar, a răspuns binevoitor pescarul.

De acum, omul se făcuse de-a dreptul vorbăreț.

— Așa că nu le-am mai trimit mirodenie-rece. Ăla a fost sfârșitul Clasei Căprioară.

Majoritatea au fost dezasamblate pentru lemn, vândute pe părți. Lorienii le-au construit.

Fiecare constructor din Fillory a încercat să le copieze modelul, dar exista un secret. Iar acel secret s-a pierdut.

— Prima mea comandă, a zis Lacker, a fost pe Rondul Foarte Rapid, din Hartheim. Nimic nu ne

putea întrece, dar odată am văzut o navă din Clasa Căprioară care ne-a întrecut ca o vijelie, în drumul ei spre nord. Aveam bonetele[2] ridicate în ambele laturi. În comparație cu ea parcă stăteam pe loc.

Quentin a dat din cap. Tânărul s-a ridicat în picioare. Un stol de păsări s-a înălțat de pe carena strivită a corabiei, a întârziat o clipă plutind pe o suflare de vânt și apoi s-a așezat la loc. Barca de pescuit făcuse înconjurul navei, iar acum se vedea puntea, spartă în cel puțin două locuri. Numele corabiei era pictat pe pupă: *Muntjac.* Quentin își dădea seama că nu se află într-unul dintre romanele copilăriei, dar, dacă ar fi fost altfel, aceea era nava pe care ar fi ales-o.

— Ei, cred că m-am lămurit, a zis el. Du-ne înapoi la Morgan Downs.

— Acolo mergem, Înălțimea Ta.

— Și când ajungem, zi-i căpitanului să-și aducă cuibul plutitor de șoareci încoace și să remorcheze nava aia – Q a arătat spre *Muntjac* – pe uscat. O luăm.

Se simțea bine. Niciodată nu era prea târziu pentru unele lucruri.

Chiar dacă Quentin se folosea de privilegiile lui regești și ar fi presat toți constructorii din oraș să demareze lucrările, tot urma să dureze vreo câteva săptămâni până ce *Muntjac* – numele unei specii

---

[2] Velă ajutătoare, care se instalează numai pe vreme bună la extremitatea velelor pătrate (n. tr.).

de căprioare – avea să arate din nou ca o navă capabilă de navigație.

Dar era în regulă. Astfel avea mai mult timp pentru pregătiri.

Își înăbușise neastâmpărul prea mult timp; se simțea bine să aibă ceva de făcut și descoperea astfel și ce cantitate enormă de energie acumulase. Ar fi putut să alimenteze un oraș întreg. Ziua următoare, Quentin a dat ordin ca în piața mare a fiecărui oraș să fie afișat un anunț. Avea de gând să organizeze un turneu sportiv.

Sincer, Quentin avea doar o idee vagă despre ce presupunea sau ce era un asemenea eveniment, cu excepția faptului că regii obișnuiau să participe în competiții, într-o perioadă de timp care se întindea de la venirea lui Iisus pe lume și moartea lui Shakespeare: singura modalitatea în care Q putea identifica, în mare, Evul Mediu. Știa că astfel de întreceri includeau turnirurile și el nu era interesat. I se păreau prea ciudate și emanând prea mult testosteron, și-n plus erau agresive pentru cai.

Luptele cu spada însă erau interesante. Nu scrima sau nu doar scrima – nu-și dorea nimic atât de formal. Își închipuise mai degrabă ceva asemănător artelor marțiale mixte. Un stil de luptă complet. Voia să afle care e cel mai bun spadasin din ținut: campionul, fără nicio urmă de îndoială, din Fillory. Așa că regele a dat sfoară-n țară: în decurs de o săptămână, oricine credea că se

descurcă cu mânuirea sabiei trebuia să se prezinte la Castelul Whitespire și să taie în stânga și-n dreapta până ce nu mai rămânea niciun adversar.

Câștigătorul primea un castel micuț, dar cochet în periferii și onoarea de a-și păzi regele în călătoria pe care avea să o facă spre o destinație necunoscută.

Eliot a intrat pe când Quentin golea marea sală de banchete. Un șir de servitori părăseau încăperea cărând fiecare câte un scaun.

— Iertare, Înălțimea Ta, a zis Eliot, dar ce mama dracului faci?

— Scuze. E singura sală suficient de mare pentru întreceri.

— Asta e partea în care trebuie să te întreb ce fel de întreceri.

— Pentru competiția sportivă. Lupte cu sabia. Nu ai văzut afișele? Dispare și masa, a zis Quentin menajerei care dădea indicații. Pune-o în hol. Organizez un turnir pentru a găsi cel mai bun spadasin din Fillory.

— Păi și nu poți să-l organizezi afară?

— Și dacă plouă?

— Și dacă vreau să mănânc ceva?

— Le-am ordonat să servească cina în salonul tău de recepție. Așa că va trebui să-ți organizezi întâlnirile în altă parte. Poate poți să mergi tu afară.

Unul dintre servitori stătea în patru labe pe podea, trasând pista cu o bucată de cretă.

— Quentin, a spus Eliot, tocmai am primit veste de la un membru al ghildei constructorilor.

Ai idee cât ne costă nava aia a ta? *Jackalope* sau cum i-o fi zicând.

— Nu. *Muntjac.*

— Taxele Insulei Exterioare pe vreo douăzeci de ani, atât ne costă, a spus Eliot, răspunzându-și la propria întrebare. În cazul în care erai curios.

— Nu eram așa de interesat.

— Dar vezi care e ironia, nu?

Quentin a stat pe gânduri.

— Da. Dar nu e vorba de bani.

— Atunci despre ce este vorba?

— Despre a respecta bunul gust, a zis Quentin. Dintre toți oamenii, tu știi cel mai bine asta.

Eliot a oftat.

— Presupun că înțeleg, a zis.

— Și am nevoie de așa ceva. E tot ce pot să-ți spun.

Eliot a dat din cap.

— Pot înțelege și asta.

Concurenții au început să inunde orașul câteva zile mai târziu. Oamenii constituiau un grup bizar: bărbați și femei, înalți și scunzi, mohorâți și sălbatici, cu cicatrici sau marcați, rași în cap și tatuați. Printre ei se aflau un schelet ambulant și o armură umblătoare. Purtau săbii ce luceau, bâzâiau, ardeau și cântau. O pereche frumoasă de gemeni siamezi s-au oferit să participe individual și, în eventualitatea cazului că îi învingeau pe toți

ceilalți, s-au declarat, galant, dispuși să se lupte unul cu celălalt. A sosit și o sabie inteligentă, purtată pe o pernă de mătase. Obiectul a explicat că vrea să participe și că nu avea nevoie decât de cineva care să o mânuiască.

În prima zi a turneului se formaseră așa de multe perechi că unele meciuri au trebuit ținute afară, pe platforme de lemn, ridicate în curte. În aer domnea o atmosferă de circ. Vremea tocmai ce era în curs de schimbare – prima dimineață rece a anului –, iar luptătorii scoteau aburi în aerul zorilor. Concurenții executau tot felul de mișcări de întindere și de încălzire pe iarba udă.

Era tot ce sperase Quentin să obțină. Tânărul nu reușea să stea locului un meci întreg, pentru că întotdeauna se întâmpla ceva de neratat în altă arenă. Strigăte și încăierări, țipete ciudate de luptă și zgomote mult mai puțin ușor de identificat spărgeau liniștea dimineții.

Parcă se dădea o bătălie, dar fără morți și suferință.

Au trecut trei zile până ce concurenții au ajuns la ultima pereche. Se petrecuseră câteva incidente și explozii, unde armele interzise sau vreo vrajă puternică supraîncărcase măsurile de protecție, dar, slavă Domnului, nimeni nu fusese grav rănit. Înainte să înceapă turneul, Quentin avusese ideea romanțioasă de a intra în competiție deghizat, dar acum își dădea seama ce dezastru ar fi produs. N-ar fi rezistat nici treizeci de secunde. Quentin a

prezidat el însuși meciul final. Lui Eliot și lui Janet le repugna ideea de a asista, deși pentru Regina Julia, toate gemetele și exercițiile era cu mult sub aria de interese. Mai mulți baroni, alte fețe înalte de la Curte și lichele stăteau înșiruiți de-a lungul zidurilor din sala de banchete ce arăta cumplit de nepotrivită pentru o scenă de bătaie – Quentin își dorea să fi organizat bătaia afară, până la urmă. Ultimii doi concurenți au intrat împreună, umăr lângă umăr, dar fără să-și adreseze vreun cuvânt. Cei doi arătau bizar de asemănător: un bărbat și o femeie, ambii zvelți, de înălțime medie, fără vreo trăsătură aparte. Erau calmi și serioși și nu manifestau niciun semn evident de dușmănie. Erau profesioniști, veniți din cel mai înalt cerc al ghildei mercenarilor. Se aflau acolo doar pentru a încheia o afacere. Orice formă de violență păstrau în trupurile acelea mlădioase și bine făcute, energia ei era încă latentă, divizibilă, dar inactivă. Femeia se numea Aral. Numele bărbatului, oricât de absurd ar fi părut, era Bingle.

Aral lupta cu fața acoperită și cu veșminte strânse pe trup, ca un ninja. Avea reputația unui luptător elegant, care-și transformase tehnica într-un soi de fetiș. Nimeni nu reușise vreodată să o vadă la chip, darămite să o și atingă. Sabia ei era o ciudățenie: ușor curbată, apoi iar întoarsă, în forma unui S elongat. Era drăguță, dar destul de incomodă să o cari cu tine, s-a gândit Quentin. N-o puteai potrivi în vreo teacă.

Bingle era un bărbat cu pielea măslinie și pleoape căzute care îi dădeau permanent un aer melancolic. Purta ceea ce ar fi putut trece drept uniforma unui ofițer de pe care fuseseră smulse decorațiile, și lupta cu o sabie subțire și flexibilă, ca un bici și o plăsea în formă de coșuleț, care nu părea filloriană. Deși câștigase toate meciurile, gurile rele spuneau că reușise să învingă fără a lupta cine știe ce. Un duel infam începuse de dimineață și se continuase aproape până la apus, în timp ce Bingle executase o serie interminabilă de fente și extensii. Întregul turneu fusese suspendat așteptând ca locul în următorul meci să fie ocupat de unul dintre cei doi luptători.

Într-o altă luptă, oponentul lui Bingle a așteptat până ce a sunat clopoțelul de start și apoi pășise calm în afara terenului conturat cu creta, atrăgându-și automat descalificarea.

Aparent, cei doi se întâlniseră și altă dată, iar o singură confruntare fusese de ajuns.

Quentin murea de nerăbdare să vadă pe cineva provocându-l cu adevărat la luptă pe Bingle.

Regele a dat din cap către Maestrul Săbiilor pentru a începe meciul. Aral a început cu mișcări foarte stilizate, trasând contururi fluide prin aer cu lama ei curbată. Nu s-a apropiat de oponent. Femeia părea să fie adâncită în concentrare, exersând un fel de artă marțială rituală, aproape abstractă. Bingle a privit-o ceva timp, lovind neliniștit cu vârful sabiei.

Apoi bărbatul s-a alăturat baletului. Omul a început să facă aceleași mișcări ca și adversarul – au devenit imagini în oglindă. Aparent, luptătorii erau adepți ai aceluiași stil și aleseseră să înceapă la fel. Chicotele au traversat mulțimea. Chiar era amuzant; ca un mim ce imită un trecător. Dar niciunul dintre concurenți nu râdea. După aceea, Quentin nu și-a putut da seama unde se terminase preambulul și unde începuse adevărata luptă.

Combatanții treceau prea aproape unul de celălalt, ca și o lumânare ce atinge accidental o perdea. S-a ițit o scânteie, iar simetria s-a pierdut. Materialul inflamabil s-a aprins și, deodată, încăperea s-a umplut de zăngănitul rapid al oțelului ce se lovește de oțel.

La acel nivel de performanță, pentru Quentin, acțiunea era mult prea rapidă pentru a o urmări. Detaliile exacte ale mișcărilor, ripostelor și negocierilor rămâneau obscure tuturor, în afara luptătorilor. Stilul lor comun era format doar din arcuiri și răsuciri și o mișcare neîntreruptă, căci fiecare căuta breșe, lovindu-se, în schimb, doar de piedici. Aveai impresia că se citesc unul pe altul până la un nivel atomic, înregistrând mici tresăltări, schimbări rapide de poziție sau de greutate. Pasele începeau frumos, urmate de secvențe care uneori includeau chiar o lovitură ușoară sau o tumbă, apoi ritmul se spărgea iar și totul devenea haotic până ce lamele se încovrigau

una în jurul celeilalte, apoi se despărțeau iar și dansul reîncepea.

Iisuse, și-a zis Quentin. Iar el avea să urce pe vapor cu unul dintre ei. Părea un pic cam prea real. Dar era, în același timp, și electrizant: cei doi luptători știau exact ce trebuiau să facă și nu ezitau niciodată în misiunea lor, fie că învingeau sau pierdeau.

Și-apoi, deodată, s-a terminat totul. Aral s-a întins mult cu lovitura peste mână, pe care Bingle a reușit să o pareze de dedesubt, rotindu-se, și, ghinion, lama ei a lovit iute podeaua, nimerind în crăpătura dintre două dale. Terminându-și pirueta, Bingle a lovit spada cu piciorul, iar obiectul s-a crăpat în jumătate, pe toată lungimea lui. Aral a făcut un pas înapoi, neascunzându-și frustrarea și a arătat că pierduse meciul.

Dar Bingle a clătinat din cap. Aparent, el nu era mulțumit de condițiile victoriei. Își dorea să lupte în continuare. Omul l-a privit pe Quentin pentru a-i da comanda. Toți ochii spectatorilor erau la Rege.

Ei bine, dacă Quentin își dorea să joace după regulile regelui-zeu, atunci cu siguranță că nu-i displăcea să vadă și el ceva acțiune. Quentin și-a tras sabia și i-a oferit-o lui Aral, cu plăselele înainte. Femeia a cântărit noul instrument, a dat din cap în silă și și-a reluat poziția de luptă. Meciul a început din nou.

Peste cinci minute Bingle a săltat și a încercat o

mișcare delicată, cât încă se afla în aer, dar s-a încurcat în veșmintele de ninja ale lui Aral. S-a rotit imediat lângă ea, în interiorul cercului de apărare, iar femeia l-a lovit sălbatic cu pumnii în coaste, de trei ori. Bingle a gemut și s-a dat în spate, clătinându-se, spre linia trasată cu creta. Quentin era sigur că avea să iasă din teren, dar, în ultimul moment, bărbatul și-a dat seama unde se afla. Bingle s-a rotit pe călcâie și a sărit, ca un balerin, spre perete, s-a împins în el și s-a întors în aer, aterizând ușurel în picioare, tocmai în cadrul permis.

Mulțimea a răsuflat la unison și a aplaudat. Fusese o mișcare de circ, teatrală și impresionantă. Aral și-a scos iritată acoperământul de pe cap și a dat drumul pe spate unei mase surprinzătoare de păr ondulat și castaniu-roșcat, înainte să-și reia poziția.

— Pun pariu pe orice că a exersat asta în oglindă, a șoptit Eliot.

Dinamica luptei se schimbase. Acum, Bingle renunțase la stilul formal, dansat pe care-l adoptaseră amândoi. Quentin presupusese că aceea era pregătirea bărbatului, dar și-a dat seama în curând că luptătorul era un ciudat în ale tehnicii pentru că părea capabil să schimbe stilurile după bunul plac. Bingle s-a repezit la Aral ca un nebun, iute și agresiv, a parcurs rapid un ciclu de duel elegant și apoi a început să răcnească și să bată din picior în stilul kendo. Femeia era din

ce în ce mai buimăcită, tot încercând să-și ajusteze tehnica de luptă, lucru pe care probabil Bingle îl și urmărea.

Rupând liniștea, Aral a strigat ceva și s-a repezit drept înainte. Bingle i-a parat atacul cu o mișcare atât de neverosimilă că părea aproape scoasă dintr-un vodevil: bărbatul i-a oprit spada – spada lui Quentin – cu vârful sabiei lui, astfel încât cele două arme s-au întâlnit la vârf.

Cele două săbii s-au îndoit amenințător timp de o secundă imposibil de tensionată – se auzea un zgomot îngrijorător ca de ferăstrău – și apoi spada lui Bingle a sărit cu un zbârnâit vibrant și ascuțit. Omul a trebuit să-și întoarcă rapid capul într-o parte pentru a evita o așchie.

Bingle a aruncat dezgustat plăseaua inutilă spre Aral. Mânerul a lovit-o în tâmplă, dar femeia doar s-a scuturat. Aral s-a oprit, meditând, în mod evident, la posibilitatea de a-i arăta oponentului aceeași generozitate pe care i-o arătase el. Apoi, în urma unor calcule interioare ce aveau probabil de-a face cu onoarea și principiile, și castelele, femeia a țintit spre umărul lui Bingle cu mișcare peste mână – lovitura de grație.

Bingle a închis ochii și a căzut repede într-un genunchi. Pe când lama cobora, omul nu s-a ferit, ci doar și-a împreunat ușurel, dar ferm, mâinile în fața lui. După aceea, timpul s-a oprit.

La început, Quentin nu era sigur de ce se întâmplase, dar lumea din încăpere explodase de

uimire. Regele s-a ridicat să vadă mai bine. Bingle oprise lama între palme, în toiul căderii; carne contra oțel. Trebuie ca bărbatul să fi calculat mișcarea până la ultimul erg, arc și nanosecundă. A fost nevoie de un moment pentru ca Aral să înțeleagă ce făcuse, iar Bingle nu a irosit ocazia. Profitând de avantajul surprizei, bărbatul a smuls sabia din mâna ei. A rotit obiectul cu îndemânare, plesnind plăseaua în palmă și a așezat lama la gâtul adversarei. Meciul luase sfârșit.

— Măiculiță, a zis Eliot. Ai văzut? Dumnezeule!

Baronii din mulțime uitaseră de reținerea lor nobiliară. Se ridicaseră, strigând urale și dându-i ghes învingătorului. Quentin și Eliot au țipat de bucurie alături de ei. Dar Bingle nici nu părea să-i vadă. Ochii aceia adormiți nu și-au schimbat expresia. Omul și-a făcut loc prin gloată spre tronul lui Quentin, lângă care a îngenuncheat și i-a returnat regelui spada sa.

La următoare vizită a lui Quentin pe faleză, *Muntjac* era năpădit de muncitori, întocmai unor piranha atacând un nefericit explorator amazonian; doar că invers. Oamenii reasamblau corabia – o readuceau la viață. Nu exista nici măcar o părticică din ea care să nu fie frecată cu nisip, văruită, întărită sau înlocuită. Aduseseră corabia pe uscat, o sprijiniseră de o mulțime de piloni, reparaseră scândurile rupte, le călăfătuiseră, acoperiseră cu smoală și le vopsiseră. Din interiorul carenei se auzea ritmul

nesincronizat al loviturilor de ciocan.

După cum se dovedise, elementele de structură ale navei erau, în mare parte, întregi, ceea ce era un lucru bun, pentru că muncitorii nu credeau că le-ar fi putut reface. În cală, montat într-una dintre îmbinările complexe aproape de provă, găsiseră un bulgăre complicat de mecanisme din lemn, conectate la cabluri întinse care se răspândeau de-a lungul întregii nave. Nu-și puteau da seama la ce servea obiectul, așa că Regele le spusese să-l lase în pace.

Cala *Muntjacului* era acum de un negru elegant, cu ornamente albe, strălucitoare. Sute de metri de pânză nou-nouță erau cusuți chiar și acum de o armată de fabricanți; era un proces tehnic extrem de impresionant care avea loc într-o mansardă mare și aerisită, de mărimea unui hangar pentru avioane. În aer se deschideau aromele pătrunzătoare și pure de rumeguș și de vopsea proaspătă. Quentin a inspirat. Se simțea ca și cum și el ar fi reînviat. Nu că ar fi fost mort, doar că… nici prea viu. Era altceva.

Cu doar două sau trezi zile înainte ca *Muntjac* să poată ieși în larg, Quentin a vizitat camera hărților din Castelul Whitespire, ca să vadă ce putea afla despre destinația lui.

Insula Exterioară era cea mai puțin incitantă parte a aventurii, dar trebuia măcar să fie în stare să o găsească. După larma din docuri, camera hărților părea un rezervor de liniște. Un perete

întreg era făcut doar din sticlă, iar celălalt era pictat din podea până-n tavan cu o hartă magnifică a ținutului Fillory, din Loria, în nord, până la Deșertul Umblător, în sud.

Harta era traversată de o scară în spirală, ca în bibliotecă, astfel că puteai să urci sus de tot și să te apropii de partea pe care doreai să o studiezi, iar cu cât priveai mai de aproape, cu atât detaliile se limpezeau, până la punctul la care puteai zări fiecare copăcel din Pădurea Reginei. Cu toate astea, driadele tot nu se arătau. Harta era oarecum animată de o vrajă cartografică ușoară. Puteai urmări cu privirea micile talazuri pe când se loveau unul câte unul de Coasta Zbuciumată. Quentin s-a aplecat: le puteai și auzi slab, ca murmurul dintr-o scoică. O umbră avansa pe hartă, arătând unde era noapte și unde era zi în Fillory.

Deasupra, pe tavanul boltit, luceau steluțe pe cerul acela negru-albăstrui, ca de catifea a unei hărți celeste care înfățișa constelațiile filloriene. Acela era regatul lui Quentin, ținutul pe care îl păstorea. Părea așa de proaspăt și verde și magic. Acela era tărâmul pe care și-l închipuise în copilărie, înainte chiar să sosească acolo – arăta precum hărțile tipărite la finalul romanelor din seria *Fillory și mai departe*. Q ar fi fost în stare să se holbeze la perete toată ziua. Camera hărților nu era tocmai un cuib plin de viață. Singura persoană care-și făcea apariția era un adolescent posac, cu

un breton des și brunet care-i cădea peste ochi.

Tânărul stătea aplecat peste o masă lucrând cu înverșunare la un soi de calcul pentru care folosea mai multe instrumente cartografice. Băiatului i-a trebuit un moment să ridice capul și să-și dea seama că avea un spectator.

Adolescentul și-a spus morocănos numele – Benedict. Avea cam șaisprezece ani. Quentin avea bănuiala că nu multă lume călca prin camera hărților, și cu atât mai puțin vreun rege; în orice caz, Benedict nu-și mai exersase modul potrivit de a-și arăta deferența. Quentin înțelegea pe deplin. Personal, temenelele îl lăsau rece. Dar tot avea nevoie de o hartă.

— Ce hartă îmi poți arăta, care să aibă Insula Exterioară pe ea?

Ochii lui Benedict și-au pierdut o clipă expresivitatea în timp ce căuta într-un soi de bază de date mentală. Apoi băiatul s-a întors cu spatele și și-a târșâit picioarele până la un perete în care erau încastrate, la fel ca un fagure, mai multe sertare. Tânărul a tras unul – se dovedeau a fi înguste, dar foarte lungi – și a scos singurul sul de pergament pe care-l conținea sertarul.

Piesa centrală a camerei hărților era o masă grea din lemn cu un mecanism elaborat din aramă prins în mijlocul ei. Benedict a potrivit pergamentul în mașinărie și a tras de un mâner. Era singurul lucru pe care părea să-l facă cu un oarecare zel. Gestul lui a desfăcut sulul și l-a

întins astfel încât puteai vedea secțiunea pe care ți-o doreai. Pergamentul era mult mai lung decât se așteptase Quentin. Metri întregi de material aproape neînsemnat s-au desfășurat în timp ce Benedict a acționat maneta, arătând curbaturi și arcuri de latitudine și de longitudine, sau oricare ar fi fost echivalentul lor fillorian, traversând mile de ocean. În cele din urmă, Benedict s-a oprit la o gâlmă mică și neregulată de uscat sub care era scris, în italice, următorul nume: *Insula Exterioară*.

— Acea trebuie să fie, a zis Quentin sec.

Băiatul nici nu a confirmat, nici nu a infirmat. Era vădit deranjat să se uite în ochii regelui.

Quentin n-ar fi putut spune de cine îi amintea băiatul, când și-a dat seama că așa le va fi părut și el altor oameni pe când avea șaisprezece ani. O teamă de toți și de toate, ascunsă sub o mască de dezgust, din care cea mai mare parte era rezervată pentru propria lui persoană.

— Pare destul de departe, a zis Quentin. Câte zile durează călătoria pe apă?

— Nu știu, a răspuns Benedict, nu tocmai sincer, pentru că după câteva momente a adăugat, în ciuda a ceea ce-și propusese: Poate trei. Sunt patru sute șaptezeci și șapte de mile până acolo. Mile marine.

— Care e diferența?

— Mila marina e mai lungă.

— Cu cât?

— Cu două sute patru zeci și doi de metri, a răspuns Benedict automat.

— Și un pic.

Quentin era impresionat. Cineva trebuie să-i fi băgat cumva informații pe gât lui Benedict.

Cititorul de hărți din aramă avea multe brațe mobile care se lungeau seductiv în afară, dotat fiecare cu o lentilă detașabilă. Quentin a învârtit un braț și în fața ochilor i s-a arătat o versiune mărită a Insulei Exterioare. Avea oarecum forma unei alune, cu o stea la un capăt. Granița ei era reprezentată de o linie neagră și groasă și un contur mai șters în afară care dubla dunga, ca și cum ar fi vrut să sugereze valurile sau poate marginea scufundată de uscat. Era aproximativ la ce se așteptase și Q. Un fir negru și subțire, un singur izvor, șerpuia din interiorul insulei spre coastă. Lângă stea se afla cuvântul *Exterior*, scris în litere mai mici. Pesemne că acela era numele unicului oraș al insulei. Lentilele nu mai arătau și altceva, ci doar făceau textura fină a pergamentului să pară mai aspră.

— Cine trăiește acolo?

— Pescari, bănuiesc. Acolo se află un agent al coroanei. De asta are o stea.

Quentin și tânărul s-au uitat împreună la stea.

— E o hartă de rahat, s-a aventurat Benedict.

Băiatul s-a aplecat așa de tare, încât nasul aproape îi atingea pergamentul.

— Uită-te la umbre. De ce te interesează?

— Merg acolo.
— Zău? De ce?
— Asta e, de fapt, o întrebare foarte bună.
— Cauți cheia?
— Nu, nu caut cheia. Ce cheie?
— Există o poveste, a zis Benedict, ca și cum ar fi explicat unui copil de grădiniță, cum că acolo se găsește cheia care învârte lumea. Sau se presupune că ar fi.
Quentin nu era înnebunit după folclorul fillorian.
— De ce nu vii și tu? a spus. Ai putea face o hartă nouă a insulei, dacă asta e așa de proastă.
Acum făcea pe consilierul pentru adolescenții cu probleme. Ceva în legătură cu băiatul îl făcea pe Quentin să vrea să-l scuture, să-l scoată din zona lui de confort, astfel încât tânărul să nu mai disprețuiască pe toți cei care își depășiseră propriile limite. Dorea să-l facă pe băiat să se gândească și la altceva în afară de propria nevroză. Era mai greu decât părea.
— Nu sunt calificat pentru muncă de teren, a bombănit Benedict, plecându-și iar privirea.
Sunt cartograf, nu topograf.
Quentin urmărea cum ochii lui Benedict erau din nou atrași spre hartă, spre forma aceea neregulată de alună. În mod evident, tânărul maestru prefera să trăiască în hărți ale locurilor, nu în locurile în sine.
— Contururile sunt… băiatul a scos un sunet

printre dinți: *ș*. Isuse Hristoase!

„Isuse Hristoase” era o expresie pe care tinerii din Fillory o preluaseră de la noii lor conducători. Era imposibil să le explici ce însemna cu adevărat. Ei erau convinși că se referea la ceva necuviincios.

— În numele Regatului Fillory, a intonat Quentin, te numesc calificat pentru munca de teren.

E suficient?

Ar fi trebuit să-mi aduc sabia, și-a zis Q. Benedict a ridicat din umeri, jenat. Exact așa ar fi făcut și Quentin în urmă cu zece ani. Lui Q aproape că îi plăcea puștanul. Probabil băiatul avea impresia că nimeni nu putea înțelege ce simte. Asta îl făcea pe Quentin să-și dea seama cât de mult se maturizase el însuși. Poate că reușea să-l ajute pe Benedict.

— Ia gândește-te. Ar trebui să aducem pe cineva care să îmbunătățească hărțile.

Deși planul hărții i se părea bun lui Quentin. Regele a tras alene de maneta invenției.

Mașinăria era cu adevărat foarte bine lucrată: niște rotițe pe jumătate ascunse s-au învârtit, iar Insula Exterioară a plutit departe și s-a deplasat spre capătul celălalt al sulului de pergament. Quentin a tot învârtit de manetă. Metri întregi de hârtie crem și goală s-au desfășurat în fața lui, decorată pe ici, pe colo cu linii punctate și numere minuscule. Un ocean pustiu. În cele din urmă, sulul s-a terminat, iar capătul a scăpat de sub mașinărie și s-a încolăcit peste restul materialului.

— Nu-s prea multe de văzut, a zis el, din moment ce simțea că ar fi cazul să facă o remarcă.

— E ultimul sul din catalog, a răspuns Benedict. De când sunt eu aici, nici măcar nu s-a uitat cineva la el.

— Pot să-l iau cu mine?

Benedict a ezitat.

— E în regulă. Știi, sunt regele. Oricum e harta mea, dacă e să privim logic.

— Tot trebuie să o trec în caietul de ieșiri.

Benedict a rulat cu grijă sulul de pergament și l-a așezat într-o casetă de piele, apoi i-a dat lui Quentin o bucățică de hârtie prin care i se dădea voie să scoată harta afară din acea încăpere. Băiatul semnase actul: numele lui complet era Benedict Fenwick. Benedict Fenwick. Isuse Hristoase! Nici nu era de mirare că tânărul era morocănos.

Quentin avea o navă antică ce fusese ridicată din morți, un spadasin psihotic, dar eficient, și o regină-vrăjitoare enigmatică. Nu era tocmai ca în Frăția Inelului, dar, pe de o altă parte, nici nu încerca să salveze lumea de Sauron, ci doar să colecteze taxele câtorva insulari prostovani. Aranjamentul avea să meargă fără îndoială.

Au plecat de la Castelul Whitespire la trei săptămâni de la moartea lui Jollyby. O briză sărată și pătrunzătoare luneca pe țărm. Pânzele navei *Muntjac* păreau gata să prindă vântul și să zboare deasupra orizontului în căutare de alți

curenți. Pânzele maiestuoase se umflau albe, având berbecul tărâmului Fillory, de un albastru foarte pal, pictat deasupra lor ca o amprentă. Marginile lor plesneau în vânt și vibrau ca electrizate de un entuziasm abia stăpânit. Nava chiar era o bestie minunată.

O fanfară cânta pe mal. Dirijorul încerca vizibil să-și facă trupa să înainteze spre un volum din ce în ce mai grandios, dar notele erau spulberate de vânt în clipa în care părăseau instrumentul. Cu doar o jumătate de oră înainte de plecare, Benedict Fenwick își făcuse apariția cu hainele atârnate pe spate și o geantă mică plină ochi de instrumente de cartografiere ce clincheteau. Căpitanul – tot imperturbabilul Amiral Lacker – i-a rezervat ultima cabină disponibilă.

Eliot a ieșit pe doc, alături de Quentin, pentru a-și lua la revedere.

— Deci, a zis el.

— Deci.

Stăteau amândoi la baza rampei de acces.

— Chiar pleci.

— Credeai că mă joc?

— Un pic, da, a răspuns Eliot. Zi-i la revedere Juliei, din partea mea. Nu uita ce ți-am spus despre ea.

Julia se instalase deja în cabina ei, cu aerul cuiva care nu plănuia să iasă de acolo înainte să ajungă pe uscat.

— O să-i transmit. O să fiți în regulă fără noi?

— O să fie foarte bine.

— Dacă deslușești ce s-a întâmplat cu Jollyby, a zis Quentin, dă-i drumul și pedepsește pe oricine ar fi responsabil. Nu mă aștepta.

— Mersi. Dacă mai contează, nu cred că a fost familia Fenwick. Bănuiesc că ei doar ne cred niște mârlani.

Quentin își amintea de prima dată când se întâlniseră, cât de ciudat arăta maxilarul strâmb al lui Eliot. Acum i se părea așa de familiar că nici nu-l mai băga în seamă. Părea ceva firesc, precum maxilarul unui balene cu cocoașă.

— Presupun că aș putea ține un discurs, a zis Eliot, dar nu l-ar auzi nimeni.

— O să mă port ca și cum m-ai îndemna să urmăresc interesele fillorienilor și să arăt renegaților din Insula Exterioară, care probabil au uitat să-și plătească taxele, dacă au cu ce sau pe ce, că noi suntem de partea adevărului și a dreptății și că ar face bine să-și amintească asta.

— Tu abia aștepți, așa e?

— Dacă vrei să știi adevărul, cu greu reușesc să rămân locului aici, pe docuri.

— În regulă, a încheiat Eliot. Mergi. Ah, ai un membru în plus. Am uitat să-ți spun.

Animalele vorbitoare au trimis pe cineva.

— Ce? Cine?

— Exact. Cine sau ce, niciodată nu știu prea bine. Se află deja la bord. Scuze, a fost o tactică politică.

— M-ai fi putut întreba.

— Aș fi putut, dar m-am temut că vei refuza.

— Deja mi-e dor de tine. Ne vedem peste o săptămână.

Cu pasul ușor, Quentin a alergat pe platforma care s-a tras repede în urma lui, de îndată ce a pășit pe punte. Dinspre toate cabinele s-au auzit strigăte marinărești de neînțeles.

Quentin încerca din răsputeri să stea afară din calea oamenilor în timp ce-și făcea drum spre pupă. Nava a scârțâit și s-a mișcat lent, greoi, aplecându-se și îndepărtându-se de ponton. Lumea din jurul lor, care fusese până atunci fixă, a devenit mobilă și jucăușă.

Pe când ieșeau din golf, lumea s-a schimbat iar. Aerul s-a răcit, vântul a prins a bate mai tare, iar apa a devenit cenușie ca metalul și s-a zbuciumat. Valuri uriașe veneau bubuind pe sub ei. Pânzele enorme ale navei *Muntjac* prindeau vântul. Lemnul nou scârțâia și se așeza confortabil la locul lui.

Quentin a mers până la pupă și a privit la valurile iscate de trecerea navei; apa era măturată și zdrobită de greutate. Q se simțea bine și la locul lui. A pipăit balustrada veche a navei: spre deosebire de majoritatea lucrurilor și oamenilor din Fillory, *Muntjac* avusese nevoie de Quentin, iar el nu o dezamăgise. Tânărul și-a îndreptat și mai mult spatele. Ceva greu și invizibil își relaxase strânsoarea sălbatică, își părăsise cuibul familiar

de pe umerii lui și-și luase zborul pe briza puternică. *Lasă să mai apese și pe altcineva o vreme*, s-a gândit el.

Poate că aceeași povară avea să-l aștepte la întoarcere. Dar deocamdată mai putea aștepta.

Când s-a întors să coboare, Julia stătea chiar în spatele lui. Quentin nu o auzise. Vântul îi răvășea părul negru și i-l alerga sălbatic în jurul chipului. Fata arăta cumplit de frumoasă.

Poate că era din cauza luminii, dar pielea ei avea o aură argintie, nelumească, ca și cum l-ar fi curentat pe Quentin dacă îndrăznea să o atingă. Dacă aveau să se mai îndrăgostească vreodată unul de celălalt, atunci urma să se întâmple pe acea navă.

Au privit împreună cum Whistespire se face din ce în ce mai mic în urma lor, până ce n-a mai rămas decât un punct întunecat. Fata venise acolo tocmai din Brooklyn, la fel ca el, s-a gândit Quentin. Era probabil singura persoană din lume, din orice lume, care înțelegea exact ce simțea.

— Nu-i rău, așa-i, Jules? a zis Quentin.

Băiatul a inspirat aerul sărat al mării.

— Adică, toată călătoria asta e ridicolă, dar uite!

Tânărul a arătat spre tot ce se vedea în jur – nava, vântul, cerul, peisajul marin, ei doi.

— Ar fi trebuit să facem una ca asta acum o mie de ani.

Expresia de pe chipul Juliei nu se schimbase. Ochii ei nu-și reveniseră la normal după incidentul

din pădure, erau încă negri și arătau bizar și îmbătrâniți în comparație cu pistruii ei de copilă.

— Nici măcar n-am observat că ne mișcăm, a răspuns fata.

CAPITOLUL PATRU

Trebuie să te întorci la începuturi, la după-amiaza aceea rece și mohorâtă din Brooklyn, când Quentin susținuse examenul de admitere la Brakebills ca să înțelegi ce se întâmplase cu Julia. Pentru că și ea dăduse examenul în acea zi. Iar după ce-l susținuse, își pierduse trei ani din viață.

Povestea ei începea în aceeași zi cu a lui Quentin, dar era un alt fel de poveste. În ziua în care el, James și Julia merseseră împreună pe Fifth Avenue spre interviul de admitere la Princeton, viața lui Quentin înflorise. A Juliei nu, dar se fisurase.

La început era o fisură mică. Nimic important. Era spartă, dar încă utilizabilă. Era încă bună. N-avea niciun sens să renunțe la viața ei cât era încă decentă.

Sau poate că nu fusese deloc decentă, dar funcționase o vreme. Își luase la revedere de la James și de la Quentin în fața casei de cărămidă. Ei intraseră. Ea plecase. Începuse să plouă.

Ea mersese la bibliotecă. Probabil că atâta lucru se întâmplase cu adevărat. Apoi se petrecuse ceva nu tocmai aievea: stătuse în bibliotecă cu laptopul și cu un teanc de cărți și-și scrisese lucrarea

pentru cursul domnului Karras. Era o lucrare a dracului de bună, despre comunitatea socialistă utopică din statul New York, din secolul al nouăsprezecelea.

Comunitatea avea câteva idealuri demne de luat în seamă, dar unele practici sexuale înfricoșătoare, așa că în cele din urmă își pierduse puterea și se transformase într-o companie de argintărie de succes. Julia avea câteva idei despre motivul pentru care ideea companiei dăduse un mai bun randament decât încercarea de a aduce împărăția lui Hristos pe Pământ. Tânăra era destul de sigură că avea dreptate. Studiase cifrele și, din experiența ei, când analizai datele ieșeai de obicei cu niște răspunsuri bune.

James se întâlnise cu ea la bibliotecă. Băiatul îi povestise ce se petrecuse la interviu – un lucru suficient de ciudat, căci omul care trebuia să-i examineze fusese găsit mort. Apoi fata ajunsese acasă, luase cina, urcase în camera ei, își terminase lucrarea în jur de patru dimineața, trăsese vreo trei ore de somn, se trezise, chiulise la primele două ore în timp ce-și aranja notele de subsol și plecase la școală la timp pentru cursul de studii sociale. Și cu asta, basta!

Când se gândea la acea zi, pe Julia o cuprindea un sentiment ciudat și nefiresc, dar de multe ori ai o asemenea senzație când stai treaz până la patru și te trezești la șapte. Lucrurile au decurs normal până săptămâna următoare, când și-a primit

lucrarea înapoi.

Problema nu era calificativul, căci fusese notată generos: un A cu minus, iar domnul K nu era foarte darnic cu notele. Problema era – care era? A citit iar lucrarea și deși părea în regulă, Julia nu recunoaștea tot ce scrisese. Dar o compusese repede. Lucrul de care se încurca acum era același de care se încurcase și domnul K: greșise o dată.

Vezi, comunitatea utopică despre care scrisese încălcase modificările legilor despre pedofilie – sinistru, sinistru –, iar asta se petrecuse în 1878. Știa bine. Cu toate acestea, în lucrarea ei apărea anul 1881, greșeală pe care domnul K n-ar fi sesizat-o niciodată – deși și el era destul de sinistru și Julia n-ar fi fost surprinsă ca omul să știe cum să ocolească câteva legi el însuși –, cu excepția faptului că Wikipedia făcea aceeași greșeală, iar domnului K îi făcea o deosebită plăcere să prindă oamenii în flagrant delict apelând la Wikipedia.

Profesorul verificase data și site-ul și făcuse un X mare și roșu pe marginea lucrării. Și un minus după A. Domnul K era surprins. Cu adevărat surprins.

Julia era și ea uimită. Nu folosea niciodată Wikipedia, parțial pentru că știa că domnul K verifica, dar mai mult pentru că spre deosebire de o mare parte a colegilor ei, fetei chiar îi păsa de corectitudinea datelor. A parcurs iar lucrarea cu mare atenție, găsind o a doua greșeală și o a treia. Niciuna în plus, însă erau suficiente. Apoi a vrut

să verifice celelalte variante ale lucrării. Fata salva întotdeauna documente separate cu schițe, căci opțiunea Track Changes din Word era o prostie, iar ea ținea să știe unde surveniseră erorile. Dar ce se dovedea a fi și mai ciudat era faptul nu mai existau ale variante, ci doar lucrarea finală.

Această întâmplare, deși minoră și care ar fi putut avea multe explicații plauzibile, a fost butonul mare și roșu ce a propulsat-o pe Julia din scaunul comod al carlingii vieții ei.

Fata stătea pe pat și se holba la documentul care arăta ora la care fusese creat. Își amintea că începuse să-l scrie în jurul cinei și deodată i s-a făcut teamă, căci cu cât de gândea mai mult, cu atât părea că are două seturi de amintiri în legătură cu acea după-amiază. O parte din ele păreau aproape prea plauzibile, ca un roman scris de un realist convins, mult mai preocupat să prezinte amalgamul de detalii naturaliste care se potriveau unul cu altul, decât să spună o poveste care nu l-ar plictisi de moarte pe cititor. Parcă amintirile despre cum mersese la bibliotecă, cum îl întâlnise pe James, cum luase cina și scrisese lucrarea încercau să mușamalizeze ceva.

Însă cealaltă versiune era de-a dreptul nebunească. Mersese la bibliotecă și accesase baza de date de la un calculator ieftin aflat la una dintre mesele din lemn deschis la culoare, așezate lângă biroul de împrumuturi. Cota cărții era ciudată – aparent era plasată pe un raft aflat la un

nivel inferior subsolului. Julia era destul de sigură că biblioteca nu avea rafturi acolo, pentru că nu avea un asemenea nivel.

Ca-ntru-un vis, fata a pășit spre liftul din oțel șlefuit. Sigur, sub butonul rotund, alb, din plastic, pe care sta scrisă litera *S* se afla acum un alt buton pe care era inscripționat: *SS*.

Tânăra a apăsat. Butonul s-a aprins. Senzația de prăbușire din stomacul ei era una obișnuită, genul celei pe care o ai atunci când cobori cu repeziciune spre un nivel aflat mai jos de subsol, plin de rafturi din metal, de bâzâitul tuburilor fluorescente și țevile descoperite, cu valve în formă de floare, vopsite în roșu, ieșind din ele în unghiuri ciudate.

Dar nu asta a văzut Julia când s-au deschis ușile liftului. În loc, ea a zărit terasa de piatră scăldată de soare, în spatele unei case de țară, înconjurată de grădini verzi. Nu era tocmai o casă, îi explicaseră cei de acolo, ci o școală. Se numea Brakebills, iar oamenii care locuiau acolo era magicieni. Ei se gândiseră că Julia putea deveni una dintre ei. Tot ce trebuia să facă era să treacă un test simplu.

CAPITOLUL CINCI

Singurul lucru cu care Quentin a putut compara prima dimineață la bordul navei *Muntjac* a fost prima dimineață la Brakebills. Cabina lui era lungă și îngustă, iar patul său era întins vizavi de un șir de ferăstruici ce se înălțau la doar câțiva

metri deasupra apei. Primul lucru pe care l-a zărit au fost ferestrele pătate cu stropi și luminate de soarele ce se reflecta din apa deasupra căreia pluteau incredibil de repede. Etajerele, dulăpioarele și sertarele erau isteț încastrate de-a lungul pereților și sub pat. Parcă te aflai într-un puzzle chinezesc.

Quentin și-a legănat tălpile goale deasupra scândurilor late și reci ale micii lui cabine. A simțit sub picioare tangajul ușor și leagănul încă și mai delicat al navei și unghiul la care vântul o aplecase. Quentin parcă se afla în burta unui mamifer uriaș, dar prietenos, marin, a cărui cea mai mare plăcere în viață era să alerge pe suprafața apei cu el înăuntrul său. Q era unul dintre acei oameni enervanți care nu au niciodată rău de mare.

Regele și-a scos hainele din șifonierul miniaturial încastrat în perete – copastie sau bordaj, sau cum s-or fi numit pereții unei corăbii. Quentin admira șirul ordonat de cărți de pe rafturile de deasupra patului, ținute la loc de o scândură subțire, astfel încât să nu cadă în timpul vreunei furtuni. Tânărul nu era tocmai curios să afle ce urmau să aibă la micul dejun și cu cât se pomenea mai puțin de baie, cu atât mai bine, dar altfel era într-o stare de grație.

Nu se mai simțise așa de bine de luni întregi. Poate chiar ani.

Pe punte, el era singura persoană care nu avea

nicio preocupare. Echipajul navei *Muntjac* era restrâns pentru o corabie de mărimea ei. Opt ajutoare, incluzându-l pe căpitan și toți membrii vizibili ai echipajului, se ocupau cu mare seriozitate să întoarcă nava, să matisească frânghiile, să frece puntea și să urce sau să coboare diverse obiecte. Julia nu se vedea nicăieri, iar Amiralul Lacker și Benedict discutau o problemă de navigație cu un entuziasm de care Quentin nu-i crezuse capabili pe niciunul dintre ei. Quentin credea că ar fi putut să-i consulte în legătură cu o vrajă meteorologică dacă era nevoie, dar Julia se descurca mult mai bine la asemenea lucruri și, oricum, nu-și putea imagina cum ar fi putut îmbunătăți ceea ce aveau deja, adică un cer senin și un vânt puternic și rece care sufla de la nord-vest. Q a decis să escaladeze catargul.

Tânărul a mers spre ultimul dintre cele trei catarge ale navei, legănându-și brațele și dezmorțindu-și umerii. Probabil era o idee prostească. Dar cine nu-și dorise, la un moment dat în viață, să se cațere pe catargul unei nave în plin avânt? În filme părea întotdeauna ușor. Catargul nu era tocmai construit pentru escaladat – nu existau traverse, trepte sau țepi. Quentin și-a sprijinit piciorul pe o clemă din aramă. Omul de la cârmă s-a uitat la el.

Cetățene, regele tău se cațără pe un catarg. Și nu, habar nu are cum să o facă. Vezi-ți de treabă.

Nu era simplu, dar nici atât de greu. Unde nu

existau cleme sau căpriori găseai cel puțin frânghii, deși trebuia să ai foarte mare grijă să nu tragi de ceva care nu trebuia tras. Q și-a julit degetele de la o mână, apoi pe celelalte, iar o așchie mărișoară i s-a înțepenit exact în carnea moale a degetului mare și s-a rupt acolo. Arborele a gemut de la tensiune – Quentin putea simți catargul implântat adânc în suportul lui, preluând forța vântului și balansând-o cu forța apei exercitată pe chilă. Unul dintre lucrurile pe care nu le prevăzuse Q era temperatura care scăzuse imediat, ca și cum ar fi intrat într-o altă zonă climaterică sau poate în straturile inferioare ale atmosferei. Celălalt fusese unghiul la care plutea nava.

Abia dacă sesiza înclinarea, dar cu cât se depărta mai mult de puntea sigură, cu atât corabia părea să se aplece mai amenințător. Quentin trebuia să-și tot aducă aminte că de fapt nu se afla defel în pericolul de a se răsturna și a se îneca cu toții. Probabil. Când a ajuns în vârf, aproape că nu se mai afla deloc deasupra punții. Ar fi putut arunca un fir cu plumb direct în apa care curgea repede pe sub el, ca un torent de sticlă verde și nefinisată. O formă cenușiu-lăptoasă, cu nas bont ținea pasul cu el la suprafață, la aproximativ cincisprezece metri într-o parte a tribordului. O creatură gigantică. Nu era balenă – coada ei se ridica vertical, nu orizontal. Poate era un pește enorm sau un rechin. Pe când Quentin se uita la înotătoare, ființa s-a scufundat mai mult în

apă, până ce forma ei a devenit din ce în ce mai ștearsă și difuză și, în curând, nu a mai putut fi zărită deloc. Cu cât urcai mai sus, cu atât îți dădeai seama de cât de mare era totul. Era ușor să cobori. Deîndată ce s-a aflat în siguranță pe punte, Quentin a decis să urmeze drumul invers, adică să coboare în cală. Sunetul lumii inundate de lumină și agitată de afară a dispărut de îndată ce a intrat prin trapa întunecată de pe punte. Nu urma un drum prea lung. Trei rânduri scurte de trepte l-au condus pe fundul micului univers pustiu al corabiei *Muntjac*.

Era cald înăuntru. Quentin simțea oceanul apăsându-l din partea cealaltă a lemnului umed și șiroind. Cala era așa de plină de provizii că abia mai aveai loc să te miști. Nu oferea cine știe ce priveliște. Quentin tocmai se întorcea spre scară, înapoi la realitate sau cel puțin la ceea ce trecea drept realitate în Fillory, când o față întoarsă cu susul în jos, plină de păr și ciudată s-a ivit din întuneric, repezindu-se la el.

Q a răcnit tare și nu prea nobil de teamă și și-a lovit capul de ceva. Chipul atârna în aer.

Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, Quentin a văzut că ființa era agățată cu picioarele de o grindă și părea să stea atât de confortabil, încât parcă se aflase acolo toată viața.

Creatura avea o înfățișare bizară, ca de pe altă lume și parcă pe jumătate topită.

— Bună, a zis.

Misterul era rezolvat. Animalul vorbitor era un leneș, cel mai urât mamifer pe care-l văzuse Quentin vreodată.

— Bună, a răspuns Q. Nu mi-am dat seama că te afli aici, jos.

— Nimeni nu pare să se fi gândit la asta, a spus leneșul cu nepăsare. Sper să vii în vizită. Cât mai des.

A durat trei zile până să ajungă pe Insula Exterioară, iar în fiecare zi s-a făcut și mai cald.

Au părăsit plajele tomnatice și apele de oțel din Whitespire pentru o zonă mai tropicală.

Reușiseră asta călătorind spre est, în loc de nord sau sud, ceea ce era destul de ciudat pentru pământeni, dar nu și pentru fillorienii care nu păreau defel surprinși. Q se întreba dacă tărâmul era sferic – Benedict nici măcar nu auzise de ecuator. Echipajul își schimbase veșmintele într-unele albe.

Benedict stătea lângă Amiralul Lacker, la cârmă, cu o carte plină de trasee ce arăta drumul spre Insula Exterioară. Fiecare pagină era umplută cu punctulețe ce marcau detalii tehnice și linii de presiune concentrice, ca niște pete de cerneală. Studiind împreună, cei doi își căutau calea printr-un labirint de bancuri de nisip și recife pe care nimeni nu le putea zări înainte ca insula să se ivească la orizont: o gâlmă mică de nisip alb și o junglă verde, cu un vârf modest de munte în centru; nu era cu nimic diferită de ce-și imaginase

Quentin. Au dat un ocol și au intrat într-un golf cu apă mică. Din acel moment, nu s-a mai simțit nicio briză.

Corabia s-a oprit în centrul micului golf, folosindu-se de ultimul ei avânt și tulburând suprafața verde și calmă a apei. Pânzele au fluturat alene în atmosfera placidă. Insula semăna cu un sătuc adormit de pe Coasta de Azur. Țărmul era o limbă îngustă de nisip, presărată de alge uscate și de bucățelele fibroase pe care palmierii le scutură permanent, coapte de căldura după-amiezii. Un debarcader și câteva construcții joase se vedeau la unul dintre capete, iar alături de ele o clădire magnifică ce putea trece drept hotel sau club. Nu se vedea nici țipenie de om. Probabil că-și făceau cu toții siesta. În ciuda propriei dorințe, Quentin resimțea un entuziasm din ce în ce mai acut. *Nu fi idiot.* Era o misiune. Se aflau acolo ca să colecteze taxe.

Au coborât barcazul în liniște. Quentin a urcat la bord, urmat de Bingle și de Benedict care, nerăbdător să-și înceapă studiul, uitase pentru un moment de sfiala-i caracteristică. În ultima clipă, Julia și-a făcut apariția din interiorul corabiei și s-a îmbarcat. Leneșul atârna comod de grinda lui din cală. Refuzase să-i însoțească, deși, înainte să-și închidă ochii umbriți și mereu dormitând le ceruse să-și aducă aminte că, dacă dădeau peste vreun lăstar mai suculent sau chiar o șopârla mică, el era omnivor.

Un chei lung și rahitic se ridica dintre dane și înainta în apă, cu o cupolă mică și absurdă la capăt. Echipajul bărcii a vâslit într-acolo. Golful era lin ca un heleșteu. În decursul întregii operațiuni nu auziseră sau nu văzuseră nici măcar urmă de om.

— Sinistru, a zis Quentin cu voce tare. Doamne, sper că nu e ceva asemănător coloniei pierdute de la Roanoke, unul dintre locurile alea părăsite.

Nu a răspuns nimeni. Lui Quentin îi era dor să mai pălăvrăgească cu Eliot și cu Janet. Dacă Julia era amuzată sau prinsese trimiterea, atunci se pricepea foarte bine la a nu-și arăta emoțiile. Tânăra se abținuse de la orice fel de manifestare încă de când plecaseră din Whitespire. Nu voia să discute cu nimeni sau să atingă pe cineva – își ținea mâinile pe genunchi și coatele trase înăuntru. Quentin a trecut cu privirea peste linia de coastă printr-un telescop retractabil pe care-l vrăjise să-i arate ființe atât vizibile, cât și invizibile, sau măcar o mare parte din ele. Țărmul era complet pustiu. Dacă potriveai telescopul – avea un cadran în plus –, puteai privi un pic și în trecut. Nimeni nu mai venise pe plajă de cel puțin o oră.

Cheiul a scârțâit în liniștea din jur. Căldura era ucigătoare. Quentin s-a gândit că ar fi trebuit să coboare primul, în calitate de rege, dar Bingle a insistat să îi ia locul. Bărbatul își lua îndatorirea de *bodyguard* regal foarte în serios. Tipul nu era nici pe departe la fel de vesel pe cât îl făcea să pară

numele lui, dar pe de altă parte, un asemenea lucru ar fi fost practic imposibil, pentru că numele ce-l purta părea să fie al unui clovn de la petrecerile pentru copii.

Clădirea pe care o văzuseră mai devreme era din lemn, vopsită în alb; avea coloane ionice și uși mari din sticlă. Totul se cojea. Arăta ca o casă veche de pe plantațiile din sud. Bingle a împins ușa și a intrat. Quentin l-a urmat îndeaproape. Dacă nu se alegea cu nimic din aventura lui, se putea măcar bucura de fiorii necunoscutului, oricât de efemeri. Înăuntrul clădirii era beznă în comparație cu lumina orbitoare a după-amiezii și o răcoare plăcută.

— Ai grijă, Înălțimea Ta, a zis Bingle.

Pe când își obișnuia ochii cu întunericul, Quentin a zărit o încăpere dărăpănată, dar foarte luxos mobilată, cu un birou în centru. La el ședea o fetiță cu păr blond și drept, colorând de zor pe o bucată de hârtie. Când i-a văzut, fata s-a întors cu spatele și a strigat în direcția treptelor.

— Mă-mii! Sunt niște oameni aici!

Fetița a revenit la ei.

— Încercați să nu intrați cu nisip în casă.

După aceea, micuța s-a întors la colorat.

— Bine ați venit în Fillory, a adăugat ea, fără să-și ridice privirea.

Numele fetei era Eleanor. Avea cinci ani și era tare pricepută la desenat iepurași-pegas, care arătau ca niște pegași obișnuiți, numai că în loc de

cai cu aripi erau iepuri cu aripi. Lui Quentin nu-i era clar dacă ființele chiar existau sau erau o invenție; în Fillory nu puteai fi niciodată sigur cu așa ceva. Mami părea să fi trecut de treizeci de ani sau cam pe acolo; drăguță, cu buze subțiri și un ten palid, deloc tropical. Femeia a coborât elegant treptele, încălțată cu pantofi cu tocuri înalte și purtând o jachetă oarecum oficială și fustă. A dat-o brusc pe Eleanor jos de pe scaun, care a părut să accepte. Fetița și-a strâns desenele și creioanele și a fugit pe scări.

— Bine ați venit în Regatul Fillory, a zis femeia, pe un ton înalt și gutural. Eu sunt agentul vamal. Vă rog să-mi spuneți numele și țările dumneavoastră de origine.

Femeia a scos un registru impunător și a pregătit o ștampilă cu cerneală albastră.

— Eu sunt Quentin. Coldwater. Rege în Fillory.

Agentul s-a oprit, cu sprâncenele ridicate și mâna lipită de ștampilă. Femeia spărgea rutina întreprinderii: era îmbrăcată *business*, dar în același timp *sexy*, și arunca câte o ironie bine plasată ici și colo. Era ceva de vampă în atitudinea agentului vamal.

— Ești regele din Fillory?

— Unul dintre ei. Sunt doi.

Femeia a pus jos ștampila. În coloana marcată pentru ocupație ea a scris: *rege*.

— În cazul ăsta… din Fillory?

— Păi, da.

Femeia a mai notat ceva.
— Ei, bine, a oftat ea, închizând registrul.
Nu apucase să-și folosească ștampila.
— Nu sunt prea multe acte de întocmit dacă ești din Fillory. Mă gândeam că ai venit din străinătate.
— Adresează-te Înălțimii Sale cu respectul cuvenit, a ripostat Bingle. Vorbești cu regele, nu cu vreun pescar vagabond.
— Știu că e regele, a răspuns femeia. Tocmai ce mi-a spus.
— Atunci adresează-i-te cu „Înălțimea Ta”.
— Scuze.
Femeia s-a întors spre Quentin, încercând, dar nu foarte mult, să-și înăbușe amuzamentul.
— Înălțimea Ta. Nu primim vizitele a multor regi pe aici. Durează până te obișnuiești.
— Păi, în regulă, a capitulat Quentin. Uite, Bingle, o să-mi apăr singur demnitatea, mersi.
Apoi a adăugat spre agentul vamal:
— Poți să-mi ștampilezi formularul dacă vrei.
Bingle i-a aruncat lui Quentin o privire care spunea: n-ai nici cea mai vagă idee cum să fii rege.
Numele femeii era Elaine și de îndată ce și-a satisfăcut curiozitatea în legătură cu statutul lor de imigranți s-a transformat într-o gazdă distinsă. Pe Insulă se obișnuia să se bea cocteiluri în aproximativ o oră, dar poate că înainte ar fi vrut să vadă împrejurimile.
Bineînțeles că le-ar fi făcut plăcere, cum să nu, din moment ce se aflau acolo. Doar că trebuiau

avertizați că unul dintre ei avea să o care pe Eleanor pe umeri. Fata era o copilă simpatică, dar se lăsa ușor distrasă și era tare leneșă.

— Flirtează îngrozitor. Își alege fix omul de bază al petrecerii, iar dacă își dă seama că ești o țintă ușoară, va trebui să o cari tot restul zilei.

Echipajul a urmat-o pe Elaine prin clădirea care se dovedise a fi ambasada. Era semiîntunecată și surprinzător de elegantă, cu o grămadă de scaune de club și piese de mobilier din lemn închis, în stilul unui club englez pentru gentlemeni. Era greu să-ți imaginezi epoca de belșug în care toate acele lucruri fuseseră trimise acolo pe vapor și asamblate. Pesemne că Insula Exterioară văzuse și zile mai bune. Au ieșit cu toții pe poarta cea neagră și au mers de-a lungul unui drum pentru căruțe, tăiat în vegetația luxuriantă. Elaine a cules un fruct înmiresmat, dulce-acrișor de pe o creangă mai joasă și i l-a oferit lui Quentin.

— Încearcă asta, a tors ea.

Fructul avea cuibușoare dense de semințe pe care le puteai scuipa printre bălării.

Mirosul piperat al mării făcea loc aerului încărcat, colorat de clorofilă al junglei. Ici și colo, treceau prin câte-o poartă de fier forjat, vopsită în alb, dar plină de rugină, și urmată de vreo cărare ce șerpuia mult în spate, printre vegetația deasă. Elaine vorbea despre poveștile diverse și scandalurile familiilor care trăiau în casele de la capetele potecilor. Femeia era frumoasă și avea o

atitudine inteligentă și atrăgătoare. Deși Quentin se întreba de ce nu era mai afectuoasă cu fiica ei, mica Eleanor. Pur și simplu nu se potrivea cu purtarea ei altfel ospitalieră. Bingle mergea în fața lor, cu sabia scoasă, pregătit să taie sau să înșface orice răufăcător ce ar fi putut răsări din junglă cu planuri malefice privindu-l pe rege. Quentin avea impresia că spadasinul e obraznic, dar Elaine nu părea să bage în seamă.

S-au oprit să admire un arbore-ceas tropical, care luase forma unui palmier în loc de stejar.

Quentin a întrebat-o pe Eleanor dacă putea să citească ora, iar fata a răspuns că nu, ba chiar mai mult, nici nu dorea să știe.

— Nu suntem niște prințese demne de un rege, a zis Elaine.

Benedict schița ceva cu mare încordare, încercând să nu-și păteze caietul de transpirație.

Julia s-a oprit să studieze o plantă, sau poate să vorbească cu ea, iar ceilalți au lăsat-o în urmă. În ce belele se putea băga? Lui Quentin îi venise ideea de a flirta cu Elaine pentru a-i stârni Juliei spiritul competitiv, dar dacă mai rămăsese ceva din acel sentiment în tânără, competitivitatea ei refuza să se lase atrasă afară. După vreo jumătate de kilometru au ajuns în centrul orașului. Drumul de căruță se răsucea stângaci și se unea cu sine. Se afla acolo o piață sau cel puțin niște standuri, care duhnea a pește și în care se vindeau câteva fructe dintre cele culese pe drum. La capătul buclei

formate de drum se vedea clădirea impunătoare a primăriei, cu un ceas oprit pe fronton, ca un ochi de ciclop orb și drapelul spălăcit, dar încă recognoscibil al ținutului Fillory, atârnând moale și obosit în zăpușeală.

În mijlocul buclei se înălța un monument de piatră, un obelisc din granit cu statuia unui bărbat în vârf. Musonul îl afectase grav, iar buruienile tropicale reușiseră să crape un colț al bazei, dar tot puteai desluși atitudinea eroică a bărbatului, stoic în fața a ceea ce părea a fi o soartă grea și implacabilă.

— Acela e căpitanul Banks, a zis Elaine. El a înființat așezarea filloriană de pe Insula Exterioară. Iar prin asta vreau să spun că a nimerit cu nava pe ea.

Quentin se întreba dacă exista vreo glumă pe baza situației[3]. Dacă exista, atunci probabil că deja dăduse ocolul Insulei.

— Unde e toată lumea?

— Ah, sunt pe aici, a zis ea. Suntem, în mare parte, niște oameni retrași, prin părțile astea.

Eleanor și-a încercat norocul cu Elaine, dar a fost izgonită. Apoi și-a ridicat mâinile spre Quentin, iar tânărul a ridicat-o pe umeri. Elaine și-a dat ochii peste cap ca și cum ar fi vrut să spună că l-a avertizat. Soarele apunea într-o

---

[3] Se referă la omonimia termenilor „founder” (fondator) și „founder” (cel care a găsit ceva) din limba engleză (n. tr.).

adevărată baie de sânge în spatele copacilor, iar insectele de seară deveneau din ce în ce mai îndrăznețe.

Eleanor a chițăit de încântare văzând cât de înalt era Quentin în comparație cu ce era ea obișnuită. Fata și-a tras marginea fustei peste ochii lui Quentin. Q a ridicat-o ușor, iar ea a scâncit iar, și și-a tras din nou fusta. Era un joc. Fetița era surprinzător de puternică.

Quentin presupunea că existau și alte lucruri mai rele decât să fii o țintă ușoară. A rămas acolo, în bezna tropicală de sub fusta Eleanorei o vreme îndelungată. *Iată-mă, un nobil conducător aflat într-o expediție curajoasă în Insula Exterioară. Rege a tot ce e în jur.* Asta era; n-avea cum să mai există vreo răsturnare de situație, vreo mare descoperire. Sentimentul de resemnare era aproape plăcut, un soi de satisfacție dulceagă și amorțitoare, ca primul pahar de băutură bună și înțepătoare al serii. Q a oftat. Nu era un oftat de nefericire, dar în același timp se gândea că de îndată ce avea să colecteze taxele o să-și ia tălpășița din locul acela.

— Ai zis ceva, mai devreme, de niște cocteiluri? a spus Quentin.

Cina la ambasadă a fost surprinzător de gustoasă: un pește de prin partea locului, dotat cu dinți fioroși, servit întreg într-un sos dulce și alături de niște fructe asemănătoare celor de mango. Eleanor îi servea pe invitați cu o atitudine demnă și semeață, aducând de la bucătărie la

masă solnițe și pahare și alte obiecte. Mergea lent, cu spatele drept, cu pași siguri, călcând mai întâi pe vârf, apoi pe călcâi, de parcă traversa o bârnă. În jurul orei opt și jumătate, fata a scăpat un pahar de vin, din cristal.

— Pentru Dumnezeu, Eleanor, a zis Elaine. Du-te la culcare. Nu primești desert; mergi doar la somn.

Acuzata a plâns și a cerut tort, dar Elaine a fost de neînduplecat.

După aceea, s-au așezat cu toții pe canapelele și scaunele din nuiele de pe un balcon și au sorbit cu mare băgare de seamă dintr-un lichior îngrozitor de dulce. Golful se întindea în beznă, sub ei. *Muntjac* plutea în apele lui, luminat de felinarele de la provă și de la pupă și de pe vârfurile catargelor. Julia a făcut o vrajă ca să țină insectele la distanță.

Quentin a întrebat unde era toaleta și și-a cerut scuze. De fapt era doar un pretext: Q s-a oprit la bucătărie, unde a găsit restul de tort așezat sub un capac de sticlă. A tăiat o felie și a mers în camera Eleanorei.

— Șșș, a făcut el, închizând ușa în urma lui.

Fata a dat serioasă din cap, ca și cum regele era un spion ce livra un comunicat secret pe timp de război. Tânărul a așteptat până ce fetița a terminat de mâncat, apoi a dus dovezile delictului – farfuria goală și furculița – la bucătărie.

Când s-a întors pe verandă, Elaine rămăsese

singură. Julia mersese la culcare. Dacă regina simțea ceva pentru el, atunci nu dădea semne că ar vrea să lupte pentru a-l câștiga.

Escapada lui îndrăzneață cu Julia începea să eșueze. Era în regulă dacă nu se petrecea nimic între ei – în acel moment ar fi fost fericit dacă ar fi putut măcar s-o facă să-i vorbească. Era îngrijorat din cauza Juliei.

— Îți cer scuze pentru mai devreme, a zis Elaine. Înălțimea Ta. În legătură cu rangul tău.

— Nu contează.

Quentin și-a forțat atenția spre femeie și a zâmbit.

— Încă încerc și eu să mă obișnuiesc cu ideea.

— Ar fi fost mai simplu dacă purtai o coroană.

— Am purtat o vreme, dar era incredibil de inconfortabil. Și mereu cădea în cele mai nepotrivite momente.

— Îmi imaginez.

— Botezuri. Atacuri de cavalerie.

Sub influența luminii lunii, Quentin începea să-și descopere un farmec nonșalant: *Le roi s'amuse*.

— Pare o încălcare a ordinii publice.

— Devenise practic un inamic al statului. Acum nu-mi păstrez decât aer regal. Pe ăsta sunt sigur că l-ai observat.

Era greu să-i deslușească expresia feței în semiîntuneric. Grupuri de stele exotice, de la est, umpleau cerul negru de deasupra.

— Oh, a fost de neratat.

Femeia a început să-și ruleze o țigară. Flirtau? Elaine trebuie să fi fost cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât Quentin. Iată-l purtat de valuri spre tropicele magice din Fillory și dând peste singura femeie matură, dar cu apetit pentru tineri, pe care o putuse găsi pe parcursul a patru sute șaptezeci și șapte de mile marine. Quentin se întreba cine era tatăl Eleanorei.

— Ai crescut aici? a întrebat el.

— Oh, nu. Părinții mei erau de pe continent – prin partea Livezii de Sud. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Mă ocup de serviciile diplomatice de când mă știu. Ăsta e doar un post. Am călătorit în tot imperiul.

Quentin a dat din cap cu luare-aminte. Habar n-avea că Fillory avea un serviciu de diplomație. N-avea decât să investigheze problema la întoarcere.

— Deci primiți mulți oameni în trecere pe aici? Adică din afara ținutului, de dincolo de mare.

— Nu, din păcate. De fapt, o să-ți spun un secret îngrozitor: nimeni nu a pus piciorul aici de când mă ocup de ambasadă. De-a lungul a trei secole de istorie a acestui birou nimeni nu a trecut prin vamă, venind dinspre Oceanul Estic. Registrele sunt complet goale. Astfel, cred că ai putea numi slujba asta o sinecură.

— Păi, din moment ce nu e nimic de făcut.

— E păcat. Ar trebui să vezi actele vamale. Sunt cu adevărat magnifice. Doar hârtia cu antet.

Ar trebui să iei câteva. Și ștampila – am să

ștampilez ceva pentru tine, de dimineață. E o adevărată operă de artă.

Vârful țigării a lucit în întuneric. Quentin își aducea aminte de ultima dată când fumase, în timpul perioadei scurte, dar intense, de hedonism, când trăise în New York, în urmă cu trei ani. Țigara femeii era dulceagă și aromată. Quentin a cerut una. Elaine a trebuit să-i ruleze tutunul, căci el uitase cum se face. Oare știuse vreodată? Nu, Eliot avea o mașinărie isteață, din argint, care îi rula țigaretele.

— Îmi pare rău că trebuie să aduc vorba despre asta, a zis Q, dar există un motiv pentru care mă aflu aici.

— Am bănuit. E vorba de cheia aceea magică?

— Ce? Ah, nu, nu am venit pentru cheia magică.

Femeia s-a lăsat pe spate și și-a sprijinit picioarele pe un cufăr pe care-l folosea drept masă.

— Atunci ce-i?

— E vorba de bani. De taxe. Nu le-ați trimis anul trecut. Voi, cei de pe insulă.

Elaine a izbucnit în râs – râdea cu gura până la urechi. S-a dat pe spate și a bătut o dată din palme.

— Și te-au trimis pe tine? Au trimis regele?

— Nu m-a trimis nimeni. Eu sunt regele. M-am… trimis singur.

— Corect, a zis ea, tamponându-și ochii cu podul palmelor. Ești un micromanager, nu? Ei bine, presupun că te întrebi unde sunt banii. Ar fi

trebuit să-i trimitem. I-am fi putut expedia; nu moare nimeni de foame pe insulă. Mâine te voi duce să vezi gândacii de aur.

Sunt extraordinari: mănâncă pământ și scot minereu de aur. Au cuiburi făcute din aur!

Femeia a împins cufărul pe care-și odihnea picioarele.

— Ia asta! E plin de aur. Îți dau cufărul pe gratis.

— Grozav, a zis Quentin. Mersi. Ne-am înțeles.

Misiunea era îndeplinită. A tras o dată din țigară și și-a înăbușit tusea. Perioada lui de fumător fusese o fază foarte scurtă. Poate că băuse prea mult rom? Era un lichid dulceag și, până la urmă, se aflau pe o insulă tropicală, așa că putea să fie rom.

— N-am mai avut vești de ani buni. Nu părea să aibă vreun sens să trimitem taxele. Adică, ce o să faceți cu banii?

Quentin ar fi putut răspunde, dar trebuia să recunoască faptul că justificarea n-ar fi fost una foarte bună. Probabil că aveau să folosească darul pentru a polei iar cu aur sceptrul lui Eliot. Taxe fără acoperire. Femeia ar fi putut începe o revoluție. Avea dreptate. Totul părea foarte ireal.

— Oricum, uite ce s-a întâmplat. Ne-au trimis un rege. Cred că putem fi iertați că ne simțim un pic mulțumiți de noi înșine. Dar de ce te afli de fapt aici? Nu-mi spune că ăsta e singurul motiv, pentru că e prea dezamăgitor. Te afli în misiune?

— Mi-e teamă că va trebui să-ți spulber

speranțele. Nu am plecat în nicio misiune.

— Eram sigură că vrei să cauți cheia magică, a zis ea. Cea care face lumea să se învârtă.

Lui Quentin îi venea greu să-și dea seama dacă femeia glumea sau nu.

— Să fiu sincer, Elaine, nu cunosc foarte multe despre cheie. Presupun că există o legendă, nu? Sunt mulți cei care o caută?

— Nu. Dar e cam singurul lucru cu care ne fălim, în afară de gândaci.

La orizont se ridica o lună imensă și portocalie precum vârful aprins al țigării. Astrul în primul pătrar atârna așa de jos că parcă și-ar fi putut înfige în colț printre frânghiile corabiei. De fapt, luna din Fillory avea mereu acea formă; ea nu era rotundă. O dată pe zi, exact la amiază, astrul trecea între Fillory și soare, creând o mică eclipsă. Păsările tăceau de fiecare dată când se întâmpla. Cumva, ființele încă erau luate prin surprindere. Quentin se obișnuise și abia mai băga de seamă acum.

— Oricum, nu se află aici, a zis ea.

— Mi-am imaginat.

Quentin și-a mai turnat rom din carafă. Nu că ar fi avut nevoie să bea, dar cui îi păsa. Se întreba dacă rezolvaseră misterul morții lui Jollyby.

— Este pe Insula de Apoi. Următoarea insulă de aici.

— Scuze, a spus el. Nu înțeleg. Ce este și unde?

— Există o altă insulă și mai îndepărtată, numită

Insula de Apoi. Drum de două zile, poate trei. N-am fost niciodată. Dar acolo găsești cheia.

— Cheia. Cred că glumești.

— Ți se pare că râd?

Oare râdea? Femeia i-a zâmbit ușor amuzată.

— Mă gândesc că e o cheie metaforică. Cheia vieții. O bucată de hârtie pe care scrie „graba strică treaba” sau „cine se scoală de dimineață, departe ajunge”.

— Nu, Quentin, e o cheie adevărată. Din aur. Cu zimți și tot ce-i trebuie. Foarte magică, sau cel puțin așa zic oamenii.

Quentin se holba la fundul paharului. Trebuia să gândească acum, dar făcuse tot ce-i stătea în putință să-și inhibe procesul de raționalizare. Prea târziu. Graba strică treaba.

— Cine ar face o cheie din aur? a zis el. N-are niciun sens. Ar fi prea moale. S-ar îndoi tot timpul.

— Cu siguranță că ar trebui să ai grijă unde o vâri.

Obrajii lui Quentin parcă ardeau. Bine că seara se răcorea, în cele din urmă, iar vântul nopții se ridica dintre copacii din jurul ambasadei.

— Deci la două zile depărtare de aici există o cheie magică, din aur. De ce nu ai mers tu însăți după ea?

— Nu știu, Quentin. Poate că nu am nicio încuietoare magică.

— Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi reală.

Era o idee tentantă. Ba chiar mai mult de atât:

era ca o firmă de neon pe care stă scris „tărâmul aventurii”, bâzâind în întuneric. Q simțea că e atras de dincolo de orizont. Insula Exterioară fusese un eșec, o pistă falsă, dar asta nu însemna decât că nu mersese suficient de departe. Elaine s-a aplecat înainte pe canapea, părând mult mai trează și mai serioasă decât se simțea Quentin. Probabil că femeia era obișnuită cu tipul acela de băutură precum romul. Q se întreba cum ar fi fost să o sărute sau să se bage în patul ei. Erau singuri singurei într-o noapte înăbușitoare, tropicală. Luna se înălțase pe cer. Deși, chiar dacă ar fi avut de gând să încerce ceva, probabil că ar fi trebuit să se oprească din băut un pic mai devreme. Și de fapt, acum că se gândea mai bine, nici măcar nu mai era așa sigur că ar vrea să sărute buzele acelea subțiri și zâmbitoare.

— Îmi dai voie să-ți spun ceva, Quentin? a zis ea. Eu m-aș gândi foarte bine dacă să plec în căutarea cheii sau nu. Insula asta e destul de sigură, cum sunt majoritatea insulelor, dar este un loc izolat. Aici se termină Fillory, Quentin. Acolo – femeia a arătat spre mare, dincolo de lămpile cu cherosen și lumină dulce de pe *Muntjac*, mult mai încolo de marginea golfului, de unde venea mugetul brizanților îndepărtați – acolo nu e Fillory. Regatul tău se termină aici. Aici ești rege, ești atotputernic. Acolo nu stăpânești nimic, ești doar Quentin.

Ești sigur că va fi suficient?

Pe măsură ce vorba, Quentin își dădea seama ce

voia să spună. Se aflau pe marginea a ceva, chiar la limită. Granița poienii din pădure, unde murise Jollyby. Pervazul ferestrei din biroul lui din New York, când Eliot și ceilalți veniseră să-l ia de pe pământ. Aici era puternic. Acolo – habar n-avea ce-l așteaptă.

— Bineînțeles că nu sunt sigur, a răspuns el. De asta și trebuie să încerci. Ca să afli dacă e suficient. Trebuie doar să fii sigur că vrei să afli.

— Da, Înălțimea Ta, a zis Elaine. Trebuie.

În noaptea aceea, Quentin a mers ultimul la culcare, iar dimineața a fost ultimul care s-a trezit. În Fillory, noțiunea timpului devenise satisfăcător de flexibilă de când nu mai era permanent asaltat de ceasuri digitale pâlpâitoare așa cum se întâmpla în lumea reală, însă era suficient de târziu, astfel că soarele ardea deja sus pe cer. Era suficient de târziu ca Quentin să simtă rușinea de a-i auzi pe alții văzându-și de treburi, pe când el se răsucea încă alene, încurcat în așternuturile ude de transpirație. Camera lui era spațioasă și ecuatorială, cu cearșafuri albe și răcoroase din olandă, ferestre larg deschise și cu toate astea tot sufocant de călduroasă.

Romul, care cu o noapte în urmă păruse așa de plăcut, atât de imperios de necesar și absolut de bun, își arăta acum adevărata natură de otravă hidoasă ce usca gurile și devasta creierele. Quentin și-a blestemat încarnarea care băuse așa de mult, apoi s-a ridicat și a plecat să caute apa

care se găsea din belșug, pretutindeni. Probabil că prin împrejurimi se afla și o frumoasă pasăre cântătoare care scuipa litri întregi de apă, ca să fie la unison cu gândacii de aur. Quentin și-a umplut cada cu apă rece și a continuat să soarbă din lichidul vieții până ce mintea a început să i se mai limpezească. Nu te poți simți mai revigorat și mai curat decât atunci când stai la înmuiat în apă proaspătă, privind oceanul.

O mare parte a nopții trecute era în ceață sau valabilă memoriei doar sub forma unei filmări cu o cameră de securitate în care nu se vedeau decât niște figuri neclare, se auzeau voci distorsionate. Cu toate acestea, un lucru rămânea clar, strălucitor și la o calitate mai înaltă: cheia de aur. Femeia spusese că e reală. Quentin se întreba în ce consta vraja ei, se întreba ce deschide. Oare Elaine îi povestise toate astea, însă acum uitase? Parcă nu suna cum trebuie. Dar Elaine îi dezvăluise că obiectul se afla pe Insula de Apoi. Q avea nevoie să știe mai multe. Aveau o decizie de luat: să meargă mai departe sau să se întoarcă acasă.

Până când Quentin a coborât să ia micul dejun, Elaine plecase deja. Femeia îi lăsase un bilet, amintindu-i să ia cufărul cu el – cel cu taxele – și-i ura numai bine. Îi mai lăsase și o carte subțire și cenușie, *Cele șapte chei de aur*. Elaine nu explica unde plecase.

Presupun că n-o să-mi mai arate gândacii ăia, s-

a gândit Q. Sau ștampila. Bine că nu încercase să-i între pe sub piele. Elaine o lăsase singură și pe fiica ei. Eleanor stătea iar la biroul mamei, exact așa cum o găsiseră când ajunseseră acolo, studiind cu zel hainele iepurelui-pegas, cu creioane simple, dar viu colorate, pe hârtia cu însemnele ambasadei, care părea să fie din belșug.

Quentin a privit peste umărul fetei. Coala cu antet era cu adevărat frumoasă.

— Bună dimineața, Eleanor. Știi unde a plecat mama ta?

Quentin nu-și petrecuse, în viața lui, prea mult timp cu copiii. În cea mai mare parte a timpului îi trata exact ca pe niște adulți. Pe Eleanor nu părea să o deranjeze.

— Nu, a zis ea calmă.

Fata nu și-a ridicat privirea și nu s-a oprit din colorat.

— Știi când se întoarce?

Fetița a scuturat din cap. Ce fel de mamă își lăsa copilul de cinci ani să-și poarte singur de grijă? Lui Quentin îi părea rău de Eleanor. Era o fetiță dulce și serioasă. Eleanor îl făcea pe Quentin să se simtă protectiv, ca un tată, un sentiment pe care nu-l încercase de multe ori, dar care descoperea că-i făcea plăcere. Era evident că fata nu primea multă atenție, iar ceea ce avea nu era tocmai încărcat de afecțiune maternă.

— În regulă. Noi va trebui să plecăm curând, dar vom aștepta până se întoarce.

— Nu e nevoie.

— Păi, nu prea avem de ales. Tot iepuri-pegași desenezi?

— Da.

— Știi, cred că s-ar putea să fie iepuri de câmp. Sunt mai mari și mai curajoși.

— Sunt iepuri obișnuiți.

Eterna întrebare. Eleanor a schimbat apoi subiectul.

— Am făcut ceva pentru voi cu ceva efort, fata a tras un sertar – umiditatea din aer făcea lemnul să se lipească, iar când s-a desfăcut, sertarul s-a deschis până la capăt și a căzut pe podea. Fetița a răscolit prin el și a scos niște hârtii, vreo patru sau cinci, și i le-a dat lui Quentin. Colile erau mâzgălite în culori.

— Sunt pașapoarte, a zis ea, anticipându-i întrebarea. Veți avea nevoie de ele dacă vreți să plecați din Fillory.

— Cine a zis că voi ieși din Fillory?

— Vei avea nevoie *dacă* pleci, a repetat fata. Dacă nu, nu. Le-am făcut pentru orice eventualitate.

Apoi a adăugat rapid:

— Trebuie să le îndoiți voi pe jumătate.

Fata trebuie să fi copiat după vreun act oficial, pentru că pașapoartele erau, în felul lor, niște acte impresionante. Aveau blazonul ținutului Fillory, sau cel puțin o copie grosolană.

Pe pașaportul lui Quentin se ivea, de îndată ce-l

împătureai, o imagine aproximativă a regelui purtând un zâmbet mare și roșu pe chip și o coroană aurie pe cap și câteva linii ondulate care reprezentau scrisul. Pe spate se afla blazonul Insulei Exterioare: un palmier și un fluture. Făcuse câte un pașaport pentru fiecare vizitator, chiar și pentru leneșul pe care nu-l văzuse niciodată, dar pentru care dovedise un viu interes. *Cred că se plictisește de moarte fără alți copii în jur*, s-a gândit Quentin. El o putea înțelege. Și Quentin crescuse singur, iar părinții lui nu-i acordaseră niciodată prea mare atenție. Ei își considerau atitudinea ca fiind una de-a dreptul inovatoare: n-aveau de gând să fie cuplul a căror viață să se învârtă în jurul copilului. Îi dăduseră multă libertate și nu-i ceruseră niciodată nimic, deși, partea ciudată era că după un timp, copilul începuse să aibă impresia că nu are nimic demn de a fi oferit.

— Mulțumesc, Eleanor. E foarte drăguț din partea ta.

Quentin s-a aplecat și i-a sărutat capul blond.

— Le-am făcut pentru că mi-ai adus tort, a zis ea, timid.

— Știu.

Biata copiliță. Poate că atunci când revenea în Whitespire ar fi fost bine să înființeze echivalentul fillorian al Protecției Copilului.

— O să așteptăm până vine mama ta, înainte să plecăm.

— Nu e nevoie.

Dar a așteptat oricum, cât a fost cu putință. Și-au petrecut întreaga zi lenevind în ambasadă și pescuind pe docuri. Quentin a încercat iar să o învețe pe Eleanor să citească ceasul, dar a fost din nou refuzat. În jurul orei patru, Quentin dăduse chemarea. L-a pus pe Benedict să o ducă pe Eleanor în oraș – în ciuda obiecțiilor ei răsunătoare – și să găsească pe cineva responsabil cu care să o lase pe micuță, apoi le-a ordonat celorlalți să se întoarcă pe *Muntjac*, ale cărei provizii fuseseră înnoite și cu apă proaspătă.

Benedict s-a întors o oră mai târziu, obosit, dar victorios. Au ridicat ancora când au apărut primele stele. Joaca luase sfârșit. Se îndreptau înapoi spre Castelul Whitespire.

CAPITOLUL ȘASE

Un lucru ciudat i s-a întâmplat Juliei după întâmplarea cu lucrarea falsă pentru cursul de studii sociale. Puteai la fel de bine să zici că era un truc magic: unde odată fusese o singură Julia, acum existau două fete, câte una pentru fiecare set de amintiri. Julia care urmărea prima serie, cea normală, cea care scrisese lucrarea, mersese acasă și luase cina, făcea lucruri obișnuite pentru cine știa ea că este. Se ducea la școală. Își făcea temele. Cânta la oboi. Se culcase, în final, cu James, lucru pe care oricum și-l propusese, dar pe care-l tot amânase.

Dar exista și o a doua Julia, una mai ciudată care creștea cumva înăuntrul primei, precum un parazit, o tumoare oribilă. La început fusese mică, de mărimea unei bacterii, o singură celulă de îndoială, dar se divizase și crescuse. Această a doua Julia nu era interesată de școală sau de oboi și nici măcar de James, în mod deosebit. Băiatul susținea povestea primei Julia. El își amintea că o întâlnise la bibliotecă, dar ce demonstra asta? Nimic. Doar că în afară de a-i fi scris lucrarea în locul ei, ceilalți îl afectaseră cumva și pe James.

Iar băiatul înghițea povestea cu mare sinceritate. Exista doar un singur James. Problema e că Julia era deșteaptă și interesată de adevăr. Nu-i plăceau contradicțiile și nu renunța niciodată până nu le rezolva. Când avea cinci ani, fata își dorise să afle de ce Goofy putea vorbi, spre deosebire de Pluto. Cum de putea un câine să aibă un alt câine drept animal de companie? Cum se putea ca unul să fie inteligent, iar celălalt nu? În același fel voia să afle și cine fusese nemernicul care-i scrisese lucrarea și folosise Wikipedia ca sursă de informare.

Cu siguranță că răspunsul „agenții infami ai unei școli de magie din partea de nord a New Yorkului” nu se cataloga nici pe de parte ca plauzibil, dar era singurul care se potrivea amintirilor ei care deveneau din ce în ce mai clare. Și, cu cât deveneau mai limpezi, cu atât cea de-a doua Julia se făcea mai puternică, iar fiecare fărâmă de energie pe care o înghițea o slăbea pe

prima Julia, ce era din ce în ce mai vlăguită și mai slabă, până când devenise de-a dreptul transparentă, iar parazitul ascuns sub chipul ei a devenit aproape vizibil.

Partea amuzantă, sau cel puțin una dintre părțile amuzante ale comediei, era că nimeni nu părea să bage de seamă. Nimeni nu observa că avea din ce în ce mai puține lucruri să-i spună lui James sau că fix cu trei săptămâni înainte de concertul de sărbători își pierduse locul în secțiunea de oboi din cumplit de competitiva Orchestră pentru tineret a Conservatorului din Manhattan, cedându-i astfel soloul încântător din *Peter and the Wolf* (tema raței) lui Evelyn Oh, o concurentă net inferioară, a cărei interpretare, deși destul de potrivită, suna precum măcănitul unei nenorocite de rațe, așa cum suna, de altfel, tot ce ieșea din nemernicul de Oh-boi al Evelynei Oh.

A doua Julia nu era așa de interesată de James sau de oboi sau de școală. De fapt, avea un apetit așa de scăzut pentru învățătură că a făcut ceva de-a dreptul prostesc, și anume să mintă că se înscrisese la colegiu. A dat cu piciorul tuturor aplicațiilor. Nimeni nu a observat nici de data aceasta. Însă au băgat de seamă în luna aprilie, când geniala și ambițioasa Julia nu a fost acceptată la niciun colegiu. A doua fată instalase o bombă cu ceas care avea să sfărâme viața primei Julia.

Trecuse decembrie. Până în martie, ea și James mai atârnau de un fir de păr. Își vopsise părul în negru și-și pictase unghiile tot așa, pentru a semăna mai mult cu parazitul dinăuntrul ei. La început, lui James i se păruse că are un aer sexy și gotic, ceea ce-l făcuse să depună mai mult efort la capitolul sex. Efectul nu era tocmai unul bine primit, dar cel puțin Julia nu mai trebuia să-i vorbească, lucru pe care-l găsea din ce în ce mai anevoios. Nu fuseseră niciodată un cuplu atât de reușit pe cât păruseră – el nu era tocmai un tocilar get-beget, ci doar cocheta cu ideea, era compatibil cu tocilarii, iar referirile la *Gödel, Escher, Bach* nu puteau fi explicate de prea multe ori fără a risca să devină o problemă. În cele din urmă, James avea să-și dea seama că ea nu interpreta doar rolul unei gagici sexy, depresive și gotice, ci chiar devenise una. Iar pe ea o încânta acest gând. Încercase gustul unui comportament necuviincios și găsise că era plăcut. Era amuzant să devii o problemă pentru ceilalți. Julia fusese o fată bună prea mult timp și mai ciudat e că dacă te porți așa o vreme prea îndelungată, oamenii încep să uite de tine. Dacă nu constitui o problemă, atunci ceilalți te taie de pe lista lor cu griji. Nimeni nu se impacientează în jurul tău. Se agită, în schimb, din cauza fetelor rele. În felul ei tăcut, cea de-a doua Julia crea un scandal pentru prima dată în viața ei și se simțea foarte bine.

Apoi Quentin venise în vizită. Întrebarea despre

unde dispăruse Quentin imediat după primul semestru de școală era una care-i dăduse nenumărate bătăi de cap, dar misterul ce înconjura răspunsul era unul cunoscut ei: era același care-i năpădise și după-amiaza ei pierdută.

Povestea lui de acoperire, cum că plecase de la liceu ca să se înmatriculeze la un colegiu experimental și super exclusivist îi suna exact ca istorioara primei Julia. O istorioară inventată.

Practic, ea îl plăcuse mereu pe Quentin. Băiatul era sarcastic și înfricoșător de isteț și, la un anumit nivel, un tip blând care n-avea nevoie decât de multă terapie și de ceva droguri recreative. Ceva care să-i inhibe selectiv reabsorbția vorace de serotonină care, evident, se petrecea în capul lui douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Juliei îi părea rău că băiatul e îndrăgostit de ea și nu-l găsea nici atrăgător, nici atât de urât. Sincer, arăta decent, ba chiar mai bine decât credea Quentin însuși despre el, dar băiatul-bărbat cu fire schimbătoare și obsedat de Fillory nu-i dădea nici cel mai mic fior. Julia era suficient de deșteaptă să-și dea seama a cui are problema. Și nu era a ei.

Dar când Quentin s-a întors în luna martie, ceva se schimbase la el, ceva nelumesc și care-i făcea ochii să strălucească. El nu spusese atunci nimic, dar nici nu era nevoie. Era clar că văzuse anumite lucruri. Degetele lui miroseau într-un fel special, ca atunci când porniseră generatorul foarte mare

Van de Graff din muzeul de științe. Acela era un om care mânuise fulgerul.

Au mers toți trei la debarcaderul de pe canalul Gowanus, iar ea fumase țigară de la țigară și doar îl privise. Julia știa: Quentin trecuse de cealaltă parte, iar ea fusese lăsată în urmă.

Juliei i se păruse, într-adevăr, că-l vede acolo, în sala de examen de la Brakebills, cu ceasul din cretă, paharele de apă și puștii care dispăreau. Acum știa că avusese dreptate. Însă își dădea seama că pentru el lucrurile decurseseră cu totul altfel. Oare când intrase în acea încăperea, Quentin se ambiționase și dăduse gata examenul doar pentru că se afla într-o școală de magie? Acela era fix genul de lucru pe care el îl așteptase toată viața. Practic, Quentin își dorise ca așa ceva să i se întâmple. Băiatul se întrebase mereu când avea să sosească momentul, iar când în sfârșit se ivise clipa, el fusese gata să-i facă față. Pe când Julia fusese surprinsă. Ea nu sperase ca vreodată ceva special să i se întâmple din senin.

Planul ei era să facă ea însăși lucruri speciale, ceea ce era un gând mult mai cuminte din perspectiva probabilităților, având în vedere cât de puțin plauzibil era ca o șansă atât de încântătoare precum admiterea la Brakebills să ți se ivească pur și simplu din senin. Astfel, când fata ajunsese la școala de magie, avusese prezența de spirit să se calmeze și să analizeze foarte exact bizareria întregii situații. Dumnezeu știa că putea să treacă

cu brio la matematică. Fusese în aceeași clasă cu Quentin de când aveau zece ani, iar orice putea face el, Julia putea rezolva la fel de bine, mergând cu spatele și pe tocuri, dacă era nevoie. Dar fata își pierduse prea mult timp privind în jur și încercând să-și dea seama de tot ce se petrecea și de implicații. Nu luase examenul la fel de în serios precum Quentin. Cel mai pregnant gând al ei fusese: de ce stați cu toții aici rezolvând probleme de geometrie diferențială și dându-vă peste cap când legile fundamentale ale termodinamicii și ale fizicii newtoniene sunt încălcate peste tot în jurul vostru? Era o evidență majoră. Testul era ultimul pe lista ei de priorități, era cel mai neinteresant lucru din încăpere, iar ea încă credea că e singura atitudine pe care o putea avea o persoană rațională și inteligentă.

Dar acum Quentin se afla de partea lor, iar ea fusese lăsată pe afară, fumând ca o nebună pe debarcaderul Gowanus cu iubitul ei pe jumătate retardat. Quentin trecuse testul, iar el îl picase. Părea că rațiunea și inteligența nu mai erau de ajuns. Nu o mai ajutau nici cât negru sub unghie. În ziua în care Quentin a plecat, Julia s-a prăbușit definitiv.

Era destul de corect să numești starea în care picase ca fiind depresie. Se simțea tot timpul ca dracu'. Dacă așa se manifesta depresia, atunci cu siguranță că de asta suferea. Probabil că era o boală contagioasă și lumea în care trăia i-o

dăduse.

Psihologul la care o trimiseseră o diagnosticase mai exact cu distimie, afecțiune pe care el o definea ca pe incapacitatea de a te bucura de lucrurile ce ar trebui să-ți facă de obicei plăcere. Juliei i se părea destul de corect, din moment ce absolut nimic nu o mai înveselea, deși în cuvântul „ar trebui” exista un vid pe care l-ar fi putut discuta cu un semiotician dacă ar fi avut energia necesară. Exista totuși ceva care îi făcea sau i-ar fi făcut plăcere, mai degrabă decât ar fi trebuit. Însă nu avea acces la el. Iar acel lucru era magia. Lumea din jurul ei, lumea cotidiană devenise un pustiu. Era goală, postapocaliptică: magazine părăsite, case pustii, mașini lăsate de izbeliște cu tapiseriile arse, semafoare stinse legănându-se deasupra străzilor goale.

După-amiaza pierdută din noiembrie devenise un soi de gaură neagră care atrăsese în ea restul vieții fetei. Iar de îndată ce treceai de raza Schwarzschild, era al dracului de greu să te mai cațeri înapoi afară. Julia printase prima strofă a unei poezii de Donne și și-o lipise pe ușa camerei:

Soarele-i sleit, iar ale lui foale
Trimit acum scântei sfrijite, nu raze neschimbate;
Toată, a lumii sevă s-a ascuns;
De balsam, însetat Pământul s-a pătruns,
Uscată și chircită, viața-i doar nimicnicie,
Moartă și îngropată; și totuși par a râde toate,
Când eu, trist, le cânt, în moarte.

Se pare că punctul și virgula erau la modă în secolul al XVII-lea, dar altfel, versurile rezumau destul de bine starea de spirit a Juliei; pământul însetat, seva care se scursese toată din lumea topită de sete, lăsând în urmă o carcasă uscată ce nu cântărea mai nimic, un obiect mort ce se fărâmița la prima atingere.

O dată pe săptămână, mama fetei o întreba dacă nu cumva fusese violată. Poate că ar fi fost mai simplu să-i confirme. Familia ei nu o înțelesese niciodată cu adevărat. Sora ei, o brunetă timorată și deloc exactă, cu patru ani mai tânără, se strecura prin preajma ei ca și cum ar fi fost un animal sălbatic ce avea să atace violent dacă era provocat. Nu face mișcări bruște și nu-ți băga degetele în cușcă.

De fapt, Julia luase în considerare nebunia ca pe un potențial diagnostic. Era nevoită să gândească astfel. Ce persoană normală (ha!) n-ar fi făcut la fel? Cu siguranță arăta mai sărită decât arătase înainte. Avea acum niște obiceiuri proaste; își smulgea cuticulele și nu-și făcea duș, ce să mai vorbim de a mânca și a ieși din cameră. Era clar, explicase doctorul Juliei, că suferea de un soi de halucinație indusă de sindromul Harry Potter, ce se manifesta prin episoade paranoide și, mai mult ca sigur, avea la bază schizofrenia.

Cu excepția, doctore, a faptului că totul părea prea bine pus la punct. Viața ei nu părea o halucinație, era prea seacă și fermă la atingere. În

primul rând că era singura halucinație.

Celelalte lucruri nu păreau afectate de ce i se întâmpla. Granițele ei erau stabile. Iar în al doilea rând nu era deloc o nălucire. Se întâmpla de-a adevăratelea.

Dacă ce trăia era nebunia, atunci înseamnă că tocmai descoperise un tip nou, încă nedocumentat în *Manualul de diagnosticare și statistică al bolilor mentale*. Julia suferea de tocilofrenie. Era tocilofrenică.

Fata s-a despărțit de James. Sau poate că pur și simplu nu i-a mai răspuns la telefoane și la saluturi atunci când se întâlneau pe holurile școlii; una din ele, uitase cum se întâmplase exact. Julia făcuse niște calcule exacte cu GPA-ul ei, care până atunci fusese unul destul de bun, și ajunsese la concluzia că era în regulă să meargă la școală doar două zile din cinci, să obțină doar calificative de D și tot să promoveze. Era doar o chestie de politică pe marginea prăpastiei, iar marginea era tocmai cea pe care se afla Julia acum.

Între timp, fata continua să meargă regulat la psiholog. Omul era în regulă, bine-intenționat, cu o față amuzantă și țepoasă și avea niște așteptări rezonabile de la ce putea obține în viață. Julia nu i-a povestit însă despre școala secretă de magie la care nu fusese acceptată. O fi fost ea nebună, dar nu era și proastă. Văzuse doar *Terminator 2*. N-avea de gând să sfârșească precum Sarah Connor.

Din când în când, Julia ezita în convingerea ei.

Știa ce știa, doar că nu se întâmplau prea multe pentru a-i ține, zi de zi, puternică credința în ceea ce se petrecuse. Cel mai bun lucru la care putea spera era ca, o dată la două săptămâni, Google să-i dea vreun indiciu sau două despre locul în care putea găsi colegiul Brakebills. Însă indicațiile dispăreau câteva minute mai târziu. Ca prin magie! Aparent, Julia nu era singura care instalase o alertă Google, iar cealaltă persoană era suficient de isteață să șteargă arhiva motorului de căutare în momentul în care se declanșa alerta. Dar măcar Julia avea la ce să se concentreze.

Apoi, în aprilie, au făcut prima lor mișcare greșită. Au dat-o în bară rău de tot. Cu brio, căci șapte plicuri au ajuns în căsuța ei poștală: Harvard, Yale, Princeton, Columbia, Stanford, MIT și Caltech: Felicitări, suntem bucuroși să vă acceptăm ca membru al modulului *ha ha ha cred că faci mișto de mine!* Râdea de se prăpădea când le vedea. Părinții ei râdeau la rândul lor. Râdeau de ușurare. Fata se amuza pentru că totul era extrem de comic. Continua să râdă când rupea hârtiile în jumătate, una câte una, și le arunca la coșul de gunoi.

Ce mai idioți, se gândea ea. *Sunteți prea isteți pentru propriul vostru bine. Nici nu-i de mirare că l-ați acceptat pe Quentin: nu vă puteți opri din a vă întrece pe sine. Credeți că îmi puteți răscumpăra viața în felul ăsta? Cu niște plicuri dolofane? Poate aveți impresia că voi accepta aceste oferte în locul*

regatului magic, moștenirea mea de drept?

O, nu! Nici în ruptul capului, domnule. Voi rezista aici; e un joc al așteptării, iar eu am tot timpul la dispoziție. Cauți o rezolvare rapidă pentru problema Juliei, dar nu există niciun fel de soluție. Mai bine te-ai pregăti pe poziții, prietene, căci Julia are de gând să meargă până la capăt.

CAPITOLUL ȘAPTE

În drum spre casă, Quentin își luase îndatorirea regală de a inspecta nava și a-i verifica pe toți o dată sau de două ori pe zi. În dimineața de după plecare, Quentin se dusese țintă la Benedict. Corabia gonea sub soarele tropical. Fiecare contur și pânză ale ei erau întinse perfect, iar Quentin se simțea un pic jenat că pusese ca *Muntjac* să fie așa de bine pregătit pentru ceea ce se dovedise a fi doar o escapadă până după colț.

Quentin l-a găsit pe Benedict șezând pe un taburet în cabina lui, cocoșat asupra biroului său mic, ce putea fi lipit de perete exact ca o tăblie. Pe masă era întinsă o hartă maritimă, desenată de mână, ce arăta câteva insulițe crestate și năpădite de cifre mici, care ar fi putut să indice adâncimea oceanului. Cineva colorase zona apelor mai puțin adânci cu un albastru pal, pentru a o face să pară mai fluidă. Benedict nu se deschisese în fața lui Quentin de când părăsiseră continentul, dar regele părea să-l placă oricum. Exista ceva înviorător în disprețul constant al băiatului pentru

monarhul lui. În lipsă de altceva, Benedict era cam cea mai deșteaptă persoană pe care o întâlnise în Fillory. Avea un soi de obsesie pe care Quentin nu o mai întâlnise în lumea reală: știa totul despre hărți.

— Și, ce mai faci? a zis Quentin.

Benedict a ridicat din umeri.

— Am rău de mare, aproape tot timpul.

Quentin nu prea socializase cu Benedict, deși încercase de vreo câteva ori să-l mediteze la matematică. Benedict putea face foarte bine calcule mentale, dar matematica filloriană nu era foarte avansată. Era uimitor cât de departe ajunsese băiatul pe cont propriu.

— La ce lucrezi?

— O hartă veche, a zis Benedict, fără să-și ridice privirea. Foarte veche. De acum vreo două sute de ani.

Quentin s-a uitat peste umărul adolescentului, cu mâinile la spate.

— E de la ambasadă?

— De parcă aș face așa ceva. Era pe perete. În ramă.

— Nu, doar că are sigiliul ambasadei din Insula Exterioară pe ea.

— Am copiat-o.

— Ai copiat și sigiliul?

— Am copiat harta. Sigiliul era pe ea.

Era o hartă superbă. Dacă băiatul spunea adevărul, atunci Benedict avea un real talent.

Desenul era detaliat, precis, fără urmă de ezitare sau ștersături.

— E uimitoare. Ai un adevărat dar.

Benedict a roșit și a început să lucreze cu și mai multă râvnă. Băiatul părea să găsească atât aprecierile, cât și criticile lui Quentin la fel de insuportabile.

— Cum ți s-a părut munca pe teren? Trebuie să fi fost diferită de activitatea cu care erai tu obișnuit.

— O urăsc, a răspuns Benedict. E un dezastru. Nimic nu arată cum trebuie. Nu există nicio măsurătoare exactă.

Frustrarea îl scosese pe băiat un pic din carapacea lui.

— Nimic nu e niciodată corect. Nu există linii drepte! Am știut, dintotdeauna, că hărțile sunt aproximări, dar nu am realizat niciodată câte lucruri ignoră. E un haos total. Nu mai fac niciodată așa ceva.

— Asta a fost? Renunți?

— De ce să nu renunț? Uită-te la asta, a zis Benedict arătând la perete, în direcția mării umflate. Și apoi uită-te aici, a continuat, indicând harta. Pe asta o poți face perfectă, aia, în schimb…

Benedict s-a scuturat.

— E pur și simplu un dezastru.

— Dar harta nu e reală. Sigur, poate că e perfectă, dar care e sensul?

— Hărțile nu-ți dau rău de mare.

Ironia nu fusese complet irosită cu Quentin. El fusese cel care întorsese cârma înapoi spre Whitespire. Regele s-a uitat la harta la care lucra adolescentul. Sigur, una dintre micile insule de la marginea paginii, aproape căzând de acolo, avea cuvintele *Insula de Apoi* înscrise caligrafic alături de ea.

— Insula de Apoi.

Era chiar acolo. Quentin a atins ușor cu degetul pata de culoare. Aproape că se aștepta să fie electrocutat.

— E în drumul nostru?

— E la est. E în direcția opusă.

— Cât de departe?

— La două, trei zile. Cum am zis, harta e foarte veche. Iar astea sunt insule mărginașe.

Benedict a explicat, dându-și ochii peste cap din cauza ignoranței lui Quentin, că insulele din Oceanul Estic nu stăteau mult locului din momentul în care erau cartografiate. Nu le plăcea, iar printr-un fel de magie tectonică, erau capabile să se deplaseze, ca să se asigure că hărțile nu erau exacte, creând astfel și mai mult haos.

Benedict a murmurat pentru sine niște socoteli, privind viteza și timpul, apoi, repede și precis – lucruri de care nu l-ai fi crezut în stare cu bretonul care-i intra în ochi – a desenat cu creionul un cerc perfect, cu mâna liberă, în jurul Insulei de Apoi.

— Trebuie să se afle undeva în interiorul cercului ăstuia.

Quentin a privit mica insulă-punct, pierdută în țesătura de curbe ale meridianelor și a paralelelor. O țesătură care nu l-ar fi susținut dacă ar fi căzut. Dincolo nu se mai afla Fillory.

Dar undeva în acel abis strălucea o cheie, o cheie magică. S-ar fi putut întoarce acasă ținând-o în mână.

O imagine i se tot derula în minte, coperta unui album din anii '70; pictura unei nave de tip vechi aflate pe marginea unei cataracte deasupra căreia marea verde mugea și se scurgea.

Nava începuse să se încline, iar curentul era puternic, dar chiar și așa, un avânt curajos pe o briză puternică ar fi putut-o salva. Un singur ordin scurt și răstit al căpitanului și corabia se putea răsuci și naviga contra curentului, spre ape sigure. Apoi, unde avea să meargă?

Înapoi acasă? Încă nu.

— Te superi dacă împrumut harta? a zis el. Vreau să i-o arăt căpitanului.

Schimbând cursul, *Muntjac* a lăsat în urmă oceanul albastru-verzui și și-a croit cale prin unul întunecat și agitat. Temperatura a scăzut cu treizeci de grade. Rafale de ploaie rece au început să răpăie pe punte. Quentin n-ar fi putut să arate linia de demarcaj, dar acum apa din jurul lor părea un element complet diferit față de cea pe care navigaseră până atunci; era mai degrabă o substanță opacă și lichidă care trebuia spartă și dată la o parte, decât una prin care te puteai

strecura plutind în liniște.

Muntjac împingea curajoasă valurile, din față bătându-i un vânt aspru, apăsător și sărat.

Corabia avea o surpriză pentru ei: din câte se părea, sub nivelul apei – era greu să vezi limpede prin valurile agitate – nava scosese la iveală o pereche de înotătoare zvelte din lemn, ce se desfăcuseră din niște buzunare aflate în cală și care o făceau să înainteze.

Quentin nu știa dacă erau acționate prin magie sau de un mecanism, dar simțea o descărcare caldă de recunoștință. Bătrâna nava îi răsplătea bunătatea și chiar mai mult decât atât. Regele s-a gândit că leneșul știa ceva despre ciudatul fenomen, având în vedere cât de mult timp își petrecuse în cală, dar când a coborât, Quentin a găsit animalul dormind, atârnat de ghearele lui ca niște clești, legănat ușor de balansul corabiei. Leneșul părea chiar mai liniștit pe vreme rea. Aerul din cală era cald și umed și adormit, iar o salată din coji putrezite de fructe și alte resturi mai greu de recunoscut erau împrăștiate prin butoiul carenei. Atunci poate Julia i-ar fi putut oferi o lămurire. Quentin voia să discute și problema cheii magice cu ea. Tânăra era singurul lui tovarăș de la bordul navei și avea acces la surse pe care el nici nu le cunoștea. Și-n plus, își făcea griji din cauza ei.

Julia stătea în cabina ei încă și mai mult acum că vremea se înrăutățise. Poate că era legată

spiritual de Fillory, dar ploaia înghețată trebuie să-i fi pătruns și ei în suflet. Quentin a traversat împleticindu-se coridorul îngust ce ducea către camera fetei, aruncat în joacă când de un perete, când de celălalt de valurile neastâmpărate.

Ușa Juliei era închisă. Pentru o clipă, chiar când *Muntjac* s-a oprit imponderabilă pe coama unui val, Quentin a sesizat romantismul scenei, iar scânteia de afecțiune dinăuntrul lui s-a agitat, desfăcându-și aripile cărnoase. Quentin știa că e pe jumătate fantezie. Julia era prea singuratică și atât de prinsă de lumea din Fillory încât îi venea greu să și-o imagineze dorindu-și-l pe el sau pe oricine altcineva putea trece drept ființă umană. Fetei îi lipsea ceva, dar probabil că acel lucru nu era un iubit. Pe de altă parte, erau amândoi pe mare, aruncați ici și colo de furtună, la adăpostul călduros al cabinei, înconjurați de pustiul înghețat al oceanului. Quentin se simțea ușurat să nu se mai afle sub privirile intrigante și sarcastice ale lui Eliot și Janet. Cu siguranță că Julia n-avea cum să fi alunecat atât de departe de el încât să nu recunoască profilul unei aventuri pe vapor. Scena se scria, practic, singură. Doar era și ea om. Și-aveau să ajungă acasă în curând.

Quentin a bătut la ușa fetei. În mintea lui încolțise ideea, nerostită, dar mereu prezentă, că Julia aparținea lumii de dinainte de Brakbills, înainte de a afla că magia e reală, înainte de tot. Ea nu o cunoscuse niciodată pe Alice. Dacă s-ar fi

putut îndrăgosti iar de Julia, s-ar fi simțit ca și cum timpul curgea înapoi și ar fi putut-o lua de la capăt. Câteodată, Quentin nici nu era sigur dacă o iubea sau doar își dorea să o iubească pentru că ar fi fost reconfortant. Părea o idee foarte bună. Oare chiar exista o distincție așa de mare?

Julia a deschis ușa. Era dezbrăcată.

Sau nu, nu era goală. Purta o rochie, sau cam așa ceva, dar doar până la brâu. Jumătatea de sus îi atârna în față, iar sânii ei erau goi. Palizi și conici, nici mari, nici mici. Erau perfecți.

Când avea șaptesprezece ani, Quentin își dedicase luni întregi din viață construind o imagine mentală a jumătății superioare a trupului Juliei, bazându-se pe dovezi adunate studiindu-i pe furiș formele înveșmântate. Se dovedea că fusese destul de aproape în aproximările lui. Doar sfârcurile ei era diferite de ce așteptase. Mai deschise la culoare, abia deosebindu-se de restul pielii din jurul lor.

Tânărul a închis ușa la loc – nu a trântit-o, dar a închis-o cu fermitate.

— Iisuse Hristoase, Julia! a zis el gâfâind, deși vorbise mai mult pentru sine, decât pentru ea.

S-a scurs un moment îndelungat, iar Quentin a lăsat timpul să treacă așteptând cu spatele sprijinit de perete, lângă ușa Juliei. Își putea simți inima bătând tare, aproape lovindu-se de lemn. Sigur că-și dorea să se întâmple ceva între ei, dar nu chiar asta. Sau cel puțin nu așa.

Ce dracului avea de gând stând așa? Ce, era vreo glumă? O putea auzi mișcându-se în cameră. Tânărul a inspirat adânc și a bătut iar, ușor. Când Julia a apărut la ușă, era complet îmbrăcată.

— Ce dracu' faci? a zis el.

— Scuze, a răspuns fata, sec.

Julia s-a așezat pe un taburet mic din celălalt capăt al camerei, cu fața la ferestre. Nu-l invitase înăuntru, dar nici nu închisese ușa. Alene, Quentin a pășit în cabină. Camera Juliei era construită în oglindă față de a lui Quentin, dar datorită neregularităților din planul navei, o scară umblătoare pe partea lui, încăperile erau un pic mai mari, suficient de spațioase pentru două persoane, dacă una dintre ele stătea pe pat. Quentin și-a asumat acest rol. Lumina se scurgea dintr-o minge lucitoare atârnată în tavan, întocmai ca un balon care-și pierduse ața; o vrajă ciudată a Juliei, care arăta întocmai unei himere capturate.

— Îmi pare rău, a zis ea iar. Am uitat.

— Ce ai uitat?

Quentin pronunțase cuvintele mai furios decât își propusese.

— Că brațele se bagă pe mâneci? Uite, nu e ca și cum n-am mai…

Nu exista niciun sfârșit bun pentru propoziția aceea.

— Las-o baltă.

Tânărul a privit-o cu atenție pentru prima dată

după foarte mult timp. Julia era încă frumoasă, dar slabă, mult prea slabă. Iar ochii ei erau încă negri. Quentin se întreba dacă schimbarea avea să fie permanentă și dacă așa era, atunci ce altceva se mai schimbase și nu putea vedea.

— Nu știu.

Fata se holba la spuma apei.

— Am uitat ce am uitat.

— Păi, bine, dar acum ți-ai amintit.

— Uite, câteodată uit cum merg lucrurile. Bine? Sau nu atât cum, cât de ce. De ce salută oamenii, de ce fac baie, de ce poartă haine, citesc cărți, zâmbesc, vorbesc, mănâncă. Toate activitățile lor umane.

Julia și-a strâmbat gura într-o parte.

— Nu înțeleg, Julia.

Furia îi dispăruse. Quentin tot încerca să treacă în revistă dificultățile pe care le avea Julia și, de fiecare dată când o făcea, rezultatul era unul și mai îngrijorător.

— Ajută-mă să pricep. Tu ești om. De ce să uiți asta? Cum ai putea?

— Nu știu.

Fata a clătinat din cap, apoi și-a întors ochii negri spre el.

— Mă pierd. Îmi scapă.

— Ce scapă? Ce s-a întâmplat cu tine, Julia? Ai nevoie să te întorci pe Pământ?

— Nu! a răspuns ea strident. Nu mă mai întorc acolo. Niciodată.

Ideea părea să o sperie.

— Dar îți aduci aminte de Brooklyn, nu? Orașul din care venim? Și de James, și de liceu, și de toate?

— Îmi amintesc.

Gura ei delicată s-a strâmbat iar cu amărăciune. Parcă își recăpătase cumva vechiul ei glas, folosind contracțiile și tot restul.

— Doar asta a fost mereu problema mea. Mi-am amintit de Brakebills. Nu am putut uita.

Quentin își aducea aminte de acele momente. Picase testul de admitere, pe care el îl trecuse, iar fata se presupunea că ar fi trebuit să uite după aceea, astfel încât școala să rămână secretă. Făcuseră o vrajă asupra ei, ca să se asigure. Dar aceasta nu ținuse. În schimb, întâmplarea o adusese acolo, și-a zis Quentin. Pe o corabie frumoasă, pe un ocean magic. O făcuse regina unei lumi secrete. Calea ei fusese una întortocheată, dar o condusese spre un final fericit, nu-i așa? Acum își dădea seama că poate Fillory fusese visul lui împlinit, dar nu și al Juliei. Ea avea nevoie de altceva. Fata se afla încă pe acel drum complicat, iar noaptea stătea să cadă.

— Îți dorești să nu-ți fi amintit de Brakebills? Îți dorești să fi rămas în Brooklyn?

— Uneori.

Julia și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit cu spatele de peretele cabinei într-un fel care nu părea deloc confortabil.

— De ce nu m-ai ajutat, Quentin? De ce nu m-ai salvat când am venit la tine în acea zi, în Chesterton?

Era o întrebare cinstită. Nu e ca și cum nu și-ar fi pus și el aceeași problemă înainte. Ba avea chiar câteva răspunsuri bune.

— Nu am putut, Julia. Nu a fost alegerea mea. Știi bine. Nu te-am putut aduce la Brakebills.

Abia am intrat și eu.

— Dar m-ai fi putut vizita. Să-mi arăți ce știai tu.

— M-ar fi exmatriculat.

— Atunci, după ce ai absolvit…

— De ce mai vorbim despre asta?

Știind că se afla pe un teren nesigur, Quentin contracara. Cea mai bună apărare e atacul.

— Uite, m-ai rugat să le spun despre tine. Am făcut ce mi-ai cerut. Am crezut că te vor găsi și îți vor șterge amintirile! Așa fac ei mereu.

— Dar nu au făcut-o. Nu m-au putut găsi. Până să mă caute, eu dispărusem de mult. În neant.

Julia a pocnit din degete.

— Ca prin magie.

— Și oricum, Julia, cum credeai că o să funcționeze? Ce, voiai să devii ucenica vrăjitorului, ca Mickey Mouse? Și cum ai impresia că m-am simțit eu? Nu dădeai doi bani pe mine, apoi deodată devin Spelly McSpell și ești călare pe mine. Nu merge așa.

— Ba mi-a păsat de tine, doar că nu-mi doream să mă culc cu tine. Doamne!

Fata s-a întors spre el, în spațiul îngust. Sprijinise taburetul pe două picioare, iar acum scaunul căzuse cu un pocnet pe toate patru.

— Deși, apropo, m-aș fi culcat dacă îmi dădeai ce aveam nevoie.

— Păi, ai obținut oricum, nu?

— O, ba bine că nu! Și încă ceva în plus. N-ar trebui să fii surprins de ce vezi, mai ales tu, dintre toți oamenii. M-ai abandonat în lumea reală, fără magie! Tot ce mi s-a întâmplat a început cu tine! Vrei să știi cum a fost? Îți voi spune. Dar nu înainte să-ți fi câștigat dreptul.

O liniște grea s-a lăsat în cabină. Afară, noaptea cădea grea pe valurile ca piatra, iar ferestrele mici erau stropite de apa mării.

— Nu mi-am dorit niciodată să ți se întâmple așa ceva, Julia. Orice ar fi. Îmi pare rău.

Trebuia să o zică și era adevărat, dar nu era singurul adevăr. Existau și alte lucruri pe care le simțise și care nu erau la fel de atractive, precum faptul că fusese furios pe ea. O urmase ca un câine credincios în liceu, umblând după ea în timp ce fata și-o trăgea cu cel mai bun prieten al lui, iar lui Quentin îi plăcuse când se învârtise roata. Oare de asta nu o salvase pe Julia? Nu era singurul motiv, dar era cu siguranță unul dintre ele.

— M-am simțit iar eu însămi, a zis ea monoton. Acum, când m-am înfuriat.

Ochiul de geam începuse să se aburească. Julia a desenat o formă pe el, apoi a șters-o.

— Se duce acum.

Quentin n-avea decât să uite de cheia magică. Atenția lui trebuia să se îndrepte către Julia.

Fata nu avea nevoie de iubirea lui, ci de ajutor.

— Ajută-mă să înțeleg, a zis el. I-a strâns degetele reci. Zi-mi ce pot să fac. Vreau să te ajut. Vreau să te ajut să-ți amintești.

Altceva, în afară de flăcăruia albastră mai lucea în cameră. Tânărul nu era sigur când anume începuse. Era Julia – sau nu chiar Julia, ci ceva dinăuntrul ei. Inima fetei radia lumină: o putea vedea prin pielea ei, chiar și prin rochie.

— Îmi amintesc, Quentin, a spus ea. Aici, pe ocean, departe de Fillory, îmi revin toate amintirile.

Fata zâmbea acum veselă, ceea ce era încă și mai rău ca atunci când fața ei nu exprima nimic.

— Îmi amintesc *mult mai multe* decât am știut vreodată!

În acea noapte, după o cină grea, marinărească, Quentin a coborât în cabina lui, și-a desfăcut patul și s-a culcat. Frigul, întunericul, vremea, discuția cu Julia, totul contribuiseră la sentimentul de accelerare a timpului, așa că acum se simțea de parcă ar fi stat treaz de o săptămână întreagă. Nu era vorba de timp, ci de distanța parcursă. Se holba la grinzile nefinisate, maro-roșietice, de deasupra lui, în lumina lămpilor cu ulei, ce se legănau în urma tangajului.

Îi era frig și avea pielea lipicioasă din pricina

sării. S-ar fi putut spăla. Știa cum să obțină apă proaspătă din cea sărată. Dar ar fi trebuit să facă o vrajă, iar degetele lui erau amorțite și a decis că avea să supraviețuiască și așa. Oricum, se încălzea sub pături. Când urcase la bord, găsise pe pat o pătură standard marinărească, un monstru aspru care cântărea aproape patru kilograme și jumătate și ar fi putut respinge focul unei mitraliere. Parcă stătea în pat cu hoitul unui mistreț. Quentin o schimbase cu o pilotă groasă de treizeci de centimetri, în permanență umedă și cu umplutura neregulată, dar infinit mai confortabilă.

Quentin a așteptat să vad dacă putea adormi. Când și-a dat seama că nu avea șanse de reușită fără să depună un minimum de efort, tânărul s-a ridicat și a studiat cărțile de pe etajere. În trecut, într-un moment de încercare ca acela, ar fi ales unul dintre romanele cu Fillory, dar evenimentele îi răpiseră această plăcere. Avea totuși cartea pe care i-o dăruise Elaine: *Cele șapte chei de aur*.

Șapte. Erau mai multe chei de aur decât sperase. Îi ajungea și una. Cartea nu era un roman, din câte se părea, ci un basm scris cu caractere mari și xilogravuri. O carte pentru copii.

Probabil că i-o șterpelise lui Eleanor. Ce mai femeie! Pagina a doua purta ștampila bibliotecii ambasadei. Quentin și-a apăsat perna astfel încât să-i susțină capul.

Povestea era despre un bărbat, fiica lui și o vrăjitoare. El era văduv, iar fetița nu era decât un

bebeluș când vrăjitoarea sosise în oraș. Invidioasă pe frumusețea copilei și fără odrasle proprii, vrăjitoarea a furat-o pe micuță, spunând că o va închide într-un castel de argint, pe o insulă îndepărtată. Bărbatul își putea elibera fata doar dacă găsea cheia castelului – lucru aproape imposibil, pentru că se afla la Capătul Lumii.

Curajos, omul a pornit în căutarea cheii. Era înăbușitor de cald, iar el mersese toată ziua, așa că atunci când soarele se pregătea de culcare, bărbatul s-a oprit lângă un râu să se răcorească. În momentul în care s-a aplecat să bea, omul a auzit o voce firavă strigându-l: Deschide-mă! Deschide-mă! Tatăl a privit în jur și, în curând, a văzut că vocea era a unei scoici de apă dulce ce se agăța de o piatră, pe râu. Lângă ea, în nămol, se afla o cheie minusculă de aur.

Omul a ridicat scoica și cheia și în carapacea creaturii a găsit o găurică de cheie, în fața punctului în care i se îmbinau cele două valve. Bărbatul a potrivit cheia în gaură și a întors-o, iar scoica a început să se deschidă. A forțat cele două jumătăți cu cuțitul. Pe când făcea el așa, scoica a murit, căci scoicile mor dacă le scoți din carapace. Înăuntru, în locul în care ar fi trebuit să se găsească perla, se afla o altă cheie din aur, un pic mai mare decât prima.

Omul a mâncat scoica, a luat cheia și și-a văzut de drum. Curând, bărbatul a ajuns la o casă dintr-o pădure. A bătut la ușă, căutând adăpost pe

timpul nopții. Ușa era întredeschisă, așa că a intrat. Casa era plină de paturi, fiecare cameră era ticsită de ele, iar în fiecare dormea un bărbat sau o femeie. Omul nostru s-a plimbat prin casă până când a găsit un loc liber. Pe perete se afla un ceas care stătuse. Cum nu a găsit o cheie ca să-l întoarcă, bărbatul a folosit cheița din carcasa scoicii, apoi s-a dus la culcare.

Dimineață, ceasul a bătut de șapte ori și eroul nostru s-a trezit, iar cu el s-au deșteptat și ceilalți oameni. Toți spuneau aceeași poveste: sosiseră acolo și găsiseră adăpost pe timp de noapte, numai că, din câte se părea, dormiseră ani la rândul, iar alții chiar secole, înainte să bată ceasul. Pe când tatăl își strângea bocceaua, el a găsit sub pernă o altă cheie de aur, nițeluș mai mare decât cea de dinainte.

Se făcuse mai frig când a plecat omul. Poate că peste tot era mai frig de când fata lui fusese închisă în castel. Peste un timp, bărbatul a întâlnit o femeie frumoasă șezând într-un foișor și plângând că harpa ei era neacordată. El i-a dat cheia lui de aur ca să acordeze instrumentul, iar femeia i-a dăruit în schimb altă cheie, mai lungă. Aceasta din urmă deschidea un cufăr mare, îngropat la rădăcina unui copac, ce avea înăuntrul lui o altă cheie care descuia castelul – dar nu castelul unde se afla fata lui – cu o cheie ce stătea pe o masă în cea mai de sus cameră, din cel mai înalt turn.

Omul a mers și a mers, săptămâni, luni și ani; așa de mult că nici nu mai știa cât trecuse.

Când nu a mai putut merge, a plecat pe mare, iar când n-a mai putut naviga s-a pomenit la Capătul Lumii, unde stătea un domn respectabil, îmbrăcat la patru ace, legănându-și picioarele deasupra marginii. Domnul elegant își pipăia reverele și-și întorcea buzunarele, părând complet debusolat.

— Amar, a zis necunoscutul. Am pierdut Cheia Lumii. Dacă nu o învârt și nu fac iar mecanismul să meargă, Soarele și Luna și stelele nu se vor mai roti, iar lumea se va scufunda în noaptea veșnică, scuturată de friguri și înghițită de întuneric. Amar!

Fiind un erou, tatăl a știut ce are de făcut, căci trebuia doar să recunoască un indiciu. Fără să spună vreun cuvânt, a scos cheia pe care o găsise la castel.

— Cum dracului...? a răbufnit domnul cel elegant. Ei, vai! Dă-o-ncoace!

Domnul a luat cheia, s-a întins cât era de lung pe pământ, șifonându-și costumul frumos, și și-a întins mâna peste Marginea Lumii, începând să întoarcă de zor cheia. De dincolo se auzea hărmălaia rotițelor de mecanism.

— E în buzunarul de la spate, a strigat el peste umăr, în timp ce trudea. Ia-o singur.

Ezitând, omul nostru a băgat mână în buzunarul celuilalt, în timp ce domnul nu s-a oprit nicio clipă din lucru, și a scos ultima cheie. Apoi

tatăl fetei s-a urcat iar în barca lui și a plecat pe unde venise.

La scurt timp după aceea, surprinzător de scurt, omul a ajuns la castelul fermecat în care vrăjitoarea îi întemnițase fiica atât de demult, că nici el nu ar fi putut spune exact când. Era un palat cu adevărat magnific, cu ziduri din argint lucitor care parcă luau foc în lumina soarelui. Castelul plutea cumva deasupra pământului astfel că trebuia să urci la el pe o scară îngustă și întortocheată, tot din argint, care se îndoia îngrijorător când sufla vântul.

Poarta era din fier negru. Omul a potrivit ultima cheie în lacăt și a întors-o. Când a terminat, porțile s-au deschis, iar în spatele lor se afla o femeie frumoasă, stând acolo de parcă l-ar fi așteptat tot timpul. Era la fel de înaltă ca și el și pesemne că studiase mult cu vrăjitoarea cât lipsise bărbatul, căci fata strălucea de putere magică.

Însă omul tot a recunoscut-o. Era fiica lui.

— Fată frumoasă, a zis el, sunt eu. Tatăl tău. Am venit să te iau acasă.

— Tatăl meu? a spus ea. Tu nu ești tata. El nu e bătrân.

Femeia a râs așa cum râsese și vrăjitoarea odinioară.

— Eu sunt, a insistat bărbatul. Nu înțelegi. Te-am căutat în tot acest timp…

Dar ea nu-l asculta.

— Mulțumesc, oricum, că m-ai eliberat.

Femeia l-a sărutat pe obraz, apoi i-a dat o cheie de aur și a zburat pe aripile vântului.

— Stai! a strigat el.

Dar ea nu l-a așteptat. Bătrânul nu-și putea explica. A privit-o dispărând în depărtare, până ce n-a mai rămas nimic de ea.

Bărbatul nu și-a mai văzut niciodată fiica și nici nu a folosit cheia. Căci unde s-ar fi putut duce, ce ușă ar mai fi putut deschide, ce comoară să mai dezgroape care să valoreze mai mult decât cheia de aur dăruită de fata lui?

CAPITOLUL OPT

Quentin a fost trezit devreme a doua zi de strigătul sonor al santinelei către cârmaci, precum cel al unui conductor de metrou anunțând următoarea stație: se vedea uscatul.

Regele și-a pus o mantie grea, neagră, peste pijama și a urcat pe punte.

Visele-i fuseseră năpădite de omul din poveste și de fiica lui, de vrăjitoare și de chei.

Povestea îl deranja, căci nu credea că avea să se termine astfel. Oare omul chiar nu i-ar fi putut explica? Oare fata chiar nu înțelese ce se petrecuse? Nu avea sens. Dacă ar fi vorbit, ar fi lămurit lucrurile.

Norii atârnau jos, cenușii și solizi, înălțându-se doar puțin deasupra catargelor corabiei.

Quentin a mijit ochii în direcția în care arăta santinela. Iată-l: pământul făgăduit de-abia se

zărea prin ceață. Se afla încă la câteva ore distanță.

Sus, pe teugă, Bingle își făcea exercițiile de dimineață. Interacțiunile limitate ale lui Quentin cu el îl făceau să se întrebe îngrijorat dacă nu cumva cel mai bun spadasin din Fillory suferea de depresie. Omul nu râdea niciodată; nici măcar nu schița vreun zâmbet. Două săbii zăceau lângă el, în tecile lor de piele, în timp ce Bingle făcea o serie de exerciții asemănătoare celor izometrice, cu mâinile, nu cu mult diferite de cele cu degetele pe care le învățase Quentin la Brakebills.

Regele se întreba cum puteai deveni așa de bun la luptă precum Bingle. Dacă avea de gând să continue cu aventurile, s-a gândit Quentin, trebuia să înceapă să se pregătească. Un vrăjitor spadasin: amenințare dublă. Nici nu era nevoie să devină la fel de bun ca Bingle. Nu trebuia decât să-și îmbunătățească tehnica de acum, care nu era nici pe departe desăvârșită.

— Bună dimineața, a strigat Quentin.

— Bună dimineața, Înălțimea Ta, a răspuns Bingle.

Omul nu încurca niciodată apelativul cu Maiestatea Ta, o formulă de adresare menită Marelui Rege.

— Îmi pare rău că te întrerup.

Bingle nu se oprise din exercițiu, ceea ce însemna, în viziunea lui Quentin, că practic nu-l întrerupsese. A urcat scara mică până în locul

unde se afla spadasinul. Bingle și-a înnodat mâinile și apoi le-a întors pe dos, o mișcare ce l-a făcut pe Quentin să se chircească de durere.

— Mă gândeam că ai putea să-mi dai niște lecții. În lupta cu sabia. Am luat deja câteva, dar nu am ajuns prea departe.

Expresia de pe chipul lui Bingle nu s-a schimbat.

— Îmi va fi mai ușor să te protejez, a zis el, dacă te poți proteja și singur.

— Așa mă gândeam și eu.

Bingle și-a desfăcut degetele cu un gest foarte atent și l-a măsurat pe Quentin din cap până-n picioare. S-a întins înainte și a scos sabia regelui din teacă. Gestul a fost iute și fluid și Quentin se gândea că l-ar fi putut opri – nu-i despărțeau decât câțiva centimetri –, deși n-ar fi fost prea sigur de reușită. Bingle a cercetat sabia mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, i-a pipăit tăișul și muchia, țuguindu-și buzele gânditor.

— Am să-ți dau o armă.

— Am deja o armă, i-a arătat Quentin. Sabia aia.

— E frumoasă, dar nepotrivită pentru un începător.

Timp de o secundă, Quentin a avut impresia că Bingle avea să ia o măsură drastică, adică să arunce sabia peste bord, dar omul a pus-o pe punte alături de celelalte două arme ale sale. Bingle a coborât scările și s-a întors cu ceea ce urma să fie arma de antrenament a lui Quentin: o

sabie scurtă, grea, din oțel uleios, boantă și aproape neagră și lipsită de orice ornament. Lama și plăseaua erau făcute dintr-o singură bucată de metal. Era cel mai industrial obiect pe care-l văzuse Quentin în Fillory. Cântărea de două ori mai mult decât sabia lui, nici măcar nu avea teacă, așa că regele nu se putea lăuda cu mișcarea lui măiastră.

— Ține-o drept, a zis Bingle. Uite așa.

Spadasinul a îndreptat cotul lui Quentin și i-a așezat mâna paralel cu puntea. Tânărul ținea sabia cât de întinsă se putea. Deja își simțea mușchii contractându-se.

— Îndreptat-o fix înainte. Ține-o acolo cât poți de mult.

Regele aștepta și alte instrucțiuni, dar Bingle s-a întors liniștit la antrenamentul lui. Mai întâi, brațul lui Quentin a amorțit, apoi a început să-l înțepe, după care a luat de-a dreptul foc de durere. A rezistat două minute. Apoi Bingle l-a pus să schimbe mâna.

— Cum numești stilul ăsta? a întrebat Quentin.

— Greșeala pe care o fac oamenii, a zis Bingle, e să creadă că există mai multe stiluri.

— În regulă.

— Forță, echilibru, înclinare, impuls – aceste principii nu se schimbă niciodată. Ele sunt stilul tău.

Quentin era destul de sigur că ce știa el despre fizică depășea cu mult cunoștințele lui Bingle, dar

nu se gândise niciodată să aplice teoria astfel.

Spadasinul i-a explicat că, decât să înveți o singură tehnică, era mai bine să le stăpânești pe toate și apoi să le aplici în funcție de situație. O mare meta-tehnică. Omul străbătuse ani la rândul întregul Fillory și ținuturile de dincolo de el căutându-i pe călugării-războinici din mănăstirile din munți și pe luptătorii străzii din medianele aglomerate pentru a le afla secretele, până când devenise cel pe care Quentin îl vedea acum stând în fața lui: o enciclopedie a luptei cu spada. Era mai bine să nu se vorbească despre jurămintele pe care fusese nevoit să le încalce, despre femeile frumoase pe care le sedusese și apoi le trădase ca să obțină acele secrete.

Quentin a schimbat iar brațele, apoi din nou. Antrenamentul îi aducea aminte de zilele lui de prestidigitator semiprofesionist. Începutul, primele noțiuni, era întotdeauna cel mai greu, ceea ce explica de ce atât de puțini făceau așa ceva. Așa mergea lumea: nu e vorba că lucrurile erau mai grele decât ai fi crezut, ci dificile în feluri pe care nu le intuiseși. Ca să-și ia gândul de la antrenament, Quentin l-a urmărit pe Bingle care umbla acum pe punte, privind acuzator drept înainte, mânuind sabia în feluri complicate, desenând în aer *ampersand*-uri și noduri celtice.

O ceață rece și rea venea dinspre ocean. Quentin putea vedea Insula de Apoi destul de clar acum; aveau să ancoreze curând. A decis că terminase.

Ar fi putut măcar să-și dea jos pijamaua înainte să pornească în căutarea cheii de aur.

— Mă retrag, Bingle, a zis el.

Quentin și-a pus sabia de antrenament pe punte alături de celelalte două arme ale lui Bingle. Brațele parcă îi pluteau.

Spadasinul a dat din cap, fără a ieși din ritm.

— Vino la mine când poți exersa o jumătate de oră, a zis el. Cu fiecare mână.

Bingle s-a răsucit o dată în aer, spectaculos, fără să se ajute de mâini și aproape că a părut că avea să cadă de pe teugă, dar cumva și-a micșorat inerția la timp pentru a ateriza. A terminat mișcarea cu lama înfiptă între coastele adversarului închipuit. Și-a retras sabia și i-a șters lama de cracul pantalonilor.

Probabil că lecția asta urma să vină mai târziu.

— Ai grijă ce înveți de la mine, a zis Bingle. Ce e scris cu sabia nu poate fi șters.

— De asta te am lângă mine, a răspuns Quentin. Ca să nu trebuiască să scriu nimic. Cu sabia.

— Câteodată am impresia că sunt spada sorții. Mă mânuiește cu cruzime.

Quentin se întreba cum era să fii atât de melodramatic fără să-ți dai seama. Probabil că plăcut.

— Bine. Păi, nu o să existe multă cruzime în călătoria asta. Ne vom întoarce în Whitespire destul de curând. Și-apoi poți să te duci să-ți vizitezi castelul.

Bingle și-a întors fața către vânt. Omul părea să trăiască o poveste proprie, în care Quentin era doar un personaj minor, membrul unui cor, fără nume în program.

— N-am să mai văd niciodată Fillory.

Pe Quentin l-a străbătut un fior. Nu-i plăcea sentimentul. Îi era și-așa destul de frig.

Insula de Apoi era o fâșie joasă de roci cenușii și ierburi firave împrăștiate în grupuri precum oile. Dacă Insula Exterioară fusese un paradis tropical, aceasta putea trece drept un membru rătăcit al Hebridelor Exterioare.

Nava a înconjurat insula, îmbrățișând malul, până ce au găsit un golf și au ancorat. Câteva bărci de pescuit, distruse de ploaie, zăceau acolo, iar geamandurile arătau că și altele se aflau pe mare. Era un loc teribil. Un rege mai întreprinzător ar fi încercat să cucerească insula în numele ținutului Fillory, presupunea Quentin, doar că nu prea părea să merite.

Nu era tocmai bijuteria coroanei.

Nu exista niciun chei, iar golful era inundat de brizanți furioși. Corabia abia dacă reușea să-și ia avânt. Abia au reușit să străpungă apa fără să riște ca nava să fie inundată. Quentin a sărit afară udându-se până la talie și a mers greoi prin apă până la plaja stâncoasă. Câțiva pescari îi priveau, fumând și reparând plasa mare și încurcată care era întinsă în jurul lor pe ardezie. Oamenii aveau pielea roșiatică precum cărămida a celor care și-au

petrecut aproape toată viața în aer liber și împărtășeau aceeași înfățișare naivă. Nu păreau să aibă fruntea lată – linia părului acoperea sprâncenele. Quentin i-ar fi încadrat oriunde între treizeci și șaizeci de ani.

— Salutare, a zis el.

Oamenii au dat din cap și au mormăit ceva. Unul dintre ei și-a atins chipiul. După o discuție de câteva minute, cel mai prietenos a fost convins să le divulge direcția în care se afla cel mai apropiat și posibil unic oraș. Quentin, Bingle și Benedict le-au mulțumit și și-au croit cale înapoi pe plajă, prin nisipul rece, crestat de urme negre de reflux. Julia pășea în liniște în urma lor. Quentin încercase să o convingă să rămână la bordul navei, dar fata insistase.

Orice i s-ar fi întâmplat, Julia avea chef de aventură.

— Tu știi ce aștept de la călătoria asta? a zis Quentin. Nu mă aștept să văd pe nimeni fericit să ne întâlnească. Vreau doar să fie surprinși.

Începuse să plouă ușor. Pantalonii uzi ai lui Quentin flencăneau. Nisipul făcea loc unor dune acoperite cu rogoz și apoi unei cărări: nisip cu iarbă, apoi iarbă cu nisip, apoi doar iarbă. Membrii echipajului au hoinărit pe pajiști rotunde și neîmprejmuite și dealuri joase și au trecut de o fântână părăsită și uitată. Quentin a încercat să-și adune tot curajul, dar contextul nu părea tocmai să-l inspire. Îi aducea mai mult aminte de

plimbarea de pe Fifth Avenue, prin ploaia rece, alături de James și de Julia, din ziua în care dăduse examenul la Brakebills. *Demult, trăia un băiat, tânăr, puternic și brav era…*

Orașul, atunci când l-au găsit arăta cu totul medieval, cu bordeie din piatră, acoperișuri din paie și drumuri noroioase. Caracteristica lui era dezinteresul major pe care localnicii îl manifestau pentru străinii îmbrăcați ciudat ce-și făcuseră apariția în mijlocul lor. Vreo șase oameni stăteau la o masă afară, în fața unei taverne. Mâncau sendvișuri și beau bere din căni de metal, pe o vreme de care Quentin nu-și dorea decât să scape.

— Salutare, a spus el.

Dinspre oamenii s-a auzit un cor de mormăieli.

— Eu sunt Quentin. Sunt din Fillory. Am venit pe insula voastră în căutarea unei chei.

Regele s-a uitat la însoțitorii lui și a tușit. Era imposibil să nu se simtă ca și cum ar fi recitat un scheci al lui Monty Python.

— Știți ceva despre asta? O cheie magică? Din aur?

Oamenii s-au privit unii pe alții și au dat din cap: *De acord, știm cu toții despre ce vorbește*.

Bărbații semănau între ei. Era posibil să fi fost frați.

— Mda, știm la care te gândești, a zis unul dintre ei – un om masiv, cu alură de brută, încotoșmănat într-o haină imensă din lână.

Mâna pe care și-o ținea pe genunchi semăna cu

o bucată de granit roz.

— E în jos, pe drum.

— În josul drumului, a repetat Quentin.

Da. Normal. Cheia de aur e chiar în josul drumului. Unde altundeva? Tânărul se întreba de ce avea sentimentul că doar el își improviza replicile, când toți ceilalți aveau un scenariu.

— Da, o știm, a zis iar omul, dând din cap. În jos, pe drum.

— Bine. Acolo mergem, deci. Păi, vă mulțumim foarte mult.

Quentin se întreba dacă se făcea vreodată cald sau însorit acolo sau locuitorii insulei trăiau mereu în vremea aceea care părea echivalentul lunii noiembrie din New England. Oare știau că se află la trei zile distanță de o zonă tropicală?

Călătorii au pornit la drum. Ar fi arătat mai nobil dacă ar fi călărit în loc să înoate prin noroi ca niște țărani, dar *Muntjac* nu putea să transporte cai. Puteau să împrumute unii de prin partea locului. Poneii mițoși și robuști erau mereu înfrigurați și umezi, niciodată zvelți și frumoși. Lui Quentin îi era dor de Neînfricata.

Strada era pietruită mai încolo; cuburi rotunjite, alunecoase pe ploaia măruntă. Nu era cine știe ce peisaj, pentru o misiune, o aventură sau vreo însărcinare. Poate că Bingle avea dreptate, poate că erau cu toții doar niște eroi episodici în dramele lor.

Benedict nici măcar nu mai lua notițe ca de

obicei.

— O să-mi amintesc, a zis el.

Iată: o insulă pe care nici măcar Benedict nu se obosea s-o cartografieze. Orașul nu era mare, iar drumul nu era foarte lung. Ultima clădire de la capătul lui era făcută din piatră, ca o biserică, doar că nu era biserică, ci o structură cubică, înaltă de două etaje, construită din pietre plate, cenușii, de prin partea locului, fără mortar. Fațada era goală și părea neterminată sau poate că ornamentele pe care le avusese odată dispăruseră. Quentin se simțea precum băiețelul de la începutul poveștii cu *Lorax*, în fața turnului misterios al Once-lerului. Ar fi trebuit să dea piept cu amenințările tunătoare ale cavalerilor negri purtând scutul virgin [4] sau să rezolve dileme teologice spinoase ridicate de pustnici sfinți. Sau măcar să reziste tentațiilor diabolice ale sucubilor ravisanți. Nu să fie amenințate de vreo afecțiune afectivă de sezon.

Dacă ar fi trebuit să spună exact ce anume era în neregulă cu toată întâmplarea, atunci ar fi răspuns că, mai mult decât orice, ritmul era greșit. N-ar fi trebuit să găsească cheia așa de repede și nici să o obțină fără să lupte pentru ea.

Dar la dracu'! Poate că erau pur și simplu norocoși. Poate era destinul. Și totuși, Quentin se

---

[4] Scutul alb purtat de cavalerii novici, mai ales în legendele arthuriene (n. tr.).

simțea tot mai entuziasmat. Asta era. Porțile erau enorme, din stejar, dar existau și două uși mai mici, de mărimea unui om, tăiate în interiorul uneia dintre ele, făcute probabil pentru acele zile în care nu aveai chef să te opintești cu un portal din stejar de două ori cât tine.

Pragul era flancat de nișe goale pentru statui care fie fuseseră, fie urmau să fie amplasate acolo, dar care lipseau cu desăvârșire în prezent.

Călătorii s-au oprit în fața porților: o companie de cavaleri strânși în fața Capelei Pericolelor. Care dintre ei avea să fie așa de curajos ca să între? Lui Quentin îi curgea nasul.

Părul lui era ud de ploaie, nu purta pălărie, dar simțea nevoia imperioasă să facă față oricărui fel de chin; iar acel chin era burnița rece. El și Julia și-au tras nasul în același timp.

În final, s-au îmbulzit cu toții în capelă, doar ca să scape de umezeală. Nici înăuntru nu era mai cald. Atmosfera era precum cea dintr-o biserică veche de țară, din care paracliserul plecase câteva minute. Aerul mirosea a praf de piatră. O lumină plumburie și difuză se strecura ca o ceață prin ferestrele înalte și înguste. Într-un colț se aflau mai multe ustensile ruginite de grădinărit: o sapă, o lopată și o greblă.

În mijlocul încăperii se vedea o masă din piatră și pe masa din piatră o pernă ponosită din catifea roșie. Iar pe pernă se afla cheia de aur cu trei dinți. Lângă ea se zărea o bucățică îngălbenită de hârtie,

pe care fusese frumos tipărit: *CHEIA DE AUR*.

Cheia nu era lucitoare, da nici fără lustru. Avea patina unui autentic obiect vechi.

Importanța ei nu era cu nimic diminuată de ceea ce o înconjura – liniștea din cameră părea să provină de la ea. Probabil că mocofanii de pe acolo nu știau suficiente lucruri astfel încât să o ia în serios. Exact ca într-un sat european cu un tun pe post de monument de război, care mai conține, fără ca nimeni să știe, o ghiulea funcțională, până într-o zi...

Bingle a ridicat cheia.

— Doamne! a făcut Quentin. Ai grijă.

Pesemne că tipul voia să moară. Spadasinul a rotit cheia în mâini, examinând-o pe ambele părți. Nu s-a întâmplat nimic.

Quentin și-a dat seama ce se întâmpla. I se dădea ocazia unei reluări. Se afla iar la marginea poienii din pădure, dar de data asta pășea în interiorul ei. Viața însemna mai mult decât să te îngrași, să trăiești în siguranță și confort într-o stațiune de lux, întoarsă de mecanisme. Sau poate că nu însemna mai mult, dar el avea să afle. Cum să afli? Pornești în aventură. Iată cum! Luând în mâini cheia de aur.

— Dă-mi să văd, a zis el.

Mulțumit că obiectul nu era letal sau, oricum, nu instantaneu, Bingle i-a întins cheia lui Quentin. Nu bâzâia și nici nu lucea. Nu prindea viață în mâna lui. Era rece și grea, dar nu mai rece

sau mai grea decât își imaginase că trebuia să fie orice altă cheie de aur.

— Quentin, a zis Julia, e multă magie veche în cheia asta. Se simte.

— Bun.

Tânărul i-a rânjit. Se simțea surescitat.

— Nu trebuie să faci asta.

— Știu, dar îmi doresc.

— Quentin?

— Da?

Julia își întinsese mâna spre el. Buna Julia! Orice ar fi pierdut, fata își păstrase o grămadă din bunătatea ei de om. Quentin i-a cuprins mâna, iar cu cealaltă a împuns aerul, ținând cheia. Poate că dacă...? Da. A simțit cum zimții se lovesc de ceva tare, ceva ce nu se afla acolo.

O clipă, cheia nu s-a mai izbit de nimic – el a pipăit în continuare, dar nu a mai găsit locul de dinainte. Apoi a auzit clinchetul metalului atingând metal. S-a oprit, apoi a împins cheia care a alunecat, rotindu-se și păcănind printre rotițele dințate și apoi intrând cu totul. Doar de curiozitate, Quentin i-a dat drumul. Obiectul a rămas acolo: o cheie de aur suspendată în aer, paralelă cu solul.

— Da, a șoptit el. Asta.

Quentin a inspirat, mai înfrigurat decât ar fi vrut. Bingle a făcut și el un lucru bizar: și-a implântat vârful spadei în pământ și a căzut într-un genunchi. Regele a apucat iar cheia și a întors-

o în sensul acelor de ceas. Din instinct, Quentin a pipăit aerul în căutarea unui mâner și l-a găsit – și-l putea imagina din porțelan alb și rece. A întors mânerul și a tras, iar un scârțâit enorm, ca și cum s-ar fi rupt ceva, a umplut încăperea – nu era un sunet îngrozitor, ci mai degrabă unul satisfăcător, ca al unui sigiliu rupt după secole întregi de așteptare. Mâna moale a Juliei s-a strâns în a lui Quentin. Aerul din camera în care se aflau a șuierat pe lângă ei prin crăpătura deschisă, iar o lumină incandescentă s-a revărsat asupra lor.

Quentin deschisese o ușă săpată în aer, suficient de înaltă ca el să treacă fără să se aplece.

Înăuntru era luminos și cald, însorit și verdeață. Asta era minunea. Rocile cenușii ale Insulei de Apoi păreau deja un vis. Asta era ceea ce îi lipsise – aventură sau cum altfel s-o mai fi numit. Se întreba dacă se afla în Fillory sau în cu totul alt loc.

Tânărul a pășit pe iarbă, trăgând-o pe Julia după el. De jur-împrejur era lumină. Quentin a clipit până când ochii au început să i se obișnuiască.

— Stai, a zis el. Nu se poate.

Quentin s-a repezit înapoi spre ușă, dar portalul deja dispăruse. Nu mai era nicio ieșire, nicio cale de întoarcere, ci doar aer. Și-a pierdut echilibrul și a căzut în mâini, julindu-și palmele pe asfaltul cald din fața casei părinților lui din Chesterton, Massachusetts.

CARTEA A II-A

CAPITOLUL NOUĂ

— OK, a zis Quentin. OK. E dezamăgitor.

Stătea pe marginea trotuarului, sprijinindu-și coatele pe genunchi, holbându-se la liniile de curent electric și încercând să cadă la o înțelegere cu el însuși. Mâinile julite îl usturau și pulsau de durere. Afară era ca pe la sfârșitul verii. Pentru un motiv sau altul, după doi ani petrecuți în Fillory, firele de curent electric arătau cel mai ciudat.

Și automobilele. Parcă nu erau la locul lor, întocmai ca niște animale. Animale furioase și extraterestre. Julia ședea pe iarbă, cu genunchii la piept, legănându-se în tăcere. Fata arăta mult mai rău decât el.

Inima lui Quentin parcă îi luneca din piept, din trup, direct în țărâna blestematei de planete.

Eram rege. Aveam o corabie. Propria mea corabie frumoasă! Parcă cineva încerca să-i trimită un mesaj. Dacă așa era, aparent îl primise.

— Am înțeles, a zis el cu voce tare. Te-am auzit. Am priceput.

Sunt rege, și-a zis el. *Chiar și în lumea reală sunt rege. Nimic nu-mi poate lua asta.*

— E în regulă, a spus Quentin. O să remediem situația.

Tânărul făcea un experiment verbalizând ceea ce ar fi vrut să fie adevărat, ca să vadă dacă chiar se îndeplinește.

Julia stătea acum aplecată pe coate și pe genunchi. Fata a oftat încetișor și amar pe iarbă.

Quentin s-a apropiat de ea și a îngenuncheat.

— O să fii bine, a zis.

— Nu mă simt bine.

— O s-o rezolvăm. O să fii în regulă.

— Nu mai spune asta.

Julia a tușit și a scuipat pe peluză.

— Tu nu înțelegi. Nu pot să fiu aici.

Fata s-a oprit căutându-și cuvintele.

— Nu ar trebui să mă aflu aici. Trebuie să plec.

— Vorbește-mi despre asta.

— Trebuie să plec!

Oare cheia crezuse că vrea să meargă acasă? Aceea nu era casa lui. Quentin a ridicat privirea către clădire. Nu se vedea nicio mișcare. Se simțea ușurat: nu avea chef să vorbească cu părinții lui în acel moment. Era o suburbie pretențioasă, cu locuințe mari care-și permiteau chiar luxul de a avea peluze în jurul lor. Un vecin se uita la ei de după draperia din sufragerie.

— Salut! a zis el dând din mâini. Cum merge?

Chipul a dispărut, iar proprietarul a tras draperia la loc.

— Hai, i-a zis Juliei.

Quentin a tras decis aer în piept. *Să fim curajoși.*

— Să mergem înăuntru, să facem un duș. Poate ne schimbăm și hainele.

Erau îmbrăcați în veșminte filloriene, nu foarte greu de observat. Julia nu a răspuns.

Quentin se lupta cu sentimentul de panică. Iisuse, îi luase douăzeci și doi de ani să ajungă în Fillory prima dată. Cum avea să reușească iar? S-a întors spre Julia, dar fata nu era acolo.

Se ridicase și mergea cu pași nesiguri pe drumul pustiu de suburbie, departe de el. Arăta atât de mică printre toate betoanele alea.

Ăsta era un alt lucru ciudat. Asfaltul nu semăna cu nimic din natură.

— Hei, haide.

Quentin s-a ridicat și a urmat-o.

— Probabil avem batoane mini-Dove în congelator.

— Nu pot rămâne aici.

— Nici eu. Doar că nu știu ce să facem.

— Eu mă întorc.

— Cum?

Julia nu a răspuns. Quentin a prins-o din urmă și au mers împreună în lumina ce slăbea.

Era liniște. O lumină multicoloră de la televizoarele imense licărea la ferestre. Oare când se făcuseră ecranele așa de mari?

— Nu cunosc decât o modalitate de a ne întoarce în Fillory; cu nasturii fermecați, iar ultima dată când i-am văzut erau la Josh. Poate îl putem găsi. Sau poate că ne-ar putea chema Ember înapoi. În afară de asta, cred că ne-am cam ars.

Julia începuse să transpire. Pasul ei era oarecum tremurat. Orice ar fi fost în neregulă cu ea, situația prezentă nu-i îmbunătățea deloc

starea. Quentin a luat o decizie.

— Mergem la Brakebills, a zis. Cineva de acolo trebuie să ne ajute.

Julia nu a reacționat în niciun fel.

— Știu că e o încercare cu zero șanse de reușită…

— Nu vreau să merg la Brakebills.

— Știu, a răspuns Quentin. Nici eu, în mod special. Dar e ceva sigur. Ne vor da de mâncare și cineva va găsi o soluție să ne trimită înapoi.

În sinea lui se îndoia că vreo persoană de acolo avea cea mai mică idee despre cum să deschidă multiversurile, dar s-ar putea să știe cum să-l găsească pe Josh. Sau pe Lovelady, negustorul de mărunțișuri care găsise nasturele prima dată.

Julia privea fix înainte. Timp de o clipă, Quentin nu a crezut că fata avea să-i răspundă.

— Nu vreau să mă duc, a zis ea.

Însă s-a oprit din mers. O mașină luxoasă, de un albastru scânteietor, era parcată la marginea trotuarului; un vehicul lunguieț, cu o gaură turbo pe capotă și un spoiler pe spate: cadoul de șaisprezece ani al vreunui bogătan cu patru clase. Julia a privit în jur un moment, apoi a pășit pe iarbă, acolo unde un peisagist așezase câțiva bolovani de mărimea unui cap omenesc. Fata a apucat unul dintre pietroaie ca pe o minge medicinală, ridicându-l cu o ușurință surprinzătoare cu brațele ei subțiri ca niște bețe și l-a izbit de geamul dinspre locul șoferului a mașinii luxoase. Quentin nici nu a avut timp să-i dea

vreun sfat sau să-și exprime părerea – ceva de genul, nu arunca piatra prin fereastra mașinii. Deja se întâmplase.

A fost nevoie de două încercări ca să spargă geamul – sticla securizată s-a crăpat și la început a opus rezistență, apoi a cedat. Alarma era asurzitoare în liniștea din cartier, dar, incredibil, nicio lumină nu s-a aprins la ferestre. Julia s-a întins prin spărtură și a deschis, cu abilitate, portiera, apoi a așezat piatra înapoi pe asfalt și s-a strecurat pe scaunul îmbrăcat în vinilin negru.

— Cred că glumești, a zis Quentin.

Julia a ridicat un ciob de sticlă și și-a zgâriat cu el buricul degetului. Șoptind ceva, fata și-a presat degetul însângerat de contact. Alarma s-a oprit. Mașina a prins a hurui, iar radioul a pornit: Van Halen, „Poundcake". Fata și-a ridicat fundul și a măturat cu palma restul de cioburi de pe scaunul ei.

— Urcă, a zis ea.

Câteodată, trebuie pur și simplu să faci anumite lucruri. Quentin a dat ocol mașinii – de dragul spectacolului ar fi trebuit să alunece pe capotă –, iar Julia accelerat înainte ca tânărul să aibă măcar timp să închidă portiera. S-au îndepărtat, împreună, de strada părinților lui, în viteză. Lui Quentin nu-i venea să creadă că nimeni nu sunase la poliție, dar nu auzea nicio sirenă; ori Julia folosise o vrajă foarte bună, ori aveau un noroc chior. Fata nu a oprit radioul și nici măcar nu a

dat volumul mai încet. Strada cenușie aluneca pe sub ei. Era mai bună decât o caleașcă, oricum.

Julia a coborât restul de geam astfel încât să nu se vadă că era spart.

— Cum mama dracului ai făcut asta? a întrebat-o Quentin.

— Știi ce înseamnă să pornești o mașină scurtcircuitându-i sistemul de aprindere? a răspuns ea. Ei, asta nu e așa ceva. E la rece. Așa îi spuneam noi pe vremuri.

— În care vremuri ai furat tu mașini? Și ce înseamnă „noi”?

Julia nu a răspuns, ci doar a virat brusc la un colț de stradă, astfel că mașina s-a înclinat pe o parte, săltând pe suspensiile ei ridicol de elastice.

— Ăla a fost un stop, a zis Quentin. Eu tot cred că ar trebui să mergem la Brakebills.

— Mergem la Brakebills.

— Te-ai răzgândit.

— Se mai întâmplă.

Rana fetei încă sângera, așa că Julia și-a supt degetul zgâriat și și l-a șters de pantaloni.

— Tu știi să conduci?

— Nu. Nu am învățat niciodată.

Julia a tras o înjurătură și a dat volumul radioului mai tare.

Se făceau patru ore cu mașina, din Chesterton până în Brakebills. Julia a parcurs drumul în doar trei. Au străbătut statul Massachusetts pe la vest, pe ocolite, lăsând în urmă, cu viteză, autostrăzile

vechi din New England, tăiate prin păduri de pini și săpate cu explozibili pe dealurile joase și verzi, ale căror coaste lăsau să se vadă straturi golașe de rocă. Fațadele de stâncă străluceau de la apa izvoarelor subterane dezgolite de explozii.

Soarele era la apus. Mașina mirosea a fumul de țigară al proprietarului. Totul era toxic și chimic și nenatural: ornamentul castaniu din plastic, luminile electrice, gazolina arzând care-i împingea înainte. Întreaga lume era un produs procesat din petrol. Julia a lăsat radioul pe canalul de rock clasic tot drumul. Ar fi exagerat să se spună că fata știa toate versurile fiecărui cântec, dar nu cu mult.

Au traversat fluviul Hudson, la Beacon, în New York, și au ieșit de pe autostradă pe un drum local cu două sensuri, întortocheat și accidentat din cauza gropilor vechi săpate de ger, acum acoperite. În afară de cântatul Juliei, Quentin și tânăra nu au schimbat nicio vorbă. El încă încerca să-și dea seama ce li se întâmplase. Era prea întuneric să pornească pe jos spre Brakebills în acea noapte, așa că Julia i-a arătat cum să scoată bani, fără card, dintr-un ATM de la o benzinărie năpădită de gândaci. Au cumpărat ochelari de soare pentru ea, ca să-i acopere ochii ciudați și și-au petrecut noaptea – în camere separate – într-un motel. Quentin aproape că l-a provocat pe recepționist să spună ceva despre hainele lor, dar se părea că omul nici nu le observase.

Dimineața, Quentin a făcut un duș fierbinte adevărat într-o baie în stil vestic, cum se cuvine. Un punct pentru realitate. A stat acolo până ce i s-a topit, în final, toată sarea din păr, deși cada era din plastic și se vedeau păianjeni pe la colțuri și puțea a detergenți și „odorizante". Până când s-a spălat, și-a strâns lucrurile și a scos o sticlă autentică de jumătate de litru de cola de la tonomat, Julia deja îl aștepta, așezată pe capota mașinii lor.

Fata trecuse peste duș, dar cumpărase de două ori mai multă cola. Mașina a aruncat pietriș în urmă, ieșind din parcare.

— Parcă ziceai că nu știi unde se află, a zis Julia. Așa mi-ai spus când te-am întrebat.

— Așa e, a răspuns Quentin, pentru că se-ntâmplă să fie adevărat. Nu știu unde e localizat.

Dar cred că există o cale de a găsi școala. Sau cel puțin cunosc pe cineva care a reușit asta cândva.

Quentin se gândea la Alice. Fata reușise să găsească școala când încă era în ultimul an de liceu, așa că ei doi ar fi trebuit să se descurce. Era ciudat acum, că se gândea mai bine. Călca pe urmele lui Alice.

— Va trebui să mergem pe jos câțiva kilometri, prin pădure, a zis el.

— Nu mă deranjează.

— O vrajă de descoperire ar trebuit să ne-o arate. E ascunsă, ca să țină muritorii de rând la distanță. Există o vrajă Anasazi. Sau Mann. Poate că e doar

Mann.

— Știu Anasazi.

— OK. Super. Atunci o să-ți zic când e cazul.

Quentin se străduia să păstreze un ton neutru. Nimic nu o înfuria mai tare pe Julia decât ca un absolvent de la Brakebills să-i vorbească de sus. Cel puțin fata nu-l acuza pe el că fuseseră trimiși înapoi pe Pământ. Sau poate că-l învinovățea, dar nu pe față.

Era o dimineață caldă de august târziu. Aerul era inundat de lumină arămie. La un kilometru mai încolo, pe fundul văii, Julia și Quentin au zărit o părticică a marelui și albastrului fluviu Hudson. Au parcat la un refugiu din drum.

Quentin înțelegea că mergând la Brakebills să implore ajutorul îi rănea mândria Juliei și poate ceva și mai vital. Asta nu schimba faptul că era prima, cea mai bună și probabil singura opțiune. El n-avea de gând să rămână pe Pământ pentru nimic în lume. Își dorise o aventură? Acum avea parte de una. Misiunea lui era să se întoarcă de unde plecase. Era o lecție pe cinste, dar în fine.

Înainte să pornească, Julia și-a petrecut cincisprezece minute cu o vrajă care, i-a explicat ea pe scurt, avea să facă mașina să aștepte o oră și apoi să se întoarcă singură în Chesterton.

Quentin nu înțelegea cum era posibil așa ceva, dar și-a păstrat îndoielile pentru el. Dacă s-ar fi gândit măcar să nu arunce cioburile, ar fi putut repara geamul, dar nu o făcuse, așa că norocul

pica pe proprietarul mașinii. Quentin a băgat două sute de dolari, în bancnote de douăzeci, în torpedou, au băut restul de cola și au sărit peste parapetul de metal.

Acelea nu erau păduri în care să te plimbi de plăcere și unde să faci picnicuri. Nu fuseseră îngrijite și domesticite de pădurari prietenoși. Erau dese, lumina era puțină, iar traversarea lor nu era deloc o chestie amuzantă. Quentin își ferea constant capul, încercând să nu fie izbit peste față de vreo creangă. La fiecare cinci minute era convins că tocmai intrase într-o pânză de păianjen, dar niciodată nu găsea și insecta.

Și nu știa nici ce s-ar fi întâmplat dacă depășeau perimetrul colegiului, fără să-și dea seama.

Desigur, în teorie, nimic, dar Quentin o văzuse pe profesoara Sunderland amplasând niște bariere după atacul Bestiei de la Brakebills. Văzuse câteva dintre lucrurile pe care le investise în acele prafuri. Puteau să dea nas în nas în orice secundă. Ideea asta îi făcea fața să se furnice. După o jumătate de oră, Quentin a cerut să se oprească.

În pădure era liniște. Nu se vedea nici urmă de școală, dar tânărul simțea că trebuie să se afle pe undeva pe acolo, ca și cum s-ar fi ascuns după un copac, așteptând să-i sară în față.

Și Quentin își imagina că poate simți drumurile ce șerpuiau prin codru. Întocmai ca sărmana Alice, adolescentă și blestemată, care-și căutase drumul toată noaptea. Ar fi fost mai bine pentru

ea dacă nu-l găsea niciodată. Ai grijă ce-ți dorești, că se poate îndeplini.

— Hai să încercăm aici, a zis Quentin.

Julia a făcut vraja Anasazi în stilul ei dur și necizelat, dând la o parte straturi invizibile de aer din fața ei, sub forma unui pătrat, ca și cum ar fi curățat un parbriz. Quentin tresărea văzându-i unele dintre pozițiile mâinilor, dar asta n-o făcea pe fată să fie mai puțin frenetică. Ba chiar dimpotrivă, uneori.

El a început să lucreze la vraja Mann. Era mult mai ușoară, dar acela nu era un concurs. Era mai bine să diversifice metodele.

Quentin nu a apucat să termine. Băiatul a auzit-o pe de obicei imperturbabila Julia țipând și dându-se un pas înapoi. Suspendată în aer, nas în nas cu ea, în pătratul pe care-l delimitase, apăruse un chip. Fața era a unui bărbat mai în vârstă, cu cioc, purtând o cravată de un albastru regal și un pulover galben, hidos.

Era decanul Fogg, directorul Colegiului Brakebills. Fața lui apăruse în pătrat pentru că stătea chiar înaintea Juliei.

— Deeeeci, a zis decanul, lungind vocala până ce practic a devenit melodioasă. Fiul rătăcitor s-a întors.

La nici cinci minute, Quentin și Julia traversau Marea care era la fel de verde, de întinsă și de luxuriantă ca întotdeauna. Se întindea în jurul lor cam cât vreo șase terenuri de fotbal.

Soarele verii bătea asupra lor. Aici, în interiorul zidurilor magice, era iunie.

Incredibil. Quentin nu mai fusese acolo de trei ani, de când se dusese la Fogg, cerându-i să fie înlăturat din lumea magică, dar nu se schimbase nimic. Mirosurile, peluzele, arborii, puștii – locul acela era precum Shangri-la, uitat de timp, rezistând într-un prezent etern.

— Vă urmărim de când ați ieșit de pe drum. Sistemele de apărare se întind mult mai mult decât ții tu minte. Mult mai departe. Linii de forță dublu întărite – avem un tânăr remarcabil în departamentul de teorie, nici eu nu înțeleg mare lucru din ce face. Acum poți vedea o hartă a întregii păduri, în timp real, care-l arată pe oricine s-ar afla în ea. Ba e chiar codată pe culori în funcție de intenții și stare de spirit. Remarcabil.

— De-a dreptul remarcabil.

Quentin era șocat. De cealaltă parte a lui se afla Julia, tăcută. Dumnezeu știe ce trebuie să fi simțit fata; el n-ar fi putut să ghicească niciodată. Ea nu mai călcase pe acolo de când picase examenul. Nu mai scosese niciun cuvânt de când apăruse Fogg, deși Julia reușise să strângă mâna decanului când fusese prezentată.

Fogg continua să vorbească despre școală, despre domeniu și colegii lui Quentin, despre lucrurile impresionante și respectabile pe care le realizau. Niciunul dintre ei nu părea să fi fost exilat din greșeală într-o altă dimensiune. Exista

un surplus de știri locale. Brakebills devenise o forță recunoscută printre jucătorii de Tărăboi, datorită eforturilor unui anumit profesor foarte tânăr de sport. Unul dintre animalele sculptate în tufișuri, un pui de elefant, ieșise din vegetație și acum alerga liber pe domeniu, deși foarte încet, cu viteza de aproximativ un metru pe zi. Grupul Naturaliștilor lucra de zor să-l împietrească și să-l pedepsească, dar până atunci nu reușiseră.

Biblioteca era încă devastată de atacurile cărților zburătoare – cu trei săptămâni în urmă, un întreg cârd de atlase din Orientul Îndepărtat prinseseră aripi: volume mari și groase, ca niște albatroși, împiedicaseră circulația prin acea zonă, obligându-i pe studenți să se târască pe sub mese. Cărțile ieșeau chiar pe ușa principală și se cocoțau în vreun copac de lângă terenul de Tărăboi, de unde cicăleau hârâitoare trecătorii, într-un limbaj amestecat.

Asta până când erau plouate, și-atunci se târau singure înapoi pe rafturi, unde erau relegate agresiv.

Quentin nu se putea gândi decât la cât de bizar era că toate acesta încă se întâmplau. N-ar fi trebuit să fie posibil, violau legile fizicii. Câțiva elevi, majoritatea fete, se ițeau ici și colo, pe iarbă, răsfățându-și trupurile flămânde de lumină la soare, atât cât le permitea uniforma.

Cursurile se încheiaseră pentru acel semestru, dar studenții din anul terminal încă nu

absolviseră. Dacă Quentin se întorcea chiar atunci la stânga și ar fi mers cinci minute, trecând de crângul cu stejari vii, ar fi ajuns la Cabană. Acum ar fi găsit-o plină de străini, legănându-se pe locurile de la pervaz, bând vin, citind, trăgându-și-o prin paturi. Se întrebase dacă voia să mai revadă acel loc, dar acum, că se afla acolo, nu simțea nicio dorință.

Elevii îi priveau pe cei trei, proptiți în coate, plini de compătimire infatuată pentru cei care fuseseră destul de proști să absolve și să se maturizeze. Quentin știa cum se simțeau puștii: ca niște regi și regine. Bucurați-vă cât mai puteți.

— Nu eram sigur că te voi mai vedea vreodată.

Fogg încă vorbea.

— După – cum s-o numim – retragerea ta? Nu mulți oameni care fac această alegere se mai întorc, să știi. Când îi pierdem, e pentru totdeauna. Dar presupun că tu ai înțeles… greșeala acțiunii tale?

Era evident că Fogg decisese să-l ia de sus și că se bucura de priveliște. Au ieșit de întinderea incandescentă a Mării și au pășit pe cărările răcoroase ale Labirintului ce se deschidea la intervale neregulate în pătrate mici și cercuri, în interiorul cărora se vedeau cuibărite fântâni din piatră. Aceleași fântâni unde lenevise cu Alice, deși cărările erau acum diferite. Mai mult ca sigur că Labirintul fusese reorganizat – o dată pe an, în fiecare an.

Quentin l-a urmat pe Fogg.

— M-am răzgândit.

Locul acela înalt de unde-i vorbea decanul era suficient de spațios pentru doi.

— Dar a fost foarte generos să mă sprijiniți în… să zicem, momentul meu de cumpănă?

— Întocmai.

Fogg a scos o batistă de la rever și și-a tamponat fruntea. Omul chiar părea mai în vârstă.

Bărbița era un element nou și aproape că albise de tot. Fogg stătuse acolo tot timpul, în fiecare zi, făcând același lucru dintotdeauna cu alți copii care apoi treceau mai departe și plecau. Quentin a început să se simtă claustrofobic după doar cinci minute. Decanul încă îl vedea ca pe puștiul de altădată, însă acel băiețel se pierduse demult.

Au intrat în Casă și-au urcat în biroul lui Fogg. Înainte ca Quentin să-l urmeze, el s-a întors spre Julia.

— Vrei să aștepți aici?

— Bine.

— S-ar putea, tactic, să fie mai bine să purtăm o discuție ca între bărbați.

Julia a făcut melancolic un OK, unindu-și degetul mare cu arătătorul. Super. Fata s-a așezat pe canapea, lângă ușa lui Fogg, rezervată, de obicei, neastâmpăraților sau corigenților.

Julia avea să fie bine. Așa spera Quentin.

Decanul s-a așezat și și-a pocnit palmele una de cealaltă pe masă. Mirosurile puternice, familiare,

de piele îl încolțeau pe Quentin, încercând parcă să-l tragă înapoi în trecut.

Tânărul se întreba ce i-ar fi spus, dacă ar fi fost posibil, băiatului care fusese și care stătuse în același scaun cu mulți ani în urmă, purtând hainele mototolite în care dormise, tot mișcându-și genunchiul de emoții și încercând să-și dea seama dacă nu cumva toată întâmplarea era doar o glumă. Să fie cu băgare de seamă? Să ia pastila albastră? Poate că avea să-i spună ceva mai practic. Să nu se culce cu Janet. Să nu pună mâna pe chei ciudate.

Și ce-ar fi avut de zis băiatul? L-ar fi privit așa cum îl privea și Benedict și ar fi mormăit: de parcă aș fi în stare de așa ceva.

— Deci, a zis Fogg. Ce pot face pentru tine? Ce te aduce la umila ta școală?

Problema era cum să ceară ajutor fără se spună mai multe decât ar fi trebuit despre Fillory.

Existența ținutului – faptul că era real – era încă un secret, iar Fogg era ultima persoană care ar fi trebuit să-l afle. Dacă decanul descoperea adevărul, atunci ar fi știut toată lumea și următorul lucru care s-ar fi întâmplat ar fi fost ca Fillory să se transforme într-o destinație de vacanță pentru puștanii de la Brakebills, un soi de Fort Laudardale al multiversului magic.

Dar trebuia să înceapă de undeva. Doar că avea să se prefacă la fel de ignorant pe cât era și Fogg.

— Domnule decan, ce știți despre călătoria între

lumi?

— Puține. Mai multă teorie decât practică, desigur, a chicotit Fogg. Acum câțiva ani am avut un elev interesat de un asemenea subiect. Penny. Așa cred că-l chema. Nu se poate să fi fost numele lui adevărat.

— A fost în același an cu mine. Îl chema William.

— Da, el și Melanie – doamna profesor Van der Weghe – și-au petrecut ceva timp împreună studiind chiar subiectul călătoriilor în alte lumi. Desigur, ea s-a retras acum. Care, mai exact, este natura interesului tău?

— Păi, întotdeauna mi-a plăcut tipul, a zis Quentin, improvizând fără speranță. Penny.

William. Am întrebat în stânga și-n dreapta, dar nimeni nu l-a mai văzut de ceva vreme.

De când un zeu nebun îi retezase mâinile cu dinții.

— Și mă gândeam că știți unde se află.

— Te-ai gândit că a… trecut dincolo?

— Sigur.

De ce nu?

— Da.

— Păi, a zis Fogg.

Bărbatul și-a mângâiat bărbița, cugetând sau părând că făcea așa ceva.

— Nu, nu. Nu pot să dau informații despre elevi așa, netam-nesam, fără consimțământul lor.

N-ar fi potrivit.

— Nu văr cer numărul lui de telefon. Mă

gândeam doar că poate ați auzit ceva.

Arcurile scaunului lui Fogg au scârțâit pe când omul s-a lăsat pe spate.

— Dragul meu, a spus el, îmi ajung la urechi tot felul de zvonuri, dar nu le pot repeta. Doar nu crezi că atunci când ți-am aranjat locul de muncă la firma din Manhattan le-am povestit tuturor, nu?

— Presupun că nu.

— Dar dacă ești interesat de locul pe unde hălăduie Penny, te-aș sfătui să-ți începi căutările în această realitate – chicot sec! — decât în vreo alta. Rămâi să iei prânzul?

Julia avusese dreptate. N-ar fi trebuit să vină. Evident, Fogg nu știa nimic, iar compania lui nu-i făcea bine lui Quentin. Se simțea regresând în direcția unei revolte adolescentine – parcă încerca să vorbească cu părinții lui. Își pierduse orice perspectivă asupra a cine era și a cât de departe călătorise. Nu-i venea să creadă cât de mult obișnuise să-l aprecieze pe acel om. Vrăjitorul maestru, figura gandalfiană în fața căreia se pleca odinioară, se transformase într-un birocrat infatuat și îngust la mine.

— Nu pot. Dar mulțumesc, domnule decan.

Quentin și-a plesnit mâinile de genunchi.

— De fapt, ar fi mai bine dacă ne-am pune în mișcare.

— Înainte de asta, Quentin – Fogg nici nu se clintise –, aș vrea să prelungim puțin conversația noastră. Am auzit niște zvonuri destul de

neconvenționale despre ce ați mai făcut tu și prietenii tăi în ultimii ani. Studenții vorbesc mult despre asta. Să știi că ai devenit un soi de legendă a campusului.

Quentin stătea acum în picioare.

— Păi, a zis el. Copii. N-ar trebui să credeți tot ce auziți.

— Te asigur că nu cred.

Ochii lui Fogg își recăpătaseră, cumva, vechea lor scânteiere sarcastică.

— Dar aș vrea să îți dau un sfat, dacă îmi permiți. În pofida ignoranței mele în ce privește călătoriile interdimensionale, nu știu ce presupune interesul pe care-l manifești pentru Penny, dar cert e că nu l-ai plăcut niciodată. Iar nimeni nu a mai auzit nimic de el de ani buni. Așa cum nu am mai auzit nici despre Eliot Waugh sau de Alice Quinn. Sau de Janet Pluchinsky.

Quentin a observat că Josh nu figura printre amintirile lui Fogg. Ar fi trebuit să-l întrebe mai întâi despre el. Deși probabil că ar fi obținut același răspuns.

— Iar acum tu te întorci aici îmbrăcat *foarte* ciudat, aducând o neinițiată, una dintre cei pe care noi i-am respins, dacă nu mă înșel, un lucru pe care – ei bine, nu-l tolerăm în mod obișnuit. Nu știu în ce te-ai băgat, dar mi-am riscat pielea pentru tine de câteva ori, de-a lungul anilor, și trebuie să mă gândesc la reputația și la siguranța școlii.

Aha. Acela era Fogg pe care îl cunoștea și de care îi era teamă. Nu dispăruse, doar că făcuse pe prostul. Însă Quentin nu mai era doar elevul obraznic de altă dată.

— O, știu asta, domnule decan. Credeți-mă.

— Păi, bine, atunci. Nu răscoli prea mult lucrurile, Quentin. Nu. Scurma. În. Rahat.

Fogg pronunțase obscenitatea pe un ton tăios.

— În acest moment ai aerul unui om sigur pe sine. Quentin, modestia e o calitate folositoare pentru un magician. Magia știe mai bine, nu tu. Îți amintești ce ți-am spus în noaptea de dinainte de absolvire? Magia nu e a noastră. Nu știu a cui e, dar noi am împrumutat-o, cel mult. E așa cum zicea bietul profesor March despre țestoase. Nu le ademeni, Quentin. O lume ar trebui să fie suficientă pentru toți.

E ușor să vorbești. N-ai văzut decât una.

— Mulțumesc. Voi încerca să-mi amintesc toate astea.

Fogg a oftat tragic, precum Casandra avertizându-i pe troieni, dar niciodată ascultată.

— Păi, bine. Doamna profesor Geiger ar trebui să se afle în salonul bobocilor, dacă ai nevoie de un portal. Doar dacă nu cumva ai vrea să plecați pe jos, așa cum ați venit.

— Un portal ar fi grozav. Mulțumim.

Quentin s-a ridicat.

— Apropo, „respinsa” care stă în hol e un magician mai bun decât majoritatea studenților de

aici. Mai bună decât marea parte a colegiului.

Quentin a mers alături de Julia spre salonul bobocilor. Trebuia să plece de acolo. Totul era mult mai mic și mai insignifiant decât își amintea el – ca în *Alice în Țara Minunilor*, iar el băuse poțiunea magică. Își simțea capul ieșind pe coșul casei, iar mâna pe fereastră.

— Ai zis să nu venim aici? a spus el. N-ai pierdut mare lucru.

— Serios? a întrebat Julia. Dar tu ai pierdut.

CAPITOLUL ZECE

Julia juca un joc al așteptării. Dar problema cu jocul era că așteptarea era prea lungă. Ei știau că fata se află acolo, undeva, și mai devreme sau mai târziu aveau să rezolve problema. Acum, Julia nu trebuia decât să aștepte. Dar între timp treceau săptămâni întregi.

Oamenii absolveau. Inclusiv Julia, probabil, deși fata nu s-a dus la ceremonie.

Vara îi transformase camera întunecată într-un cuptor cu ventilator, uscându-i conținuturile de cea mai mică urmă de umezeală. Apoi a venit toamna, iar vremea s-a înmuiat. Iedera care-i îmbrăca spatele casei și-a schimbat culoarea și a prins a foșni în vânt, iar ploaia stropea acum fereastra Juliei. Fata simțea cum cartierul se golește pe când toți colegii ei plecau la universități. Dar nu și ea. Avea optsprezece ani acum, era un adult responsabil. Povestea cu majoratul se

terminase. Nimeni nu o mai putea obliga să facă ceva anume.

Putea respira fără prietenii ei – prietenii primei Julia – în oraș, dar în același timp era și mai agitată. Era singură. Foarte singură. Își făcuse cale până la marginea lumii, se agățase cu degetele de buza hăului și-și dăduse drumul. Oare avea să cadă pentru totdeauna?

Julia ar fi făcut orice să-și mai treacă timpul. Omora timpul, îl asasina, îl masacra și ascundea cadavrele. Își arunca zilele, strânse mănunchi, în foc, cu ambele mâini și le privea cum se înalță lăsând în urmă doar un fum parfumat. Nu era ușor. Uneori i se părea să orele luaseră o pauză, se luptau cu ea pe când treceau, una după cealaltă, ca niște tulpini încăpățânate. Doar Scrabble și filmele o mai ajutau să uite. Dar la *The Craft* nu se putuse decât un număr finit de ori, iar acel număr se dovedise a fi trei.

Și da, bine, își petrecuse șase săptămâni într-un spital de nebuni. Gata, s-a zis. Era îngrozitor, dar Julia se așteptase la asta și nu-și prea putea învinovăți părinții. Îi dăduseră de ales – colegiul de doi ani sau academia de zâmbitori, iar ea alesese ultima variantă. Ce să mai spună, că se gândise că ei nu vorbeau serios și că întinsese coarda? Privește și plânge.

Așa că se întâmplase și asta. Oricât de rău crezuse că va fi, realitatea era încă pe atât de îngrozitoare. Șase săptămâni de mirosuri odioase,

mâncare oribilă și ascultat colega de salon, care avea brațele pline de crestături de lamă, de la încheieturi până la subraț, care se învârtea și vorbea în somn despre cum toți sunt transformeri și de ce nu se transformă o dată toți?

Cine era nebun acum? Filmele alea erau mai proaste chiar și decât *The Craft*. Așa că Julia vorbea cu psihiatrii ei, neajungând la nicio concluzie și își lua medicamentele, reușind astfel să vadă cum zilele treceau mai repede. Timpul trece repede când te distrezi, iar prin distracție fata înțelegea Nardil. Câteodată chiar avea impresia că moartea ar fi preferabilă, numai că nu voia să le dea nemernicilor ălora o satisfacție. Nu o puteau doborî. În niciun caz. Niciodată.

În cele din urmă a fost trimisă înapoi la destinatar, ca o scrisoare. Doctorii nu o puteau ajuta. Nu prezenta niciun pericol pentru sine sau pentru ceilalți. Pur și simplu nu era suficient de nebună.

Iată, deci, o altă instituție exclusivistă din care era dată afară. Ta-da! Mulțumesc, ați fost un public de excepție! Mă găsiți aici toată săptămâna, toată luna, tot anul, pe termen nelimitat, până la alte notificări. Până la urmă măcar avusese ceva timp liber la dispoziție și deschisese un alt front al războiului. Dacă magia era reală, atunci era logic să existe unele informații despre cum funcționa. Nu se putea ca Brakebills să dețină totul. Era inevitabil; oricine avea o vagă idee despre teoria

informației ar fi știut asta. Era imposibil, pur și simplu, să închizi ermetic o asemenea cantitate de date. Ar fi fost prea multă și prea mulți pori prin care să se scurgă. Mai bine începea să sape din partea ei de zid.

Julia a demarat un studiu sistematic. Îi făcea bine să-și țină mintea ocupată – dacă nu o făcea fericită, cel puțin avea o preocupare. A întocmit o listă a celor mai importante tradiții magice și ale celor mai puțin semnificative. A compilat bibliografii ale celor mai importante texte. Apoi a citit fiecare carte în parte, selectând informațiile practice și aruncând restul la gunoi – matricea de prostii mistice în care se scăldau. Asta presupunea ca ea să iasă din casă, să facă incursiuni furișate în aerul liber, însă aveau efectul de a-i liniști un pic părinții, așa că, în fine, totul mergea cum trebuie.

Măcina și fierbea. Mirosea și mâzgălea. Era distractiv – precum o vânătoare de obiecte.

Căuta dughenele cu ciudățenii și rafturile cu ierburi organice, se familiarizase cu magazinele cu aparatură pentru restaurante de pe strada Bowery – o sursă grozavă pentru ustensile ieftine – și site-urile cu echipamente de laborator, ale căror produse erau trimise prin poștă. Era incredibil ce-ți puteau livra dacă aveai un act de identitate fals, un cont PayPal și o căsuță poștală. Dacă nu ieșea chestia cu magia, se putea apuca liniștită de terorism. Odată și-a petrecut o întreagă

săptămână legând o mie de noduri într-o funie, înainte să citească și și-a dat seama că în funie trebuia să fie împletit în ea un fir de păr de-al ei, așa că a trebuit să refacă totul. Întotdeauna muncise mult – nu se mai sătura de muncahol era gluma lui James –, dar chiar și ea avea niște limite. De vreo două ori chiar a omorât niște animale mici, un șoarece și o broască, în liniște, în curtea din spate, la adăpostul întunericului. Hei, așa e viața. *Hakuna mattata*. Care, apropo, e o expresie modernă de origine swahili și care nu are absolut niciun efect oricât de multe ori ai pronunța-o.

De fapt, nimic nu funcționa. Nici măcar după ce s-a mutat din casa părinților ei într-un apartament de deasupra unei covrigării unde a trebuit să lucreze, ca să-și plătească chiria, dar asta însemna că avea mai mult spațiu pentru toate pentagramele și că sora ei nu avea să-i mai fure talismanele și să-i bată la ușă, apoi să fugă, în timp de Julia făcea o incantație.

(Efectul fricii se diminuase, din nefericire.) Magia continuase să nu funcționeze chiar și după ce masturbase în baie, la o petrecere, un maimuțoi de douăzeci și ceva de ani căruia nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el, doar pentru că tipul îi promisese să o ducă după ora închiderii la grădina zoologică Prospect Park. Grădina zoo era locul perfect pentru câteva dintre leacurile africane. Și-n plus, avusese nevoie de niște spermă pentru câteva chestii, deși, din păcate pentru

gardianul grădinii zoologice, nu funcționase nimic.

O dată, o singură dată, a avut impresia că prinsese ceva real, dar nu din vreun codex vechi și mucegăit, ci de pe internet, deși, după standardele informației online, datele erau destul de vechi – un fel de echivalent online al unui codex îmbrăcat în cel mai bun pergament de vițel nenăscut.

Julia studia arhivele unui BBS adus din Kansas prin 1980. Fata încerca cuvintele-cheie obișnuite, ca toată lumea, obținând tâmpeniile obișnuite. Era ca și cum ar fi scanat radiația stelară, căutând un semn de viață extraterestră. Dar un rezultat părea în mod deosebit un semnal, și nu zgomot de fond.

Era o imagine. Pe vremea modemurilor, imaginile trebuiau postate în cod hexadecimal în tranșe de câte zece sau douăzeci de părți, din moment ce cantitatea de date a unei imagini era mai mare decât lungimea posibilă a unui post. Salvai toate datele într-un folder și apoi foloseai o mică aplicație ca să le comprimi într-un singur document și să le decodezi. De cele mai multe ori, câte un element sau două erau șterse, iar încadrarea se ducea de râpă, așa că nu mai rămânea nimic. Doar bruiaj. În rest, rămâneai cu poza unei stripperițe de vreo treizeci și ceva de ani, cu burtă de la sarcină și o cicatrice de la cezariană, purtând doar partea de jos a uniformei ei de majoretă, din liceu. Dar dacă Julia avea de gând să dea de capăt dilemei magice, atunci nu trebuia să se mulțumească cu jumătăți de măsură.

Imaginea pe care o găsise, deschizând-o și decodând-o, era un document scris de mână, scanat. Un distih – două versuri, într-o limbă pe care nu o cunoștea, transcrisă fonetic.

Deasupra fiecărei silabe se afla un semn muzical indicând ritmul și (în câteva cazuri) intonația. Dedesubt era imaginea unei mâini făcând un gest. Nu exista nicio indicație despre ce putea fi documentul, niciun titlu, nicio explicație. Dar era interesant. Avea un scop, avea o valoare artistică și era foarte precis. Nu arăta ca proiectul unui elev la artă sau ca o glumă proastă. Era prea multă muncă depusă în el și prea puțin amuzament.

Julia a exersat versurile și gestul separat la început. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru cei zece ani de oboi, căci îi dăduseră abilitatea de a citi o partitură la prima vedere. Cuvintele erau simple, dar pozițiile mâinii erau ucigătoare. La un moment dat se gândea că totuși imaginea nu era decât o glumă, dar fata era prea încăpățânată ca să renunțe. Probabil că ar fi cedat pe loc, dar, ca experiment, Julia a încercat primele silabe și a descoperit că incantația avea ceva diferit. Vârfurile degetelor ei erau fierbinți. Bâzâiau ca și cum parcă ar fi atins o baterie. Aerul îi opunea rezistență de parcă ar fi devenit vâscos. Ceva din pieptul ei s-a răscolit cum nu i se mai întâmplase niciodată, un lucru ce dormise întreaga ei viață și care acum, prin acel mic gest, se trezise la viață.

Efectul a trecut imediat ce Julia s-a oprit. Era

două dimineața și la opt o aștepta o tură la serviciu, ca dactilografă, la o firmă de avocatură din Manhattan. (Nu mai putea obține un alt fel de job acum. Tasta ca un demon, dar înfățișarea ei și felul în care vorbea la telefon se înrăutățiseră așa de mult, încât la ultima ei încercare de a obține un post de secretară o refuzaseră pe loc.) Nu mai făcuse duș și nu mai dormise de două zile. Cearșafurile nu mai fuseseră spălate de două luni. Ochii parcă-i erau plini de nisip. Julia s-a așezat la birou și a încercat iar incantația.

Au mai trecut două ore până să nimerească aceeași formulă ca prima oară. Cuvintele, tonul și ritmul erau corecte. Poziția mâinii era încă ridicolă, dar fata se îndrepta sigur către un rezultat. De data asta avea să funcționeze. Când s-a oprit, degetele ei lăsau urme în aer.

Parcă avea o halucinație; genul de efect optic pe care îl obții după o operație chirurgicală eșuată, cu laserul, sau după două nopți albe la rând. Fata și-a scuturat mâna, iar degetele ei au lăsat urme de culoare: roșu din degetul mare, galben, verde, albastru și apoi mov din degetul mic. Julia simțea în aer mirosul electric pe care-l sesizase la Quentin.

Fata a urcat pe acoperiș. Nu voia să atingă nimic cât vraja încă își făcea efectul – parcă își aplicase ojă nouă –, dar trebuia să meargă undeva, așa că a urcat scara de metal, a ridicat trapa și a ieșit în jungla de hârtie gudronată și de aparate de aer

condiționat. A rămas acolo și a făcut curcubeie cu mâinile pe fundalul cerului ce se albăstrea mai mult în lumina crepusculului, până ce vraja a încetat.

Era magie. Magie adevărată! Iar ea reușea, în sfârșit, să o facă! *Hakuna mattata,* la dracu'!

Ori chiar nu era nebună, ori trecuse binișor de stadiul incipient și nu mai exista leac pentru ea. Oricum, în acel moment simțea că ar fi putut muri de fericire.

După aceea a coborât în apartamentul ei și a dormit o oră. Când s-a trezit a observat că degetele ei lăsaseră urme multicolore pe așternuturi. Își simțea pieptul golit și dureros, ca și cum cineva i-ar fi extras toate organele cu un cuțit de bucătărie sau ar fi răzuit miezul unui felinar din dovleac. Doar atunci s-a gândit să încerce să dea de urma sursei imaginii, dar când a încercat, poza deja dispăruse.

Vraja însă încă funcționa. A făcut iar farmecul, iar el și-a făcut efectul. Apoi, atentă să nu-și atingă fața cu degetele colorate ca niște bomboane, și-a așezat capul pe birou și a plâns ca un copil ce tocmai primise o mamă de bătaie.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Quentin i-a zis profesoarei Geiger să-i trimită înapoi în Chesterton. El și Julia s-au materializat cu succes în centrul orașului. Geiger – o femeie între două vârste, bucălată și veselă – se oferise să-

i trimită direct acasă la Quentin, dar tânărul uitase adresa părinților.

Era mijlocul după-amiezii. Quentin nici măcar nu știa ce zi era. Cei doi s-au așezat pe o bancă de pe o peluză cu istorie, unde avusese loc o bătălie nesemnificativă în timpul Războiului de Independență. Turiști amețiți de soare treceau ca-n vis pe lângă ei. Nu era un moment potrivit ca un tânăr în putere, la douăzeci și ceva de ani, ca el, să stea fără niciun rost. Ar fi trebuit să se afle într-un birou sau să culeagă laurii unei diplome sau măcar să joace touch football drogat. Quentin simțea că lumina zilei extrăgea toată energia din el.

Doamne, s-a gândit, privindu-și colanții. *Chiar că trebuie să-mi schimb hainele astea.*

Chesterton era însă unul dintre locurile principale pentru spectacolele inspirate de perioada colonială, de pe Coasta de Est. Asta, pesemne, îl făcea să pară mai puțin dubios.

— Ce a mers atât de bine? a întrebat Quentin. Plimbarea la Starbucks?

Julia nu a râs.

Stăteau amândoi fără să se miște, în liniște, sub stejarii bătrâni: regele și regina din Fillory nu aveau nimic de făcut. Peste tot în jur se auzeau zumzete și bâzâieli ale modernității, pe care Quentin nici măcar nu le băgase de seamă înainte de a ajunge în Fillory: mașini, linii de curent electric, sirene, vreun șantier îndepărtat, avioane

lăsând urme gemene pe cerul albastru și senin. Nu se mai opreau. Tânărul și-a amintit că o întâlnise pe Julia acolo odată, sau cel puțin nu foarte departe de acel loc, în cimitirul din spatele bisericii. Atunci îi spusese fata că încă își aducea aminte de Brakebills.

— N-ai niciun plan, nu-i așa?

Julia privea direct în față.

— Nu.

— Nu știu de ce am crezut că ai avea.

Fetei îi revenise mânia arogantă; se trezea.

— Tu nu ai trăit niciodată aici. În lumea reală.

— Păi, am vizitat-o.

— Tu crezi că magia e ceea ce înveți la Brakebills. Nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă.

— OK, hai să presupunem că n-aș avea. Ce este magia?

— O să-ți arăt.

Julia s-a ridicat și a privit în jur de parcă ar fi adulmecat vântul, apoi a zbughit-o brusc peste stradă, alergând bizar. Un Passat argintiu a claxonat și a frânat scârțâind pe asfalt, încercând să nu o lovească. Fata a continuat să meargă. Quentin a urmat-o cu grijă. Au ieșit repede de pe bulevardul principal din Chesterton și au intrat aproape imediat în zona rezidențială. Larma traficului și a comercianților s-a stins, iar copacii înalți și casele au început să înflorească de ambele părți ale străzii. Trotuarul era acum plin de denivelări.

Dintr-un motiv sau altul, Julia era foarte atentă la stâlpii de telefonie. De fiecare dată când treceau pe lângă unul, fata se oprea și-l studia.

— E ceva timp de când nu am mai făcut asta, a zis ea, mai mult către sine. Trebuie să fie unul pe aici.

— Un ce? Ce cauți?

— Aș putea să-ți răspund, dar nu m-ai crede.

Așa era Julia – plină de surprize. Păi, tocmai se întâmpla ca Quentin să aibă ceva timp liber.

După vreo cinci minute, fata s-a oprit lângă un anume stâlp care era marcat cu niște picături de vopsea roz, lăsate acolo de vreun muncitor neatent.

Julia a rămas uitându-se fix la pete, mișcându-și tăcută buzele. Fata citea lumea din jurul ei într-un fel în care Quentin nu reușea.

— Nu e ideal, a zis ea, în final. Dar va fi de ajuns. Haide.

Cei doi au continuat să meargă.

— Ne îndreptăm spre un adăpost, a adăugat ea.

Au mers trei kilometri prin lumina după-amiezii, trecând granița dintre Chesterton și mai puțin luxosul, dar la fel de plăcutul oraș Winston. Copiii care se întorceau de la școală îi priveau curioși. Câteodată, Julia se oprea și privea câte un semn făcut cu creta pe asfalt sau un tufiș rătăcit de flori sălbatice, apoi pornea mai departe. Quentin nu știa dacă să se simtă plin de speranță sau nu, dar avea să aștepte ca planul Juliei să se desfășoare de

la sine, mai ales că el personal nu avea nicio sugestie de făcut. Îl dureau picioarele și mai avea puțin până să-i propună fetei să fure o altă mașină. Doar că o asemenea idee ar fi fost proastă.

Ca și Chesterton, Winston era o suburbie veche a Manhattanului, iar unele case pe lângă care treceau nu erau doar în stil colonialist, ci chiar proveneau din acea perioadă. Le puteai recunoaște pentru că erau mult mai compacte decât celelalte, mai dense și mai izolate de drum, așezate în scorburi umede și mucegăite de pini, acolo unde peluzele cu iarbă bătătorită erau închise în cercul vicios al luptei continue cu crângurile invazive de pini, înarmați cu acele lor acide. Prin contrast, casele mai noi, McMansion-urile inspirate din stilul colonialist, erau luminoase și enorme; peluzele lor înghițiseră arborii; doar un exemplar (sau cel mult două) mai rămăsese în picioare, tremurător și traumatizat, doar pentru a conferi echilibru compoziției.

Clădirea în fața căreia s-au oprit Julia și Quentin făcea parte din prima categorie. Începuse să se întunece. Fata a descoperit alte câteva pete de vopsea pe stâlpii de telefonie. La unul dintre ei s-a oprit și a studiat picăturile cu atenție, folosind un soi de farmec vizual pe care Quentin nu-l văzuse pentru că ea nu-i dăduse voie – își ascunsese mâna cu cealaltă.

Aleea se afunda abrupt în vâlcea. Generații de copii trebuie să fi sfârșit acolo pe skateboarduri

sau scootere, încercând să coboare de-a lungul ei și să se oprească înainte de a se izbi de ușile garajului. Șoferi începători trebuie să se fi martirizat pe ea, exersând pornirea din pantă în mașini cu transmisie manuală.

Quentin și Julia au coborât aleea tropăind. Tânărul se simțea ca un adventist de ziua a șaptea sau ca un adult plecat la colindat în ziua de Halloween. La început, a crezut că luminile erau stinse, dar când s-au apropiat suficient de mult, a văzut că se înșelase.

Ferestrele erau acoperite cu hârtie de măcelărie ca să nu se vadă prin ele.

— Renunț, a zis Quentin. Cine locuiește aici?

— Nu știu, a răspuns Julia calm. Hai să aflăm!

Fata a sunat la ușă. Omul care a deschis trecuse de douăzeci de ani, era înalt și gras, părul lui arăta ca o caschetă și chipul lui era roșu ca al unui om al cavernelor. Purta un tricou băgat în pantalonii de casă. Tipul era relaxat.

— Care-i treaba? a zis el.

În loc de răspuns, Julia a făcut un lucru bizar: s-a întors cu spatele și și-a ridicat cu o mână părul ei brunet, lung și ondulat, lăsându-l pe tip să tragă repede cu ochiul la ceva de pe ceafa ei. Un tatuaj? Quentin n-a reușit să vadă.

— E în regulă? a zis ea.

Trebuie ca totul să fi fost bine, căci paznicul a mormăit ceva și s-a dat la o parte. Când Quentin a dat să între, tipul și-a strâns și mai mult ochii lui

ca de porc și i-a așezat o mână pe piept.

— Stai așa.

Omul și-a scos perechea micuță de ochelari de operă, de jucărie, care-i atârnau la gâtul lui și l-a analizat pe Quentin cu ajutorul lor.

— Iisuse.

Tipul s-a întors la Julia, sincer oripilat.

— Ăsta cine mama dracului mai e?

— Quentin, a răspuns tânărul. Coldwater.

Quentin a întins mâna. Tipul cu tricou pe care era scris MAESTRUL POȚIUNILOR l-a lăsat cu mâna în aer.

— E noul tău prieten, a zis Julia.

Fata a luat mâna lui Quentin și l-a târât după ea.

În casă se auzea bubuitul unui bas. Locuința fusese foarte frumoasă înainte de a fi renovată dezastruos pe dinăuntru și înainte ca cineva să distrugă tot ce rămăsese din îmbunătățirile de rahat. Acțiunea de renovare trebuie să se fi petrecut prin anii ’80, căci aceea era perioada ideii de chic vizibilă acolo: pereți albi, mobilă în alb și negru, spoturi pe șină. Aerul era greu de la fumul stătut de țigară. Tencuiala era ciobită peste tot. Casa aceea nu arăta ca un loc în care Quentin ar fi dorit să-și petreacă prea mult timp. Își dădea toată silința să rămână încrezător, dar îi venea greu să-și dea seama cum avea să-i ajute să ajungă înapoi în Fillory.

Plictisit, Quentin a urmat-o pe Julia pe niște

trepte, apoi în sufrageria în care se aflau mai multe persoane dubioase. Locul acela putea trece drept adăpost pentru adolescenții fugiți de acasă, dacă nu s-ar fi potrivit așa de bine și celor de douăzeci de ani, celor între două vârste sau bătrânilor plecați de acasă. Se aflau acolo victimele clasice ale goticului – palide și slabe și îngrijorător de neîngrijite, dar și un tip neras, într-un costum business distrus, de o calitate bună totuși, care vorbea la telefon zicând „da, da, aha” pe un ton care sugera că la capătul celălalt se afla cu adevărat cineva căruia îi păsa dacă era aprobat sau nu. Tot în sufragerie se mai aflau și o femeie de vreo șaizeci și ceva de ani, cu o frizură à la Gertrude Stein și părul complet alb, și un asiatic ce stătea de unul singur pe podea, fără bluză. În fața lui, pe covorul alb, era un alămar afumat, înconjurat de un cerc de cenușă. Poate că femeia de serviciu nu-și făcuse apariția în ziua respectivă.

Quentin s-a oprit în prag.

— Julia, a zis el. Spune-mi unde ne aflăm.

— N-ai ghicit încă?

Fata practic radia de plăcere, savurându-i disconfortul.

— Aici am fost eu instruită. Acesta e Brakebillsul meu. Este anti-Brakebills.

— Oameni ăștia fac magie?

— Încearcă.

— Te rog, zi-mi că glumești, Julia.

Quentin a apucat-o de braț, dar fata s-a

scuturat. El a prins-o iar și a tras-o înapoi pe scări.

— Te implor.

— Dar nu glumesc.

Zâmbetul Juliei era larg, ca al unui prădător. Capcana se închisese și victima se zvârcolea înăuntru.

— Oamenii ăștia nu știu să facă magie, a zis Quentin. Nu sunt… Nu există măsuri de precauție. Nu sunt calificați. Cine-i supraveghează?

— Nimeni. Se supraveghează reciproc.

Quentin a trebuit să inspire adânc. Era greșit – nu din punct de vedere moral, ci doar că nu era în ordine. Ideea că oricine se putea juca oricum cu magia era, în primul rând, periculoasă. Nu așa funcționa. Și cine erau oamenii ăia? Magia era a lui; el și prietenii săi erau magicieni. Ceilalți erau niște străini, niște nimeni. Cine le spusese lor că puteau face magie? De îndată ce Brakebills afla de asta aveau să închidă locul în stil mare trimițând o echipă SWAT cu Fogg în frunte.

— Tu chiar îi cunoști pe oamenii ăștia? a întrebat Quentin.

Julia și-a dat ochii peste cap.

— Pe ăștia? a pufnit. Sunt doar niște ratați.

Julia l-a condus înapoi în sufragerie.

Singurul lucru, în afară de aspectul zdrențăros, pe care-l aveau în comun locuitorii adăpostului era un tatuaj: o steluță albastră, cu șapte colțuri, de mărimea unei monede. O heptagramă colorată. Semnul îi făcea șugubăț cu ochiul lui Quentin de

pe dosul palmelor, de pe antebrațe sau din zona de piele dintre degetul mare și index. Unul dintre oameni avea două tatuaje, câte unul de fiecare parte a gâtului, ca și șuruburile din gâtul lui Frankenstein.

Asiaticul fără cămașă avea patru. Pe când Quentin se uita la el, tipul a început o incantație pe care tânărul nu o cunoștea, holbându-se alunecos prin țesătura mișcărilor făcute de mâinile lui. Quentin nici măcar nu putea privi la ce făcea asiaticul.

Un roșcat, cu pistrui, un slăbănog de genul Dennis – Pericol public, stătea singur pe polița căminului din gresie gri, supraveghind scena, dar când i-a zărit pe străini, omul a sărit de la locul lui și s-a îndreptat spre ei. Bărbatul purta o jachetă de armată prea mare și avea un clipboard cam jerpelit.

— Salut, oameni buni! a zis el. Eu sunt Alex. Bine ați venit în școala mea. Voi sunteți…?

— Eu sunt Julia. El e Quentin.

— OK. Scuze pentru deranj. Dezavantajul traiului la comun.

În contrast cu toți cei din încăpere, Alex era voios și protocolar.

— Aș vrea să vă verific stelele, vă rog.

Julia a repetat iar gestul, arătându-i tipului ceafa.

— Bun.

Sprâncenele roșcate ale lui Alex s-au ridicat.

Orice ar fi văzut, tânărul era impresionat. Apoi s-a întors spre Quentin.

— Și tu?

— El nu are, a răspuns Julia.

— Eu nu am.

Quentin putea să vorbească și singur.

— Atunci vrea să dea testul? Pentru că altfel nu poate sta aici.

— Înțeleg, a zis Julia.

Lucrul cu adevărat incredibil era că Julia nici măcar nu riposta în fața tipului. Era civilizată!

Ea, regină a tărâmului Fillory, respecta protocolul tâmpit al acelui loc.

— Quentin, el vrea ca tu să dai un test, a zis fata. Ca să demonstrezi că știi magie.

— Și eu vreau multe lucruri. Trebuie neapărat?

— Da, la dracu', trebuie, a zis ea pe un ton egal. Așa că fă-o. E doar primul nivel, toți cei care vin aici dau testul prima dată. Nu trebuie decât să produci o scânteie. Probabil că tu ai și o denumire pretențioasă.

— Arată-mi.

Julia a făcut câteva mișcări abile și repezi cu mâinile și și-a pocnit degetele spunând:

— *Ișik!*

Plesnitura a produs o mică scânteie de lumină, ca a unui bec.

— OK?

— Stai, a zis Quentin. Pozițiile alea nu sunt chiar generice. Poți să...?

— Hai, oameni buni, a spus Alex, fără prea multă voioșie de data asta. Îi dăm bătaie?

Quentin a observat acum că Alex avea opt stele, câte patru pe dosul fiecăreia dintre palme.

Asta, pesemne, îl făcea rege al casei.

— Hai, Quentin.

— OK, OK. Mai arată-mi o dată.

Julia a făcut iar vraja. Quentin a imitat-o, încercând să-și curbeze degetele așa cum făcuse și fata. La Brakebills învățase mișcări drepte, mâinile aproape că mimau geometrica platoniciană, dar pozițiile acelea erau libere și organice. Nimic exact. Și-n plus, trecuseră doi ani de când Quentin nu mai lucrase cu Circumstanțele lumii reale. A încercat o dată, a pocnit din degete și nu s-a întâmplat nimic. Apoi iar fără rezultat.

Eșecul i-a adus o rundă de aplauze ironice. Locuitorii casei păreau interesați de ce se întâmpla.

— Îmi pare rău, mai ai o singură încercare și după aia ieși, a zis Alex. Te poți întoarce peste o lună.

Julia a dat să-i arate iar, dar Alex și-a așezat mâinile peste ale ei.

— Lasă-l să încerce.

Paznicul, Maestrul Poțiunilor, intrase în cameră și privea spectacolul cu brațele încrucișate la piept. Quentin îi putea auzi pe unii dintre cei de acolo zicând cuvântul *işik!* De fiecare dată când se întâmpla asta, o scânteie mai pâlpâia undeva.

La dracu’! N-avea de gând să învețe în treizeci de secunde un farmec improvizat care să-i strice tehnica. El fusese antrenat în stil clasic, era maestru vrăjitor și rege. Să se facă lumină! a zis el. Hai să vedem cine de aici e bun la aramaică. Quentin a închis ochii și a bătut tare din palme. Lumina era albă și orbitoare – ca un bec aprins fix în față. Pentru o secundă, întreaga încăpere – covorul oribil, lămpile în stil torță, fețele ce se holbau – a înghețat, lipsită de culoare. Quentin a trebuit să clipească de câteva ori ca să poată vedea iar normal, iar el își ținuse ochii închiși.

Pentru o clipă a domnit tăcerea.

— Maaamăăă, a zis cineva.

Apoi toți au început să vorbească deodată. Alex nu părea fericit, dar nici nu i-a dat afară.

— Înregistrează-te, a zis.

Tipul a clipit și și-a șters ochii cu mâneca.

— Nu știu de unde ai învățat așa ceva, dar data viitoare străduiește-te să faci scânteia.

— Hai noroc, a răspuns Quentin.

Alex a dezlipit un abțibild cu o stea albastră și l-a lipit pe dosul palmei lui Quentin. Apoi i-a dat tânărului clipboardul. La „Nume”, el a scris *Regele Quentin,* apoi i-a pasat mapa Juliei.

Când fata a terminat, Quentin a tras-o spre bucătăria cu podeaua acoperită cu un linoleum cu gâlme, pe care erau un aragaz Easy-Bake, vechi de cincisprezece ani, și blaturile ticsite de teancuri pestrițe de veselă nespălată. Era destul!

— Ce mama dracului căutăm aici? a șuierat el.

— Hai.

Julia l-a tras după ea mai departe în casă, pe un coridor care într-un univers mai normal ar fi condus spre biroul lui tati și o sufragerie și o spălătorie, până ce a găsit ușa goală pe dinăuntru ce se deschidea spre scările dinspre subsol.

Quentin a închis ușa în urma lui. Liniștea răcoroasă și umedă a tuturor pivnițelor suburbane îi îmbrățișa. Scările erau din scânduri nefinisate de pin, acoperite de pânze de păianjen.

— Nu înțeleg, Julia, a zis Quentin. Locul tău nu e aici, așa cum nu e nici al meu. Tu nu ești ca oamenii ăștia. Nu ai învățat tot ce știi de la o adunătură de ratați dintr-o casă a vreun frății.

Nu se poate să fi fost așa.

Erau singuri, cu excepția cutiilor care umpleau încăperea, un televizor stricat de mărimea unei mașini de spălat și jumătate dintr-o masă de ping-pong.

— Poate că nu sunt cine crezi tu că sunt. Poate că sunt și eu tot o ratată.

— Nu asta încerc să spun.

Oare? Quentin încă încerca să înțeleagă unde se află.

— Mă mir că n-au dat foc la casă până acum.

— Cred că încerci să spui că nu crezi că sunt suficient de buni. Că nu se ridică la standardele tale.

— Nu e vorba de standarde! a replicat Quentin,

deși simțea solul devenind moale sub el. E despre… uite, mi-am plătit datoria, asta e tot. Trebuie să câștigi genul ăsta de putere. Nu înveți magie la 7-Eleven, bând dintr-un Big Gulp și jucându-te cu cartonașele Pokémon.

— Și eu ce am făcut? Crezi că nu mi-am plătit datoria?

— Știu că ai făcut-o!

Quentin a inspirat adânc. Trebuia să o ia ușor. Nu locul era problema, ci cum aveau să se întoarcă în Fillory.

— Cum a numit el casa asta? Dojo?

— Dojo, adăpost, tot aia. Sunt locuri sigure. Doar că el e un tăntălău.

— Sunt multe asemenea ei?

— Vreo sută, poate, în statul ăsta. Sunt mai multe pe coastă.

Iisuse Hristoase. Era o epidemie.

— Ce a fost cu testul?

— Te referi la cel pe care l-ai picat? Acela e testul pentru primul nivel de magie. Trebuie să practici ca să poți avea acces în adăpost. Treci testul, ți se tatuează o stea, poți rămâne. Unii oameni și le pun pe mâini sau în vreun loc la vedere. Cu cât treci mai multe teste, cu atât urci mai multe niveluri și primești mai multe stele.

— Dar cine conduce toate astea? Tipul ăsta, Alex?

— El e doar un îngrijitor. Are grijă de casă. Sistemul de ierarhizare se reglează singur. Orice

magician îi poate cere altuia de nivel egal sau inferior să-și demonstreze abilitățile pentru stadiul lui sau unul mai mic, a recitat Julia. Ca să arate că știu ce fac. Dacă nu ești poți să arăți ce știi, atunci ești eliminat aproape imediat.

— Hm.

Quentin voia să găsească ceva în neregulă cu ideea, dar nu prea putea inventa nimic pe loc, așa că a lăsat reproșurile pentru mai târziu.

— Și atunci tu la ce nivel ești?

În loc de răspuns, Julia s-a întors și i-a arătat lui Quentin același lucru pe care i-l arătase paznicului și lui Alex: pe ceafa ei fusese tatuată o stea albastră cu șapte colțuri. Contururile ei se pierdeau în părul fetei; pesemne că Julia se răsese ca să-și facă desenul. Steaua era ca acelea ale oamenilor de la etaj, doar că mai mare, de mărimea unei monede de un dolar, de argint, și avea un cerc în mijloc. În interiorul cercului se afla înscris numărul 50.

— Oau!

Quentin nu putea fi decât impresionat.

— Roșcățel n-avea decât opt. Deci tu ești un magician de nivel cincizeci?

— Nu.

Fata și-a apucat tivul bluzei, încrucișându-și mâinile în față.

— Așteaptă o clipă.

— Relaxează-te, îndrăznețule.

Julia și-a tras spatele bluzei în sus, până la

jumătate. Era acoperită de zeci de stele albastre, dispuse în șiruri. Quentin a numărat zece pe diagonală – trebuie să fi fost cel puțin o sută.

Julia și-a tras bluza înapoi și s-a întors cu spatele la el.

— Ce nivel sunt? Sunt cea mai bună, mulțumesc de întrebare. Hai. O să ne întoarcem în Fillory.

Fata a bătut într-o ușă întărită, genul de ușă care în majoritatea pivnițelor duce către camera cu centrala de încălzire. Ușa s-a dat într-o parte, alunecând pe roți. Omul care a deschis-o arăta ca un *prepster*[5] get-beget, cu păr blond, scurt și un tricou polo de culoarea somonului; doar că avea doar un metru douăzeci. Dinăuntru răzbătea o căldură înțepătoare.

— Cu ce vă pot fi de ajutor în această seară? a zis el.

Dinții tipului erau strălucitori și egali.

— Trebuie să ajungem la Richmond.

Tipul cel scund nu era tocmai solid, ci translucid pe margini. Quentin nu observase la început, dar ochii lui puteau zări dincolo de degetele omului lucruri pe care n-ar fi trebuit să le poată vedea. De acum, trecuseră binișor de oglinda fermecată.

— Mi-e teamă că biletul se plătește în întregime azi. E din cauza vremii. Liniile sunt ocupate.

Omul avea purtarea veselă a unui mecanic

---

[5] Termen ce definește stilul vestimentar al celor care combină uniforma și îmbrăcămintea de firmă cu un mod relaxat de a le purta (n. tr.).

bătrân de tren. Bărbatul i-a făcut semn Juliei să intre.

— Doar doamna, vă rog, a zis *prepsterul* cel translucid. Nu și domnul.

În ciuda respectului arătat talentului de magician format în afară Brakebillsului al Juliei, Quentin simțea că ajunsese la capătul răbdării. Poate că își pierduse un pic îndemânarea la practicarea Circumstanțelor din lumea reală, dar nu uitase chiar tot. Tânărul a șoptit iute o serie prescurtată de silabe în chineză, iar o mână invizibilă l-a prins pe tip de ceafă și l-a smucit spre zidul din bolțari din spatele lui, astfel încât capul i s-a izbit de el.

Dacă era impresionată, Julia nu i-a arătat-o în niciun fel. Tipul a ridicat doar din umeri și și-a frecat ceafa cu o mână.

— O să iau registrul, a reușit el să spună. Aveți credit?

Era o cameră pentru încălzire, fierbinte și făcută din bolțari netencuiți. Înăuntru se afla un cuptor adevărat, cu o găleată plină de nisip lângă el, dar sprijinite de un perete se vedeau de asemenea și două oglinzi mari, antice. Arătau ca niște oglinzi de perete recuperate dintr-o casă veche; aburite pe alocuri, cu rame din lemn.

Julia avea credit. Registrul era legat în piele. Fata a notat ceva, oprindu-se o clipă să socotească în gând. Când a terminat, tipul a verificat totul și le-a întins fiecăruia un șir de bilete de hârtie, ca

acelea pe care le câștigi la carnaval, la un joc de *skee-ball*. Quentin a numărat biletele: erau nouă.

Julia și-a luat șirul ei și a intrat în oglindă. Fata a dispărut ca și cum ar fi fost înghițită de o cadă plină de mercur. Quentin a crezut că Julia se topise. Oglinzile erau ușor de fermecat, fiind oricum puțin nepământene, prin chiar natura lor. Acum că privea mai cu atenție, Quentin a văzut semnul grăitor: erau oglinzi adevărate, care nu se învârteau la stânga și la dreapta. Deși tocmai o privise pe Julia trecând printr-una dintre ele, Quentin a închis ochii și s-a pregătit de impactul frunții lui cu sticla. În loc de asta, a alunecat înăuntru, experimentând o senzație rece.

Grosolan. Un portal bine clădit nu trebuia să te facă să simți ceva.

Ce a urmat parcă a fost scos dintr-un montaj de film: o serie de camere lăturalnice și pivnițe murdare și șterse, cu câte un asistent în fiecare dintre ele care le luau biletele unul câte unul și un nou portal prin care pășeau. Călătoreau folosind un sistem public magic improvizat, din pivniță în pivniță. Amatorii ăia trebuie să fi format legătura din bucăți. Quentin se ruga ca unul dintre cei aflați acolo să le ofere niște asigurări bune pe bază de voluntariat, astfel încât să nu ajungă să se materializeze la trei kilometri în aer sau în mezosferă, la trei kilometri sub pământ. Aia ar fi fost o adevărată tragedie, dar dintre cele mai comune.

În unele cazuri, cel care făcuse portalul avusese simțul umorului. Unul dintre ele era în stilul cabinei telefonice englezești sub forma căreia apărea TARDISUL[6]. Un altul avea o pictură murală pe zidul din jur: o femeie grasă, de circ, aplecându-se și adunându-și rochia, astfel că treceai fix prin deschizătura fundului ei.

Una dintre opriri a fost complet diferită de celelalte: un apartament executiv, aflat undeva sus de tot într-un zgârie-nori, într-o metropolă neidentificabilă, înghițită de noapte. De la acea înălțime, la acea oră, se puteau afla oriunde: Chicago, Tokyo sau Dubai. Printr-un perete de sticlă fumurie, probabil cu vedere doar dintr-o parte, Quentin și Julia zăreau o încăpere plină de bărbați îmbrăcați în costume, deliberând în jurul unei mese. Acolo nu se mai afla niciun asistent. Erai într-un sistem bazat pe onoare: îți puneai biletul într-un idol mic de bronz ce stătea cu gura căscată și intrai prin oglindă.

— Există astfel de încăperi peste tot în lume, a zis Julia pe când mergeau. Oamenii le amenajează și au grijă de ele. Majoritatea sunt în regulă. Uneori mai nimerești și una proastă.

— Iisuse.

Oamenii aceia făcuseră așa ceva, iar cei de la Brakebills nu aveau nicio idee despre ce se

---

[6] Nava în care călătorește Doctor Who, personajul principal a unui serial britanic foarte apreciat (n. tr.).

întâmpla. Julia avusese dreptate, probabil că la colegiu nici nu ar fi crezut că era posibil.

— Cine era șmecherul de la intrare?

— Un soi de zână. De rang mai mic. Nu li se dă voie sus.

— Unde mergem?

— Mergem unde zic eu.

— Scuze, dar nu e suficient.

Quentin s-a oprit.

— Unde mergem mai exact și ce facem acolo?

— Richmond. Virginia. Să vorbim cu cineva. Acum e bine?

Da, era, dar doar pentru că standardele pentru ceea ce însemna binele coborâseră foarte mult.

Un portal s-a dovedit a fi stricat. Întreaga cameră era pustie și întunecată, iar oglinda spartă. Și-au urmat propriile urme înapoi și s-au târguit cu un asistent care i-a îndrumat pe un drum ocolitor. Și-au dat ultimele bilete unei hippiote sfioase, destul de tinere, cu părul nisipiu, cu cărare într-o parte. Julia a scris ceva în registrul femeii.

— Bine ați venit în Virginia, a zis ea.

Călătoriseră atât în timp, cât și în spațiu. Primul lucru pe care l-au văzut când au urcat la etaj a fost lumina dimineții bătând în ferestre. Se aflau într-o casă mare, frumos mobilată și întreținută, cu o atmosferă victoriană: multe piese de mobilier din lemn închis la culoare, covoare orientale și o liniște confortabilă. Evoluaseră, cu siguranță, de la stadiul casei din Winston.

Julia părea să cunoască locul. Quentin a urmat-o când a umblat prin camerele goale, până în pragul unei sufragerii spațioase în care a descoperit un alt element a ceea ce el identifica de acum ca fiind o altă fațetă a scenei magice neconvenționale. Un bărbat mai în vârstă, în blugi și cu cravată, le ținea o prelegere celor trei adolescente înghesuite pe canapea. Fetele nu păreau să fi terminat încă facultatea; purtau pantaloni de yoga și-l priveau pe tip cu o expresie de uimire și adorație pe chip.

Doamne, și-a zis Quentin. Oamenii ăștia erau peste tot. Magia ieșise în lume. Containerul pentru antimaterie fusese distrus. Poate că nici nu existase vreodată unul.

Tipul demonstra o vrajă în fața publicului: un farmec simplu de îngheț. Omul avea un pahar cu apă în fața lui și încerca să-l facă sloi. Quentin a recunoscut vraja din primul lui an la Brakebills. După ce a făcut farmecul – corect, dar probabil cam pompos, după părerea lui Quentin –, omul și-a făcut mâinile căuș în jurul paharului. Când și-a îndepărtat palmele, sticla avea o pojghiță de gheață. Bărbatul reușise să nu spargă paharul, lucru ce se întâmpla adesea din cauza gheții care mărea volumul de lichid.

— Acum încercați voi.

Fetele aveau propriile pahare cu apă. Ele au repetat cuvintele la unison și au încercat să imite pozițiile mâinilor. După cum era de așteptat, nu s-

a întâmplat nimic. Tinerele habar n-aveau ce fac – degetele lor roz și fine nu stăteau nici pe aproape cum ar fi trebuit. Nici măcar nu-și tăiaseră unghiile.

Când tipul a observat-o pe Julia în pragul ușii, expresia de pe chipul lui a trecut de la șoc la oroare în decurs de jumătate de secundă, înainte să poate imita surpriza plăcută. Trebuie să fi avut cam patruzeci de ani; avea păr castaniu, răvășit cu stil și un tiv de barbă. Semăna ca un gândac mare și arătos.

— Julia! a strigat el. Ce surpriză minunată! Nu-mi vine să cred că ești aici!

— Trebuie să vorbesc cu tine, Warren.

— Bineînțeles!

Warren depunea un mare efort să pară că e stăpân pe situație, de dragul audienței, dar se vedea destul de clar că Julia era ultima persoană de la care aștepta vizite-surpriză.

— Așteptați un minut, le-a zis el acoliților. Revin imediat.

Dar, cum s-a întors cu spatele la fete, zâmbetul lui Warren i-a murit pe chip. Cei trei au traversat holul, spre o sufragerie. Tipul mergea ciudat, rostogolit, de parcă ar fi târât după el un picior strâmb.

— Despre ce e vorba, Julia? Am oră, a zis el. Warren, a adăugat tipul, uitându-se la Quentin, cu un zâmbet plictisit.

Cei doi și-au strâns mâinile.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Tonul Juliei era gâtuit.

— Bine.

Înainte ca fata să poată zice ceva, bărbatul a adăugat în șoaptă.

— Nu aici. În biroul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

Warren a condus-o pe Julia spre o ușă din partea cealaltă la holului.

— O să aștept aici, a zis Quentin. Strigă-mă dacă…

Julia a închis ușa.

Quentin credea că atitudinea fetei era destul de îndreptățită, din moment ce o lăsase pe coridor, în fața biroului lui Fogg. Probabil că întâlnirea aceea era la fel de ciudată pentru ea, așa cum fusese pentru el reîntoarcerea la Brakebills. Nu înțelegea ce vorbeau fără să-și lipească urechea de ușă, fapt ce ar fi atras și mai mult atenția fetelor din sufragerie care se holbau la el curioase, probabil din cauza veșmintelor lui regești, filloriene.

— Bună, a zis Quentin.

În următoarea clipă, tipele își găsiseră alt punct de interes.

De după ușă se auzeau vocile ridicate ale celor doi interlocutori, însă greu de înțeles.

Warren o tempera, făcând pe raționalul, dar, în cele din urmă, Julia l-a iritat prea tare și tipul a ridicat tonul.

— … tot ce te-am *învățat*, tot ce ți-am *dat*…

— Tot ce mi-ai *dat tu mie?* a ripostat Julia. Ce ți-am dat eu…

Quentin și-a dres glasul. Mami și tati se certau. Întreaga scenă începea să i se pară amuzantă, ceea ce era un semn clar că devenea periculos de detașat de realitate. Ușa s-a deschis și Warren și-a făcut apariția. Fața tipului era roșie; Julia era palidă.

— Aș vrea să pleci, a zis el. Ți-am dat ce ai vrut. Acum vreau să o ștergi.

— Mi-ai dat ce ai avut, a șuierat ea. Nu ce mi-am dorit.

Warren a holbat ochii și și-a deschis brațele: ce vrei să fac?

— Pune portalul la punct, a zis ea.

— Nu-mi permit, a zis el, printre dinți.

— Doamne, ești pa-te-tic!

Julia a traversat casa înapoi de unde veniseră, mergând crispată. Warren o urma. Quentin i-a ajuns în camera oglinzii. Julia scria furioasă în registru. Warren își vedea de treburile lui.

Ceva bizar i se întâmpla tipului. O creangă lungă îi ieșea prin cămașă, de la nivelul cotului.

Părea să fie atașată de el.

Parcă se aflau într-un vis perpetuu. Quentin a ignorat întâmplarea. Oricum, erau pe picior de plecare.

— Vezi ce-mi faci? a zis Warren.

Tipul încerca să răsucească și să rupă crenguța, dar lujerul era verde și flexibil, iar dintre coaste

părea să îi fi crescut o alta.

— Doar pentru că ești aici, vezi ce faci?

Bărbatul a reușit, în sfârșit, să smulgă creanga și a început să o agite acuzator, în fața fetei.

— Hei, a intervenit Quentin, pășind în dreptul Juliei. Ia-o ușurel.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa Quentin. Julia a terminat de scris și s-a uitat în oglindă.

— Abia aștept să plecăm de aici, a zis ea, fără a-l privi pe Warren.

Tânăra hippiotă părea oripilată. Fără îndoială că fata era doar una dintre elevele lui Warren. Tânăra se retrăsese și mai mult în colțul ei.

— Hai, Quentin.

El a simțit iar șocul suprafeței înghețate, dar de data asta tranziția nu a fost instantanee. Se aflau în altă parte, într-un loc întunecat dintre lumi. Sub picioarele lor erau niște blocuri vechi de piatră, un pod îngust, fără balustradă. În spate se zărea dreptunghiul lunguieț și luminat al oglinzii prin care pășiseră; în față, la vreo șase metri, se vedea un alt dreptunghi.

Sub ei și de ambele părți nu era decât beznă.

— Câteodată se despart așa, a zis Julia. Orice ai face, nu te dezechilibra.

— Ce e acolo? Sub pod?

— Troli.

Lui Quentin îi venea greu să-și dea seama dacă Julia glumea sau nu. Încăperea în care au ieșit era întunecată, o magazie plină de cutii. De-abia au

avut loc să se strecoare afară din oglindă. Mirosea plăcut, a boabe de cafea. Nimeni nu se afla acolo să-i întâmpine. Mirosul de cafea a căpătat sens când Quentin a găsit o ușă și a deschis-o, intrând într-o bucătărie înghesuită de restaurant. Un bucătar se răstea la ei în italiană, să elibereze spațiul. Au trecut pe lângă el, strângându-se cât puteau de mult, având grijă să nu se ardă de nimic, și au intrat în salonul unei cafenele. Strecurându-se printre mese, cei doi au pășit afară, într-o piață largă, pavată cu piatră. O piață frumoasă, înconjurată de clădiri adormite, cu ziduri din piatră, de o vechime incertă.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că suntem în Fillory, a zis Quentin. Sau în Țara-lui-Nicăieri.

— Ne aflăm în Italia. Veneția.

— Vreau niște cafea. De ce suntem în Veneția?

— Mai întâi bem cafeaua.

Soare lucitor pe pavele, grupuri de turiști din loc în loc, făcând poze și studiind ghidurile turistice, părând deopotrivă copleșiți și plictisiți. Două biserici se înălțau cu fața la piață; celelalte clădiri erau o combinație ciudată venețiană de piatră veche și lemn vechi și ferestre neregulate. Quentin și Julia s-au îndreptat spre cealaltă cafenea din piață, cea din a cărei bucătărie nu ieșiseră în mod magic.

Localul era o oază de umbrele lucitoare, galbene. Quentin parcă plutea. Nu mai trecuse niciodată prin atâtea portaluri într-o singură zi și era

dezorientat. Deja comandaseră, când și-au dat seama că nu aveau niciun euro.

— La dracu', a zis Quentin. Azi-dimineață m-am trezit în Fillory, sau poate a fost ieri-dimineață; oricum ar fi, am nevoie de un macchiato. De ce ne aflăm în Veneția?

— Warren mi-a dat o adresă. A cuiva care s-ar putea să ne ajute – un fel de intermediar. Ne poate face rost de lucruri. Poate ne găsește un nasture.

— Deci ăsta e planul. Bun. Îmi place.

Quentin era dispus la orice atât timp cât cafeneaua era inclusă.

— Super. După aceea putem încerca planul tău uimitor, care nici măcar nu există.

Și-au sorbit cafeaua în liniște. Visător, Quentin a studiat suprafața neregulată a băuturii lui.

Nu desenaseră o frunză din lapte, așa cum făceau în America. Porumbeii se plimbau printre mese, culegând firimituri uscate. Ghearele lor păreau livide și roz de la acea distanță.

Soarele inunda totul în jur. Lumina din Veneția era asemenea celei din Fillory: ca reflectată din piatră.

Lumea se schimbase iar. Nu mai era așa bine împărțită cum își amintea Quentin, în magică și non-magică. Acum exista o zonă abjectă și anarhică intermediară. Lui nu-i păsa prea mult de ea; era haotică și lipsită de glorie și nu cunoștea regulile. Probabil că nici Juliei nu-i plăcea cine știe ce, și-a spus el, dar fata nu avusese de ales,

asemenea lui.

Ei bine, lumea lui nu îi ajutase cu nimic, așa că aveau să o exploreze un pic pe a ei.

— Cine e Warren ăla? a zis Quentin. Se pare că aveți o poveste în spate.

— E un nimeni. Cunoaște foarte puțină magie, așa că își petrece timpul prin preajma colegiului, încercând să le impresioneze pe fete și să le învețe ceva trucuri ca să le-o poată trage după aceea.

— Serios?

— Serios.

— Ce i s-a întâmplat la sfârșit? Cu brațul... ce era aia?

— Warren nu e om. E altceva, un spirit al pădurii sau ceva asemănător. Doar că îi plac oamenii. Când se supără nu-și poate menține deghizarea.

— Și atunci, Warren „ți-a tras-o” și ție? a întrebat Quentin.

Cine știe de unde îi venise. Se trezise vorbind aiurea: o clipă de gelozie, acră și arzătoare ca refluxul esofagian. Quentin nici nu se așteptase la așa ceva. Avusese multe lucruri de absorbit într-o singură zi sau noapte, și totul se petrecuse mult prea repede. Dăduse pe afară. Julia s-a întins peste masă și l-a pălmuit: o singură dată, dar zdravăn.

— Habar nu ai ce a trebuit să fac ca să obțin ceea ce tu ai primit pe tavă, a șuierat ea. Și da, mi-am tras-o cu Warren. Am făcut și lucruri mai rele.

Valurile de furie erau aproape vizibile, precum

gazele de eșapament. Quentin și-a atins obrazul, acolo unde-l lovise Julia.

— Îmi pare rău, a bâiguit el.

— Nu suficient de mult.

Câteva persoane se uitau la ei, dar foarte puține. Se aflau în Italia, până la urmă. Probabil că oamenii se pălmuiau acolo tot timpul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

A mai trecut un an și jumătate până ce Julia l-a întâlnit din nou pe Quentin.

Băiatul era destul de greu de contactat. Nu părea să aibă un telefon mobil sau unul fix sau măcar o adresă de e-mail. Părinții lui dădeau doar informații vagi. Julia era convinsă că nici măcar ei nu știau cum să dea de Quentin. Dar fata știa unde să-i găsească, iar Quentin se întorcea acasă din când în când, ca un câine în locul unde a fost bătut. Băiatul nu era apropiat de părinții lui, dar nici nu era genul care să taie de tot legăturile cu ei. Sincer, n-ar fi avut curajul să facă așa ceva.

Julia, însă, Julia avea destul curaj. Fata prezenta un risc în sine, căci nu întreținea legături strânse cu societatea. Când a aflat că familia Coldwater vânduse proprietatea și se mutase în Massachusetts, fata și-a făcut bagajul și a urmat-o. Chiar și o hazna culturală suburbană precum Chesterton beneficia de conexiune la internet și de agenții de plasare a forței de muncă – de fapt, nu, în special o hazna culturală suburbană precum

Chesterton – și asta e tot ce îi trebuia Juliei. Fata a închiriat o cameră deasupra unui garaj, de la un pensionar, cu mustață ca de îngrijitor, care probabil că avea o cameră web ascunsă în baie. Julia și-a cumpărat apoi o rablă de Honda Civic, cu portbagajul închis cu sârmă.

Julia nu-l ura pe Quentin, nu era vorba despre asta. Quentin era un tip de treabă, doar că îi stătea în cale. Obținuse totul prea ușor, iar ea cumplit de greu și se întreba de ce. Nu găsise niciun motiv suficient de bun. El trecuse testul, pe care ea îl picase. Testul fusese supus analizei, nu ea, dar acum viața ei era un coșmar perpetuu, iar băiatul avea tot ce-și dorise Julia. Trăia o fantezie. Fantezia ei. Iar Julia își dorea visul înapoi.

Sau nici măcar atât. N-avea de gând să ia nimic de la el. Își dorea numai ca băiatul să-i confirme existența colegiului Brakebills și apoi să deschidă o portiță în zidul grădinii magice, suficient de mare pentru ca ea să se poată strecura înăuntru. El era omul ei din interior. Deși Quentin habar n-avea încă.

Iată planul: în fiecare dimineață, înainte de a merge la serviciu, Julia trecea cu mașina pe lângă casa familiei Coldwater. În fiecare noapte, în jur de nouă, făcea drumul invers, ieșea din mașină și patrula în liniște perimetrul peluzei, căutând urme ale prăzii ei. O McMansion ca aceea, cu ferestre panoramice, izolate dublu, lăsa să se vadă ce se petrecea înăuntru pe timpul nopții ca un ecran de

cinema în aer liber. Se făcuse vară iar, și nopțile de vară miroseau a iarbă tăiată și purtau cântecul greierilor ce se înmulțeau. La început, singurele concluzii ale fetei au fost că doamna Coldwater era o pictoriță amatoare predictibilă, dar tehnic destul de rațională, adeptă a stilului Pop art, din păcate învechit, și că domnul Coldwater avea o slăbiciune pentru pornografie și pentru sesiunile neîntrerupte de plâns.

Doar în septembrie s-a arătat bestia.

Quentin se schimbase: fusese slăbănog dintotdeauna, dar acum arăta de-a dreptul ca un schelet. Avea obrajii supți, iar pomeții aproape că îi ieșeau prin piele. Hainele atârnau pe el.

Părul – dar tundeți-l odată, că doar nu ești Alan Rickman – era rar.

Arăta îngrozitor. Sărmanul băiețel. De fapt, arăta exact ca Julia.

Fata nu l-a abordat din prima. Trebuia să se pregătească. Acum, că-l încolțise, în final, îi era deodată teamă să se atingă de el. Nu și-a mai luat nimic de lucru și și-a dedicat tot timpul lui Quentin, ferindu-se însă de ochii lui.

În jurul orei unsprezece, în fiecare dimineață, Julia îl privea ieșind visător din casă și plecând în oraș pe o bicicletă veche, albă și penibilă, cu zece viteze. Julia îl urmărea de departe. Bine că băiatul era complet rupt de lume și prea absorbit de sine, pentru că altfel ar fi observat Honda cea roșie și zguduită de o tuse a morții, care-i urmărea fiecare

mișcare.

Quentin era dovada vie a tot ce-și dorise Julia. Dacă el nu o putea ajuta sau nu voia, atunci totul se sfârșea. Își irosise doi ani din viață. Frica de a avea, în sfârșit, un răspuns o paraliza, dar în fiecare zi în care aștepta, riscul ca el să dispară creștea, iar ea s-ar fi întors de unde plecase.

Julia nu se putea gândi decât la faptul că, dacă se ajungea în acel punct, s-ar fi putut culca cu el. Fata știa ce simțea Quentin pentru ea. Ar fi făcut orice să o aibă. Era soluția ultimă, dar avea să funcționeze. Nu prezenta niciun risc. Era asul ei din mânecă.

Cine știe, poate că până la urmă nici n-ar fi fost așa rău. Diferit, fără îndoială, în comparație cu talentele de gimnast bine exersate ale lui James. Julia nici măcar nu mai știa de ce era așa de hotărâtă să nu-l placă pe Quentin. Poate că tipul avusese dreptate și era persoana potrivită pentru ea. Îi era greu să-și mai dea seama acum, căci totul era foarte încurcat, iar ei îi lipsea antrenamentul pentru a dezvolta sentimente pentru alți oameni. Trecuse mult de când n-o mai atinsese cineva, cam de când cu paznicul de la zoo, din baie, dar aia fusese doar o labă spasmodică, peste haine, foarte exactă în ceea ce dorise să obțină. Pacientul i se zvârcolea sub cuțit, în timp ce ea efectua operația. Julia se simțea străină de propriul corp și de orice plăcere. Doctorul Julia a notat, pentru orice eventualitate, că era înfricoșător cât de

indiferentă și de ștearsă devenise. Fata încuiase totul și topise cheia.

Julia a deschis capcana într-un cimitir din spatele unei biserici, unde Quentin se retrăsese ca să-și contemple îmbufnarea. Privind retrospectiv, fata se simțea mândră de isprava ei. Ar fi putut să-și piardă cumpătul, dar nu o făcuse. Își jucase rolul și-și păstrase demnitatea și îi demonstrase că era la fel de bună ca el. Își expusese cazul. Îi arătase chiar și vraja cu dârele multicolore pe care o tot exersase în ultimele șase luni. Reușise să redea cu o exactitate crudă chiar și mișcările criminale cu mâinile și poziția degetului mare. Nu mai arătase niciodată nimănui ce putea face și se simțea minunat să aibă, în sfârșit, un public. Cucerea plaja ca un pușcaș marin.

Iar când s-a ajuns la soluția finală, când telefonul roșu a sunat în camera de război, Julia nici măcar nu a clipit. O, nu! A răspuns apelului. Iar dacă de asta era nevoie ca să reușească, atunci n-avea de gând să aștepte o invitație.

Dar șmecheria era alta: Quentin o refuzase. Contase pe dorul lui. Julia se oferise pe cât știa ea de fățiș. Se agățase singură de un cârlig și atârna în fața lui, roz și unduitoare, dar Quentin nu înghițise momeala. Julia era conștientă că fusese cam neglijentă cu înfățișarea ei, dar serios! Nu ieșea la socoteală.

Problema nu era a ei, ci a lui. Ceva sau cineva îl schimbase. Băiatul nu mai era Quentin pe care și-

l amintea. Amuzant: Julia aproape uitase că oamenii se puteau schimba. Timpul se oprise pentru ea în ziua în care primise lucrarea de la domnul Karras, dar în afara camerei ei întunecate și lâncede, evenimentele continuaseră să se deruleze. Iar în toată această perioadă, lui Quentin Împăciuitorul Coldwater reușise să i se scoale și pentru altcineva în afară de ea.

Păi, bine pentru el.

Când Quentin a plecat, Julia s-a întins pe iarba rece, moale și umedă a cimitirului. A plouat pe ea, dar fata nu s-a clintit. Nu era vorba de faptul că se înșelase, căci avusese dreptate, el îi confirmase tot ce bănuise despre Brakebills, despre magie și despre orice altceva. Totul era real și extraordinar, exact cum își dorise. Analiza ei teoretică fusese admirabil de riguroasă, iar acum era răsplătită cu o validare experimentală completă.

Numai că băiatul n-avea cum să o ajute. N-avea să i se permită accesul la ceea ce se dovedise a fi real, și nu vreun vis sau o halucinație psihotică. Undeva exista un loc atât de perfect și de magic, încât îl făcuse până și pe Quentin fericit. Și nu găseai doar magie acolo, ci și dragoste. Quentin era îndrăgostit. Dar Julia nu iubea. Ea rămăsese pe dinafară. Toate locurile erau ocupate la Hogwarts, iar șansele ca ea să fie acceptată scăzuseră vertiginos.

Motocicleta lui Hagrid n-avea să huruie niciodată în fața casei ei. Niciun plic crem n-avea

să-i coboare pe coș.

Julia a rămas pe iarba grasă și umedă a cimitirului, lângă mormântul unui cetățean oarecare – Fiu Preaiubit, Soț, Tată – spunându-i că avusese dreptate în legătură cu aproape totul. Obținuse multe note maxime. Doar un singur A minus. O dăduse în bară cu o singură întrebare.

Uite chestia pe care am greșit-o, s-a gândit ea. *Am crezut că nu o să mă doboare niciodată.*

CAPITOLUL TREISPREZECE

Furtul unei hărți dintr-un magazin turistic nu era o activitate care să te îmbogățească neapărat spiritual – oare unde era Benedict când aveai nevoie de el? —, iar magia folosită era trivială. Dar îi dădea lui Quentin suficient timp să se adune. Își dorea să nu-l fi scăpat gura despre Warren. Își dorea să nu fi fost atât de obosit și atât de prost. Voia ca fie să se îndrăgostească iar de Julia, fie să treacă definitiv peste orice ar fi simțit. Poate că avea să rămână blocat la mijloc pentru totdeauna, ca spațiul dintre portaluri. Hrană pentru troli.

Quentin a inspirat adânc. Era surprins de el însuși. Știa că se poartă ciudat și cam mârlănesc. Și ce dacă Julia se culcase cu Warren sau cu oricine altcineva? Nu-i datora nimic.

Dumnezeu știa că nu era deloc îndreptățit să o judece. Era parțial vina lui că fata trebuise să facă tot ce făcuse.

Lui Quentin i-ar fi prins bine o persoană stabilă

pe care să se sprijine, dar, după cum se vedea treaba, Julia nu era acea persoană, fără a fi vina ei. Julia avea nevoie de o avertizare ca acelea care se pun pe avioane: NU CĂLCAȚI. Quentin trebuia să fie cel stabil, de încredere, cu capul pe umeri, pentru amândoi. Puteau continua împreună sau separat, doar că nu prea aveau altă soluție decât să rămână împreună, pentru că el nu știa încotro s-o apuce, iar ea aproape că își ieșise din minți. Quentin nu avea un rol tocmai strălucit – ca al lui Bingle, de pildă –, dar era datoria lui. Venise timpul să accepte. Deși, până una-alta, Julia fusese de mai mare ajutor decât el. Când s-a întors la masa de la cafenea, fata suferise o altă schimbare neașteptată. Zâmbea.

— Pari fericită.

Quentin s-a așezat.

— Poate ar trebui să mă pălmuiești mai des.

— Așa o fi, a zis ea, sorbind din cafea. E bună.

— Cafeaua.

— Uitasem ce gustoasă poate fi.

Julia și-a întors fața palidă spre lumină și a închis ochii, ca o pisică răsfațându-se la soare.

— Ți-a fost vreodată dor să fii aici?

— Sincer, niciodată.

— Nici mie. Nu până acum. Uitasem.

Warren notase adresa pe un Post-it albastru, pe care Julia îl ținuse strâns în pumn de când plecaseră din Richmond. Acum, cei doi se uitau împreună la harta orașului, ca și ceilalți turiști din

piață, până când și-au dat seama unde erau și încotro se îndreptau. Destinația lor se afla într-un cartier numit Dorsoduro, pe o stradă cu acces la Canal Grande. Nu era departe. La depărtare de un pod.

Quentin presupunea că după ceasurile lor interne nu era decât vreo nouă sau zece noaptea, dar în Veneția era trecut de prânz și i se părea că stătuse treaz zile în șir. În piață era cald, dar pe pod se lăsase răcoarea adusă de curenții purtați de mare pe Canal Grande, așa că s-au oprit acolo ca să se orienteze. În Veneția, sau cel puțin în acea zonă, nu existau mașini.

Podul era pietonal, din lemn, dezamăgitor de modern. Ar fi trebuit să aibă măcar o sută de ani de vechime ca să pară de departe ca fiind parte a Veneției.

Sub ei, gondolele negre și lucioase alunecau creând în urma lor vârtejuri miniaturale; *vaporetti* robuste pufăiau; barje lungi și înguste glisau tulburând apa verzuie de sub ele și făcând-o lăptoasă și moale. *Palazzi* extravagante se înșiruiau de-a lungul canalului, afișându-și olanele, terasele și colonadele. Veneția era singurul oraș văzut de Quentin care arăta în realitate exact ca în poze. Era liniștitor gândul că ceva din lume îți putea îndeplini așteptările. Singurul lucru interesant pe care-l cunoștea Quentin despre Canal Grande era că după ce-și satisfăcea nevoile carnale cu amanta, Byron

obișnuia să traverseze canalul înot, cu o torță într-o mână, astfel încât să nu fie zdrobit de bărci.

Quentin se întreba ce se petrecea în Fillory. Oare îi așteptau pe Insula de Apoi? Demaraseră o investigație? îi treceau pe localnici prin foc și sabie? Sau avea să se întoarcă la Whitespire? Adevărul era că indiferent ce ar fi fost, deja se întâmplase. Era posibil să fi trecut săptămâni sau ani, căci nu știai niciodată cum funcționa diferența de timp. Quentin simțea cum Fillory îi scapă printre degete, în viitor, lăsându-l în urmă. Probabil că se dezlănțuise iadul de îndată ce dispăruseră, dar viața avea să-și recapete cursul normal. Se putea ca fix în acea clipă, Janet și Eliot să îmbătrânească împreună, fără el. Le fusese dor de el, dar supraviețuiseră. Quentin, rege în Fillory, avea nevoie de Fillory mai mult decât avea regatul nevoie de el.

În Dorsoduro, străzile erau înguste și liniștite. Semăna mai puțin cu un decor de teatru și mai mult cu un oraș adevărat decât cu zona din care veneau – oamenii chiar păreau să locuiască și să muncească acolo, nu organizau doar un spectacol pentru turiști. Oricât și-a fi dorit Quentin să o traverseze mai repede și să se întoarcă în Fillory, nici măcar el nu putea ignora cât de vădit de frumoasă era Veneția. Oamenii locuiau acolo de – oare cât să fi fost, un veac? Mai mult? Doar bunul Dumnezeu mai știa a cui fusese ideea nebunească de a ridica un oraș în mijlocul unei lagune, dar nu

puteai nega rezultatele. Totul era construit din cărămidă veche și din piatră, cu blocuri sculptate din piatră încă și mai veche și încastrate din loc în loc în ziduri, pe post de ornament. Ferestre din trecut fuseseră acoperite, iar altele noi fuseseră tăiate, astfel că puteai surprinde colțul vreunei curți tăcute și secrete. De fiecare dată când se gândeau că lăsaseră marea în urmă, dădeau iar peste ea – câte o venă întunecată și costelivă de apă ce se ramifica printre clădiri, încadrată de ambele părți de schifuri colorate.

Simplul fapt că se afla acolo îl făcea pe Quentin să se simtă mai bine. Orașul italienesc era mult mai potrivit unui rege și unei regine decât Bostonul. Încă nu știa dacă se apropiau de Fillory, dar simțea, cu adevărat, că făcea un pas în direcția corectă.

Julia pășea energic, cu privirea fixată drept înainte. Trebuie să fi fost un drum scurt, de maximum zece minute, dar planul străzii era așa de haotic, că trebuiau să se oprească la absolut fiecare colț ca să se reorienteze. Și-au smuls harta unul altuia, rătăcindu-se, apoi înhățând iar harta. Doar o clădire din cinci avea număr, iar cifrele nici măcar nu păreau să urmeze vreo ordine. Veneția era un oraș făcut pentru hoinăreală, ceea ce era perfect în regulă, cu excepția cazului în care aveai o treabă urgentă, într-un loc anume.

În cele din urmă, Julia și Quentin s-au oprit în fața unei uși din lemn, vopsită în maro, cu puțin

mai înaltă decât ei. Era încă discutabil dacă se aflau pe strada pe care o căutaseră, dar ușa purta numărul corect, înscris pe o mică placă din piatră, deasupra ei. Intrarea avea și o ferestruică ce fusese vopsită. Nu exista clanță. Quentin și-a așezat palma pe zidul de piatră cald, de lângă ușă. A murmurat câteva silabe ritmice, iar o pânză de fire de culoarea arzătoare a filamentelor de reșou a lucit timp de un minut deasupra zidului vechi.

— Măsurile de protecție de aici sunt foarte rigide, a zis el. Dacă intermediarul tău nu locuiește aici, atunci, oricine ar fi, știe foarte bine ce face.

Oricum ar fi fost, cei doi fie aveau să-și îmbunătățească situația, fie să și-o agraveze considerabil. Nu exista nici sonerie, așa că Quentin a bătut. Ușa nu a sunat sub degetele lui – era posibil să fi existat un kilometru bun de stâncă dincolo de ea. Dar ferestruica s-a deschis imediat.

— *Si.*

Înăuntru nu se vedea decât întuneric.

— Am vrea să vorbim cu șeful tău, a zis tânărul.

Fereastra s-a închis imediat. Quentin a privit-o pe Julia și a ridicat din umeri. Ce altceva să fi zis? Fata l-a privit impasibilă din spatele ochelarilor ei fumurii. Quentin voia să plece de acolo, dar nu aveau unde să se ducă. Singura cale era cea de dinaintea lor. Înainte și tot mai jos.

Strada era tăcută, îngustă, practic ca o alee, cu clădiri ce se înălțau până la al patrulea etaj, de

ambele părți. După aceea nu s-a întâmplat nimic. După cinci minute, Quentin a șoptit câteva cuvinte în islandeză și și-a ținut palma la câțiva centimetri de ușă. A pipăit zidul din jurul ei, aflat la umbră, dar tot cald.

— Dă-te înapoi, a zis el.

Oricine ar fi instalat măsurile de protecție era foarte priceput. Dar nu cunoștea tot ce știa Quentin. Tânărul a direcționat toată căldura din zid spre fereastra a cărei sticlă s-a dilatat, așa cum face sticla când e supusă unei temperaturi ridicate. Protecțiile erau suficient de bune, astfel încât căldura nu voia să se desprindă, dar știa cum s-o impulsioneze. Când sticla n-a putut să se mai dilate, s-a spart ca un bec ars. Elevii lui Warren ar fi fost impresionați.

— *Stronzo!* a strigat el spre rama goală. *Facci parlare contuo direttore del cazzo!*

A trecut un minut. Farmecul de transfer termal al lui Quentin făcuse să apară o pojghiță de gheață pe zidul vechi din piatră. Ușa s-a deschis. Înăuntru era întuneric.

— Vezi? e zis el. Am învățat ceva la colegiu.

Un bărbat solid i-a întâmpinat în foaier, o cameră mică, îmbrăcată în gresie maronie. Era surprinzător de amabil. Probabil că fuseseră nevoiți să înlocuiască ferestruica de foarte multe ori.

— *Prego*.

Omul le-a făcut semn spre câteva trepte ce

conduceau în cele mai frumoase camere văzute vreodată de Quentin.

Fusese aiurit de topografia bizară a Veneției și avusese impresia că nimerise într-un motel pentru demnitari europeni, cu pereți albi și canapele inconfortabile și lămpi mici și geometrice, însă exteriorul clădirii era doar camuflaj. Se aflau într-unul dintre palatele mari de pe Canal Grande. Intraseră pe ușa din spate.

Întreaga fațadă era un șir lung de ferestre înalte cu creste, în stil Moorish, reflectate în apă.

Intenția evidentă era să uimească musafirii până la o senzație de supunere tulburătoare, iar Quentin s-a conformat imediat. Clădirea semăna cu o pictură murală la scară naturală, poate chiar un Tintoretto, cu ape verzi, vii și bărci de toate dimensiunile și de toate formele imaginabile și inimaginabile, ce traversau încoace și încolo canalul. Trei candelabre lucitoare, din sticlă de Murano, luminau încăperea: caracatițe translucide din care picurau cristale. Pereții erau ocupați cu rânduri de picturi, peisaje clasice și scene din Veneția.

Podeaua era din dale de marmură, ale cărei denivelări și ciobituri fuseseră înăbușite sub covoarele orientale suprapuse.

Totul din cameră era la superlativ; genul de cameră în care ai fi vrut să stai ani întregi. Nu se aflau în Fillory, dar lucrurile se îmbunătățiseră considerabil – aproape ca în Castelul Whitespire.

Însoțitorul lor a plecat, lăsându-ne pentru moment singuri. Quentin și Julia s-au așezat pe canapea; picioarele sofalei erau sculptate în profunzime și arătau de parcă ar fi fost gata să o ia din loc. Se mai aflau acolo încă patru sau cinci persoane, dar încăperea era așa de uriașă că părea intimă și goală. Trei bărbați în cămăși vorbeau în șoaptă deasupra unei măsuțe, sorbind ceva din pahare mici. O femeie cu umeri lați fixa apa cu privirea, stând cu spatele la ei. Un majordom – sau cum le-o fi spus în Italia – stătea în capătul scărilor. Toată lumea îi ignora pe nou-veniți. Julia s-a strâns într-un colț al canapelei. Fata și-a tras picioarele sus, așezându-și pantofii pe tapiseria frumoasă și veche.

— Presupun că trebuie să luăm un număr de ordine, a zis Quentin.

— Trebuie să așteptăm, a răspuns Julia. Ne vor chema.

Fata și-a scos ochelarii și a închis ochii. Începea iar să se retragă în sine, după cum observa Quentin. Se părea că schimbarea se producea treptat. Cum se simțea în siguranță acolo, Julia își permitea probabil să se relaxeze. Quentin spera să fie așa. Ar fi putut prelua frâiele de acolo.

— Mă duc să-ți aduc apă.

— Apă minerală, te rog. Carbogazoasă. Și întreabă de whisky.

Dacă viața de rege te pregătea pentru ceva, atunci acel lucru era cum să te adresezi

personalului. Majordomul avea și apă minerală – *frizzante* –, și whisky. Quentin a adus whisky-ul sec, după cum părea să-i placă Juliei. Fata a ignorat apa. Tânărul își făcea griji în legătură cu obiceiul ei de a bea. Lui Quentin îi plăcea un păhărel din când în când, dar cantitatea de alcool pe care o putea înghiți tânăra era aproape eroică. Se gândea la ce-i spusese Eliot, despre cele văzute la centrul spa. Parcă Julia încerca să se anestezieze sau să cauterizeze o rană ori să umple o parte a ei care dispăruse.

— Intermediarul lui Warren trebuie să fie foarte priceput, a observat Quentin. Locul ăsta e frumos chiar și după standardele magice.

— Nu pot rămâne aici, a răspuns Julia.

Fata stătea acolo sorbind băutura și tremurând, strângând paharul în mâini ca și cum ar fi fost o poțiune magică de vindecare. Bea fără să deschidă ochii, ca un copil. Quentin i-a cerut majordomului să-i aducă fetei o pătură, iar ea a vrut încă un pahar de whisky.

— Nici măcar nu mă mai pot îmbăta, a zis ea cu amărăciune.

După aceea, Julia nu a mai vorbit. Quentin spera ca fata să se poată odihni. El ocupase celălalt capăt al canapelei, bând din spritzul venețian (Prosecco, Aperol, sifon, câteva picături de lămâie, măslină) și privea canalul, fără a se gândi la ce avea să facă dacă planul nu mergea. Palatul de vizavi de al lor era roz; soarele ce

apunea îl făcea de culoarea somonului. De-a lungul anilor, palatul își schimbase centrul de greutate – se scufundase ușor pe o parte, în timp ce cealaltă rămăsese acolo unde fusese ridicată, creând o fisură pe jumătate, care pesemne că traversa întreaga clădire, prin toate camerele, după cum își imagina Quentin. Probabil că oamenii se împiedicau tot timpul. Niște stâlpi în dungi se înălțau în unghiuri greșite din apă, în fața palatului roz. Era ciudat să fii într-un anumit loc fără să fii rege. Tânărul ieșise din zona de confort. Elaine avusese dreptate: nimic nu-l făcea special acolo. Nimeni nu-l băgase în seamă. Quentin trebuia să accepte faptul că sentimentul era ciudat de relaxant. A trecut o oră – Quentin își pierduse șirul gândurilor după al treilea pahar – până când un italian mărunt, tânăr și serios, într-un costum deschis la culoare, fără cravată, să vină la ei și să-i invite la etaj. Tipul purta genul de vestimentație pentru care un american nu ar fi scăpat fără observații nici într-o mie de ani.

Tânărul i-a poftit într-un salon complet alb, cu trei scaune delicate din lemn, așezate în jurul unei mese. Pe masă se afla un bol simplu din argint. Pe al treilea scaun nu ședea nimeni. În schimb, o vocea a răsunat de nicăieri – o voce bărbătească, dar înaltă și șoptită, aproape androgină. Era greu să-ți dai seama de unde venea.

— *Bună, Quentin. Bună, Julia.*

Înspăimântător. Nu-și dăduseră numele

nimănui.

— Bună.

Quentin nici nu știa unde să privească.

— Mulțumim că ne-ai primit.

— Sunteți bine-veniți! a zis vocea. De ce sunteți aici?

Se părea că nu știa chiar totul.

— Am vrea să-ți cerem ajutorul.

— *Cu ce ați vrea să vă ajut?*

Să înceapă spectacolul. Quentin se întreba dacă intermediarul era om sau vreun fel de spirit ca Warren ori chiar mai rău. Julia își exersa privirea pierdută de la un milion de kilometri distanță.

— Păi, tocmai ce am venit dintr-o altă lume. Din Fillory. Care, din câte se pare, e real. Dar probabil știai deja asta.

Drege-ți glasul și începe iar.

— Nu am vrut să plecăm – a fost un accident – și am vrea să ne întoarcem acolo.

— *Înțeleg.*

Pauză.

— *Și de ce aș vrea eu să vă ajut?*

— Poate că îți pot fi și eu de ajutor. Sau ne putem ajuta reciproc.

— *O, mă îndoiesc, Quentin.*

Vocea pierduse o octavă.

— *Mă îndoiesc profund.*

— OK.

Quentin a privit în spatele lui.

— Mda, auzi, dar unde ești?

Tânărul începea să se simtă dureros de conștient de poziția în care se aflau. Nu avea o strategie de scăpare, iar intermediarul n-ar fi trebuit să le cunoască numele. Poate că Warren îl sunase mai înainte, iar acela nu era deloc un gând reconfortant.

— *Știu cine ești, Quentin. Nu ești un om foarte plăcut în anumite cercuri. Unii cred că ai abandonat această lume. Propria ta lume.*

— În regulă. Eu n-aș spune că am abandonat-o, dar fie.

— *Apoi Fillory te-a abandonat pe tine. Sărmanul rege bogat. S-ar părea că nimeni nu te dorește, Quentin.*

— Poți să privești și așa lucrurile, dacă vrei. Dacă ne-am putea întoarce în Fillory, totul ar fi în regulă. Dar, în orice caz, n-ar fi problema ta, nu?

— *Voi judeca singur ce mă privește și ce nu.*

Pielea de pe gâtul lui Quentin s-a înfiorat. El și intermediarul nu porniseră deloc cu dreptul.

Tânărul socotea avantajele de a pune la cale un farmec simplu de apărare. Era un gând prudent, dar l-ar fi putut determina pe intermediar să lovească în avans. Quentin a privit-o fugitiv pe Julia, dar fata abia putea să urmărească discuția.

— Bine. Am venit aici doar pentru a-mi rezolva problema.

— *Uită-te în bol.*

În acel moment părea o idee proastă. Quentin s-a ridicat în picioare.

— Ascultă, dacă ne poți ajuta, bine. Dar dacă ai de gând să o faci, zi-ne care e prețul. O să plătim.

— *O, dar nu cred că îmi puteți da ceva. Nu v-am invitat eu aici, iar eu voi decide când puteți pleca. Uită-te în bol.*

Lucrurile o luau rapid într-o altă direcție. Totul părea complet greșit. Quentin a apucat-o pe Julia de braț și a săltat-o în picioare.

— Plecăm, a zis. Acum.

Quentin a izbit cu dosul palmei bolul de pe masă, iar obiectul a zăngănit lovindu-se de perete. O fâșie de hârtie a zburat din el. În ciuda gândului bun de a nu-i da atenție, Quentin și-a aruncat privirea spre bilețel. Puteai declanșa vrăji doar citindu-le. Pe hârtie erau scrise cu markerul cuvintele *AI LA MINE UN NASTURE MAGIC*.

Ușa s-a deschis în spatele lor, iar Quentin s-a agitat, încercând să ajungă împreună cu Julia în spatele mesei.

— Căcat! S-a uitat în bol!

Vocea era mult mai joasă decât cea care le vorbise înainte. Era o voce pe care Quentin o cunoștea bine. Era a lui Josh.

Quentin l-a îmbrățișat.

— Iisuse! a zis el, cu fața îngropată în umărul lat și moale. Ce mama dracului, omule?

Nu înțelegea cum de era posibil ca Josh să se afle acolo, dar nu mai conta. Probabil că avea să conteze în curând, dar nu încă. Nici măcar nu-i păsa că Josh se jucase cu mințile lor. Nu-l

mulțumea decât faptul că nu avea să mai fie un dezastru. Nu urmau să se lupte. Genunchii lui Quentin tremurau. Parcă se îndepărtase mult de limanul sigur al lumii bine orânduite pe care o știa și acum se întorcea pe cealaltă parte doar pentru a-l găsi acolo pe Josh: o insulă de căldură și familiaritate.

Josh s-a desprins cu tact din îmbrățișare.

— Deci, a zis el, bine ai venit în rahat, omule!

— Ce dracu' faci aici?

— Eu? Asta e casa mea. Ce faci *tu* aici? De ce nu ești în Fillory?

Era același Josh: fața rotundă, obez, zâmbitor. Arăta ca un călugăr fabricant de bere, dar nu părea mult mai trecut decât ultima dată când îl văzuse Quentin, adică acum peste trei ani.

Josh a închis cu grijă ușa în urma lui.

— Niciodată nu poți fi destul de precaut, a zis el. Am o imagine de păstrat. Mă joc, într-un fel, de-a Vrăjitorul din Oz.

— Care e faza cu bolul?

— Eh, n-am avut prea mult timp. M-am gândit doar că ar fi înfricoșător, știi. *Uită-te în bol…*

uită-te în bol… a zis Josh, imitând iar vocea de dinainte.

— Josh, Julia. Vă cunoașteți.

Se mai întâlniseră, în haosul care însoțise avântul de dinainte de marea reîntoarce în Fillory, înainte ca Josh să plece de unul singur în Țara-lui-Nicăieri.

— Bună, Julia.

Josh a sărutat-o pe fată pe ambii obraji. Tipul trebuie să-și fi însușit complet manierele europene în acel loc.

— Bună.

Josh a ridicat atât de lasciv din sprâncene spre Quentin, că tânărul nici n-ar fi crezut că era posibil din punct de vedere fizic. Quentin începea să-și dea seama cam ce noroc îi lovise.

Josh avea nasturele magic. El era biletul lor de întoarcere spre Fillory. Zilele de vagabonzi se terminaseră.

— Ascultă, a zis el. Avem niște probleme.

— Păi, da, din moment ce vă aflați aici.

— Nici măcar nu știm unde suntem.

— Sunteți în casa mea.

Josh a dat din mâini cu un gest grandios.

— Ăsta e un ditai *pallazo* de pe Canal Grande.

Josh le-a făcut turul. Palatul avea patru etaje. Primele două erau dedicate activității lui Josh, iar ultimele două găzduiau apartamentele lui Josh. Acolo s-au retras și ei. Podeaua era din dale masive de marmură roz, cu rotocoale, iar pereții erau acoperiți cu tencuială cu stropi.

Toate camerele aveau dimensiuni ciudate și păreau clădite pe măsură ce era nevoie de încă o încăpere, din impulsuri excentrice, acum imposibil de ghicit.

Aventura de a găsi drumul înapoi spre Fillory era de cea mai mare însemnătate, însă aveau nevoie

de o pauză. Julia a cerut o baie caldă, lucru de care, sincer, chiar avea nevoie.

Quentin și Josh s-au retras într-una dintre sufrageriile minunate, luminată de un singur candelabru modest. Mâncând spaghetti, Quentin i-a explicat cât a putut mai bine amicului său ce se întâmplase și cum ajunseseră acolo. Când a terminat, Josh și-a depănat povestea.

Când Quentin, Eliot, Janet și Julia se instalaseră confortabil pe tronurile din Fillory, Josh își luase nasturele magic și pornise să exploreze Țara-lui-Nicăieri. Văzuse tot ce-și dorise în Fillory și nu fusese o experiență plăcută și oricum era sătul să se târască în umbra altora.

Nu-și dorea să fie viceregele din Fillory, ci voia să aibă propriul drum, după cum considera de cuviință. Voia să și-o tragă.

Josh putea fi neglijent cu multe lucruri – cu ce mânca, fuma, ce purta, spunea sau cu faptele lui –, dar nu ajungi în Brakebills fără să fii un soi de geniu, iar dacă beneficia de niște circumstanțe potrivite, tipul era capabil să fie metodic și chiar meticulos. În acest caz, circumstanțele fuseseră perfecte. Josh a început o analiză amănunțită a Țării-lui-Nicăieri.

Nu era lucru de șagă. Era bine știut faptul că piețele și fântânile de acolo se întindeau pe o distanță infinită, în toate direcțiile, fără să semene între ele, că fiecare ducea către o altă lume și poate un univers cu totul și cu totul diferite. Nu ar fi fost

deloc greu să te rătăcești astfel încât să nu-ți mai găsești niciodată drumul înapoi spre casă.

Lui Josh îi venise ideea de a merge în Pământul de Mijloc, locul în care se petrec întâmplările din *Stăpânul inelelor* de Tolkien. Dacă Fillory era real, de ce nu ar fi fost și ținutul lui Tolkien? Iar dacă Pământul de Mijloc era adevărat, asta însemna că și alte lucruri erau la fel de veridice: femele elf sau azimă lembas și iarbă de pipă și Eru Ilúvatar mai știe ce altceva. Dar practic vorbind, orice loc ar fi fost bun atât timp cât era rezonabil de cald, susținea viața și era locuit de oameni dotați cu organele potrivite și dispuși să-l lase pe Josh să se folosească de ele. Multiversurile erau masa lui la TGI Friday's.

Își pusese în gând să exploreze în cerc, începând cu fântâna care ducea spre Pământ, piață cu piață, cartografiind totul cu atenție, pe parcurs. Nu avea nevoie de multe lucruri. Nu prea ți se făcea foame în Țara-lui-Nicăieri. Și-a adus cu el o franzelă, o sticlă de vin, haine călduroase, o sută șaptezeci de grame de aur și un pistol cu electroșocuri.

— Prima lume a fost un eșec total, a zis el. Numai deșert unde priveai cu ochii. Niște dune incredibile, dar nici țipenie de om, așa că m-am cărat de acolo. Următoarea lume era înghețată. Cealaltă, acoperită doar de păduri de pin. Aceea era locuită – un fel de societate amerindiană. Am stat acolo două săptămâni. Nu am găsit dragoste, dar am slăbit vreo cinci kilograme. Și am primit o

tonă de coliere de scoici.

— Stai așa. Lumile astea erau la fel peste tot? Adică aveau un singur climat și atât?

— Păi, nu știu. Nici măcar nu știu dacă sunt sferice. Sau în formă de disc sau de inel. Poate că nu funcționează la fel. E posibil să nu aibă latitudine. Dar n-aveam de gând să plec în recunoaștere spre altă zonă doar ca să aflu. E mult mai simplu să încerci, pur și simplu, următoarea fântână. Doamne, ce chestii am mai văzut. Serios, ar trebui să încerci odată. În unele zile vizitam câte douăsprezece lumi. Era ca și cum aș fi mers la întâmplare prin multivers. Am văzut un copac imens fără capăt sau sfârșit, o lume magnetică unde totul se lipea de tine, pe alta totul era gumat. În altă parte nu găseai decât trepte, trepte și iar trepte.

Oare ce altceva? O lume era cu fundul în sus, alta fără gravitate, unde pluteai prin spațiu, cu singura excepție că spațiul era cald și umed și mirosea ca un fel de rozmarin. Și știi ce am descoperit că e real? Teletubbies! Nu-i așa? Ciudate chestii.

— N-ai…

— Nu, n-am făcut tâmpenia aia. N-aș fi putut. În fine. Nu totul a fost așa de exotic. Uneori găseam câte o lume exact ca a noastră, cu câte o mică diferență – economia era bazată pe stronțiu, sau rechinii erau mamifere, sau exista foarte mult heliu, și atunci toată lumea vorbea pițigăiat. În cele

din urmă, am găsit o fată. Mamă, era atât de frumoasă! Lumea asta avea în mare parte munți, ca în picturile alea chinezești, ridicându-se dintre cețuri și, de fapt, toată lumea arăta un pic asiatic. Locuiau în orașe din pagode decorate și suspendate.

Dar nu mai rămăseseră mulți locuitori – purtau un război neîncetat cu alte popoare de pe alți munți, fără vreun motiv anume. Și-n plus, cădeau tot timpul de pe stânci. Probabil că eu am fost cea mai grasă persoană pe care au văzut-o vreodată, dar nu le-a păsat prea tare.

Cred că li s-a părut sexy, pentru că probabil însemna că eram un vânător bun sau așa ceva.

De asemenea, nu mai văzuseră niciodată magie, așa că am profitat la maximum. Am devenit un soi de celebritate pentru un timp. Am început să-mi petrec timpul cu fata asta, războinică importantă al unuia dintre sate. Era foarte interesată de magie. Iar bărbații lor nu cred că erau foarte dotați, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Da, cred că înțeleg ideea, a răspuns Quentin.

— Oricum, a murit. A fost omorâtă. A fost îngrozitor, foarte, foarte trist. La început, am vrut să rămân acolo și să-i prind pe cei care au ucis-o, dar apoi nu am mai putut. A fost ceva foarte prostesc. Nu mă pricepeam la război ca ei, și asta li s-a părut rușinos, cred, așa că m-au izgonit.

— Doamne, îmi pare rău.

Sărmanul Josh. După limbarița pe care o avea

tot timpul, erai înclinat să uiți că are emoții.

Dar le descopereai pe toate, dacă săpai suficient de adânc.

— Nu, nu contează. Adică, a contat, dar ce să faci? N-avea cum să funcționeze. Cred că-și dorea să moară așa. Oamenii ăia nu țineau prea mult la viață, sau poate că așa înțelegeau ei viața, dracu' știe. Atunci a luat-o totul razna. S-a dus toată distracția. Am mers într-o lume ce aducea cu Grecia: doar stânci albe, soare fierbinte și mări întunecate. M-am culcat cu o harpie acolo.

— Ai făcut sex de consolare cu o harpie?

— Nu știu exact dacă asta era, dar practic avea aripi în loc de brațe. Iar picioarele ei aveau gheare.

— Sigur.

— Și-a luat zborul în timp ce o făceam. Au căzut pene peste tot. Mai multă bătaie de cap. Încă am o cicatrice unde m-a zgâriat. Pot să...

— Nu vreau s-o văd.

Josh a oftat. Toată veselia i se scursese de pe chip, lăsându-l cenușiu sub barba crescută.

Acum Quentin vedea clar acei ani pe care-i ignorase înainte.

— Adică, ce căutam eu era un fel de *Y: Ultimul bărbat*, nu? Unde să fiu ultimul tip într-o lume plină de gagici. Știu că există așa ceva. Ar putea să fie și lesbiene cu toatele, iar eu doar să privesc. Mă mulțumesc cu orice. În fine, după aia am început să sar dintr-o lume în alta.

Lumi, lumi, lumi. Nu mi-a mai păsat. E ca atunci

când ai văzut prea mult porno pe net și nimic nu-ți mai pare real, dar tot te uiți. Ajungeam într-un univers și căutam imediat o scuză pentru a mă muta în celălalt. De îndată ce observam ceva în neregulă – ah, aici sunt muște sau cerul are o culoare ciudată sau nu există bere, orice nu era perfect – dădeam bir cu fugiții. Și-apoi, când m-am întors dintr-una dintre plimbările astea, am găsit Țara-lui-Nicăieri distrusă.

— Ce? Cum adică distrusă?

— În ruine. Părăginită. Știi ceva de asta? Dacă n-aș fi văzut-o, n-aș fi crezut nici eu.

Josh și-a golit paharul de vin. Un bărbat a venit să-l umple din nou, dar tânărul l-a refuzat.

— Whisky, a cerut el. Apoi a continuat. La început am crezut că a fost din vina mea, că eu trebuie să o fi afectat pentru că o folosisem prea mult sau ceva de genul. Când am scos ultima oară capul la suprafață, frigul m-a lovit, practic, în față. Aerul era înghețat, iar vântul fugărea de colo colo prin piețe zăpada ca o pudră.

— Cum e posibil așa ceva? a întrebat Quentin. Nici măcar nu am știut că în Țara-lui-Nicăieri există vreun soi de vreme.

Quentin se gândea la furtuna mută care agita crengile arborelui-ceas din Fillory. Era oare vorba de același vânt?

— Ceva e complet aiurea acolo, Quentin. Ceva esențial a fost dat peste cap. Sistemic.

Jumătate din construcții erau în ruină. Parcă

avusese loc un bombardament. Toate clădirile alea frumoase din piatră se întindeau dezgolite sub cer. Îți amintești că Penny a zis odată că ar fi pline de cărți? Cred că avea dreptate, pentru că peste tot zburau pagini. A clătinat din cap. Cred că ar fi trebuit să iau câteva, să văd ce scria. Tu așa ai fi făcut, cu siguranță. Mie nici prin cap nu mi-a trecut, decât după aceea. Știi la ce mă gândeam? La cum să nu mor.

Mă aflam destul de departe de fântâna Pământului în acel moment, poate chiar la un kilometru. Adusesem haine groase, dar le aruncasem când o întâlnisem pe harpie. Era cald în draci acolo. Și oricum tipa îmi sfâșia orice haină. Așa că eram, practic, în pielea goală și multe din punctele mele de reper dispăruseră, ca și o grămadă de fântâni. Unele dintre ele nivelate, altele înghețate. Știi că nu poți face magie acolo? De câteva ori am reușit doar să mă ghemuiesc într-un colț. M-am gândit că aștept să treacă furtuna, dar de fapt nu-mi doream decât să dorm. Nu am crezut că pot continua. Aș fi putut să mor foarte simplu. Mă aflam acolo de vreo jumătate de oră. E un miracol că am găsit fântâna Pământului. Eram convins că nu o să reușesc.

— E incredibil.

Bunul Josh. Chiar când erai gata să-i pui cruce, își revenea în simțiri, iar când o făcea era de neînvins. Ca atunci, în Fillory, când îl învinsese pe gigantul incandescent cu vraja ce crease o gaură

neagră. Probabil că tipul avea să trăiască mai mult decât oricare dintre ei.

— Încă încerc să înțeleg, a spus Josh. Era ca și cum cineva atacase sau blestemase Țara-lui-Nicăieri, doar că cine ar face așa ceva? Nu am văzut pe nimeni pe acolo. Era la fel de pustie ca întotdeauna. M-am gândit – știu că e o prostie –, dar m-am gândit că-l voi vedea pe Penny.

— Mda.

— Adică, nu că mi-aș fi dorit să-l văd. Nu-l puteam suporta pe tip. Dar ar fi plăcut să știu că e în viață.

— Da, ar fi.

Quentin încerca deja să-și dea seama dacă toată întâmplarea însemna că el și Julia nu se mai puteau întoarce în Fillory prin Țara-lui-Nicăieri. Teoretic, ar fi fost încă posibil. Nu trebuia decât să-și ia haine groase și un spărgător de gheață.

— Întotdeauna am crezut că Țara-lui-Nicăieri este invulnerabilă, a zis Quentin. Parcă se afla în afara timpului, fără a se schimba vreodată. Dar se pare că a fost lovită de cutremur și de viscol în același timp.

— Nu-i așa? Care ar fi probabilitatea?

— Presupun că n-ai observat dacă fântâna spre Fillory se mai afla acolo, nu? a întrebat Quentin. Mă gândeam că ne puteam întoarce pe acolo.

— Nu. Deci, mergeți înapoi? N-am tras cu ochiul când eram prin trecere. Dar, ascultă, oricum, nu știu dacă mai puteți merge pe acolo.

— De ce nu? Înțeleg că ținutul e distrus, dar merită încercat. Tu te-ai întors pe Pământ. Pari să te fi instalat comod aici. Vom împrumuta doar nasturele și ne vedem de drum.

— Da, păi, vezi, tocmai asta e problema.

Josh nu se uita în ochii lui Quentin, ci studia o pictură agățată deasupra peretelui din spatele lui, de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată.

— Ce?

— Nu mai am nasturele.

— Nu mai...?

— Mda. L-am vândut. Nu credeam că-l mai vrei.

Quentin nu putea să audă așa ceva.

— Ba nu. Zi-mi că nu l-ai vândut.

— Ba cum să nu! a răspuns Josh, indignat. Cum mama dracului crezi că mi-am putut permite palatul ăsta venețian?

CAPITOLUL PAISPREZECE

Lemnul vechi al mesei lui Josh era rece pe fruntea lui Quentin. În câteva secunde avea să se ridice iar. Atât dura până ce creierul lui procesa iar necazul în care se aflau. Până când gândurile negre aveau să revină, Quentin se bucura o clipă de soliditatea răcoroasă a mesei. Lăsa disperarea să-l cuprindă. Nasturele dispăruse. Tânărul se gândise să-și și lovească țeasta de masă de câteva ori, dar probabil că ar fi exagerat. Era conștient, pentru prima dată, de cât de liniște era în oraș. După lăsarea întunericului, străzile și canalele

păreau să se golească, ca și cum Veneția nu se mai simțea obligată să se prefacă a fi parte din acel mileniu odată cu venirea nopții și se întorcea la vechea ei natură medievală.

Bine. Quentin s-a ridicat. Sângele i s-a scurs din obraji. Înapoi la muncă.

— OK. Ai vândut nasturele.

— Trebuie să fi avut un alt plan, a zis Josh. Adică, nu-mi spune că te gândeai că vei da din întâmplare peste mine, în Veneția, și să împrumuți nasturele. Ăsta nu seamănă deloc a plan.

— Păi, nu, a răspuns Quentin, nu e. Planul era să nu fim dați afară din Fillory, dar trenul ăla deja a plecat, așa că acum am nevoie de o altă soluție. Cui dracului l-ai vândut?

— Și asta e o poveste lungă.

Josh a început să depene întâmplarea, nestingherit de vreun reproș pe care și l-ar fi putut face. Dacă Quentin se împăcase cu gândul, atunci cu siguranță că și el putea face la fel, și-n plus, povestea aceea era una mult mai veselă decât sejurul în Țara-lui-Nicăieri.

— Vezi tu, mi-am dat seama că-mi terminasem treaba cu nasturele, cu Țara-lui-Nicăieri, cu Fillory și cu tot. Dacă voiam să mi-o pun – și voiam –, trebuia să îmi găsesc pe cineva aici, în lumea reală. Așa că mi-am căutat o preocupare pe Pământ și am început să explorez zona neconvențională a magiei. Adăposturile și toate cele. Ai auzit ceva despre asta?

— Julia m-a pus la curent.

— Adică, întotdeauna am știut că există câteva vrăjitoare de pripas, dar treaba e mult mai complicată. Habar n-am. Există mulți oameni din ăștia. Mulți dintre ei trec prin Veneția – se gândesc că e un oraș vechi, așa, hei, trebuie să fie niște magie implicată. Presupun că așteaptă să câștige ceva. E destul de trist. Alții sunt meseriași și știu tot ce știm și noi și încă ceva în plus, dar majoritatea habar nu au ce fac și sunt disperați. Ar încerca orice. Trebuie să fii precaut printre cei din urmă. Mulți dintre ei nu cunosc suficiente lucruri ca să fie periculoși, dar atrag prădătorii: zâne, demoni și mai știu eu ce. Șacali, de-a dreptul. Atunci intri în belele. Vânătorii nu se pun cu noi pentru că le facem prea multe probleme, dar bieții nenorociți, magicienii de doi lei, își doresc putere și ar face orice să o obțină. Am auzit că unii au încheiat târguri destul de proaste. N-o să-ți vină să crezi, dar mie îmi sunt dragi. Știi că nu m-am potrivit niciodată în peisajul de la Brakebills, în toată mascarada pe stil Oxford, cu degustări de vin și îmbrăcăminte prețioasă – a fost mai mult decorul tău și al lui Eliot. Și al lui Janet.

Aproape că voia să o menționeze și pe Alice, dar s-a răzgândit în ultima clipă.

— Și a fost grozav, nu mă înțelege greșit. Doar că nu e genul meu. Mă înțeleg mai bine cu neconvenționalii. Oamenii m-au luat drept o glumă la Brakebills, dar aici sunt pe cai mari.

Cred că m-am săturat să fiu ultima verigă din lanțul trofic. Nimeni nu m-a apreciat acolo – nu, nici măcar tu, Quentin. Nu chiar. Dar aici sunt ca un rege.

Quentin ar fi putut să nege, dar ar fi mințit. Era adevărat. Cu toții îl iubeau pe Josh, dar nimeni nu-l lua în serios. El se convinsese că lucrurile stăteau astfel pentru că Josh însuși nu-și dorea să fie luat în serios, dar nu era deloc corect, așa cum probabil se întâmpla și cu restul lumii. Fiecare își dorea să fie eroul propriei povești. Nimeni nu voia să joace rolul arlechinului. Probabil că Josh suferise de acest complex de când îl cunoștea Quentin. Nici nu era de mirare că îi pusese pe jar în camera cu bolul.

— Deci, de asta ai vândut nasturele? Pentru că ai simțit că nu te-am luat în serios?

Josh părea rănit.

— L-am vândut pentru că mi s-a oferit o grămadă de bani pe el. Dar a fost un motiv prost?

Uite, trebuie să îmi rezolv niște probleme ce țin de furia mea acumulată. Aici mă tratează cu respect. Înainte nici măcar n-am știut ce înseamnă asta. Sunt puntea dintre cele două lumi.

Sunt lucruri din *underground* pe care știu cum să le găsesc, și invers. Așa că oamenii apelează la mine cu diverse probleme, din ambele tabere. De fapt, e o nebunie. Clandestinii au niște rahaturi la care noi n-am fi avut niciodată acces și nici măcar n-au habar de asta.

Au târgurile astea mărunte și câteodată apare ceva absolut legendar, din întâmplare, iar ei nu știu ce i-a lovit. Odată am găsit o sferă Cherenokov. Nimeni nu știa ce e, a trebuit să le arăt cum să o țină.

— Și cum rămâne cu nasturele? L-ai vândut la târg?

— Da, poți să zici și așa, a răspuns Josh, imperturbabil. A fost o tranzacție mai specială. Am încheiat-o din prima. Un client foarte important.

— Da, pun pariu. Poate mă poți pune în legătură cu clientul tău foarte important. Poate va dori să încheie o tranzacție specială și cu mine.

— Nu costă nimic să încerci, dar nu pot spune că îți dau prea mari șanse de reușită.

Josh rânjea ca un nebun. Era evident că exista un secret pe care murea de nerăbdare să-l divulge.

— Spune-mi.

— OK!

Josh și-a ridicat mâinile, începând să depene povestea.

— Deci. După ce m-am întors din Țara-lui-Nicăieri, am petrecut o vreme prin New York, bucurându-mă, practic, că mai am toate extremitățile, când primesc un telefon pe mobil de la un tip care-mi zice că vrea să ne vedem a doua zi în Veneția. O afacere, chestiune confidențială, în fine. Eu am zis, sigur, dar nu prea am cașcaval, așa că nu prea am cum ajunge. Mă plimbam pe trotuar purtând conversația asta, și chiar în

momentul în care pronunțam cuvintele, un Bentley se strecoară pe lângă mine și portiera se deschide. Mă urc, ca un idiot, și plecăm spre LaGuardia, unde aștepta un avion privat. Adică de unde dracului știa unde sunt? De unde știa că nu aveam ceva important de făcut în ziua aia?

— Da, cum era să ghicească?

Obiceiurile vechi mor destul de greu, dar Josh nu a înțeles sarcasmul.

— Nu-i așa?

Quentin ratase la fix.

— Plus că am găsit o geantă imensă cu haine frumoase și potrivite și alte chestii pentru mine. Și pastă de dinți care costă vreo zece dolari. În fine, trebuia să mă întâlnesc cu tipul la ora cutare, pe docul cutare, așa că mă execut, deși, dă-mi voie să-ți zic, momentul în care indicatoarele alea verzi cu alb și demodate, din America, vor ajunge și pe continentul ăsta va fi motiv de sărbătoare. Un tip intră cu barca lui prețioasă cu motor în dreptul docului.

Nu era vreun rahat de *vaporetto* venețian, plin de bășini, ci o ambarcațiune elegantă, ca un cuțit sculptat din lemn. Silențios. Barca a alunecat în doc și tipul a sărit afară. Nici măcar nu a legat-o; vaporul l-a așteptat. Și omul era pitic. O persoană de înălțime mică, scuze. Dar o persoană sofisticată, atât de bine îmbrăcată că nici nu-i mai observai înălțimea. Îmi zice că provine dintr-o veche familie venețiană, marchiz de bla-bla. I-a

luat o oră doar ca să-și spună numele. Dar după aia, lucrurile s-au desfășurat destul de rapid. Mi-a zis că reprezintă pe cineva care ar vrea să cumpere nasturele. Eu nici măcar nu știam cum de aflaseră de el, dar l-am întrebat despre cine era vorba. El îmi zice că nu poate divulga informația. Îl întreb cât dă și răspunde: o sută de milioane de dolari. Eu plusez: două sute. Cincizeci. Două sute cincizeci de milioane. Corect? Ia fii atent. Și mai vreau să știu și cine e cumpărătorul, nu?

Acum, zi-mi tu mie, cine și-a irosit copilăria uitându-se milioane de ore la TV? Chestia aia a devenit a doua mea natură. Așa că piticul a scos un plic, iar înăuntru se afla un cec scris pentru două sute cincizeci de milioane de dolari. Parcă știa ce urma să zic. Și-atunci spun: așa, și? Tipul îmi face semn spre el, cu degetele lui ca niște cârnăciori. M-am gândit că vrea să-mi spună ceva la ureche, așa că m-am oprit și m-am aplecat spre el, dar el zice: nu, și continuă să-mi arate ceva la marginea docului, apoi îmi arată apa. Și chipul s-a ridicat deodată spre mine. Venea plutind spre suprafața apei. Era enorm – ca fața unui tir. Practic m-am căcat pe mine.

— Ce era?

— Un dragon. În Canal Grande trăiește un dragon! El a cumpărat nasturele.

Quentin știa câte ceva despre dragoni, cel puțin teoretic. Nu existau prea mulți și majoritatea trăiau în râuri, separat, pentru că erau ființe foarte

teritoriale. Arareori ieșeau la suprafață sau vorbeau cu cineva. De fapt, abia dacă făceau ceva, ci dormeau visând viața planetei într-un soi de uitare secretă, fluvială. Doar că, aparent, unul se trezise destul de mult ca să discute cu un aristocrat pitic. Și se deranjase să-și arate chipul lui Josh și să-i cumpere – să le cumpere – nasturele magic pentru suma de două sute cincizeci de milioane de dolari.

— Am mers la bancă, am verificat dacă cecul e valid, apoi ne-am întors la doc. Am scos nasturele și i l-am dat micuțului, care-și pusese o mănușă albă, în stil Michael Jackson.

Tipul a studiat nasturele printr-o lupă, apoi s-a dus la marginea docului și l-a aruncat în apă. Pur și simplu. După aia s-a urcat în barcă și a plecat.

— Surprinzător, a zis Quentin.

Îi venea greu să fie și furios. Deși nu imposibil.

— Îți vine să crezi că un dragon ne-a cumpărat nasturele? a spus Josh. Știe cine suntem! Sau, în fine, cine sunt eu. Cred că oamenii nici nu erau conștienți de faptul că există un dragon în Canal Grande. Adică, e apă sărată, știi, nu? Nu e tocmai un râu, ci un estuar sau ceva de genul. Nu cred că lumea știe ceva despre dragonii de apă sărată!

— Josh, cum să fac să iau legătura cu dragonul ăla?

Întrebarea i-a pus capac tânărului.

— Păi, nu știu. Nu cred că poți.

— Dar tu l-ai găsit.

— El m-a găsit pe mine.

— Atunci, tu ce ai face?

Josh a oftat exasperat.

— În regulă; știu o fată care cunoaște o grămadă de chestii despre dragoni. Presupun că aș întreba-o pe ea.

— OK, bun, fii atent. Uite ce o să facem. Și-a concentrat toată puterea de convingere asupra lui Josh. Ascultă-mă! A întâlnit privirea lui Josh și i-a susținut-o. Tot respectul pentru statutul tău de aici, dar eu și Julia suntem rege și regină în Fillory și trebuie să ne întoarcem. În ciuda a orice intenții și scopuri, noi ne aflăm într-o misiune. Te deleg pe tine.

Trebuie să ajungem din nou în Fillory și habar nu avem cum o s-o facem. Asta e problema.

Josh a căzut pe gânduri.

— E o problemă majoră.

— Da, iar tu ești cel care se ocupă de afaceri dubioase. Nu? Așa că rezolv-o.

Josh merita totuși să fie apreciat: poate că le spulberase ultima șansă de a se întoarce în ținutul secret și magic unde Quentin era rege, dar își cumpărase un *palazzo* foarte frumos cu banii. Era un morman glorios, grotesc, de marmură din secolul al cincisprezecelea. Fațada de pe partea canalului era albă, cu propriul ei doc în față. Interiorul era încărcat de ornamente buclate din ipsos. Picturi vechi, în ulei, erau agățate de pereți ca niște licheni.

Josh se alesese accidental și cu un Canaletto, când cumpărase locul.

Era un palat în toată regula, și pesemne că fusese nevoie de muncă serioasă să-l renoveze.

Josh schimbase instalațiile sanitare și electrice și instalase o bucătărie de calibrul unui restaurant și făcuse unele lucrări sub apă, consolidând fundația pentru a împiedica structura să se scufunde. Lucrase cu atenție, astfel încât nu știai că palatul fusese modificat până când nu porneai dușul.

Iar totul îl costase douăzeci și cinci de milioane de dolari, plus alte zece milioane pentru renovare. Nu că Quentin ar fi fost un geniu în matematică sau orice altceva, dar bănuia că Josh rămăsese cu o rezervă bunicică. Fără îndoială că urma să-i ofere confortul necesar în timpul anilor senectuții.

Totul era un simplu memento al faptului că Josh era capabil și hotărât, și că merita într-adevăr respect, chiar dacă, din motive strict personale, tânărul se străduia să țină acea latură a lui ascunsă majoritatea timpului. Acum, când Quentin era atent, într-adevăr atent, ceva se schimbase la Josh. Era mai încrezător. Avea altă postură. Pierduse în greutate în Țara-lui-Nicăieri și nu se mai îngrășase la loc. Oamenii se schimbă. Timpul nu stă pe loc pentru tine, în timp ce te lungești pe perne în Fillory.

Și Quentin ar fi avut ceva de învățat de la Josh. În fața lui se afla o persoană care se distra, făcea

ce avea chef, bucurându-se de tot. Trecuse prin tot ce experimentase și Quentin: își pierduse iubita și aproape că murise. Dar Josh nu se plângea și nu filozofa tragic. El își revenise și se instalase într-un *palazzo.*

Quentin a dormit ca un mort până a doua zi, la amiază, când s-a bucurat de un mic dejun formal în sala de mese. (Josh era deosebit de mândru de cum aranjase masa. „Aici se folosesc linguri speciale pentru gem. Uimitor, nu? Lingurițe! Potrivite pentru „un rege”! a zis făcându-i cu ochiul.) Li s-a alăturat și Julia, care nu renunțase la ochelarii de soare, și au mâncat numai *marmite*, direct din borcan, fapt ce nu părea decât să reprezinte o altă dovadă a declinului umanității.

A venit, de asemenea, și Poppy, prietena lui Josh, cea despre care se presupunea că știa câte ceva despre dragoni. Fata era ca o prăjină, înaltă și slabă, cu ochi mari, albaștri, și păr blond ondulat. Poppy studiase la Brakebills, dar numai un curs postuniversitar, de cercetător. Ea învățase magia la un colegiu din Australia, unde se și născuse.

Quentin bănuia că australienii iubeau distracția și erau foarte sociabili, iar dacă asta era adevărat, atunci își dădea ușor seama de ce Poppy plecase dracului din Australia. Tânăra era isteață și sarcastică și vorbea repede și avea o grămadă de încredere în sine. Era deosebit de încrezătoare mai ales când le vorbea altor oameni despre greșelile

lor. Nu că ar fi pretins că le știa pe toate – nu era o problemă de orgoliu, dar presupunea doar că toată lumea îi împărtășea dorința ca totul să fie clar, iar fata se aștepta să faci același lucru pentru ea. Se părea că fusese vedeta academică a anului ei la Esquith, școala de magie australiană, din Tasmania, așa cum povestea Josh. Poppy nu-l contrazicea, căci, dacă nu ar fi fost adevărat, și-ar fi încălcat natura ei de luptător împotriva erorii.

Poppy era erudită, dar nu era tipul de om închis în turnul de fildeș. Îi plăcea în lumea reală.

Îi plăceau munca de teren și în special dragonii.

Quentin presupunea că interesul fetei pentru creaturile mitice era o prelungire a preocupării generale a australienilor pentru animalele periculoase. Începeai cu crocodilii de apă sărată și meduze, iar de acolo nu mai era decât un salt în lanțul trofic înainte de a ajunge la dragoni. Poppy știa atâtea lucruri cât era posibil să știe fără a fi văzut măcar unul.

Tipa mersese după urme peste tot în lume, iar acum se găsea aici din același motiv. Josh se interesase de existența unui expert în domeniu și fusese foarte bucuros când expertul lui se dovedise a fi așa de atrăgător ca Poppy. Fata se afla acolo de trei săptămâni, iar Josh era încântat de asta.

Josh a prezentat-o ca fiind prietena lui, dar având în vedere cine era Josh, și drăgălășenia de netăgăduit a lui Poppy, Quentin nu credea că ar fi

fost incorect să presupună că Josh încerca să se culce cu ea sau că se și culcase deja. Prietenul lui se schimbase în bine, dar, în fond, rămăsese același Josh.

Sincer, Poppy îl cam călca pe Quentin pe nervi, dar fata avea să le fie de folos. Josh nu-i dăduse încă informații complete despre dragonul din Canal Grande, căci încerca să-i prelungească șederea. Dar acum sosise momentul. Ei aveau nevoie de ea. Inutil să mai spunem că Poppy a fost mai mult decât entuziasmată. Ochii ei albaștri și mari s-au deschis încă și mai mult.

— Păi, bine, a zis ea, vorbind iute. Majoritatea dragonilor au pe râul lor un loc în care, dacă te scufunzi, te vor observa. Ei monitorizează acel punct, în cazul în care cineva care merită dorește să le vorbească. Dacă vor să te cunoască, te vor duce cu ei acolo unde trăiesc. Dar nu este un proces prea bine înțeles. Există multe legende urbane țesute în jurul acestei idei.

Mulți oameni zic că au vorbit cu dragonii, dar e foarte greu să verifici. Se presupune că cel din Tamisa a scris majoritatea cântecelor Pink Floyd. Sau cel puțin după ce a plecat Syd Barrett. Dar nu se poate dovedi în niciun fel. În mod obișnuit, îi poți contacta folosind primul pod în amonte, de la mare, în cazul nostru Accademia. Dar voi n-ați auzit de toate astea? Nu-mi vine să cred. Mergeți la miezul nopții, la mijlocul podului, luați un exemplar din ziarul de azi și o friptură bună.

Purtați ceva elegant și gata.

— Asta e tot?

— Tot. Și după aia sari. E vorba doar de ce se spune. Adică, Dumnezeu știe dacă ajută la ceva. Există foarte puține informații și încă mai puține de încredere.

Și apoi săreai. Și treaba era făcută.

— Dar funcționează vreodată? a întrebat Quentin.

— Sigur! Poppy a dat veselă din cap. Aha. Unii dragoni sunt mai vorbăreți decât alții.

Absolvenții de la școala de magie din Calcutta încearcă să contacteze dragonul din Gange în fiecare an și funcționează cam în jumătate din cazuri. Însă un dragon în Canal Grande e o chestie nouă. Adică, cu adevărat inedită. Începusem să cred că bați câmpii.

Poppy i-a aruncat lui Josh o privire înțepată, de parcă îl reevalua.

— Începuseși? a zis Quentin.

— Și când mergeți?

— În noaptea asta. Dar, ascultă, fă-mi o favoare. Nu spune nimănui încă.

Poppy s-a încruntat drăgălaș, ăsta părând să fie unicul mod în care se putea încrunta.

— De ce nu?

— Lasă-ne o săptămână, a răspuns Quentin. Atât îți cer. Dragonul nu pleacă nicăieri și am nevoie de o șansă reală de a vorbi cu el. Dacă se duce vestea, s-ar putea să se strângă o gloată

acolo.

Poppy a stat pe gânduri o clipă.

— Bine, a zis ea.

Ceva din felul în care-și dăduse acordul îi arăta lui Quentin că fata chiar avea de gând să-și respecte promisiunea. Îmbunătățindu-și imediat starea de spirit, Poppy și-a îndreptat atenția spre gem și spre pâinea prăjită. Deși era slabă, mânca mai mult decât Josh, arzând probabil caloriile în focul interior care o făcea mereu să pară atât de plină de entuziasm.

Asta însemna că aveau tot restul zilei la dispoziție. Viața la Palatul Josh (fostul Palazzo Barberino, care aparținuse unui clan din secolul al XVI-lea, care-l construise și după aceea îl vânduse unui magnat al internetului care nu călcase niciodată în el și care-și cheltuise milioanele pe scheme Ponzi și o călătorie pe Stația Spațială Internațională, după care i-l pasase lui Josh) nu era tocmai neplăcută. Quentin simțea că trădează ținutul Fillory doar gândind astfel, dar aproape că s-ar fi putut obișnui cu acel loc. Plăcerile oferite la palat erau multe. Puteai petrece dimineața în pat, citind sau privind luminile venețiene trecând ușor peste un covor oriental, decorat atât de fractalic, că îl vedeai aruncând scântei chiar acolo, pe podea. Și-apoi aveai toată Veneția de explorat – doar vrăjile de structură, legăturile titanice care împiedicau scufundarea orașului în lagună erau lucruri demne de ochiul

unui turist împătimit de minunile lumii magice. Urma apoi aperitivul zilnic, de după-amiază. Per total, era suficient ca Quentin să uite minute în șir uneori că fusese rege al unui tărâm magic.

Nu era însă și cazul Juliei. Fata l-a găsit pe Quentin sorbindu-și băutura la primul etaj, dedicat recepțiilor și admirând peisajul citadin de după balustrada masivă din piatră. Au privit amândoi spre traficul de pe canal, în majoritate bărci cu turiști care-și înălțau privirile spre ei, întrebându-se cine erau și dacă erau faimoși.

— Îți place aici, a observat Julia.

— E uimitor. Nu am mai fost niciodată în Italia. Habar n-aveam că e așa.

— Am trăit în Franța o perioadă, a zis ea.

— Serios? Când?

— Acum multă vreme.

— Acolo ai învățat să furi mașini?

— Nu.

Acum, că adusese vorba, Julia nu mai părea să vrea să dezvolte subiectul.

— E plăcut aici, a fost ea de acord.

— Vrei să rămâi? a întrebat Quentin. Mai vrei să ne întoarcem în Fillory?

Fata și-a așezat ochelarii de soare pe parapetul larg din marmură. Bea în continuare whisky, sec. Un mușchi i-a tresărit Juliei pe maxilar.

— Trebuie să mă întorc. Nu pot să stau aici.

Înainte, când spunea așa ceva, părea furioasă și disperată, acum parcă regreta.

— Trebuie să-mi continui drumul. Vii cu mine?

Inima lui Quentin s-a strâns auzind-o pe Julia că-i cere ceva. Orice. Fata avea nevoie de ajutorul lui. Era un sentiment nou pentru el să vadă că oamenii aveau nevoie de el și începea să-i placă.

— Bineînțeles.

Și ea îi dăduse același răspuns când îi ceruse să vină în Insula Exterioară. Julia a dat din cap, fără a-și dezlipi privirea de peisaj.

— Mulțumesc.

În acea noapte, la douăsprezece fără cinci minute, Quentin rememora această conversație și încerca să se agațe de sentimentul trăit pe când hoinărea pe Ponte dell'Accademia, cu două exemplare din *Il Gazzettino* și *Internațional Herald Tribune*, doar ca să se asigure, și o friptură cumplit de scumpă, în sânge, străduindu-se să nu arate ca o persoană care era pe cale să se arunce în Canal Grande.

După ziua toropitoare și mirositoare, aerul nopții era surprinzător de rece. Din punctul de vedere al cuiva care plănuia să se arunce în canal, apa lăptoasă și verzuie părea la fel de ispititoare ca un râu glaciar. De asemenea, părea să se întindă mult mai mult decât credeai, dacă pe uitai de pe maluri. Și mai curată, chestie despre care Quentin știa că e o impresie falsă.

Dar undeva, sub toată apa aia se afla un nasture. Și un dragon. Nimic nu părea real.

Quentin bănuia că Josh pierduse nasturele prin

faldurile canapelei și inventase povestea cu dragonul pentru ca întâmplarea să nu fie atât de rușinoasă.

— O să fie oribil, omule, a zis Josh. N-o să fii un cățeluș fericit acolo.

— Nu zău?

Quentin spera ca Josh să se ofere să facă asta în locul lui sau măcar să-l însoțească, dar n-avea el norocul ăsta.

— O să te obișnuiești, a spus Poppy, cuprinzându-se cu brațele.

— Tu de ce te afli aici? a întrebat Quentin.

— Interes științific. Plus că vreau să văd dacă chiar te vei scufunda.

Era un obicei al lui Poppy să nu mintă niciodată atunci când alții ar fi făcut-o. Era fie o chestiune lipsită de tact, fie admirabilă, în funcție de cum o priveai. Quentin a inspirat adânc de câteva ori și s-a aplecat peste balustrada alunecoasă din lemn care mai păstra o parte din căldura acum dusă a soarelui. *Amintește-ți ce e în joc. Julia nu ar ezita.* S-ar arunca peste balustradă ca un atlet olimpic. La cererea lui, nimeni nu-i spusese Juliei că aveau să facă încercarea în acea noapte, ci așteptaseră ca fata să se ducă la culcare. Altfel ar fi insistat să-l însoțească.

— Nu mănâncă oameni decât foarte rar, a zis Poppy. Adică, cam de vreo două ori într-un secol. Din câte știm.

Quentin nu a răspuns.

— Cât de adâncă crezi că e apa? a întrebat Josh.

Tipul își scosese o țigară. Dintre ei trei, Josh părea cel mai agitat.

— Poate patru metri, a zis Quentin. Am citit pe internet.

— Iisuse. Păi, orice ai face, să nu te scufunzi.

— Dacă îmi rup gâtul și rămân paralizat să mă lași să mă înec.

— Două minute, a anunțat Poppy.

Un *vaporetto* gol a agitat apa sub ei, întors de la datorie, cu luminile stinse în afară de cea din cabina confortabilă a pilotului. Apa pesemne că era formată nouăzeci la sută din *E. Coli* și restul din carburant diesel. Canalul nu era făcut să înoți în el. Cineva sculptase un dragon stilizat sau doar un S mai aparte în lemnul din coama podului.

— O să-ți dai hainele jos? a întrebat Josh.

— Nici nu știi cât am așteptat să mă întrebi.

— Serios, te dezbraci?

— Nu.

Poppy vorbise în același timp cu el.

— Serios, a adăugat fata.

Micul grup a tăcut. Undeva în depărtare s-a auzit sunetul unei sticle sparte. Bere contra zid.

Quentin se întreba dacă chiar avea de gând să sară. Poate că îi putea trimite doar un bilet.

Un mesaj în sticlă. Sună-mă.

— Hei, îți amintești când te-a sunat piticul ăla pe mobil? a zis el. I-ai reținut numărul? Poate că…

— Era blocat.

— E timpul! a anunțat Poppy.

— La dracu'!

Nu te gândi. Quentin s-a dat înapoi până la mijlocul podului, a strâns ziarele și punga cu friptură în pumn, a alergat spre balustradă și a sărit peste ea, dintr-o parte. S-a mirat și el de cât de sprinten era. Probabil era efectul adrenalinei. Chiar și așa, aproape că a agățat în cădere o bârnă de sprijin care ieșea în afară.

Un instinct primar l-a făcut să dea din brațe și să arunce friptura și ziarele pe când încă se îndrepta spre apă. Obiectele au zburat departe de el și au dispărut în noapte. Gata. La stânga a văzut ceva ce pica odată cu el. Cineva – era Poppy. Fata sărise și ea.

Quentin a lovit apa cu putere, mai mult sau mai puțin cu picioarele înainte, și s-a dus la fund. Singurul lui gând, pe când se scufunda, era să comprime sau să scoată aer prin toate orificiile ca să încerce să evite să inspire apă sau alte fluide. Apa din canal era înghețată și foarte sărată. Pentru o clipă, Quentin se simțise ușurat – nu era chiar atât de rece –, dar după aceea, hainele lui s-au îmbibat complet de apă și s-au transformat în niște bucăți înghețate de plumb, iar frigul a început să-l apese din toate părțile. Tânărul s-a speriat și a început să se agite – hainele-i erau prea grele. Aveau să-l tragă la fund! apoi capul i-a ieșit la suprafață.

Pierduse un pantof. Poppy a ieșit odată cu el, la

câțiva metri distanță, scuipând și inspirând; chipul ei rotund lucea palid în lumina galben-sodiu a străzii. Quentin ar fi trebuit să fie furios pe ea, dar veselia nebunească de a se ști înotând în Canal Grande, la miezul nopții, l-a făcut să izbucnească într-un râs nestăpânit.

— Ce mama dracului faci? a întrebat-o el șoptit.

În lipsă de altceva, șocul frigului măcar îl făcuse să nu mai fie supărat pe ea. N-avea decât să-i aprecieze curajul fizic de care nu ar fi crezut-o în stare. Se aflau împreună în rahat.

— Avem șanse duble, nu, dacă suntem doi?

Fata avea și ea un rânjet dement pe chip. Poppy trăia pentru așa ceva.

— M-am înșelat, ar fi trebuit să ne dezbrăcăm.

Quentin a călcat apa. N-a durat decât treizeci de secunde până s-a simțit extenuat și tremurând incontrolabil. Curentul îi împingea sub pod – nu curentul, ci fluxul, și-a amintit el, căci canalul nu era cu adevărat un râu. Iisuse, era posibil să existe și rechini în blestemăția aia. Cineva a țipat la ei în italiană, de pe mal. Quentin spera să nu fi fost un polițist.

Quentin a făcut pipi în pantaloni și s-a mai încălzit pentru vreo zece secunde, apoi parcă îi era și mai frig. A încercat să nu se gândească la toți poluanții industriali care trebuie să se fi scurs spre el, din amonte. De acolo, de jos, canalul părea enorm, iar malurile, la kilometri distanță. Cum ajunsese acolo, atât de departe de locul din care

pornise? Cum se poate să fi rătăcit așa de tare calea? Simțea că n-avea să-și mai regăsească nicicând locul căruia aparținea, pe tronul lui confortabil. Un val mic a apărut de nicăieri și l-a plesnit peste față.

Quentin era pregătit să-și încheie aventura. Măcar încercase.

— Cât trebuie să așteptăm? a întrebat-o el pe Poppy.

Chiar în acel moment, o strânsoare de fier i-a cuprins glezna și l-a tras sub apă. Quentin ar fi putut muri în acel moment. Surpriza l-a făcut să expire tot aerul dintr-o singură răsuflare și s-a scufundat cu plămânii goliți. Dar se pare că o vrajă fusese făcută pentru a-l ține în viață. Era, evident, o vrajă făcută de dragon, de-a lungul anilor, pentru a asigura confortul vizitatorilor lui umani. Vraja era inteligentă și prietenoasă, de parcă ar fi fost rafinată secole de-a rândul și făcută de un maestru al trecutului, cu aripi și coadă. Quentin nu avea să moară, sau în orice caz nu accidental.

De fapt, îi era cald pentru prima dată în lungile minute care parcă fuseseră ore și acum vedea limpede, deși prin întuneric, lucru de care n-ar fi trebuit să fie capabil. Respira apa.

Nu era ca atunci când respiri aer – lichidul era mai greu, te opinteai mai mult să împingi și să scoți substanța din piept – dar se descurca de minune. Oxigenul continua să-i ajungă la creier. Tânărul a inspirat și a expirat, mulțumit, în porții

generoase. Se simțea relaxat.

Cineva avea grijă de el. Zbura la clasa întâi.

Quentin avusese mereu rezerve față de dragoni, sau cel puțin față de cei reali, care chiar existau. Crescuse cu tradiția ființelor zburătoare, vânătoare de aur și scuipătoare de foc.

Dragonii din Beowulf, ai lui Tolkien, cei din jocul Dungeons Dragons. Vestea că dragoni adevărați trăiau în râuri și că nu cutreierau satele incendiind arborii îl dezamăgise.

Dragonii de râu păreau niște creaturi reci și slabe și mult mai asemănătoare salamandrelor decât sperase el.

Astfel că tânărul era fericit că dragonul ce-i țintuise glezna cu membrul lui drept, scurt, dar puternic și-l târa în jos, așezându-l blând pe fundul apei, ca pe un cățeluș căruia îi zici „șezi”, arăta de-a dreptul și aproape complet draconic. Ființa părea sinistră și calculată și l-ar fi putut mânca fără ca el să bage măcar de seamă, dar înfățișarea lui era conformă canonului. Capul lui masiv, saurian, era de mărimea unei mașini medii. Ochii îi luceau argintii, priviți dintr-un anumit unghi. Solzii aveau o culoare delicată, verzuie și lichidă.

După ce dragonul din Canal Grande l-a pus pe Quentin jos, pe nisipul fin, s-a ghemuit ca o pisică, punându-și capul pe vârful cozii. Corpul lui imens se profila ca un delușor în lumina slabă de dincolo de el.

Quentin a strănutat. Sinusurile lui fuseseră inundate de apa murdară când dragonul îl trăsese la fund, dar lichidul din jurul lui era acum curat. Era închis cu dragonul într-un dom tăcut, verde-întunecat, de apă. Fundul canalului, care ar fi trebuit să fie o adunătură de gunoaie, bucăți de metal și alte resturi, era drept. Dragonul își păstra parcela de nisip foarte bine îngrijită.

Quentin stătea cu picioarele încrucișate. Nu erau decât ei doi; aparent, dragonul nu o luase și pe Poppy. Tânărul se chinuia să nu plutească, dar în final a găsit un obiect rotund și greu lângă el – un proiectil vechi, de tun poate –, pe care și l-a așezat în poală, pentru a rămâne locului. A trecut un moment, dar dragonul nu a scos niciun cuvânt. *Bine. Să înceapă jocul.*

— Bună, a zis Quentin.

Vocea lui suna, în mare parte, normal, doar că mai îndepărtată, ca și cum ar fi tras cu urechea la el însuși, dintr-o cameră alăturată.

— Mulțumesc că m-ai primit.

Chipul uriaș nu s-a clintit și arăta la fel de criptic ca un craniu, deși ochii au scânteiat iar.

— Probabil știi de ce am venit. Vreau să vorbesc cu tine despre nasturele pe care l-ai cumpărat de la prietenul meu, Josh.

Quentin se simțea ca un puști care-i cere bătăușului școlii să-i dea banii de prânz înapoi. Și-a îndreptat postura.

— Chestia e că nu era tocmai de vânzare. Îmi

aparținea și mie și altor câtorva oameni, iar acum avem nevoie de el. Trebuie să mă întorc acasă, împreună cu prietena mea, Julia.

— **Știu**.

Vocea dragonului suna ca un instrument uriaș cu coarde, cu două niveluri sub tonalitatea unui contrabas. Poate un bas octuplu, care reda doar sunete cu cinci tonuri mai joase.

Quentin simțea vibrațiile în coaste și în testicule.

— O să ne ajuți? Ne vei înapoia sau ne vei vinde nasturele?

Restul canalului era un zid solid de întuneric ce-i înconjura. S-a auzit un murmur îndepărtat, iar Quentin a riscat să privească în sus: o barjă târzie tuna deasupra lor. Parcă apa se făcea mai rece, sau poate că se calma el. Tânărul s-a tras mai aproape de dragonul care radia căldură. Dacă avea să-l mănânce, atunci n-avea decât, dar măcar avea să moară la o temperatură plăcută.

— **Nu**, a venit răspunsul.

Ochii dragonului s-au închis și s-au deschis.

Poarta către Fillory se închidea. Quentin trebuia să o oprească cu forța. Lumea aceea, lumea vieții lui reale, viața pe care trebuia să o trăiască îi scăpa printre degete, sau poate că el se îndepărtase de ea. Funiile de ancoraj fuseseră tăiate, iar fluxul ducea barca departe de mal. N-ar fi trebuit să meargă în Insula de Apoi. N-ar fi trebuit să plece din Castelul Whitespire.

— Ai putea să ni-l împrumuți?

Quentin s-a străduit să nu pară disperat.

— Doar pentru o călătorie. Dacă e ceva ce îți dorești de la mine, îți ofer orice cu plăcere. Sunt rege; cel puțin în Fillory. Am o grămadă de resurse acolo.

— **Nu te-am adus aici să ascult cum te lauzi**.

— Eu nu...

— **Trăiesc în acest canal de zece secole. Tot ce intră aici e al meu. Am săbii și coroane. Am papi și sfinți, regi și regine. Am mirese dispărute în ziua nunții și copii pieriți de Crăciun. Am Lancea Sfântă și funia cu care s-a spânzurat Iuda. Am toate lucrurile pierdute.**

Destul de corect. Quentin se întreba dacă Byron o fi coborât vreodată acolo. Dacă poetul întâlnise dragonul, atunci probabil că găsise ceva inteligent de spus.

— OK. Bine. Dar nu înțeleg, de ce m-ai adus aici dacă nu vrei să-mi vinzi nasturele?

Pupilele dragonului s-au dilatat până când au ajuns de aproape treizeci de centimetri în diametru; animalul părea că se trezește și că abia atunci îl observă cu adevărat pe Quentin.

Creatura și-a ridicat capul de pe coadă. Se aflau suficient de aproape unul de celălalt, astfel încât dragonul a trebuit să se uite puțin chiorâș pentru a se concentra la figura lui Quentin.

Acum, că vederea i se obișnuise cu întunericul, băiatul observa solzii mari de pe spatele dragonului. Păreau la fel de groși ca niște

enciclopedii, iar în unii dintre ei fuseseră sculptate mici sigilii și pictograme pe care nu le recunoștea.

— **Omule, tu nu vei mai vorbi, decât dacă vrei să-mi mulțumești,** a zis dragonul. **Vrei să fii erou, dar nu știi ce este un erou. Crezi că asta înseamnă să fii un învingător. Dar eroul trebuie să fie pregătit și pentru a pierde, Quentin. Tu ești? Ești gata să pierzi totul?**

— Am pierdut deja tot ce am avut, a răspuns tânărul.

— **O, nu! mai ai atât de multe lucruri ce-ți vor fi răpite.**

Dragonul era mult mai aspru decât își imaginase Quentin. Și dezamăgitor de criptic.

Cumva, ca un gând ascuns, tânărul își închipuise că dragonul ar fi vrut să-i fie prieten și să zboare prin lume, dezlegând mistere împreună. Șansele ca un asemenea lucru să se întâmple scădeau acum drastic. Quentin a așteptat. Poate că dragonul avea să-i dea ceva care să le fie de ajutor.

— **Vechii zei se întorc să recupereze ce e al lor de drept. Eu îmi voi juca rolul. Ar fi mai bine să te pregătești pentru a-l juca și tu pe al tău.**

— Pare o idee bună, dar cum mai exact…

— **Nu vorbi. Nasturele nu îți este de niciun folos. Țara-lui-Nicăieri e zăvorâtă. Dar prima poartă e încă deschisă. Așa a fost întotdeauna.**

Lui Quentin amorțiseră genunchii din pricina poziției în care stătuse. Voia să scuipe apa sărată

din gură, dar în jur nu era decât și mai multă saramură. Dragonul și-a scos coada de sub bărbie, ridicând un norișor de mâl.

— **Acum îmi poți mulțumi.**

Stai, cum așa? Quentin a deschis gura să vorbească – fie ca să-i mulțumească dragonului din Canal Grande, ca un băiat bun ce se afla, să-l întrebe ce voise să spună sau să-l înjure că vorbea în ghicitori; n-avea de unde să mai știe, căci s-a înecat imediat. Nu mai putea respira. Vraja luase sfârșit, iar acum el înghițea apa mizerabilă și rece a canalului. Se îneca.

Și-a lăsat pantoful care-i mai rămăsese blocat în mâl și a dat din picioare, ca un nebun, spre suprafață.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

O, întoarcerea fiului risipitor! Extazul cu care Julia a fost primită înapoi în brațele domestice! Chipurile încețoșate și radioase ale părinților ei, lumina a două faruri ce străpungeau ploaia, în timp ce fata li s-a înfățișat sub forma unui păgân reformat. Îi dezamăgise de atâtea ori, în atât de multe feluri, că abia mai îndrăzneau să spere la ceva bun. Trecuseră prin atât de multe etape ale durerii, încât le pierduseră șirul.

Dar iat-o întoarsă din Chesterton, cu sufletul strivit, pregătită să facă iar parte din familie, iar ei o primiseră înapoi. Chiar o primiseră; cu o bunătate de care Julia nu se credea capabilă,

părinții ei au îmbrățișat-o în sânul familiei, deși nu ar fi meritat-o. Epava vechii și bunei corăbii care fusese Julia, plecată din Brooklyn și cărând prețioasa încărcătură a dragostei ei, era gata să fie scoasă din Reciful Vieții, salvată și pusă din nou pe apă. Familia o primise fără cel mai mic reproș.

Acum era rândul Juliei să jelească, iar părinții ei o lăsaseră s-o facă, ceea ce reprezenta, în sine, un alt dar. Fata își plângea viața pierdută și moartea magicianului care nu avea să vadă niciodată lumina zilei. A îngropat măreața vrăjitoare cu toate onorurile. Iar odată cu durerea, a venit, neinvitată, vara ei glorioasă și fantomatică – ușurarea. Julia se străduise prea tare, pentru prea mult timp să devină ceva ce lumea nu îi permitea să fie. Acum se putea opri, în sfârșit. Lumea câștigase. Fata s-a lăsat, recunoscătoare, în brațele familiei.

Până la urmă, ce era așa de grozav la magie, în comparație cu dragostea? Serios, oare ce?

O, uverturile timorate ale surorii ei, umanista! De acum era și ea în ultimul an de liceu. Pe când fata se străduia să-și formuleze aplicațiile pentru colegiu, Julia a început să lucreze la ale ei. Fetele au muncit împreună, cot la cot, la masa din bucătărie, făcând schimb de ponturi, sora cea mică îndrumând-o pe Julia în scrierea eseului, în timp ce primea, cu forța, sfaturi în legătură cu algebra de bază. Cele două formau din nou o echipă. Julia uitase ce însemna să faci parte dintr-o familie. Uitase cât de bine era și câtă nevoie

avusese să se afle acolo.

Dintre cele șapte răspunsuri de acceptare primite de Julia, doar cel de la Stanford mai era valabil, dar era suficient. Desigur, în CV-ul ei exista o pauză enormă, dar cu puțin efort putea considera cercetarea ei magică un fel de studiu individual, etnografic.

Așa că o aștepta însorita Californie. Exact ce avea nevoie. Distracție la soare, ceva culoare în obraji. Își petrecuse un an întreg economisind și avea să se înmatriculeze la toamnă.

Totul era aranjat.

Pentru că Julia renunțase. Își făcea bagajele. Se spălase pe mâini de atracțiile tărâmului invizibil care o repudiase, pe de-a-ntregul, pe ea. Fata avea să urmeze calea înscrisă în cartea sfântă a comuniștilor utopici și pedofili, despre care scrisese pentru cursul domnului Karras: când comunitatea ta sacră colapsează, e timpul să renunți la ea și să te apuci de vândut argintărie.

Julia urma calea lui Jack Donne. Oare la finalul unui poem, nu alergase el la Capră (adică spre constelația Capricornului, așa cum o informa o notă elegantă de subsol) să găsească Noua Dragoste? Ori poate era vorba de pofta carnală? Sau poate că pentru el fusese prea târziu, iar cel care se întorcea acum era un altul. Poemul era al dracului de ermetic. Oricum, avea un final… oarecum fericit.

Fără îndoială că Julia avea încă zile proaste,

când dulăul negru al depresiei îi dădea de urmă și-și lăsa greutatea strivitoare pe pieptul ei, pufăindu-i răsuflarea lui puturoasă de câine direct în față. În acele zile, fata se învoia de la serviciu, de la magazinul de IT unde deznoda circuite încâlcite pentru salariul minim. În acele zile ea trăgea draperiile și rămânea în beznă timp de douăsprezece, douăzeci și patru sau șaptezeci și două de ore, sau oricât dura până ce câinele cel negru se întorcea acasă, la stăpânul lui cel întunecat.

Julia știa de acum că nu se mai putea întoarce. Regatul magic era inaccesibil, dar uneori nu reușea să vadă o cale nici înainte.

În final, fata își revenea mereu cu ajutorul unui psiholog nou, o femeie de data asta, cochetă și cu ochii conturați ca ai unei pisici, ajutată de cele treizeci de miligrame zilnice, la fel de cochete, de Lexapro și de grupul online pentru depresivi.

De fapt, grupul de pe internet era grozav și special. Fusese format de o femeie care lucrase la Apple, la Microsoft și după aceea pentru Google. Reprezentase un fel de curcubeu strălucitor pe cerul fiecărei companii timp de vreo cinci ani, acumulând tranșe de acțiuni, până când neurotoxinele ei o luaseră razna, iar o criză de depresie clinică o doborâse din înaltul văzduhului. Până când Google a renunțat la serviciile ei, femeia împlinise patruzeci și patru de ani și avea o grămadă de bani în cont. Așa că s-a pensionat

înainte de termen și a pus bazele grupului Free Trader Beowulf.

Free Trader Beowulf – trebuia să ai măcar patruzeci de ani și să fii un împătimit al jocurilor *RPG pen-and-paper*[7] ca să înțelegi aluzia, dar era o chestie foarte inteligentă. Căutați-l pe Google. FTB era un grup de întrajutorare online pentru depresivi. Dar nu întâlneai acolo bolnavi obișnuiți. O, nu!

Pentru a ajunge la ușa lor trebuia mai întâi să arăți prescripția. Își doreau să vadă dovezi solide. Tocilarii ăia nu-și doreau să te audă văicărindu-te și nici nu doreau să-ți citească poeziile – scuze, Jack – sau să-ți admire picturile tale morbide în acuarelă. Tipii ăia nu se ocupau cu finețuri. Dacă erai depresiv, atunci ei își doreau să vadă ceea ce ținea de partea tehnică a bolii: un diagnostic de la un psihiatru adevărat și ceva reacții chimice ale neuronilor. Iar dacă practica penetrarea dublă cu neurochimicale, ca Julia, atunci era și mai bine.

Dacă îndeplineai toate condițiile, grupul îți trimitea o invitație video. Filmul era inutil, în sine: multă vorbărie și câteva platitudini spuse de un actor hippiot. Dar pentru aceia care voiau să cerceteze în el exista un indiciu ascuns: un unic cadru care părea să fie doar bruiaj, dar care se dovedea a fi un grupaj de date neprelucrate. Pixelii

[7] Joc în care jucătorii își asumă diverse roluri și definesc acțiunile personajele descriindu-le verbal (n. tr.).

albi și negri țineau loc de unu și zero, iar când erau puși cap la cap formau un document audio. În înregistrare, cineva dicta numărul de telefon al unui modem vechi, care atunci când îl apelai te redirecționa spre o serie destul de generoasă de probleme de matematică. Dacă reușeai să le rezolvi în șase ore sau mai puțin, obțineai un șir de numere Ulam. Ulam era parola site-ului Web aflat la adresa IP pe care ți-o dădeau dacă rezolvai testul. Acolo găseai un joc Flash ce nu avea niciun fel de sens dacă nu îl abordai din punctul de vedere al celor patru dimensiuni spațiale, caz în care te alegeai cu niște coordonate GPS din Dakota de Sud, unde se dovedea că exista un site de coordonate geografice de unde puteai recupera un puzzle din lemn, incredibil de complicat, tridimensional, în interiorul căruia etc. Etc.

Părea un soi de joacă pur americană. O pensionară fără copii, depresivă, de patruzeci și patru de ani, cu IQ de geniu și o sumă cu opt zerouri în bancă avea tot timpul din lume la dispoziția ei. Întreaga aventură era iritantă, dar nimeni nu o împingea pe Julia de la spate, iar, din întâmplare, timpul era, de asemenea, și la dispoziția ei. Juliei i-a luat trei săptămâni ca să dea gata cursa cu obstacole intelectuale – ar fi vrut să-l vadă pe Quentin încercând –, dar la final, prin puterea multor monede investite într-o mașinărie de pescuit comori aflată într-un centru cu jocuri video uitat, din Jersey Shore, fata n-a obținut

decât o bilă de plastic.

Bila conținea un card de memorie. Cardul conținea invitația reală. Trucurile se terminaseră.

Fata fusese acceptată în grup.

Free Trader Beowulf avea paisprezece membri, Julia devenind al cincisprezecelea. Site-ul nu conținea decât o platformă de mesagerie, dar atmosfera era mult mai intimă decât cele două ore pe care Julia le petrecuse la Brakebills cu patru ani în urmă. Cei din FTB o înțelegeau. Julia nu mai trebuia să-și explice deciziile. Ei îi înțelegeau glumele sadice și referințele la *Gödel, Escher, Bach*, răbufnirile ei bruște de furie și tăcerile lungi. Toată viața, Julia se simțise ca un membru pierdut al vreunui trib amazonian, vorbindu-și dialectul dispărut, dar aici, în sfârșit, își regăsise grupul etnic. Membrii lui erau niște persoane închistate și depresive, dar ei i se păreau cu atât mai umani. Sau poate că nu umani, dar făcuți din același material ca și Julia.

Referirile la viața reală erau tacit descurajate în FTB. Nu se foloseau nume reale. În majoritatea cazurilor, Julia nu avea decât o vagă bănuială despre unde locuiau ceilalți membri sau cu ce se ocupau, dacă erau căsătoriți sau, în câteva cazuri, dacă erau bărbați sau femei. Din câte știa Julia, ceilalți nu se întâlniseră niciodată. FTB nu era un spațiu pentru a realiza asemenea legături. A face publică identitatea unuia dintre membri era o ofensă ce se pedepsea cu eliminarea din grup,

dacă era să se fi întâmplat vreodată. Bine ați venit pe Facelessbook: o rețea antisocială.

Acea primăvară a fost cea mai fericită pentru Julia, după ce vechea ei viață se încheiase.

Pălăvrăgea cu ceilalți depresivi din FTB toată ziua. Ei o înconjurau ca un grup invizibil, tachinând-o și dându-i sfaturi în legătură cu proiectele ei. Fata scria când lua micul dejun, când mergea pe stradă. Ultimul lucru pe care-l vedea înainte de a adormi era aplicația Free Trader de pe smartphone-ul ei, așezat pe pernă, chiar lângă cap, și primul lucru la care se uita când făcea ochi dimineața.

Julia se deschisese în fața acelor oameni mai mult decât cu oricine altcineva: fără ironie, fără proteste, fără regrete. Își pusese inima frântă în mâinile membrilor de pe Free Trader, iar ei o primiseră, o curățaseră și o reparaseră, apoi i-o dăruiseră înapoi ca nouă, plină de viață.

Julia nu le povestise însă nimic despre Brakebills – ar fi fost exagerat chiar și pentru FTB –, dar a descoperit, ușurată, că nici nu avea de ce să menționeze întâmplarea. Orice ar fi fost în neregulă cu ea, detaliile nu contau. Pentru ceilalți era suficient să știe că din viața ei lipsea un element important, și înțelegeau perfect situația, căci se aflau fix în același punct.

Nu conta despre ce element era vorba. Julia n-ar fi fost deloc surprinsă să afle că printre membrii FTB se aflau și alți candidați la Brakebills. Dar fata

nu a întrebat niciodată.

Îi erau dragi colegii ei de suferință, dar, inevitabil, formase legături mai strânse cu unii dintre ei: o mică clică, un cerc în interiorul altui cerc, format din ea și alți trei. Failstaff, un personaj ce scria arareori și ale cărui referințe culturale îl plasau undeva ca vârstă cu trei sau patru decade înaintea Juliei; Pouncy Silverkitten, al cărui sarcasm acid era extrem chiar și pentru FTB, dar care în mare parte își alegea țintele cu indulgență; și Asmodeus, care înțelegea sentimentele Juliei cu o desăvârșire aproape empatică și a cărui cunoaștere a fizicii teoretice era atât de profundă, că părea să posteze de pe altă planetă.

Numele online al Juliei era ViciousCirce. Ceilalți formaseră un trio înainte de intrarea ei în grup, dar o acceptaseră ca pe una de-a lor și o primiseră ca pe un al patrulea interlocutor în discuțiile lor fără sfârșit.

Pe FTB era permis să abordezi un subiect de discuție privat, dacă toți cei implicați erau de acord, iar uneori, Julia, Asmo, Pouncy și Failstaff se retrăgeau împreună în lumea lor complet abstractă. În grupurile acelea private, membrii ofereau informații ceva mai concrete despre viețile lor personale, deși încă era considerat destul de stângaci să dai informații specifice, geografice. Devenise parte din joc să-și păstreze identitățile ascunse, iar o altă parte era să construiască biografii fictionale elaborate și descrieri pentru

ceilalți. Julia a alcătuit profilul FBI al unui criminal în serie, cu tot cu schițe, pentru fiecare dintre cei trei.

Un alt joc inventat se numea Serii. Era simplu: cineva trebuia să spună trei cuvinte, numere, nume, molecule, forme sau orice altceva reprezentând primele trei elemente din serie. Apoi trebuia să-ți dai seama care era următorul termen și principiul aflat la baza întregului șir.

Ideea era să faci seria cât mai dificilă, dar încă rezolvabilă teoretic, în timp ce te asigurai că exista o singură soluție posibilă, mai exact că un singur principiu putea fi extrapolat din cele trei exemple inițiale. Odată ce soluția era găsită, premiul al doilea era acordat persoanei care putea itera seria de zece ori.

FTB acaparase viața Juliei și o primise în cadrul lui. Uneori, chiar și când fata era online, se simțea ca și cum grupul își desfășura singur activitatea în mintea ei – creierul ei își petrecuse așa de mult timp cu acele personalități invizibile că își creaseră mici clone în mintea ei, ca un soi de versiuni piratate ale lui Asmo, Pouncy și Failstaff și ale tuturor celorlalți, care acum operau sistemul hard al Juliei. Fata nu înnebunise – nu! —, ci era doar un joc pe care-l juca acum cu ea însăși. Era puțin bizar, dar, hei, tot ce te ajuta era acceptabil, nu? În rest, totul mergea ca pe roate. Se îngrășase, nu se mai zgâria și nici nu-și mai mușca așa de des cuticulele. Nu mai făcuse vraja curcubeu de o

grămadă de vreme. Știa că e obsedată, dar descoperea că era tocmai genul de persoană care avea nevoie de o obsesie, iar, din punctul ăsta de vedere, ar fi putut sfârși și mai rău. Numai Dumnezeu știa prin ce trecuse.

Julia și-a zis că era mai bine să lase boala să-și urmeze cursul. Febra avea să scadă, iar pacientul urma să se trezească nădușit, dar cu mintea limpede, iar visele halucinante aveau să dispară.

Plănuia să plece la Stanford în toamnă, să înceapă o nouă viață, să formeze prietenii reale, vizibile și analoage, să șteargă totul cu buretele, dar mai întâi avea să-și dea frâu liber puțin. Și așa se face că Julia s-a regăsit în după-amiaza unui weekend din martie, umblând prin Prospect Heights, spre Bed-Stuy. Se plimba foarte mult în ultima vreme pentru că avea nevoie să facă mișcare, iar lumina soarelui îi îmbunătățea starea de spirit. De asemenea, în aventurile ei putea să-i ia și pe membrii grupului, și nu doar sub forma micilor imagini proiectate în mintea ei, ci ca prezențe reale pe telefonul ei, pentru care Failstaff crease o aplicație inteligentă. (Nu era compatibilă cu iPhonul, cu doar cu sistemul Android. Membrii grupului erau niște snobi în privința resurselor gratuite.) Julia străbătea distanțele la adăpostul armurii invizibile a tovărășiei lor virtuale.

Fata tasta în timp ce mergea; își dezvoltase o abilitate nouă, folosindu-se de vederea periferică pentru a ocoli hidranții, bombele cu rahat de câine

și pe ceilalți trecători. Cheia succesului ei era, din câte se părea, o ignorare totală a felului în care arăta. În acea zi, Julia asculta cu jumătate de ureche, prin intermediul funcției de transpunere în voce a textului a micii aplicații, replicile lui Pouncy și ale lui Asmodeus despre validitatea teoriei spiralei conștiinței, a lui Hofstadter, așa cum putea ea fi extrasă din numerele lui Gödel sau ceva de acest gen.

Cealaltă jumătate a conștiinței Juliei, Hofstadterian sau nu, era atentă la ușile caselor pe lângă care trecea. Era interesată în mod deosebit de felul în care – majoritatea – erau împărțite în pătrate și în dreptunghiuri de diverse mărimi. Nu reprezenta, aparent, o activitate foarte interesantă; de fapt, Julia ar fi avut mari dificultăți să explice de ce analiza acele forme. Se întâmpla doar ca ușile să-i fi amintit de un joc de Serii pe care-l încheiaseră zilele trecute.

Pouncy venise cu ideea unui puzzle geometric, executat cu mare efort în codul ASCII, constând în modele mici din pătrate pe o grilă restrânsă. Se dovedise că – Failstaff descoperise principiul – modelele puteau reprezenta stări succesive ale unui automat celular extrem de simplu; așa de simplu că putuseră să schițeze regulile de îndată ce înțeleseră ideea generală. Sau cel puțin Failstaff reușise.

Chestia amuzantă era că Julia încerca să identifice, în timp ce se plimba, secvența din serie,

în diverse configurații ale ușilor pe lângă care trecea. Părea că dacă ar fi continuat să caute suficient de mult, ar fi putut să găsească următorul termen.

Nu era decât un exercițiu mental prostesc. Uneori modelul era în lemn, alteori în sticlă sau în vreo poartă din fier forjat. Odată îl regăsise în bolțarii unei ferestre zidite; asta însemna să trișezi, dar Julia se mira de cât de des se întâmpla să regăsească modelul. Fata a început să creeze un set de reguli pentru ea însăși – avea să se oprească din mers dacă de-a lungul unei clădiri nu găsea următorul termen din serie, apoi trebuia să se afle de-a lungul unei străzi și de aceeași parte a străzii și așa mai departe –, dar modelul potrivit se arăta mereu la timp. Julia nu era sigură dacă făcuse o descoperire importantă sau nu, dar simțea o nevoie stringentă de a afla cât de departe putea merge. Își imagina sarcasmul acid al lui Pouncy dacă le-ar fi spus ce făcea. Veninul avea să fie de-a dreptul coroziv, sarcasm cu pH 0.

Cu toate astea, totul mergea de minune. Singura diferență dintre experimentul ei și automatul celular al lui Pouncy era că sistemul ei funcționa de-a-ndoaselea – regulile erau aplicate pe invers, așa că se întorcea la starea lui inițială. Acesta era celălalt motiv pentru care continua să meargă: seria era finită. Avea să se sfârșească în curând, orice s-ar fi întâmplat. La un moment dat s-a rătăcit pe o stradă, dar și-a dat seama că

modificase în mod repetat transformarea, și de îndată ce a revenit la parametrii inițiali, a găsit iar o ușă din lemn, cu panouri, dintre care trei erau vopsite cu o culoare mai deschisă, pentru a înfățișa configurația potrivită. O himeră parcă o conducea înainte, din ce în ce mai departe pe tărâmul periculos al cartierului Bed-Stuy, din ce în ce mai adânc într-o stare ca de visare, hipnotică.

O părticică vigilentă din mintea Juliei nu era chiar foarte surprinsă de cât de departe ajunsese în Bed-Stuy. Casele alipite făceau loc loturilor goale de pământ, garajelor care dezmembrau mașini furate și caselor cu apartamente pe jumătate finalizate, pe care criza le împiedicase să mai fie vreodată ridicate. Mai rămăsese aproximativ o oră până la lăsarea întunericului, iar Julia nu se mai putea minți că acele clădiri cu ferestre ferecate erau astfel din cauză că înăuntru se făceau renovări ambițioase, ci pentru că erau locuri în care se vindea și se prepara cocaina. Dar n-avea să mai dureze mult până găsea ușa care corespundea configurației inițiale a lui Pouncy. Atunci seria avea să ia sfârșit – adică să se întoarcă la origine –, iar Julia se putea îndrepta spre Park Slope.

Și sigur, imediat ce a trecut de bulevardul Throop (pronunțat „troop”), a găsit și modelul căutat. Nu era o casă drăguță, dar nici una a traficanților. Era o clădire cu două etaje, din

șindrilă verzuie, cu o antenă veche pe acoperiș și o adunătură amestecată de tomberoane din aluminiu pe cimentul crăpat din față. Ușa din sticlă, formată din opt ochiuri. Unul dintre pătrate, în colțul din stânga-sus, fusese spart și acoperit cu plastic, completând, astfel, seria.

Asta era tot. Jocul se terminase. Văzând ultimul model al tiparului inițial, Julia a fost eliberată de sub vrajă. Logica visului se risipise tot repetându-se. Julia a privit în jur ca un somnambul abia trezit, întrebându-se unde ajunsese mai exact. Cineva încă bolborosea ceva în urechea ei, pe o voce generată pe computer, despre Hofstadter. Extenuarea a cuprins-o ca un val. Trebuie să fi mers kilometri întregi, iar soarele deja apunea. Fata s-a așezat pe trotuar.

Avea nevoie să fie condusă acasă. Un serviciu de taxi ar fi fost costisitor, dar riscul de a fi tâlhărită sau atacată era unul și mai mare. Și-n plus, simțea că avea să pice, literalmente, din picioare dacă mai făcea un pas. A închis aplicația FTB și și-a scos căștile, iar vocile au tăcut imediat. Liniștea. Realitatea.

În spatele ei a auzit ușa deschizându-se. Fata s-a ridicat iar și a înălțat mâna – bine, bine, pleca. Nu se aștepta ca o demonstrație în legătură cu automatele celulare, avea să treacă drept o scuză bună pentru că încălcase proprietatea locatarilor unei dărăpănături oarecare, verzuie, de pe bulevardul Throop. Dar tipul din prag nu o gonea.

Omul era un bărbat caucazian, cu trăsături de bufniță, pe la vreo treizeci de ani, îmbrăcat în pulover și blugi și purtând o pălărie plată, vintage, ce te scotea imediat din sărite.

Tipul se uita la ea, analizând-o. În spatele lui, Julia zărea și alți oameni înăuntrul casei, stând în picioare sau așezați, vorbind sau strâmbându-se și făcând diverse lucruri cu mâinile. Doar că oamenii nu țineau nimic în mâini. O lumină ciudată, de un verde acid, a lucit o secundă în pragul ușii, dintr-un punct pe care Julia nu-l putea zări, de parcă cineva ar fi sudat ceva înăuntru. O persoană a strigat ironic de bucurie. Aerul era, pur și simplu, încărcat de magie. Abia mai puteai respira, atât de dens era.

Julia s-a așezat în fund pe trotuar, ca un bebeluș, și-a pus capul între palme și a râs și a plâns în același timp. Se simțea de parcă ori urma să leșine, ori să vomite, ori să înnebunească. Încercase să se îndepărteze de dezastru, să fugă de el; încercase cu adevărat.

Își distrusese toate lucrurile și-și aruncase cartea, se lepădase de magie pentru totdeauna.

Își văzuse de drum și nu lăsase nicio adresă de contact. Dar se părea că nu fusese suficient.

Magia venise în căutarea ei. Julia nu fugise destul de departe sau de repede, nu se ascunsese suficient de bine, iar dezastrul îi dăduse de urmă, iar acum o înhăța din nou, fără a-i mai da drumul.

Nebunia avea să reînceapă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

În cele ce au urmat, când aproape că a fost turtit de un *vaporetto* în timp ce înota spre mal, s-a târât pe treptele antice de piatră (Canal Grande era echipat cu o grămadă de mijloace de siguranță pentru cei care cădeau sau se aruncau în el) și s-a întors greoi, singur, la palatul lui Josh, care o scăpase pe Poppy din mâinile carabinierilor ce apăruseră imediat după ce Quentin se aruncase în canal. Tânărul analizase singura informație utilă pe care i-o dăduse dragonul: exista încă o cale de întoarcere în Fillory. Nu aveau să recupereze nasturele, dar acum putea renunța la idee, pentru că exista o altă rezolvare. De-ar fi putut doar să-și dea seama ce voise să spună dragonul.

Quentin s-a gândit o jumătate de oră, cât s-a spălat de sare, de particulele grele de metal sau de cine știe ce alte substanțe mai rele sub dușul fierbinte și foarte puternic. Și-a spălat părul de trei ori, s-a uscat și a aruncat la gunoi hainele lui preaiubite, filloriene, regești, acum distruse, și s-a urcat în pat. Prima poartă, spusese dragonul. Prima poartă. Ce însemna asta?

Bineînțeles că erau și alte vorbe de luat în considerare. Se puteau înțelege multe lucruri din scurta conversație. Vechii zei se întorceau. Ceva în legătură cu statutul de erou. Totul era, fără îndoială, deosebit de important, ba chiar vital. Dar prima poartă: acesta era elementul asupra căruia

trebuia să acționeze. Simțea că era pista cea bună. Quentin avea de gând să pornească la atac, să urmeze indiciile și să plece de acolo, întorcându-se în locul de care aparținea, cu Julia. Urma să fie un erou, la dracu', indiferent ce spusese dragonul, și nu-i păsa dacă pierdea totul, dacă de asta depindea victoria lor.

Poppy l-a trezit a doua zi dimineață, la ora șapte. Fata se simțea ca în ziua de Crăciun. Era atât de entuziasmată și așteptase cât putuse ea de mult. Nu era nici măcar invidioasă.

Băuse deja trei cești de cappuccino, iar acum îi adusese și lui Quentin una. Australienii.

Tânărul avea impresia că Poppy mai avea un pic și începea să sară pe pat.

Împreună au analizat posibilitățile, la micul dejun.

— Prima poartă, a zis Josh. Deci e un soi de cale primordială. Precum Stonehenge.

— Stonehenge e un calendar, l-a contrazis Poppy. Nu e o poartă.

În decursul analizei generale, Poppy fusese, accidental, pusă la curent cu existența tărâmului Fillory. În mod enervant, fata asimilase informația fără a fi cât de puțin șocată, așa cum făcea cu majoritatea lucrurilor. Era interesată de Fillory din punct de vedere academic. Poppy doar asimila informații; existența unui ținut magic nu-i înflăcăra imaginația, cum i se întâmpla lui Quentin.

— Poate e ceva ca un punct fix în timp. De genul unui seif.

— Omule! a făcut Quentin. Uită de Stonehenge! Trebuie să fie ceva din Veneția; o poartă marină sau ceva asemănător.

— Veneția e un port. Orașul e, în sine, un soi de poartă. Un portal.

— Da, dar prima?

— Sau o poartă metaforică, a zis Poppy. Precum Biblia. Pe stilul cărților lui Dan Brown.

— Știi, pun pariu că are legătură cu piramidele, a intervenit Josh.

— Se referă la casa familiei Chatwin, l-a lămurit Julia.

Conversația s-a oprit.

— Ce vrei să zici? a întrebat Poppy.

— Casa mătușii lor. În Cornwall. Acolo au descoperit Fillory. Aceea a fost prima poartă de acces.

Era plăcut să o vezi, în final, pe Poppy înfrântă.

— Dar de unde știi? a întrebat ea iar.

— Știu, a răspuns Julia.

Quentin sperase ca fata să nu rostească ce avea de gând, dar ea a continuat oricum:

— Am un sentiment.

— Cum adică, un sentiment? s-a mirat Poppy.

— De ce-ți pasă? a întrebat Julia.

— Pentru că sunt curioasă.

Quentin a intervenit. Julia părea să o displacă instinctiv pe Poppy.

— Are logică. Cum au intrat prima dată oamenii în Fillory? Prin casa familiei Chatwin.

Ceasul din holul din spate.

— Nu știu, a zis Josh.

Tânărul și-a frecat barba aspră.

— Credeam că nu te poți întoarce de două ori prin același loc. Și oricum, Martin Chatwin era un copil. Trebuie să fi fost floare la ureche pentru el, dar eu nu încap prin ușa ceasului lui bunică-său. Nici tu n-ai încăpea.

— Bine, a zis Quentin. Sigur, dar…

— Plus că ar trebui să primim o invitație personală; e o chestie specifică pentru frații Chatwin, a continuat Josh. Puștii ăia erau deosebiți într-un mod unic, așa că Ember i-a chemat ca să-și folosească abilitățile absolut demențiale pentru a rezolva căcaturile din Fillory.

— Avem și noi calități deosebite, l-a contrazis Quentin. Cred că ar trebui să mergem. E cea mai bună pistă.

— Eu vin, a zis Julia.

— Excursie! a exclamat Josh, schimbându-și atitudinea.

— În regulă.

Oricum, era un sentiment plăcut să ia decizii, indiferent pe ce s-ar fi bazat ele. Quentin se simțea bine să se pună iar în mișcare.

— Plecăm mâine-dimineață, dacă nu vă vine o idee mai bună până atunci.

Devenea din ce în ce mai greu să nu observi să

Poppy se prăpădea de râs.

— Îmi pare rău! a zis ea. Serios. Doar că – adică, știu că e real, sau cel puțin așa cred, dar voi vă dați seama că asta e o poveste pentru copii? Parcă ați vrea cu tot dinadinsul să ajungeți în Țara Bomboanelor! Sau, mai știu eu, în Orașul Ștrumfilor.

Julia s-a ridicat și a plecat. Fata nici măcar nu se mai lăsase enervată. Ea lua regatul foarte în serios și nu avea nici răbdarea, nici interesul pentru cineva pentru care totul era o simplă glumă. Quentin nu observase până atunci, dar Julia putea avea o atitudine foarte neplăcută atunci când voia.

— Crezi că Țara Bomboanelor e reală? a zis Josh. Pentru că aș renunța la Fillory într-o clipă pentru un asemenea rahat. Mlaștina de Ciocolată și toate alea. Ai *văzut* Princess Frostine?

— Poate că pentru tine nu e real, a zis Quentin, un pic cam aspru. Dar pentru noi lucrurile stau exact pe dos. Sau cel puțin pentru mine. Acolo trăiesc. E casa mea.

— Știu, știu, știu! Îmi pare rău, zău.

Poppy a făcut ochii mari.

— Regret. Poată că e genul de chestie pe care trebuie să o vezi cu ochii tăi.

— Poată că da.

Dar, a gândit Quentin, *probabil că tu nu vei ajunge niciodată acolo*.

A doua zi au plecat cu toții spre Cornwall.

Acolo se afla casa familiei Chatwin: o clădire din 1917, unde copiii locuiseră cu mătușa Maude, îl întâlniseră pe Christopher Plover și descoperiseră o cale de acces spre Fillory, și începuse toată povestea magnifică și deprimantă. Era incredibil că locuința încă exista, că se aflase acolo în tot acel timp și că puteai, pur și simplu, să o vizitezi. Într-un fel, era incredibil pentru Quentin că nu se dusese deja în acel loc, până atunci. Casa nu era deschisă publicului, dar zvonurile despre ea nu erau tocmai secrete. Era, mai degrabă, o chestiune de date istorice versus informații de pe Wikipedia. Nimeni nu încercase să oprească valul de povești. Nu era ca și cum cineva urma să-i împiedice, în afară de, probabil, proprietarii actuali și de administrația locală. Pentru Quentin era și timpul să meargă acolo, măcar pentru a-și manifesta respectul în fața a ceea ce însemna, practic, originea miturilor filloriene, în trei părți.

Cât privește drumul până la casă, Josh se jurase că lucrase serios cu deschiderea portalurilor în ultima vreme, și era destul de sigur că puteau călători astfel până în Cornwall. Quentin l-a întrebat pe Josh unde credea că se află Cornwall, reformulându-și imediat întrebarea sub forma unui pariu în care se oferea să-i dea tipului o sută de dolari dacă ar fi știut să răspundă în care dintre țări era Cornwall: Anglia, Irlanda sau Scoția.

Bănuind că era vorba de o întrebare-capcană, Josh a deviat de la variantele de răspuns și a zis

Canada. Dar când Quentin i-a arătat unde se afla pe hartă, în extremitatea sud-vestică a Angliei, Josh a prins a înjura de două ori mai tare – căcatul ăla e practic lângă noi! e în *Europa* – și a început o expunere tehnică foarte sofisticată despre forța magnetică și faldurile astrale. Chiar sosise momentul ca Quentin să nu-l mai subestimeze.

Poppy și-a manifestat dorința de a-i însoți.

— Nu am fost niciodată în Cornwall, a zis ea. Întotdeauna mi-am dorit să întâlnesc un vorbitor nativ.

— De engleză? a întrebat Josh. Știi, probabil că ți-aș putea arăta câteva chestii.

— De dialect din Cornwall, măgarule! Este o limbă celtică insulară. Adică specifică Marii Britanii, precum galeza sau bretona. Și picta. Înainte ca totul să fie poluat de anglo-saxoni și de normanzi. Există multă putere în limbile acelea vechi. Limba din Cornwall a murit acum câteva sute de ani, dar iese la suprafață pe scară mare în prezent. Unde mergem, mai exact?

Ședeau încă în jurul mesei pentru micul dejun, care între timp se transformase în masa de prânz. Cești de espresso și turnulețe instabile de farfurii și tacâmuri fuseseră transferate pe podea pentru a face loc atlasului uriaș pe care Josh îl adusese din bibliotecă, alături de romanele filloriene și o biografie a lui Christopher Plover.

— Localitatea se numește Fowey, a zis Quentin. E pe coasta de sud.

— Hm, a făcut Poppy, punând un deget pe hartă. Am putea trece prin Penzance. Sunt doar vreo două ore, maximum, până acolo.

— Penzance? a zis Josh. Adică locul ăla cu pirați? De când e o chestie reală?

— Am ceva de zis, a spus Poppy.

Fata a dat atlasul la o parte și și-a sprijinit spatele de scaun.

— Dacă mă puteți asculta o secundă. Da, Penzance e un loc real. E un oraș. E în Cornwall. Și e adevărat, în sensul că există pe Pământ. Sunteți așa de obsedați de alte lumi că v-ați convins singuri că asta în care ne aflăm e de rahat, iar orice altceva e de o mie de ori mai bun, dar nu v-ați deranjat niciodată să aflați ce se întâmplă aici! Adică, uitați de Penzance, Tintagel e real!

— Ăla e... nu acolo a trăit Regele Arthur? a întrebat Quentin, pierit.

— Regele Arthur a trăit în Camelot. Dar se spune că a fost conceput în Tintagel. E un castel din Cornwall.

— Futu-i! a zis Josh. Poppy are dreptate. Haideți să mergem acolo.

Era incredibil. Quentin nu mai întâlnise niciodată un magician ca Poppy. Cum se putea ca o persoană cu o minte atât de puțin abstractă, atât de neinteresată de altceva dincolo de realitatea plicticoasă, să facă magie?

— Da, dar vezi tu, a zis el, adevărul e că Regele Arthur probabil nu a fost conceput în Tintagel.

Pentru că mai mult ca sigur nici măcar nu a existat. Iar dacă a existat vreodată, era probabil un luptător pict pus întotdeauna pe omorât oameni trăgându-i pe roată și pe violat văduve. Probabil că a murit de ciumă la treizeci și doi de ani. Asta e problema mea cu lumea noastră, dacă chiar vrei să știi. Sunt destul de sigur că atunci când spui că Regele Arthur a fost real nu te referi la cel din cărți, la cel bun. Pe când în Fillory – și poți să râzi, Poppy, dar e adevărat – găsești regi reali, fără vreun mit creat în jurul lor. Iar eu sunt unul dintre ei. Plus că există unicorni, pegași și elfi, și pitici și toate creaturile posibile.

Quentin ar fi putut adăuga că în Fillory existau și lucruri rele, care în lumea lor nu erau reale, dar asta nu i-ar fi susținut argumentul.

— Nu se găsesc elfi, a zis Julia.

— În fine! Nu asta e ideea! Aș putea pretinde că nu am altă soluție și să rămân aici pentru restul vieții. Aș putea chiar să locuiesc la Tintagel. Dar am o alternativă și doar o singură viață, iar dacă nu ai nimic împotrivă aș vrea să mi-o petrec în Fillory, în castelul meu, relaxându-mă cu piticii și dormind pe pene de pegas.

— Pentru că e mai simplu așa, a comentat Poppy. Și de ce nu ai alege calea cea mai ușoară?

Oare nu e ea întotdeauna cea mai bună?

— Da, de ce nu? De ce nu?

Quentin n-avea nicio idee de ce Poppy îl ataca așa de tare și atât de eficient, cu o precizie atât de

mare. Și nu știa nici de ce începuse să semene cu Benedict.

— Încetați odată, a intervenit Josh. Stop. Tu trăiești aici. Tu trăiești în Fillory. Toată lumea e fericită.

— Sigur, a ciripit Poppy.

Doamne, și-a zis Quentin. *Fata este ca o dublură a lui Janet.*

S-au strâns două ore mai târziu pe o stradă îngustă din spatele palatului. Clădirea era prea puternic protejată ca să faci un portal înăuntru.

— M-am gândit că putem reuși aici. Josh a privit cu îndoială în lungul străzii. E o microalee venețiană un pic mai încolo. Nu o folosește nimeni.

Niciunul dintre ei nu avea o idee mai bună. Quentin era jenat – parcă ar fi căutat un loc unde să se drogheze sau în care să facă sex în aer liber. Josh i-a condus douăzeci de metri mai jos, pe strada ce nu părea a fi mai mult decât o alee, apoi au luat-o la stânga, printr-un spațiu dintre clădiri. De-abia aveau loc doi oameni unul lângă altul. La capătul aleii se vedeau o fâșie maronie de apă și lumina soarelui: Canal Grande. Străduța era pustie, dar Josh se înșelase când spusese că nu o utiliza nimeni, pentru că cineva tocmai o folosise pe post de toaletă, nu cu foarte mult timp în urmă.

Situația îi aducea aminte lui Quentin de felul în care intra pe un portal la Brakebills, la sfârșitul verii. De obicei îi trimiteau pe o alee oarecare și instalau portalul la capătul ei.

Gândul acesta i-a aprins în piept un soi de nostalgie ardentă pentru vremurile în care nu știa prea multe lucruri.

— Dă-mi voie să văd cât îmi mai aduc aminte…

Josh a scos o bucată mototolită de hârtie din buzunar, pe care mâzgălise câteva coloane de coordonate și vectori. Poppy, care era mai înaltă decât el, analiza critică însemnările peste umărul lui.

— Vezi, nu e direct, a zis el, dar există o intersecție pe care o putem folosi, pe Canalul Mânecii, pe undeva.

— De ce nu treci prin Belfast? a întrebat Poppy. Toată lumea face așa. Apoi te întorci de două ori spre sud. E mai scurt în geometria astrală.

— Nu, nu.

Josh a mijit ochii la scrisul lui.

— Așa e mult mai elegant. Vei vedea.

— Nu zic decât că dacă ratăm intersecția și nimerim în apă, va trebui să înotăm o grămadă până în Guernsey…

Josh a îndesat hârtia în buzunarul de la spate și și-a luat poziția de făcut vrăji. A pronunțat cuvintele încet și clar, fără a se grăbi. Apoi a făcut o serie de mișcări simetrice cu brațele, mutându-și degetele rapid în diverse poziții, cu mai multă încredere decât își amintea Quentin. După aceea și-a îndreptat umerii, a îndoit genunchii și și-a întors degetele ca niște cârlige în aer, de parcă se pregătea să ridice o ușă de garaj foarte grea.

Scânteile au început să zboare peste tot. Poppy a chiuit, surprinsă, și s-a dat iute înapoi.

Josh și-a îndreptat spatele și l-a ridicat. În lume s-a creat o fisură, iar crăpătura s-a mărit treptat, lăsând să se vadă, în spatele ei altceva – iarbă verde și lucitoare și un soare mai arzător. Când portalul era pe jumătate deschis, Josh s-a oprit și și-a scuturat mâinile care fumegau. A trasat pragul de sus al ușii cu degetele, apoi laturile – o parte nu era chiar dreaptă, ciupind accidental din zidul aleii. Apoi s-a aplecat iar sub ea și a tras și a împins până la capăt.

Quentin continua să fie atent la intrarea în alee. Auzea voci, dar nu venise nimeni. Josh s-a oprit să-și verifice lucrarea. În mijlocul după-amiezii luminoase, venețiene, se afla o amiază englezească pătrățoasă, mai răcoroasă și cumva mai clară. Josh și-a strâns mâinile în pumn și a șters o ultimă pată de Veneție.

— În regulă? a zis el. E suficient de bine?

Pantalonii tânărului fuseseră găuriți de scântei. Toți au trebuit să fie de acord că portalul arăta destul de bine. Au pășit prin el, unul câte unul, cu băgare de seamă – pragul de jos al ușii nu era tocmai lipit de pavaj și puteai să-ți retezi degetele de margine, dacă nu erai atent. Dar conexiunea era stabilă și nu simțeai nimic când intrai. Quentin s-a gândit cu satisfacție că era o lucrare net superioară portalurilor grosolane din adăposturi.

Până la urmă renunțaseră la Penzance și la

Belfast: Josh îi adusese într-un parc public, nu departe de centrul orașului Fowey. Acel gen de precizie ar fi fost imposibilă cu câțiva ani în urmă, dar Google Street View reprezenta acum o adevărată binefacere pentru arta și meșteșugul creării portalurilor pe distanțe mari. Josh a intrat ultimul și a închis poarta în urma lui.

Quentin se gândea că probabil nu mai văzuse niciodată un loc care să arate atât de englezesc precum Fowey. Sau poate că se referea la stilul cornish. Nici măcar nu era sigur care era diferența. Poppy știa, cu siguranță. În orice caz, ajunseră într-un orășel aflat la gura unui râu numit, de asemenea, Fowey, ce-ar fi putut fi desenat de Beatrix Potter. Aerul era răcoros și curat în comparație cu sufocarea din Veneția. Străzile erau înguste și întortocheate și abrupte de-ți puteai rupe picioarele. Doar numeroasele jardiniere cu flori de deasupra lor blocau soarele.

La micul birou de informații pentru turiști, din centrul orașului, tinerii au aflat că diversele denumiri date orașului se pronunțau „Foy” și că în afară de Christopher Plover, locul era un soi de magnet pentru scenarii de ficțiune. Manderley din *Rebecca* se afla pe aproape, ca și Toad Hall din *The Wind in The Willows*. Casa lui Plover se afla la câțiva kilometri în afara orașului și făcea acum parte din patrimoniul național. Casa era uriașă și uneori era deschisă turiștilor. Reședința copiilor Chatwin se afla în proprietate privată și nu o

găseai pe nicio hartă, dar nu se poate să se fi aflat prea departe. Conform legendei și biografilor, se învecina cu terenurile lui Plover.

Tinerii s-au așezat pe o bancă, sub soarele străveziu englezesc, ca untul limpede, pe când Poppy a pornit în căutarea unei mașini de închiriat – era singura dintre ei care avea la ea o carte de identitate validă și carduri de credit. (Când Julia a subliniat faptul că ar fi putut fura cu ușurință un automobil, Poppy a privit-o oripilată, rămasă fără cuvinte.) Fata s-a întors într-un Jaguar argintiu și sobru – cine ar fi crezut că puteai obține unul acolo, în Orăşelul Ștrumfilor? a zis ea. Au mâncat într-un pub și au pornit la drum.

Quentin se afla pentru prima dată în Anglia, iar tânărul era uimit. De îndată ce au ieșit de pe panta coastei și din oraș și au intrat în câmpiile neregulate, presărate cu oi și unite între ele de tufișuri dense și întunecate, peisajul a început să semene mai mult cu Fillory decât ar fi crezut Quentin că era posibil pe Pământ. Ba chiar mai mult decât Veneția. De ce nu-i spusese nimeni asta? Doar că, de fapt, încercaseră, dar el nu-i crezuse. Așezată pe scaunul șoferului, Poppy rânjea la el din oglinda retrovizoare de parcă ar fi vrut să-i zică: vezi?

Poate că fata avea dreptate, nu acordase suficientă încredere lumii lui. Străbătând iute autostrada îngustă și bulevardele umbroase din partea rurală a Cornwallului, cei patru puteau

trece drept niște oameni obișnuiți, civili, și n-ar fi fost mai puțin fericiți. Chiar și fără magie, le rămâneau iarba și singurătatea binecuvântată de la țară, lucirea soarelui printre crengi și alinarea unei mașini pentru care plătea altcineva. Ce nenorocit nu ar fi fost fericit astfel? Pentru prima dată în viață, Quentin se gândea serios că putea avea o viață plăcută și în afara regatului Fillory – nu doar resemnat, ci de-a dreptul mulțumit.

Se aflau, cu siguranță, pe cât se putea de aproape de Fillory. Mai aveau puțin până la casa copiilor Chatwin. Chiar și toponimele sunau fillorian: Tywardreath, Castle Dore, Lostwithiel. Era ca și cum peisajul verde din Fillory era ascuns imediat sub acela, de parcă Anglia era doar un soi de oglindă.

Cornwall avea, cu siguranță, un efect benefic asupra Juliei. Fata părea destul de vioaie. Era singura dintre ei care nu avea rău de mașină în timp ce citea, așa că tânăra răsfoia romanele Fillory, marcând cu bilețele anumite pasaje și citindu-le pe altele cu voce tare.

Julia alcătuia o listă a diverselor modalități prin care copiii intraseră în cealaltă lume: un ghid practic pentru călători.

— În *Lumea din ziduri*, Martin pătrunde prin ceasul bunicului, la fel ca Fiona. În al doilea roman, Rupert ajunge acolo de la școală, așa că nu ne ajută cu nimic, și cred că și lui Helen i se întâmplă la fel, dar nu găsesc paragraful. În

Pădurea zburătoare, se cățără într-un copac.

Asta s-ar putea să fie cea mai bună șansă a noastră.

— N-ar trebui să ne forțăm intrarea în casă, a zis Quentin. Și am putea încăpea cu toții.

— Exact. Iar în *Marea secretă*, copiii merg pe o bicicletă magică, așa că trebuie să fim atenți la așa ceva. Poate există vreun garaj sau un șopron cu obiecte vechi.

— Îți dai seama că fanii au curățat locul ăla acum câțiva ani, nu? a zis Josh. Nu cred că suntem primii care s-au gândit la așa ceva.

— După aceea, în *Duna umblătoare*, Helen și Jane pictează pe o pajiște din apropiere. Pare cam dificil, dar dacă e nevoie ne putem întoarce în Fowey pentru materiale. Și asta e tot.

— Nu chiar.

Cu părere de rău, dar nimeni nu-l bătea pe Quentin la cunoștințele despre Fillory, nici măcar Julia.

— Martin se întoarce în regat în *Pădurea zburătoare*, la final, deși Plover nu spune exact cum.

Dar există o carte care îți scapă, *Magicienii*, scrisă de Jane, despre cum s-a întors în Fillory, ca să-l găsească pe Martin. Fata a folosit nasturii magici găsiți în fântână, acolo unde-i aruncase Helen, strânși cu toții într-o cutie. Jane nu a utilizat decât unul pentru a se întoarce, așa că poate vom mai găsi și alții prin jur.

Julia s-a răsucit în scaun.

— De unde știi asta?

— Am întâlnit-o. Pe Jane Chatwin. Se afla în Fillory. Mă recuperam de pe urma luptei cu Martin. După ce a murit Alice.

În mașină s-a făcut liniște, întreruptă doar de ticăitul semnalizării, pe când Poppy a virat spre intersecție. Julia a studiat chipul lui Quentin cu ochii ei goi.

— Câteodată uit prin câte ai trecut, a zis fata, în sfârșit.

Nu le-a luat decât patruzeci și cinci de minute să ajungă la casa lui Plover, numită și Darras House, care trebuie să fi fost la un moment dat izolată de civilizație, dar la care puteai acum să ajungi pe un drum cu două benzi, foarte bine întreținut.

Poppy a oprit pe marginea străzii. Nu era niciun parapet, iar Jaguarul s-a înclinat periculos.

Au coborât toți patru și au traversat. Nu trecea nicio mașină. Era aproximativ trei și jumătate după-amiaza. Domeniul era înconjurat de un zid formidabil din piatră, iar poarta încadra, cu o perfecțiune arhitecturală aproape pretențioasă, o casă de țară somptuoasă, georgiană, clădită departe pe terenurile îngrijite cu atenție. Darras House era una dintre casele dreptunghiulare englezești, din piatră cenușie care probabil se conforma unei teorii nebunești din secolul al XVIII-lea despre simetrie, proporții și raporturi ideale.

Quentin știa că Plover fusese bogat – deja își

strânsese o mică avere în America, vânzând bunuri de larg consum de orice fel, înainte să se retragă în Cornwall și să scrie romanele Fillory –, dar mărimea ei era, chiar și așa, uimitoare. Reședința nu semăna cu o casă, ci cu o stâncă în care fuseseră săpate ferestre.

— Iisuse, a zis Josh.

— Mda, a făcut Poppy.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum ar putea cineva să trăiască aici singur, a zis Quentin.

— Probabil avea servitori.

— Era homosexual?

— Absolut, omule, a confirmat Josh.

Pe poartă se afla un semn, DARRAS HOUSE/FERMA PLOVER, cu un orar, program de vizitare și taxe de intrare. Pe o plăcuță albastră era înscrisă o minibiografie a lui Plover. Era joi, iar casa era deschisă turiștilor. O pasăre mare și neagră croncănea tare într-un tufiș.

— Deci, intrăm? a întrebat Poppy.

Quentin se gândea ca în cazul în care întâmpinau vreun obstacol, să considere că intraseră, dar acum că ajunseseră, casa părea pustie. Nimic de acel loc nu-l chema pe Quentin. Plover nu ajunsese niciodată în Fillory. El nu scrisese decât cărțile. Magia se afla în altă parte.

— Nu, a răspuns Quentin. Nu cred.

Nu l-a contrazis nimeni. Se puteau întoarce a doua zi, dacă se mai aflau pe Pământ.

Au traversat iar strada și au întins harta pe

capota mașinii. Localizarea exactă a casei din Fowey în care locuiseră copiii Chatwin era o chestiune de speculație, dar nu exagerată.

Exista un număr limitat de posibilități. Cărțile lui Plover erau pline de descrieri încântătoare ale escapadelor copiilor Chatwin; singuri sau împreună, frații fugeau, țopăiau sau mergeau cu bicicletele de la casa mătușii Maude spre cea a iubitului „unchi”

Christopher. Plover construise chiar și faimoasa poartă pe mărimea copiilor, tăiată în zidul care separa proprietățile lor.

Tinerii aduseseră cele două biografii Plover: o hagiografie de prim-plan din anii ’50, autorizată de familie, și un expozeu psihanalitic pragmatic de la începutul anilor ’90 care anatomiza sexualitatea complexă și „problematică” a lui Plover, așa cum fusese dramatizată simbolic în romanele Fillory. Tinerii s-au oprit asupra celei din urmă. Era mult mai bine organizată.

Știau că locuința fraților Chatwin se afla pe Darrowby Lane, ceea ce le era de folos, deși locuitorii din Cornwall erau și mai dezinteresați de indicatoare decât venețienii. Din fericire, Poppy se dovedea a fi excelentă la condusul pe nevăzute. La început, au crezut că fata folosea un soi de magie avansată geografică, până ce Josh a observat că Poppy avea un iPhone în poală.

— Da, dar am folosit magia ca să-l decodez, a zis ea.

După-amiaza era pe final și tinerii parcă traversaseră sute de drumuri de țară, de neidentificat, înverzite și ca ieșite din *Watership Down*, dar enervant de lipsite de orice fel de indicator; lumina devenise albăstruie când s-au oprit, până la urmă, în fața proprietății țintă, pe un bulevard îngust care nu se numea, sub nicio formă, Darrowby și care, după câte își dădeau seama, trebuia să se fi aflat în spatele domeniului enorm al lui Plover.

Nu exista niciun zid sau poartă, ci doar o alee de pietriș ce se răsucea printre arborii de vară târzie. Un stâlp pătrățos din piatră sprijinea un semn care interzicea trecerea. Casa nu se zărea de acolo. Julia a citit în tăcere pasajul relevant din *Lumea din ziduri*.

Casa era impunătoare – înaltă de trei etaje, cu o fațadă din cărămidă și piatră și ferestre enorme, cu un număr infinit de șeminee și fotolii așezate la balcoane, scări în spirală și alte utilități ce lipseau în mod deosebit locuinței lor din Londra. Printre alte beneficii se numărau și terenurile vaste din jurul casei, ce cuprindeau alei drepte și poteci cu pietriș alb și întinderi întunecat-verzui de iarbă.

Era o vreme când Quentin probabil că ar fi putut recita cuvintele odată cu ea, din memorie.

Tânărul stătea în mașină, uitându-se peste stradă. Nu vedea nimic așa de plăcut ca în descriere. Locul nu arăta întocmai ca un portal către o altă lume. Încerca să și-i imagineze pe frații

Chatwin sosind acolo pentru prima dată, înghesuiți toți cinci pe bancheta din spate a unui protoautomobil negru și gâfâitor, mai mult căruță decât mașină, combinat cu destul de mult ADN de locomotivă. Bagajele lor probabil că erau legate pe plafon, cu funie și curele din piele, victoriene. Probabil că frații fuseseră muți ca un mormânt, resemnați că erau exilați din Londra. Cel mai tânăr, de cinci ani, Jane, viitoarea Santinelă, sprijinindu-se în poala surorii mai mari ca într-un *chaise longue,* pierdută într-un soi de dor după părinții ei: tatăl luptase în Primul Război Mondial, iar mama delira într-un sanatoriu luxos. Martin (care avea să devină monstrul ce o ucisese pe Alice) își păstrase calmul de dragul celor mai mici. Maxilarul lui fin de băiețel răsfrângea un zâmbet preadolescentin plin de hotărâre.

Erau așa de tineri și inocenți și plini de speranță și găsiseră ceva mai minunat decât speraseră vreodată, iar asta îi distrusese.

— Ce crezi? a zis el. Julia?

— Ăsta-i locul.

— Bine. Eu intru. Uitați-vă în jur.

— Vin și eu, a spus și Poppy.

— Nu, a replicat Quentin. Vreau să merg singur.

Spre surpriza lui, cuvintele lui își făcuseră efectul. Poppy a rămas locului.

Să devii invizibil era o idee simplă, în teorie, dar în practică era mult mai greu de realizat decât ai crede. Se mai făcuse înainte, dar era nevoie de ani

întregi în care să-ți ștergi urmele meticulos, iar odată reușită transformarea, devenea practic ireversibilă; nu puteai fi niciodată sigur că ți-ai reinstalat eul vizibil complet și corect. Ajungeai să semeni cu un portret al tău. Singura șmecherie pe care o cunoștea Quentin era un soi de camuflaj ca al animalelor. Dacă stăteai în fața unor frunze, arătai gălbui și foșnitor. Dacă nu te mișcai sau nu săreai, ochiul unui observator oarecare tindea să te ignore. De obicei. Lumina nu era bună. Ușa mașinii a pocnit, închizându-se, în liniște. Quentin simțea privirile celorlalți în ceafă în timp ce traversa strada.

În vârful stâlpului de piatră se afla ceva: nasturi. Năstureii erau împrăștiați și prin iarbă.

Mari, mici, ca niște perle sau carcase de țestoasă. Trebuie să fi fost un ritual instituit de fani.

Vizitai casa și lăsai un nasture, așa cum făceau oamenii la mormântul lui Jim Morrison.

Chiar și așa, Quentin s-a oprit și i-a atins pe fiecare, doar ca să se asigure că niciunul dintre ei nu era unul original.

Vraja de camuflaj era incredibil de grosolană. Quentin a ridicat o frunză cărnoasă de stejar, a rupt o țandără din coaja unui copac, a smuls un fir de iarbă rară și a cules o pietricică de granit de pe marginea drumului. A murmurat un cânt ritmat în franceză și a scuipat asupra lor și – viața glorioasă a magicianului modern – le-a îndesat în

buzunar.

Mai departe și tot mai sus. A evitat aleea cu pietriș și a mers, în schimb, printre copaci, timp de vreo cinci minute, până ce arborii s-au rărit de tot, iar casa mătușii Maude a răsărit în fața lui.

Parcă privea înapoi în timp. Aleea cea nepromițătoare fusese doar un simulacru. Casa era cu adevărat mare; probabil că s-ar fi calificat drept o clădire magnifică dacă nu ar fi văzut casa lui Plover. Pe când Quentin se apropia, pietrișul lăsa loc unei alei propriu-zise, care se despărțea în două și forma un cerc cu o fântână modestă, dar foarte de efect, în centru. Trei șiruri de ferestre înalte decorau fațada, iar acoperișul din țiglă cenușie abunda în coșuri și frontoane. Quentin nu știuse la ce să se aștepte. Poate o ruină sau o față modernistă hidoasă. Dar casa Chatwin era bine îngrijită și restaurată, iar peluzele păreau să fi fost tunse chiar în acea dimineață. Era tot ce sperase. Doar că locuința nu era goală. Peluza foarte bine îngrijită era plină de automobile frumoase care făceau Jaguarul închiriat să pară sărăcăcios prin comparație. O lumină gălbuie se revărsa dinspre etajele de jos în crepusculul dulce, istovit de o melodie din epoca timpurie a celor de la Rolling Stones, cântată la volumul potrivit. Indiferent cine ar fi fost proprietarii, acum ei dădeau o petrecere. Quentin a rămas acolo, afară, privind înăuntru, pe când o mică adunare de țânțari de seară au început să-i atace capul. Ce se întâmpla părea un

sacrilegiu – nu îi venea să dea buzna înăuntru și să-i gonească pe toți, ca Iisus care îi izgonise pe zarafi din Templu.

Se afla în epicentrul celei mai importante fantezii din secolul douăzeci, locul în care Pământul și Fillory se sărutaseră prima dată, ca două bile cosmice de biliard. Din mijlocul conversației s-a auzit un răget, apoi o femeie a țipat și a început să râdă incontrolabil.

Dar privind partea plină a paharului, era un câștig tactic. Petrecerea era suficient de mare, astfel încât se puteau amesteca printre ei, mai ales fetele. N-aveau să se furișeze, ci să între chiar pe ușa principală, cu tupeu. Apoi, când orice suspiciune avea să fie îndepărtată, vor urca la etaj și vor vedea ce e de făcut. Quentin s-a întors la mașină pentru a-i aduna pe ceilalți.

Tinerii au găsit un loc de parcare, pe peluză. Nu erau cele mai plauzibile figuri de petrecăreți. Quentin își cumpărase niște haine frumoase în Veneția, în contul cardului fără fund al lui Josh.

— Dacă întreabă cineva, să ziceți doar că ați venit cu Josh.

— Asta-i bună. Omule, n-ai de gând să…?

Josh a arătat spre Quentin, referindu-se la înfățișarea lui.

Ah, sigur. Probabil că era mai bine să nu între arătând ca o grămadă de resturi vegetale.

Quentin a oprit vraja de camuflare. Trecând pragul, a închis ochii doar pentru o clipă. Se

gândea la micuța Jane Chatwin, încă în viață și liberă pe undeva. Poate că aveau să o găsească și pe ea la petrecere. Josh s-a îndreptat țintă spre bar.

— Omule! a șuierat Quentin. Concentrează-te la misiune!

— Suntem sub acoperire. Intru în pielea personajului.

Făcând abstracție că era o petrecere în casa lui Maude Chatwin, adunarea semăna cu orice alt chef. Găseai acolo oameni chipeși și mai puțin chipeși, beți și treji, oameni cărora nu le păsa de ce cred alții despre ei și oameni retrași în colțuri, care se temeau să deschidă gura, în afara cazului în care erau interpelați.

În ciuda acoperirii, Josh a arătat că era american în momentul în care i-a cerut barmanului bere. A ales Pimm’s Cup, pe care a băut-o cu un aer de perplexitate dezamăgită. Dar el și Poppy au intrat în grațiile celorlalți invitați cu o ușurință și un talent pe care Quentin le găsea de-a dreptul înălțătoare. Oamenii cu adevărat sociabili nu încetau niciodată să-l uimească. Creierele lor păreau să genereze, natural, fără niciun efort și în lipsa vreunei baze, o sumă nesecată de subiecte de discuție. Era un truc căruia Quentin nu-i dăduse niciodată de cap. El se simțea, inerent, suspicios, un american rece printre toți străinii aceia britanici. Făcea tot ce-i stătea în putință să se lipească de grupurile mai

mici și să dea din cap, politicos, în semn de răspuns către persoanele care nu vorbeau neapărat cu el.

Julia a găsit un zid de care să-și sprijine spatele slăbănog și părea misterioasă și frumoasă, ca o piesă de decor. Un singur tip a îndrăznit să o abordeze, un soi de Cantabridgian înalt, cu o barbă crescută pe jumătate; fata l-a trimis la plimbare în niște termeni atât de obscuri, încât bărbatul a trebuit să-și dreagă rănile cu un sendviș cu castravete. După o jumătate de oră, Quentin a simțit că putea să înceapă să se îndepărteze nițel spre scări – nu spre cele maiestuoase, în stil Tara, din față, ci spre cele mai dosite, din spatele casei. Le-a făcut semn din ochi și a dat din cap spre ceilalți, rând pe rând. Căutau doar o baie? Toți patru? Păcat că nu aveau droguri; ar fi fost o minciună mai plauzibilă.

Treptele se întorceau, printr-o buclă strâmtă, spre al doilea etaj, un labirint mut și întunecat de pereți albi și parchet. Gălăgia și clinchetitul petrecerii se auzeau încă limpede, dar mai înăbușit, ca un val depărtat. Acolo sus se aflau câțiva puști zbenguindu-se pe coridor și ieșind sau intrând din camere ca niște rachete, râzând un pic cam isteric și jucând un joc ale cărui reguli nu le cunoștea nimeni, leșinând pe haine când oboseau – genul de gașcă alcătuită ad hoc, din prieteni de ocazie, întâlnită la marginea oricărei petreceri cu adulți.

Lumea din ziduri nu era tocmai un manual de instrucțiuni, iar localizarea exactă a faimosului ceas era enervant de vag descrisă. „Unul dintre coridoarele dosite, aflate la etajele de mai sus” era singurul detaliu pe care Plover se învrednicise să-l dea. Poate că era mai bine să se despartă, doar că în acest caz ar fi violat lecția principală a oricărui film făcut vreodată. Quentin și-ar fi făcut griji că toți ceilalți aveau să între în Fillory fără el, lăsându-l în urmă, în lumea reală, ca pe ultima redută dintr-un joc de Sardines.

Oricine ar fi locuit acolo, nu folosea etajul, iar partea aceea a casei rămăsese nerenovată.

Alt lucru îmbucurător. Nu refăcuseră nici măcar podelele – lustrul se ștersese, pereții erau acoperiți tot cu tapet vechi, iar din loc în loc se vedeau bucăți de tapet încă și mai de demult. Tavanele erau joase, camerele pline de piese de mobilier neasortate și rupte, ascunse sub cearșafuri. Cu cât se făcea mai liniște, cu atât Fillory părea să se simtă mai puternic. Atmosfera fantastică te pândea parcă din umbră, de sub paturi, de după tapet, în colțul ochiului, abia vizibilă. În zece minute s-ar fi putut afla înapoi pe puntea navei *Muntjac*.

Acela era locul în care se jucaseră copiii, unde Martin dispăruse, unde Jane veghease, unde întreaga aventură fantastică și tragică începuse. Iar acolo, pe coridor, pe holul din spate – ca și cum era scris, cum se profețise – se zărea ceasul

bunicului.

Era o bestie de orologiu, cu un cadran mare și solid, din aramă, cu alte patru cercuri mai mici, indicând luna calendaristică, fazele Lunii, semnele zodiacale și Dumnezeu mai știe ce altceva, încastrate în lemn simplu, nesculptat, închis la culoare. Mecanismele trebuie să fi fost cumplit de complexe, cam ca un computer al secolului al optsprezecelea. Lemnul era ca al unui arbore de apus fillorian, care își scutura frunzele portocaliu-arzătoare în fiecare zi, când soarele dispărea, îndura o iarnă fără veșmânt în timpul nopții, iar apoi creștea muguri noi și cruzi la răsărit.

Quentin, Julia, Josh și Poppy s-au strâns în jurul ceasului. Parcă ar fi pus în scenă acțiunea din carte – nu, de fapt ei se aflau chiar în centrul unei acțiuni dintr-un roman nou fillorian, pe care-l scriau împreună. Pendula nu se mișca. Quentin se întreba dacă legătura cu regatul era încă activă sau dacă nu cumva fusese tăiată după ce copiii o folosiseră. Nu simțea nimic. Dar trebuia să meargă, el o putea face să meargă. Se va întoarce în Fillory chiar dacă ar fi trebuit să se vâre în fiecare dulăpior din casă. Chiar și așa, locul avea să fie cam strâmt.

Poate că dacă dădea afară tot aerul din piept și-și făcea loc într-o parte. Nu așa plănuise reîntoarcerea triumfală în Fillory, dar în acel moment ar fi acceptat orice variantă.

— Quentin! a zis Josh.

— Da.

— Quentin, uită-te la mine!

Tânărul a trebuit să-și dezlipească privirea de la ceas. Când a făcut-o, l-a zărit pe Josh privindu-l cu o gravitate care nu i se potrivea. Era gravitatea noului Josh.

— Știi că eu nu merg, nu?

Quentin știa asta, doar că își permisese să uite, datorită entuziasmului. Lucrurile erau diferite acum. Nu mai erau puști. Josh făcea parte dintr-o altă poveste.

— Mda, a făcut Quentin. Cred că știu. Mulțumesc că ai venit până aici. Dar tu, Poppy? E o ocazie unică în viață.

— Mulțumesc pentru propunere.

Fata părea să fie sinceră și să răspundă în spiritul în care fusese întrebată. Ea și-a pus o mână pe piept.

— Dar toată viața mea se află aici. Nu pot merge în Fillory.

Quentin s-a uitat la Julia care-și scosese ochelarii de soare, în semn de respect pentru întunecimea ultimului etaj. *Atunci am rămas doar noi doi, puștoaico*. Au înaintat împreună.

Quentin s-a lăsat într-un genunchi. Mugetul evadării lor iminente îi tuna în urechi. De îndată ce s-a apropiat, tânărul și-a dat seama că planul n-avea să funcționeze. Ceasul nu ticăia, dar, chiar mai mult de atât, părea prea solid. Orologiul era doar un orologiu și atât – un obiect brut, obișnuit,

din lemn și metal. Quentin a întors micul mâner și a deschis vitrina de sticlă, uitându-se la pendulă, la clopoței și la celelalte elemente de aramă ce atârnau inutile. Inima lui deja se răcise.

Era întuneric înăuntru. A întins mâna și a zgâriat fundul vitrinei cu încheieturile degetelor.

Nimic. A închis ochii.

— Drăcia dracului! a zis el.

Oricum, nu se sfârșise. Puteau încerca să se cațere în copaci, deși, în acel moment, se simțea mai lipsit de chef să facă așa ceva decât se simțise în legătură cu orice, în toată viața lui.

— Știi că nu faci ce trebuie, nu?

Capetele lor s-au întors la unison. Se auzise vocea unui copil, a unui băiețel, care stătea în capătul coridorului, privindu-i, îmbrăcat în pijama. Avea cam vreo opt ani.

— Ce greșesc? a întrebat Quentin.

— Trebuie să-l faci să meargă, mai întâi, a zis băiatul. Așa scrie în carte. Dar acum nu mai funcționează, am încercat eu.

Copilul avea păr ciufulit, castaniu și moale și ochi albaștri. Mai greu ai fi găsit un pici atât de profund englez, până la dificultatea de pronunție a l-urilor și r-urilor. Parcă era clonat din decupajele lui Christopher Robin.

— Mami zice că o să-l trimită la magazin, dar uită mereu. Și eu mă cațăr în copaci. Și am și făcut o pictură. Mai multe, de fapt. Vreți să vedeți?

Tinerii se holbau la el. Văzând că nu fusese

respins, copilul s-a apropiat de ei, în picioarele goale. Băiatul avea aerul îmbufnat al stăpânirii de sine de care dau dovadă unii copii englezi. Știai doar uitându-te la el că aveai să joci un joc.

— Ba am pus-o pe mami să mă plimbe într-o căruță veche, găsită în garaj.

Copilul pusese accentul pe prima silabă.

— Nu e la fel ca o bicicletă, dar a trebuit să încerc.

— Înțeleg, a zis Quentin. Înțeleg de ce a trebuit să faci asta.

— Dar putem continua să căutăm, a zis puștiul. Îmi place. Numele meu e Thomas.

Băiatul i-a întins chiar și mâna mică lui Quentin, iar strângerea lui a semănat cu gestul unui ambasador extraterestru. Sărmanul copil. Nu era vina lui. Probabil că era atât de cronic neglijat de părinți, că fusese nevoit să încolțească diverși invitați la petreceri ca să-i acorde atenție. Lui Quentin îi amintea de îndepărtata Eleanor, fetița din Insula Exterioară.

Lucrul cu adevărat oribil era că Quentin avea să dea curs invitației și deloc din motivele cuvenite. Tânărul a cuprins mânuța întinsă. Nu că i-ar fi părut rău de Thomas, deși i se cam rupea inima, dar băiețelul era un aliat valoros. Adulții nu intrau singuri în Fillory, sau cel puțin nu fără un nasture magic. Mereu copiii. Quentin își dădea acum seama că avea nevoie de un ghid nativ care să funcționeze drept momeală. Poate că dacă-l lăsa

pe micul Thomas să-și vadă de treburi, ca un dulău de vânătoare printre mlaștini, băiatul ar fi reușit să descopere un portal sau două. Avea să-l folosească pe Thomas ca să agite apele.

— Adu-mi doar ceva de băut, i-a cerut Quentin lui Josh, când Thomas îl trăgea deoparte.

Pe când treceau pe lângă Poppy, Quentin a apucat-o zdravăn pe fată de mână. Trenul nefericirii pleca din stație, iar el n-avea de gând să călătorească singur.

Tinerii au aflat, fără prea multă bătaie de cap din partea lui Quentin sau a lui Poppy, că părinții lui Thomas cumpăraseră casa Chatwin în urmă cu vreo doi ani de la copiii Fionei Chatwin; Thomas și ai lui erau de departe, prin niște legături pe care Quentin nu le-a putut urmări, înrudiți cu Plover. Poate că de aceea aveau bani. Thomas fusese pur și simplu nebun de bucurie când aflase. Toți prietenii de la școală aveau să fie invidioși! Evident, își făcuse amici noi, pentru că înainte locuiseră în Londra, iar acum se mutaseră în Cornwall.

Dar prietenii de aici erau mai drăguți, iar băiatului îi era dor de capitală doar din pricina expoziției Rainforest Life, de la zoo. Oare Quentin fusese vreodată la zoo, în Londra? Dacă putea alege între a fi un leu din Asia și unul din Sumatra, pentru ce-ar fi optat? Și știa el că există o maimuță numită maimuța cu țâțe roșii? Nu era o obrăznicie, pentru că ființa aia chiar exista. Și nu-i așa că, în anumite circumstanțe, pruncuciderea era complet

justificată etic?

Remorcați de locomotiva Thomas, tinerii au făcut turul proprietății. Au pătruns tustrei în adâncurile ultimului etaj, inclusiv în toalete și în poduri. Au făcut șapte sau opt circuite ale peluzei enorme din spatele casei, acordând o atenție deosebită vizuinilor de rozătoare, copacilor înfricoșători și crângurilor suficient de mari pentru ca un om să se ascundă acolo.

Între timp, Josh conducea o gară ilegală, dându-i lui Quentin pahare cu gin tonic de fiecare dată când se întâmpla să se intersecteze, întocmai unui spectator care-i pasează sticla de Gatorade maratonistului.

Se putea să fi fost și mai rău. Vederea de pe terasa din spate era încă și mai strașnică decât cea din față. Proprietatea ordonată, englezească, fusese tăiată cu forța în haosul lumii rurale din Cornwall, incluzând o piscină cu o suprafață plată și lină care, datorită unui artificiu al decoratorului, nu părea deloc anacronică. Dincolo de ea, o panoramă à la Constable se rostogolea în jos, în depărtare, etalând dealuri verzi, pârloage cu fân și sate miniaturale ce se dizolvau în lumina vâscoasă a unui apus auriu, englezesc.

Lui Thomas îi plăcea atenția de care se bucura. Și Poppy – Quentin a trebuit să recunoască era un tovarăș ce rezista eroic. Fata nu avea nicio miză reală în toată situația, dar se mulase de minune pe cerințe. Era sufletul petrecerii. Ba mai mult de

atât, se descurca mai bine decât el, fiind bine călită în tranșeele babysittingului.

Totul s-a terminat, cum era de așteptat, în dormitorul lui Thomas. Până la zece și jumătate nici măcar Thomas, cu toată pofta lui titanică de viață, n-a mai putut fi păcălit să facă un alt tur în căutarea tărâmului Fillory. Tinerii s-au întins cu toții pe covorul multicolor, ca de lână, din camera băiatului. Încăperea era uriașă, un soi de mic regat pentru Thomas. Avea chiar și un pat în plus, de forma unei rachete spațiale, parcă pentru a accentua copilăria singuratică a băiețelului și petrecerile distractive, în pijamale, ce nu aveau loc niciodată.

Josh și Julia au venit și ei în cameră. Petrecerea bubuia mai departe sub ei, în liniștea nopții, degenerând dintr-o adunare clasică într-o chermeză adevărată. Era evident că ar fi trebuit să plece. Chiar în acel moment. Thomas își schimbase rolul din agresant în agresat. Poate că Josh avea dreptate: ar fi fost bine să încerce la Stonehenge data următoare. Dar nu înainte de a epuiza fiecare opțiune care li se oferise acolo.

Astfel, au jucat alte jocuri. Au dat gata runde întregi de Animal Snap și rummy și Connect 4. Au jucat jocuri de masă, Cluedo și Monopoly și Mouse Trap, până ce Thomas a obosit prea tare, iar tinerii s-au îmbătat prea tare ca să mai respecte regulile. Au căutat mai adânc în dulăpiorul cu jucării al băiețelului, înaintând, deci în viața lui de copil, în

căutarea unor jocuri atât de simple matematic, încât abia se mai puteau numi așa, lipsite de aproape orice element strategic: War and Snakes și Ladder și Hi Ho! Cherry-O și, în cele din urmă, High C's, un joc bazat pe alfabet în care scopul principal părea să fie să câștigi disputa inițială între cine își asuma rolul de delfin. După aceea, totul s-a rezumat la simpla întâmplare și la peștișori din desene animate.

Quentin a sorbit din ginul lui insipid și cald. Băutura avea gustul înfrângerii. Așa murea visul, într-un talmeș-balmeș de piese de jocuri din plastic, la etajul de deasupra unei petreceri nereușite. Tinerii aveau să caute în continuare, să dărâme prima ușă pe care aveau să o întâlnească în cale, dar, pentru prima dată, zăcând întins pe patul de rezervă, cu picioarele lui lungi în afară și cu spatele sprijinit de tăblia rachetei lui Thomas, Quentin lua serios în considerare posibilitatea de a nu se mai întoarce. Oricum, în Fillory trecuseră probabil sute de ani. Ruinele orașului Whitespire se dizolvau în ploaie, pietrele albe se netezeau ca niște cuburi de zahăr sub mușchiul verde, sub un golf fără nume. Mormintele Regelui Eliot și al Reginei Janet erau demult năpădite de iederă, iar de pe locurile lor îngemănate se înălțau doi arbori-ceas. Poate că el devenise un soi de legendă, Regele Quentin cel Dispărut. Odată și De-a Pururi Rege, ca Arthur. Doar că, spre deosebire de Arthur, el nu se întorcea din Avalon. Așa că rămânea doar cel

Odată Rege.

Ei bine, casa copiilor Chatwin, acolo unde începuse totul, era un loc potrivit pentru a-și îngropa idealul. Prima poartă. Lucrul cu adevărat amuzant era că, deși ajunsese pe fundul gropii, n-ar fi putut spune, cu sinceritate, că se simțea prea rău. Îi avea pe prietenii lui, sau măcar o parte din ei. Aveau banii lui Josh. Aveau încă magia, alcoolul, sexul și mâncarea.

Aveau de toate. Quentin s-a gândit la Veneția și la peisajul verde și pur din Cornwall pe care tocmai îl admiraseră. Erau încă multe de descoperit în acea lume. De ce să se plângă?

Ducă-se toate răspunsurile. Într-o zi, Quentin avea să aibă o casă ca aceea și un copil fix ca Thomas, dacă adormea repede cu lumina aprinsă și mâinile peste ochi, un maratonist ce rupea panglica de la final în vise. El și o adorabilă doamnă Quentin (cine? Poppy? Cu siguranță că nu) aveau să se căsătorească, iar Fillory urma să dispară ca un vis, așa cum și era. Și ce dacă nu era rege? Fusese minunat o vreme, dar exista și viața reală și avea să profite de ea, așa cum făcea toată lumea. Ce fel de erou întruchipa dacă nu se descurca făcând atâta lucru?

Julia i-a lovit piciorul. Potrivit unei înțelegeri tacite, tinerii erau cu toții hotărâți să termine jocul de High C's și era rândul lui Quentin. A învârtit roata și a înaintat două valuri. Josh, care juca pe post de balenă, conducea, dar Julia (sepia) ataca

din spate, lăsându-i pe Poppy (peștele) și pe Quentin (meduza) să se bată pentru îndepărtatul loc al treilea. Josh a învârtit roata. Se afla acum pe o căsuță cu șarade.

— Cra! a făcut Josh. Cra! Cra!

— Pescăruș, au zis toți la unison.

Parcă erau gâște. Josh a învârtit iar. Julia a râgâit.

Quentin s-a tolănit între pernele infinit de moi și de parfumate, lipit de spatele cald al lui Poppy. Din punctul lui de vedere era evident că Poppy purta tanga. Patul nu era stabil.

Băutura i se urcase la cap. Nu-i era clar dacă roțile aveau să se învârtească de la sine sau să prindă așa de multă viteză și forță încât să-i aducă pe cap o răzbunare îngrozitoare pentru toate abuzurile săvârșite. Ei bine, timpul avea să decidă.

— Cra! a făcut Josh.

— Destul! a zis Quentin.

— Cra! Cra!

— Pescăruș! Am zis pescăruș!

Lumina îi ardea ochii. Dormitorul lui Thomas era inconfortabil de luminat. De ajuns cu băutura pe noaptea aceea. Quentin s-a ridicat.

— Știu, omule, a zis Josh, te-am auzit.

— Cra!

Croncănitul nu s-a oprit, și nici rotirea. Patul se mișca, fără nicio îndoială; se legăna, mai mult decât să se învârtă. Tinerii au rămas înlemniți. Poppy a reacționat prima.

— N-are cum.

A sărit din pat și a aterizat în apă.

— Să mor eu! N-are cum!

Soarele ardea cald deasupra capetelor lor. Un albatros curios le dădea târcoale, inspectându-i respectuos. Quentin s-a aruncat din pat.

— Doamne! Am reușit! Am reușit!

Pătrunseseră. Nu era finalul, ci un nou început. Quentin și-a deschis larg brațele către lumina zilei și a lăsat soarele fierbinte să-i spele chipul. Parcă renăscuse. Julia privea în jur și suspina de parcă inima stătea să i se rupă. Se întorseseră. Visul devenise iar realitate.

Pluteau în derivă pe oceanul regatului Fillory.

CARTEA A III-A

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

— Thomas va fi foarte dezamăgit, a zis Poppy. A pierdut ocazia.

Fata ședea plouată pe un vestiar de navă, pe puntea corabiei *Muntjac*, învelită într-o pătură aspră de la bord. Părul ei cârlionțat era țepos de la apa sărată. Încercase să înoate înapoi pe Pământ, în dormitorul micuțului Thomas, dar când văzuse că nu avea nicio șansă, se întorsese la pat, iar ceilalți o trăseseră, udă leoarcă, așteptând să fie salvați. Fata înota viguros și cu ușurință, ceea ce, cumva, nu părea deloc surprinzător. Patul, deși de o calitate superioară, conținând o cantitate

bunicică de lemn adevărat – părinții lui Thomas nu se zgârciseră la nimic –, nu era decât pe jumătate bun de plută, așa că începuse să se scufunde rapid, pe când așternuturile și salteaua s-au îmbibat complet de apă și și-au pierdut flotabilitatea. Josh cântărea greu pe el, stând ca un indian, resemnat, ca un Buddha scufundându-se cu nava, în timp ce patul cobora din ce în ce mai mult, iar apa rece de mare a început să-i treacă de genunchi.

Dar de acum, *Muntjac* se vedea deja la orizont, tăind vânjos valurile, în direcția lor, în timp ce un curent nou de aer îl îndreptase într-un unghi nebunesc. Pânzele navei – pânzele lui, ale lui Quentin, cu cerbul acela albastru-deschis al regatului – aveau falduri spilcuite și mândre. Forța, culoarea, substanța, realitatea navei îl înfiorau. Figura mică a unui marinar se vedea deja la balustradă, arătând în direcția lor.

Quentin nu se îndoise nici măcar o clipă că *Muntjac* n-avea să fie acolo. Păreau că trecuseră ani de când n-o mai văzuse. Veniseră să-l aducă acasă.

Pe când corabia se îndrepta spre ei, Quentin s-a îngrijorat pentru o clipă: dacă trecuseră secole întregi, dacă Eliot și Janet chiar erau morți, iar *Muntjac* era singura supraviețuitoare a epocii Brakebills, iar el avea să se întoarcă acasă, la o curte plină de străini? Dar nu, iată-l pe Bingle, stând la balustradă, la fel ca întotdeauna, gata să-

i ridice la bord trupul regesc și să-și reia serviciul.

Cu toate astea, în timp ce erau aduși la bord, se îmbrățișau, făceau prezentările și își asigurau hainele uscate și ceaiul cald, Quentin a observat că nu totul era așa cum își amintea pe *Muntjac*. Nava îmbătrânise. Nu că ar fi fost dărăpănată, dar parcă se maturizase.

Ce fusese odată lucitor – vopseaua de pe balustrade, lustrul de pe punte – era acum mat.

Frânghiile odată strălucitoare și dure erau acum moi și netede și de o culoare incertă de la cât de multe ori fuseseră rotite în jurul spițelor.

De asemenea, Quentin nu mai comanda corabia, ci Eliot.

— Unde ați fost?! a zis el, când s-a desprins din îmbrățișarea în care-l cuprinsese pe Quentin.

Ești culmea. Începusem să cred că ați murit.

— Am fost pe Pământ. Cât timp am fost plecați?

— Un an și o zi.

— Doamne. Pentru noi n-au trecut decât trei zile.

— Ceea ce înseamnă că sunt cu doi ani mai mare decât tine, acum. Cum crezi că mă face să mă simt asta? Cum a fost pe Pământ?

— La fel. Nu e ca-n Fillory.

— Mi-ai adus ceva?

— Un pat. Pe Josh. O australiancă pe nume Poppy. N-am avut prea mult timp. Și știi cât de pretențios ești la cadouri.

Quentin era încă într-o stare euforică, dar adrenalina își pierdea încet efectul, și își simțea

ochii plini de nisip și era peste măsură de dezorientat. Cu douăzeci de minute în urmă fusese miezul nopții, la finalul unei petreceri lungi și îmbibate de alcool, iar acum era iar după-amiază. S-au dus sub punte, în cabina lui Quentin, care devenise acum a lui Eliot, tânărul s-a uscat și și-a schimbat hainele și l-a blestemat pe Ember pentru că nu se gândise să binecuvânteze Fillory cu miracolul boabelor de cafea. Apoi s-a întins pe patul lui Eliot, a privit în sus la tavanul lucrat în lemn și i-a povestit lui Eliot ce se întâmplase. I-a zis cum se întorsese la Brakebills și despre adăposturile Juliei și despre cum Josh vânduse nasturele. I-a spus și că Țara-lui-Nicăieri era o ruină, despre dragon și despre casa fraților Chatwin.

Eliot s-a așezat la capătul patului. Când Quentin și-a terminat povestirea, Eliot a rămas privindu-l un moment, bătându-și golul de deasupra buzei de sus cu vârful arătătorului.

— Ei bine, a zis el, în final. E foarte interesant.

Da, chiar era. Deși interesul personal al lui Quentin începuse să scadă. Voia doar să doarmă și, în plus, se simțea extrem de încrezător în abilitatea lui de a reuși să tragă un pui de somn foarte curând. Întoarcerea în Fillory reprezenta o doză imensă de confort, ca o pernă uriașă, gonflabilă, ca acelea pe care le folosesc cascadorii pentru a se arunca de la înălțime, fără a se răni; iar el tocmai se afundase într-una dintre acele

perne.

Deși, dacă Quentin ar fi putut să aibă tot ce-și dorea, ar fi cerut un singur lucru: să nu se mai afle pe o barcă. Voia să meargă acasă, adică nu doar în Fillory, ci, mai exact, în camera lui din Castelul Whitespire, cu tavanul ei înalt și patul mare și liniștea calmă și specială.

Quentin nu se considera a fi un mare cititor de semne și minuni, dar lecția cheii de aur îi părea acum destul de clară: ori jucai, ori renunțai. Rămâi în castelul tău și vei fi în siguranță.

Nu mai e nevoie de o altă mișcare.

— Eliot, a zis el, unde suntem?

— În est. Foarte departe, în est. Chiar mai departe decât ai mers tu. Am plecat de pe Insula de Apoi acum două săptămâni.

— O, nu!

— Am trecut de orizont.

— Nu, nu, nu!

Quentin a închis ochii.

— Nu se poate!

Își dorea să fie întuneric, dar soarele galben arogant al după-amiezii târzii continua să ardă prin fereastra cabinei lui – acum a lui Eliot – fără nicio apăsare.

— Bine. Dar ne întoarcem, nu? Ne-ați găsit pe mine și pe Julia. Misiune îndeplinită. Finalul poveștii.

— Ne vom întoarce. Dar mai trebuie să facem un lucru.

— Eliot, stai. Vorbesc serios. Întoarce nava. Nu mai plec în veci din Fillory.

— O singură chestie. Î i va plăcea.

— Nu prea cred.

Eliot a zâmbit larg, sau pe cât de larg îi permiteau dinții lui strâmbi.

— O vei adora, a zis. E o aventură.

Era incredibil. Lasă-l pe Thomas: el, Quentin, pierduse totul. Începuse imediat după ce plecaseră spre Insula Exterioară. Toată întâmplarea a fost relatată la banchetul ținut în burta corabiei, în acea seară. Quentin acceptase deja faptul că atunci când traversai marele spațiu interdimensional, anumite zile erau pur și simplu menite să se lungească până la aproximativ treizeci și șase de ore și că nu puteai decât să aștepți să se termine. Nou-sosiții au mâncat ca niște lupi – oboseala lor se transformase într-o foame de zile mari. Oricum, nu serviseră nimic la cină, cu o noapte înainte, în afară de aperitivele ce circulaseră la petrecere. Doar Julia ciugulea, luând câte o îmbucătură o dată la câteva minute, ca și cum corpul ei ar fi fost un animal neiubit pe care era obligată să-l îngrijească.

— Mi-am dat seama că se întâmpla ceva, a zis Eliot, desfăcând un crab roșu, mare și cu alură de potențială armă fatală.

Ca și Julia, Eliot nu părea să mănânce, dar, cumva, ingera cantități enorme de mâncare, fapt ce nu-l făcea niciodată să-și piardă suplețea.

— În primul rând, la două zile după ce ați plecat din Whitespire, cineva a încercat să mă ucidă în baie.

— Pe bune? s-a mirat Josh, cu gura plină. Și asta te-a pus pe gânduri?

Lui Josh nu-i luase mult să se acomodeze la bordul navei *Muntjac*. Disconfortul nu făcea parte din natura lui. Reluase legătura cu Eliot din fix același punct în care o lăsaseră în urmă cu doi ani.

— E îngrozitor, a spus Quentin. Iisuse.

— A fost! Mă bălăceam în baia mea, într-o seară, ca tot omul, încet ca un nou-născut – dacă ai văzut vreodată o asemenea creatură, să știi că sunt absolut oribili –, iar unul dintre băieții cu prosoapele s-a strecurat prin spatele meu cu un cuțit mare și curbat în mână. A încercat să-mi taie gâtul. O să vă scutesc de detalii – chestie pe care Eliot o spunea atunci când urma să-ți depinde totul de-a fir a păr –, dar l-am prins de braț și l-am tras în apă. Nu fusese niciodată un servitor excepțional. Poate că a simțit că era mai bun la altele, dar vă pot spune că nici ca asasin n-a fost grozav. Mi-a pus cuțitul la gât, dar nu aproape de arteră și nici nu se pregătise suficient. Așa că a dat să atace, eu am ieșit rapid afară și am înghețat apa.

— Vraja Dixon?

Eliot a dat din cap.

— N-a fost cine știe ce pierdere. Oricum aveam de gând să ies din baie. Turnasem așa de multe

săruri că nici nu era sigur că o să țină vraja, dar apa s-a solidificat imediat. Tipul arăta ca Han Solo înghețat în carbonită. Asemănarea era, de fapt, destul de șocantă.

— Tu și băieții tăi de prosoape, a zis Josh. Dar dacă eu cer un harem, n-aud decât prelegeri despre moralitate și drepturile omului.

— Ei, te-am scutit de o înjunghiere bună, nu?

Eliot nu se bronza, era prea palid, dar soarele și vântul își puseseră o oarecare amprentă pe pielea lui, altfel imaculată, și-și lăsase să crească o barbă sănătoasă, marinărească.

Renunțase la ceva din aerul prețios de rege-zeu care-i dominase purtarea la Whitespire; lăsase frunza aurie să cadă. Tipul îi vorbea echipajului cu o familiaritate relaxată și cu autoritate – chiar și celor precum Bingle pe care nu-i întâlnise niciodată înainte ca nava să iasă în larg, și pe care, în mintea lui Quentin, nici nu ar fi trebuit să-i cunoască. Dar acum îi știa mai bine decât el. Navigaseră pe mare timp de un an.

— L-am eliberat, bineînțeles. Nu m-a lăsat inima să-l văd cum se sufocă. Dar vă vine să credeți că n-a vrut să scoată un cuvânt?! Era probabil vreun fanatic. Sau poate nebun. Tot aia. Știți că unii dintre generali au vrut să-l tortureze? Cred că și Janet ar fi făcut la fel, dar eu nu am putut. Dar nici nu aveam cum să-l eliberez, pur și simplu. Acum e în temniță. Am fost șocat, dar presupun că nu te poți numi Mare Rege până când nu încearcă

să te asasineze cineva în baie. Apropo, dacă vor reușit vreodată să mă omoare așa, să mă lăsați în baie și să puneți să fie făcut un tablou. Ca al lui Marat. Am vrut să renunț la toată investigația, dar nu a fost chip. Situația în sine nu îmi dădea voie să-mi iau gândul de la ea.

Nu știu de ce. Poate pentru că ne aflăm în Fillory. În orice caz, atunci au început minunile.

Așa le-a numit toată lumea, iar eu nu am găsit un nume mai potrivit. Inițial aveai un sentiment; te uitai la ceva, un covor sau un bol de fructe, iar culorile păreau diferite. Mai vii, mai aprinse. Te cuprindeau valuri de jale, de entuziasm sau de iubire, așa, pe nepusă masă.

Au fost observate niște crize de plâns deloc bărbătești printre baroni. Parcă se consumau droguri, nu alta, doar că eu nu luasem nimic. Într-o noapte, mi-aduc aminte, stăteam întins în pat, mirosind aromele în întuneric, una după alta. Scorțișoară, nucșoară, iasomie și încă ceva – ceva minunat pe care nu puteam să-l identific. Picturile începeau să se schimbe când treceam pe lângă ele. Ca și decorurile. Norii se deplasau, iar cerul trecea de la zi la noapte.

Apoi am văzut un corn de vânătoare plutind, la cină, deasupra mea. O parte dintre cei prezenți l-au văzut și ei. Iar într-o noapte, pe la douășpe, am deschis ușa băii și, în loc să ajung în sală, am intrat într-o pădure. Presupun că nu mai contează când vrei să faci pipi, dar oricum. Situația m-a

copleșit. O vreme am crezut că înnebunesc de-a binelea, până ce a apărut copacul. Un arbore-ceas a crescut exact în mijlocul sălii tronului, prin covor, ziua, în amiaza mare. Așa, brusc, dintr-odată, de față cu toată Curtea. Și-apoi a rămas acolo, tăcut, ca o halucinație, ticăind și legănându-se cumva plin de energia din care crescuse. De parcă zicea „Salut, uită-te la mine. Ăsta-s eu. Ce-o să faci acum?” După aceea mi-am dat seama că nu eu o luasem razna, ci regatul. Nu mă codesc să-ți zic că am găsit toată afacerea asta oarecum intrigantă. Eram… chemat, înțelegi, iar eu nu voiam să merg, nici în ruptul capului. Înțeleg farmecul pe care chestiile astea îl au asupra ta: misiuni, Regele Arthur și toate. Dar așa ești tu. Nu mă înțelege greșit, dar mie mi s-au părut mereu un pic copilărești.

Obositoare și deloc elegante, dacă înțelegi ce vreau să spun. N-aveam nevoie să fiu chemat ca să mă simt special, pentru că eram deja destul de deosebit. Sunt deștept, bogat și arătos.

Eram perfect fericit cu viața mea, pierdut, atom cu atom, într-o aglomerare de bogăție.

— Frumos spus, a replicat Quentin.

Eliot pesemne că-și mai depănase povestea și altă dată.

— Ei, și după aia, nenorocitul ăla de Iepure Vizionar a venit într-o zi, țopăind, în sala noastră de întrunire. A răsturnat serviciul pentru whisky și l-a speriat de moarte pe cel mai sensibil dintre

protejații mei. Toți avem o limită. A doua zi, de dimineață, am pus să mi se aducă echipamentul de călărie, am înșeuat un cal și am plecat singur în Pădurea Reginei. Și știi că nu mai merg nicăieri singur, dar chestiile astea țin de un anumit protocol și nici măcar în calitate de Mare Rege – sau în special ca Mare Rege – nu ai parte de o excepție.

— Pădurea Reginei, a zis Quentin. Nu-mi spune...

— Ba-ți spun.

Eliot și-a terminat vinul, iar un tânăr musculos, ras în cap, i-a umplut paharul imediat.

— M-am întors la poiana aia a ta, ridicolă, aia rotundă. Vezi tu, avuseseși dreptate să vrei să intri. Până la urmă, era aventura noastră.

— Am avut dreptate.

Quentin parcă se prăbușea în gol. Și-a privit mâinile.

— Nu-mi vine să cred. Am avut dreptate.

Dacă nu ar fi fost așa de obosit și un pic beat, probabil că informația nu l-ar fi șocat atât de mult, dar se simțea ca și cum... care era oare descrierea potrivită? Avea impresia că învățase o lecție despre lume, iar acum își dădea seama că acea lecție fusese, mai mult ca sigur, cea greșită. Adevărata aventură i se oferise pe tavă, iar el îi întorsese spatele. Dacă a fi erou însemna și a cunoaște indiciile, așa cum spunea basmul, atunci era clar că el le ratase. În schimb își pierduse trei zile pe

Pământ și aproape că rămăsese blocat acolo pentru totdeauna, în timp ce Eliot pornise într-o misiune adevărată.

— E adevărat, a zis Eliot. Statistic, istoric și cum mai vrei să socotești, tu nu ai aproape niciodată dreptate. O maimuță care ia decizii în viață bazate pe horoscopul din *USA Today* nu s-ar înșela de atât de multe ori ca tine. Dar în cazul ăsta, da, ai avut dreptate. Nu strica momentul.

— Dar trebuia să fiu eu, nu tu!

— Ar fi trebuit să profiți când ți s-a oferit șansa.

— Mi-ai zis să renunț!

— Janet ți-a zis. Nu știu de ce ai ascultat-o. Dar uite, înțeleg.

Eliot și-a așezat o mână pe brațul lui Quentin.

— Știu. Nu am avut de ales. Oricine se ocupă cu împărțirea misiunilor are un sens al umorului al dracului de ciudat. În orice caz, am pornit. Și chiar am avut un presentiment în dimineața aia, înainte să plec. Aerul era rece, soarele-mi bătea pe armură – arătam ca un cavaler străbătând câmpia. Îmi doresc să fi fost și tu acolo. Deși arătam mult mai bine decât ai fi arătat tu. Am dat ordin să mi se facă o armură specială pentru acea zi; ornamentată și incrustată în aur și argint până în cel mai mic colțișor. N-o să te mint, Quentin, arătam magnific.

Quentin se întreba ce făcea el în acel moment. Cel puțin apucase să bea cola. Era ceva. Își dorea să mai poată bea una chiar atunci. Se simțea

extenuat.

— Mi-au trebuit zile întregi ca să găsesc nenorocita aia de poiană, dar, în final, am dat de ea.

Evident, Iepurele Vizionar era acolo, așteptându-mă sub crengile arborelui ăluia hidos, care tot își mișca ramurile în vântul invizibil.

— Intangibil, a șoptit Poppy. Vântul este, oricum, invizibil.

Era bine să vezi că fata își regăsise spiritul critic.

— Iepurele nu era singur. Erau acolo și pasărea, și șopârla, Șopârla Îngrozitoare, Lupul cel Blând, Gândacul Paralel – face o chestie geometrică atât de plicticoasă, încât nici nu-ți pot explica. Toate Bestiile Unice; întregul conclav. În fine, cu excepția câtorva exemplare acvatice. Bestia Călătoare îți trimite salutări, apropo. Cred că îi e drag de tine, chiar dacă l-ai rănit. Ei bine, când le-am văzut pe toate înșirate pe două rânduri ordonate, cele mici stând în față, ca aranjate pentru o poză cu clasa, am știut că jocul începuse. Șopârla a luat cuvântul. A subliniat faptul că tărâmul se afla în pericol și că doar dacă recuperam cele Șapte Chei de Aur ale ținutului Fillory puteam să mai salvez ceva. Am întrebat-o de ce, la ce erau bune, la ce serveau, ce deschideau, dar ori nu a vrut, ori nu a știut să-mi răspundă.

A zis că urma să-mi dau seama singur la timpul potrivit. M-am târguit un pic, bineînțeles.

Voiam să știu, de exemplu, cât de repede puteam recupera cheile. Îmi imaginam că aș fi putut găsi una în câțiva ani și să-mi organizez vacanțele în funcție de misiuni. În ritmul ăsta aproape că abia aș fi așteptat – întotdeauna e mai plăcut să călătorești când ai ceva de făcut. Dar aparent, era o chestiune presantă. Bestiile au insistat mult asupra acestui aspect.

Când am plecat, mi-au dat Inelul de Aur pe care trebuie să între cheile. Ce era să fac? Când m-am întors, Whitespire era sub asediu. Peste tot erau tot felul de semne rele. Furtuna se răspândise: toți arborii-ceas care se legănau ca primul. Mai ții minte cascada de la Ruina Roșie? Cea care curge în sus? A început să curgă în jos. Știi, așa cum ar fi normal. Aia a fost ultima picătură. Și-apoi *Muntjac* a apărut alarmată în port și am aflat că tu și Julia ați dispărut.

Ca un adevărat erou, Eliot a preluat comanda navei. A dedicat o zi întreagă reparațiilor și aprovizionării în timp ce regatul era cuprins de agitație și entuziasm. Marele Rege Eliot pornea într-o misiune! În afară de orice altceva, fapta lui era un triumf la nivelul relațiilor publice. Docurile erau pline de voluntari care se ofereau să-l însoțească în căutarea celor Șapte Chei. Piticii au trimis un cufăr plin de chei de care se tot împiedicau prin peșterile lor, în caz că exista vreuna care să se potrivească, dar majoritatea se dovediseră a fi nefolositoare. Una, însă, încăpuse

pe inel. Așa că mai rămâneau șase. Era amuzant cum piticii ieșeau în față, din când în când. Eliot o lăsase pe Janet stăpână absolută a castelului.

Tânărului îi părea rău să lase totul pe umerii ei, dar ea practic își freca mâinile de plăcere când a plecat Eliot. Probabil că până la întoarcerea lui, Janet avea să instaureze o dictatură fascistă. Și astfel a plecat.

Eliot habar nu avea încotro se îndrepta, dar citise suficient de mult ca să știe că ignoranța relativă nu constituia neapărat un handicap în timpul unei misiuni. Era un fapt pe care cavalerul neînfricat îl accepta și îl îmbrățișa.

Porneai prin sălbăticie la întâmplare, iar dacă mintea sau sufletul tău se afla într-o stare potrivită, atunci aventura avea să te găsească în mod natural. Era ca asocierea liberă – nu existau răspunsuri greșite. Funcționa atât timp cât nu te străduiai prea tare. Iar Eliot nu se afla defel în pericol de a încerca prea mult. *Muntjac* a străbătut iute apele înaintea unui vânt umed și cald, trecând de Insulele Exterioare și de Apoi, ieșind din Fillory și din lumea cunoscută.

Peste masă s-a lăsat liniștea. Pentru un moment, scârțâitul frânghiilor și cel al scândurilor de pe navă s-au auzit clar, iar Quentin a simțit pentru prima dată cât se îndepărtaseră de contururile hărții. Tânărul își imagina cum trebuie să fi arătat pentru cineva care se uita la ei de sus: o corabie mică și luminată, pierdută în imensitatea unui

ocean pustiu, neexplorat și înghițit de întunericul nopții.

Eliot și-a ridicat ochii spre tavan. Tânărul își căuta cuvintele – ceva nou pentru Quentin.

— Nu ți-ar fi venit să crezi, Quentin, a zis el, în cele din urmă.

O expresie de uimire sinceră apăruse pe chipul lui Eliot.

— Pe bune. Am parcurs tot Oceanul de Est. Ce ținuturi am mai văzut! Unele insule… nici nu știu de unde să încep.

— Spune-i despre tren, a zis tânărul cu țeasta rasă.

Dintr-odată, Quentin l-a recunoscut pe băiat: era Benedict, dar un Benedict nou, renăscut, cu mușchi ca niște sfori groase și dinți albi, strălucitori. Bretonul moale și atitudinea mohorâtă dispăruseră demult. Tânărul s-a uitat la Eliot cu un respect pe care Quentin nu-l mai văzuse acordându-l cuiva.

— Da, trenul. Inițial am crezut că era un șarpe de mare. Abia am reușit să întoarcem nava.

Dar era un tren, unul dintre marfarele acelea lente care au mereu un milion de vagoane, toate cisterne sau pentru marfă, doar că ăsta nu se mai termina. A ieșit la suprafață – apa șiroia pe vagoane –, a trecut huruind pe lângă noi de-a lungul a câtorva kilometri, apoi s-a scufundat iar în mare.

— Așa, pur și simplu?

— Pur și simplu. Bingle a sărit pe el, dar nu am reușit să deschidem vagoanele. Iar pe ocean am găsit un castel plutitor. La început doar l-am auzit: niște clopoței în toiul nopții.

Dimineața următoare am ajuns la el: un castel din piatră, plutind pe o flotă de barje din lemn, mormăitoare. N-am găsit pe nimeni înăuntru; doar clopotele bătând într-unul dintre turnuri în ritmul valurilor. Ce altceva am mai văzut? O insulă pe care nimeni nu putea minți. Mamă, aia a fost cam ciudată. Ne-am spălat o grămadă de rufe murdare în public.

Membrii echipajului au zâmbit jalnic.

— Apoi am văzut un loc în care oamenii erau valuri, valurile oceanului – știu cum sună, dar nu pot să-ți explic altfel. Apoi am întâlnit un punct în care oceanul se vărsa într-o prăpastie uriașă și nu exista decât un pod îngust peste ea. Un pod de apă peste care a trebuit să trecem.

— Ca un apeduct, l-a lămurit Benedict.

— Ca un apeduct. A fost foarte ciudat. Cred că magia e amplificată aici, e sălbatică și creează tot felul de locuri imposibile. Am fost prinși o săptămână în Doldrums. Nu bătea pic de vânt, iar apa era la fel de netedă ca sticla, și am găsit și o Mare a Sargaselor – un vârtej mare de rămășițe în ocean. Oamenii trăiau acolo scormonind printre resturi. Ne-au zis că toate obiectele uitate ajung acolo într-o zi: jucării, mese, case întregi. Și oamenii sfârșesc tot în acel loc. Și ei sunt uitați.

Aproape că am rămas blocați, dar *Muntjac* a scos la iveală o serie de vâsle ca să scăpăm. Nu-i așa, bătrânico?

Eliot a bătut prietenește în perete cu pumnul.

— Puteai să iei lucruri cu tine de pe Marea Sargaselor, dar trebuia să lași ceva în urmă. Asta era învoiala. Bingle a luat o spadă magică. Arată-le-o, Bing.

Așezat la capătul celălalt al mesei, bărbatul s-a ridicat și și-a tras aproape timid, pe jumătate, sabia din teacă. Era o lamă îngustă din oțel lucitor, decorat cu niște modele învolburate, argintii, cu o strălucire albă.

— Nu vrea să spună ce a lăsat în locul ei. Ce ai dat la schimb, Bing?

Bingle a zâmbit și și-a atins nasul, fără a scoate un cuvânt.

Quentin era obosit. Se trezise în Veneția în acea dimineață și-și petrecuse ziua în Anglia și apoi o altă jumătate de zi în Fillory. Se îmbătase deja o dată și se trezise, iar acum se matolea iar, șezând pe banca tare și aspră din bucătăria navei *Muntjac*. Probabil că lui Eliot i-ar fi plăcut o mică escapadă pe Pământ, și-a zis tânărul, acolo unde vinul și cafeaua erau mult mai bune. Deși, cine știe, poate că n-ar fi mers dacă situația ar fi stat invers. Poate că Quentin nu ar fi reușit – poate că ar fi rămas captiv în Marea Sargaselor. Și poate că Eliot nu l-ar fi găsit pe Josh, n-ar fi întâlnit dragonul și nu s-ar fi jucat cu Thomas. Poate că el ar fi dat greș

acolo unde reușise Quentin. Poate că aceea fusese unica opțiune. Nu primeai misiunea pe care o doreai, ci pe cea pe care o puteai îndeplini.

Asta era partea cea mai grea: să accepți că nu depindea de tine calea pe care o apuci. Doar că, bineînțeles, Quentin alesese.

— Nu ne ține în suspans. Ai găsit cheile?

Eliot a dat din cap.

— Am găsit câteva. De fiecare dată a trebuit ori să ne batem ori să dezlegăm o ghicitoare. O dată am întâlnit un monstru, ca un homar gigantic și spinos. Avea cheia în inimă. Apoi am găsit o plajă făcută din milioane de chei și a trebuit să căutăm printre ele până am găsit-o pe cea potrivită. Probabil că exista un truc, dar nimeni n-a știut să spună care, așa că am folosit forța brută – am făcut cu rândul, încercând cheile pe inel. După câteva săptămâni am găsit una care s-a potrivit. Acum, îmi pare rău dacă par direct, dar trebui să ții cont de faptul că suntem plecați de un an întreg și, sincer, toate întrebările astea mă cam obosesc.

Așa că uite: avem cinci din șapte chei. Una pe care ne-au dat-o piticii și patru găsite de noi.

Mai aveți și voi una? Cea pe Insula de Apoi?

— Nu, a zis Quentin. Julia și cu mine am lăsat-o în urmă când am trecut de poartă. Nu a luat-o nimeni?

Quentin s-a uitat la Bingle, apoi la Benedict. Niciunul dintre ei nu și-a ridicat privirea.

— Nu? Dar nici la noi nu e.

— La dracu', a zis Eliot. De asta mi-era teamă.

— Dar ce s-a întâmplat? Nu se poate să fi dispărut pur și simplu. Trebuie să fie încă pe Insula de Apoi.

— Nu e, a spus Benedict. Am căutat peste tot.

— Ei bine, o să căutăm în continuare.

Eliot a oftat și a ridicat paharul pentru a fi reumplut.

— S-ar părea că veți avea parte de ceva aventură până la urmă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Casa din Bed-Stuy a fost primul adăpost al Juliei și finalul carierei la Standford. Nu se mai întorcea la colegiu. Avea să le frângă inimile părinților pentru a doua și ultima oară. Era prea oribil să se gândească la ce făcea, așa că alesese să înfrunte situația fără a se gândi deloc la ea.

Desigur, ar fi putut să refuze. Ar fi putut să termine de format numărul companiei de taxi, să întoarcă spatele bărbatului cu pălărie rotundă, să aștepte până ce automobilul negru ajungea la ea, să se urce și să-i dea adresa de acasă cetățeanului din Guatemala aflat la volan până ce omul înțelegea în cele din urmă și să se fi strecurat departe de toate. Sau să nu fi putut, dar își dorea să fi reușit. Asta își dorise atunci, apoi avea să-și reînnoiască dorința în toți anii următori.

Dar Julia nu putuse renunța, căci visul, visul magiei, nu murise. Fata încercase să-l ucidă, să-l

amorțească muncind, luând droguri, făcând terapie, petrecându-și timpul cu familia și cu Free Traders, dar nu reușise nicicum. Iluzia magiei era mai puternică decât ea.

Tânărul cu chip de bufniță care stătea în pragul ușii adăpostului din Bed-Stuy în acea noapte se numea Jared. Avea în jur de treizeci de ani, nu era înalt, avea un zâmbet luminos, o barbă deasă și neagră și ochelari grei, fumurii. În ultimii nouă ani lucrase la o teză de doctorat în lingvistică, la Universitatea din New York. În timpul nopților și al weekendurilor se ocupa de magie. Nu toți cei de acolo erau la fel ca el – tocilari, cu cariere academice. Grupul era unul destul de surprinzător de eterogen. Se aflau acolo o copilă de doisprezece ani, din cartier, și o văduvă de șaizeci și cinci de ani, care venea în weekend din Westchester County, conducând un SUV BMW. În total, înăuntru se găseau douăzeci și cinci de persoane: doctori și recepționeri, instalatori și muzicieni, elevi de colegiu și speculanți la bursă și alți țicniți abia funcționali social. Și acum li se alăturase și Julia.

Unii dintre ei veneau acolo o dată pe lună ca să exerseze vrăjile, iar alții la șase dimineața, zilnic, și rămâneau până la zece noaptea sau dormeau în adăpost, deși regulile casei interziceau, în mare, excesul. Câțiva dintre ei aveau vieți normale, cariere și familii și nu prezentau niciun semn evident de excentricitate sau dizabilitate fizică.

Dar a face magie alături de toate celelalte era un exercițiu periculos de echilibristică, iar atunci când pierdeai controlul și cădeai, lovitura era una destul de puternică. Chiar dacă te ridicai, mergeai șchiopătând. Și toți cădeau mai devreme sau mai târziu.

Vezi, când aveai magia în existența ta, trăind o viață dublă de magician secret, plăteai un anume preț: existența ta secretă nu-ți dădea niciodată pace. Eul magic, doppelgänger-ul acela încet era mereu alături de tine, trăgându-te de mânecă, șoptindu-ți că viața reală era de fapt un fals, o șaradă brutală, umilitoare și mincinoasă pe care, oricum, nimeni nu o credea. Eul tău real, cel care conta, era celălalt, care-și unduia mâinile, rostind o incantație într-un dialect slav dispărut, pe canapeaua scâlciată din casa din scânduri verzi de pe Throop Avenue.

Julia își păstrase slujba, dar mergea la adăpost în aproape fiecare noapte și își petrecea acolo weekendurile. Dorința se întorsese și de data asta părea că și-o putea potoli. Luase urma vânatului și avea să omoare. A încetat să mai fie activă pe FTB. Membrii Free Traders puteau aștepta. Erau obișnuiți cu persoane care dispăreau de pe radar luni sau ani întregi; în comunitatea celor afectați de boli psihice asta însemna să funcționezi în parametri normali.

Cât despre părinții ei... Julia a întrerupt legătura. Fata știa ce face și știa cât de greu avea

să le fie văzând-o cum devenea iar obsedată, cum slăbea, cum nu-și mai făcea baie și toate celelalte; și totuși, a continuat. Simțea că nu are de ales. Era o dependență. Dacă se gândea cu adevărat la consecințele pe care faptele ei le aveau asupra familiei, remușcările i-ar fi anihilat impulsurile. Așa că prefera să ignore urmările. Când în prima dimineață s-a surprins singură trasându-și aiurea, aproape senzual, cu unghia o dâră roșie pe braț, la masa de la mic dejun – sau mai degrabă când a surprins-o pe mama ei surprinzând-o – nu s-a rostit niciun cuvânt. Dar fata a văzut cum o parte din maică-sa a murit în acea zi. Iar Julia nu a făcut niciun gest eroic pentru a o readuce la viață.

Fata știa prea bine că ar fi putut muri și ea în acea dimineață. Aproape că așa se și întâmplase, dar dacă-l lași pe unul care se îneacă să se agațe de tine, vei fi tras odată cu el și la ce ar fi folosit așa ceva? Cel puțin așa-și spusese ea. Trebuia să privești condamnatul în ochi, să-și desfaci degetele din jurul brațului tău și să-l urmărești cum se îndepărtează în adâncurile verzi, lichide și dispare acolo. Ori așa, ori muriți amândoi. Care-i rostul?

Sora ei știa asta. Puteai citi dezamăgirea în ochii ei vii, căprui, ca de vulpiță, apoi vedeai cum senzația aceea se transforma în ceva limpede și moale și protectiv. Fata era încă suficient de tânără, mai putea să ocolească epava și să-și vadă de drum. O lăsase pe Julia, pe sora ei cu secrete

întunecate, în urmă. Isteț copil. Încheiase o înțelegere înțeleaptă, și Julia făcuse la fel.

Ce primea Julia pentru târgul ei? La ce câștig să te aștepți când îți pui familia și inima, și viața, și viitorul rămășag? Cu ce rămâi? Bob, arată-i ce-a câștigat! Se părea că recompensele erau pe măsură. Pentru început avea parte de o cantitate uriașă de informații oculte.

Au testat-o în prima zi. Din secunda în care intrai pe ușă – Jared pornise cronometrul de pe iPhone-ul lui în momentul în care fata pășise peste prag – aveai un sfert de oră să înveți și să execuți vraja luminoasă pe care Quentin o fentase la adăpostul din Winston, sau trebuia să pleci și nu mai puteai să te întorci decât după o lună. Ei numeau vraja, destul de neinspirat, Scânteia Primordială. Puteai încerca la alt adăpost, bineînțeles – acestea nu-și comunicau informații –, dar în New York nu existau decât două asemenea case, așa că dacă voiai să înveți magie în unul dintre cele cinci cartiere, ori trebuia să faci o figură bună, ori să pleci acasă.

Chiar dacă era extenuată, Julia a reușit să facă farmecul în doar opt minute. Dacă i-ar mai fi rămas ceva energie de pe urma fazei de vrăjitoare a curcubeului, probabil că n-ar fi avut nevoie nici de atât.

După cum avea să se dovedească, cei de acolo nu cunoșteau vraja curcubeului, așa că Julia a printat un document scanat pe care-l găsise pe

internet, vechi de doi ani, și l-a adus la adăpost. Jared, lingvistul, a plastifiat cu mare pompă și ceremonie foaia, i-a dat trei găuri și a introdus documentul într-un dosar uzat, lipit cu bandă adezivă, în care țineau lista cu farmece a clubului. Un dosar cu trei inele: asta aveau ei pe post de carte de vrăji.

Și-l numeau Legătorul de Farmece. Asta ar fi trebuit să-i dea Juliei de bănuit.

Totuși, informațiile ei despre magie crescuseră de douăzeci de ori, iar asta era o bucurie nemăsurată. Sub tutela lui Jared sau a oricui se întâmpla să fie magicianul de serviciu în oricare din zile, fata a parcurs întreaga carte. A învățat cum să lipească lucrurile prin magie, cum să aprindă focul de la distanță, să ghicească o monedă după ce a fost aruncată, să împiedice un cui să ruginească și să îndepărteze câmpul magnetic de pe un magnet. Se întreceau la cât de multe treburi casnice puteau realiza cu ajutorul magiei: să deschidă borcane, să-și lege șireturile, să încheie nasturi.

Lucrurile se întâmplau la nimereală și se păstrau la un nivel inferior, dar era un început.

Cui după cui, magnet după magnet, Julia a început să contureze lumea conform propriilor ei specificații. Magia era ceea ce se întâmpla când mintea întâlnea lumea, iar mintea avea de câștigat.

Exista și un alt dosar cu exerciții pentru mâini,

mult mai uzat de la cât fusese aruncat cât colo, din pricina frustrării, iar fata a început să-l folosească și pe acela. Memorase repede întreaga carte și făcea exercițiile tot timpul: la duș, pe sub masă, atunci când mânca, pe sub birou, la muncă, noaptea, pe când stătea întinsă în pat. Se apucase serios și de studiul limbilor străine. Magia nu era o chestie matematică, după cum se părea.

Cu cât învăța mai multe vrăji, cu atât acumula mai multe niveluri. Da, niveluri, așa le numeau ei. Penibilul sistemului lor de valori, împrumutat de la Dungeons Dragons (care trebuie să-l fi preluat de la francmasoni, presupunea ea), nu era contestabil, dar ținea lucrurile sub control și ierarhia era clar definită, chestie care Juliei îi plăcea din ce în ce mai mult pe când urca treptele. Așa a început să-și facă tatuajele de pe spate. Fata avea grijă să lase destul loc, căci învăța foarte repede.

A durat o lună ca să-și dea seama că ea învăța mai repede decât ceilalți vizitatori regulați ai adăpostului și alte trei ca să înțeleagă cam cât de repede. Până în acel moment acumulase deja șapte stele, adică fix câte avea și Jared, iar tânărul se ocupa de asta de trei ani. Probabil că la Brakebills, Julia ar fi rămas un simplu ucenic, dar nu era la școala de magie, nu-i așa, ci într-un loc în care ieșea în evidență. Ceilalți nu păreau să aibă vreo înclinație spre latura teoretică a magiei. Ei învățau farmecele pe de rost, dar nu erau

interesați de tiparele care stăteau la baza lor. Doar câțiva dintre ei studiau mai îndeaproape aspectul lingvistic, gramatical și sistemele de bază. Preferau să memoreze silabele și gesturile și să uite restul.

Dar greșeau. Atitudinea lor secătuia puterea vrăjii, iar asta însemna că de fiecare dată când făceau un farmec nou, începeau de la zero. Ei nu vedeau legăturile dintre vrăji. Puteai să uiți chiar că depuseseși vreun efort la început, iar Julia abia aștepta acel moment. Împreună cu Jared, fata a pus bazele unui grup de studiu al limbilor antice. Nu atrăseseră decât patru membri, iar majoritatea se aflau acolo pentru că Julia era frumoasă. Fata i-a dat afară unul câte unul când nu au reușit să țină pasul cu temele.

Cât despre exercițiile pentru mâini, Julia muncea de două ori mai mult pentru că știa că nu e înzestrată. Nimeni nu o întrecea la exerciții; nici măcar Jared. Ei nu aveau apetitul Juliei pentru durere.

Pe cât de mult ura Brakebills, cu o înverșunare aprinsă al cărei foc îl întreținea undeva într-un alămar ascuns, suflând în el în caz că era vreodată în pericol de a se stinge, Julia înțelegea de ce erau atât de exclusiviști. Mulți diletanți călcau pragul casei de pe Throop Avenue.

Julia avusese mereu o latură competitivă destul de răutăcioasă. În trecut, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să o țină sub control, dar acum inversase politica. Neavând cine să o mai controleze, fata își

lăsase acea parte a ei să se dezvolte în liniște. Cum o umilise Brakebills, așa avea să umilească și ea pe oricine nu era în stare să țină pasul cu ea. Hei, magia nu era un concurs de popularitate. Throop Avenue avea să fie Brakebillsul ei personal. Orice vizitator al adăpostului din Throop Avenue cu un nivel egal sau mai mic decât al Juliei trebuia să fie gata de joc. Oricare ar fi fost gogomănia cu care te lăudai, puteai fi sigur că erai în pericol să fii dat în vileag.

Nu conta dacă erai alb sau de culoare, obosit, bolnav sau aveai doisprezece ani. Era uimitor, de-a dreptul incredibil, câți magicieni își croiau calea pe baza unor minciuni. Julia era furioasă. Cine desena stelele acestor oameni? Dacă împingeai un pic celelalte adăposturi, s-ar fi prăbușit ca niște castele de cărți de joc. Situația era de-a dreptul descurajantă. Fata găsise, în final, un fel de școală de magie căreia să-i aparțină, și se părea că scotea falsuri pe bandă rulantă.

Datorită atitudinii Juliei, adăpostul de pe Throop Avenue a început să capete ceva reputație. Nu mai aveau așa de mulți vizitatori, iar atunci când se întâmpla să aibă aceștia se urâțeau. Fizic. Mincinoșilor nu le place să-i faci mincinoși și oamenii pasionați de magie sunt la fel de numeroși ca aceia pasionați de artele marțiale.

Îmi pare rău, unde te credeai, idiotule? În Connecticut? Ești într-un adăpost din Bed-Stuy, cartier al Brooklynului. Exista o proporție egală și

între oamenii care locuiau în Bed-Stuy și aceia care dețineau arme. Prostule! Bine ai venit în New Dork City!

Dar chiar și în ciuda cruciadei Juliei în favoarea rigorii magice, în casa din Bed-Stuy exista o problemă, iar aceea era dosarul cu trei inele. Legătorul de Farmece. Din când în când, mai pica un vizitator serios care cunoștea o vrajă ce nu se găsea în carte, iar dacă volumul conținea un farmec pe care ei să nu-l fi știut, atunci se putea încheia un târg, iar cartea se îmbogățea.

Dar asemenea tranzacții erau frustrant de rare. Julia trebuia să crească mai repede de atât.

Nu avea niciun sens: de unde veniseră toate acele vrăji? Care era sursa? Nimeni nu știa să răspundă. Se perindau mulți oameni prin adăposturi, iar memoria colectivă era scurtă. Dar Julia suspecta din ce în ce mai mult că cineva opera întreaga acțiune de la un nivel mult mai înalt ca al ei, iar fata își dorea să știe cine era, unde se afla, cum o făcea și toate astea chiar în acel moment.

Așa că Julia a schimbat taberele. A devenit ea însăși un vizitator. Și-a luat automobilul cumpărat în vremea când locuise în Chesterton, și-a dat demisia și a început să parcurgă kilometri după kilometri, uneori de una singură, alteori cu Jared în partea dreaptă.

Adăposturile nu erau ușor de găsit – se ascundeau de lume, dar și unul de celălalt, pentru

că era cunoscut faptul că existau conflicte ce duceau de obicei la anihilare reciprocă. Dar uneori puteai obține o adresă de la un vizitator mai prietenos. Julia devenise foarte bună la persuasiune. Dacă celelalte metode dădeau greș, fata deținea secretul labei de la baie, chestiune pe care o ducea la capăt cu un pumn de fier.

Pe de altă parte, unele adăposturi erau mai mari ca altele, iar câteva erau destul de mari și de sigure ca să-și permită să se facă un pic cunoscute, cel puțin pe scena magiei, mergând pe premisa că erau suficient de importante pentru ca nimeni să nu aibă curajul să se încurce cu ele. Dosarul ce-i fusese dat într-o veche clădire de bancă, refăcută, din Buffalo fusese așa de gros că fata căzuse în genunchi și începuse să plângă. A rămas acolo o săptămână, încărcându-și mintea flămândă cu informații magice, până la nivelul de un terabyte.

În acea vară, Julia a mers în nord, în Canada, în vest, până în Chicago, la sud în Tennessee și Louisiana și până în Key West. Fusese o călătorie epuizantă, costisitoare și mizeră în urma căreia se alesese cu o carte de vrăji șocant de dezamăgitoare de doar douăsprezece pagini, găsită într-un bungalow plin de pisici de lângă Casa Hemingway. Aceasta fusese perioada de peregrinări a Juliei. Dormise în paturi de rezervă, în moteluri și în mașină.

Când automobilul o lăsase baltă, începuse să fure mașini de pe străzi. Întâlnise mulți oameni,

iar unii dintre ei nici măcar nu erau ființe umane. Adăposturile rurale găzduiau de obicei demoni mai mărunți și zâne mai puțin puternice și tot felul de spirite specifice zonei geografice care le asigurau respectul societății în schimbul a Dumnezeu știe ce bunuri și servicii despre care Julia nu a întrebat niciodată. Ființele astea aveau o anumită aură romantică; păreau să întruchipeze însăși promisiunea magiei care avea să-i aducă o lume mai măreață decât cea în care se născuse. Momentul în care intri într-o cameră, iar tipul care joacă biliard are o pereche de aripi roșii din piele ce-i ies din spate, iar fata care fumează pe balcon are ochii ca aurul lichid – atunci e momentul să crezi că nu vei mai fi niciodată trist, plictisit sau singur.

Dar Julia a descoperit repede adevărul despre toate acestea și de îndată ce a ajuns să le cunoască originea, fata a găsit pe cineva la fel de disperat și confuz ca și ea. Astfel, Julia s-a încurcat cu Warren și și-a învățat lecția.

În orice caz, spatele ei se umplea de stele cu șapte colțuri. A trebuit să-și deseneze cercul mare cu 50 pe gât pentru a economisi spațiu. Era un lucru neconvențional, dar regulile existau pentru a le ușura munca mincinoșilor.

Pentru cineva ca Julia trebuia să încalci convențiile. Dar fata rămânea fără combustibil. Era un soi de marfar cu pedagogie magică, dar trenul rămăsese fără informații, fără date noi și

aproape că rămăsese pe uscat, iar mica rezervă pe care o mai avea nu era de cea mai bună calitate. De fiecare dată când intra într-un adăpost nou, Julia era plină de speranță, dar descoperea din ce în ce mai des că iluziile ei se spulberau. Scenariul decurgea cam așa: deschidea ușa, accepta privirile flămânde ale locuitorilor, își etala stelele, îl intimida pe cel mai înalt în rang până ce-i arăta dosarul lor, pe care Julia îl răsfoia cu indiferență, așteptând să găsească ceva ce nu știa deja, dar eșuând de fiecare dată, moment în care azvârlea cartea cât colo și ieșea din casă, lăsându-l pe Jared să-i scuze comportamentul.

Avea un comportament urât, iar fata știa asta foarte bine, dar se purta așa pentru că era furioasă și pentru că nu se plăcea pe sine. Cu cât se ura mai mult, cu atât se răzbuna mai mult pe alți oameni și cu cât își răsfrângea negativitatea asupra lor, cu atât devenea mai insuportabilă. Uite-ți dovada, domnule Hofstadter: sunt o spirală ciudată.

Sigur, Julia ar fi putut fugi spre Coasta de Vest sau spre granița cu Mexicul, dar avea sentimentul că știa deja la ce să se aștepte. Prin oglinda fermecată a lumii magice secrete perspectiva apărea mereu inversată: cu cât te apropiai de lucruri, cu atât ele se micșorau.

Obiectele din oglindă erau mai îndepărtate decât păreau. Cu alte cuvinte: câte monede mai putea ghici? Câte cuie mai puteai salva de rugină?

Lumea nu avea o nevoie stringentă de magneți demagnetizați. Făcea magie, dar practica un tip minor. Se alăturase unui cor invizibil ce intona cântecele vesele pentru concursuri televizate. Își pusese întreaga viața drept chezășie, iar acum se părea că resursele i se epuizau.

După toate lucrurile prin care trecuse, după tot ce sacrificase, situația era mai mult decât putea îndura. Julia se întrebase un timp dacă nu cumva Jared îi ascundea ceva, dacă nu cumva știa ceva, dar fata era convinsă că nu era cazul. Apelase chiar și la opțiunea nucleară, doar ca să fie sigură. Nu. Zero. Ei, bine…

Sincer, apăsase pe butonul roșu de câteva ori în călătoriile ei și Julia începea să se simtă un pic ca un pustiu nuclear: iradiată și toxică. Juliei nu-i plăcea să se gândească la asta. Nici măcar nu voia să conștientizeze noțiunea: *nuclear* era un termen secret, iar amintirile respective le ținea codate, fără a putea fi vreodată deslușite. Făcuse ce era nevoie și cu asta basta. Nu mai visa la iubirea adevărată. Nici nu-și mai putea imagina că ar putea coexista în aceeași lume. Julia dăduse dragostea pentru magie.

Dar iarna nucleară se apropia, iar magia nu-i ținea de cald. Se făcea din ce în ce mai frig, zăpada toxică începea să cadă, iar pământul devenea iar setos de sevă. Câinele negru ieșise la vânătoare. Julia simțea iar întunericul apropiindu-se.

Dar bezna adevărată ar fi fost o mângâiere, o

călătorie, în comparație cu locul spre care se îndrepta ea, adică disperarea, ce nu avea nicio culoare. Julia își dorea ca depresia să fie făcută dintr-o întunecime moale și catifelată în care să se poată cuibări și dormi, dar adevărul era mai crud: ca diferența dintre zero și mulțimea vidă, mulțimea care nu conținea nimic, nici măcar pe zero. Doar capcane și hainele de doliu. *Și totuși par a râde toate, / Când eu, trist, le cânt, în moarte.*

A venit și decembrie, iar zilele s-au făcut mai scurte. Zăpada a încetinit traficul de pe Throop Avenue. Și-apoi, în ziua de Sfânta Lucia, ziua poemului lui Donne, totul s-a sfârșit.

Și nu oricum, ci în stil western: un necunoscut a sosit în oraș.

Străina arăta frumos, ca scoasă din Ivy League. Avea, poate, în jur de douăzeci și nouă de ani, purta un costum negru, părul brunet prins la spate cu două bețigașe chinezești. Chipul rotund, puțin plinuț și cu ochelari de tocilar, era totuși ferm: e posibil ca odată să fi fost tratată cu răutate, dar acele timpuri erau acum istorie. Cât despre protocolul de pe Throop Avenue, din momentul în care s-a arătat la ușă, femeia a și fost întâmpinată de vocea întâi, adică de Julia.

Ei bine, Ivy League și-a scos jacheta și și-a descheiat manșetele. Ambele brațe erau acoperite de stele până la umeri. Femeia și-a îndepărtat mâinile ca un Hrist pentru a-și etala stelele de o sută de puncte de pe interiorul fiecărei încheieturi.

În cameră s-a lăsat o liniște apăsătoare. Julia i-a arătat lui Ivy League stelele ei. Apoi vizitatoarea a făcut-o să-și demonstreze nivelul.

Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată Juliei, dar fata știa ce urma. Trebuia să parcurgă fiecare vrajă pe care o cunoștea, fiecare test pe care-l trecuse pentru a-i arăta lui Ivy că-și merita stelele. Pas cu pas, nivel cu nivel, monede, cuie, focuri, magneți, întreaga trusă de scule, de la nivelul unu la șaptezeci și șapte. A fost nevoie de patru ore pentru asta, timp în care soarele s-a dus la culcare, iar cei care nu rămâneau peste noapte și elevii de peste zi au plecat acasă.

Bineînțeles, Julia trăia pentru asta. A dat greș de vreo două ori pe la nivelul cincizeci, dar regulile îi permiteau câteva încercări suplimentare, iar fata a depășit criza tremurând, dar cu tenacitate. Când s-a terminat, Ivy League a dat rece din cap, și-a coborât mânecile, și-a pus iar jacheta și a plecat.

Julia și-a adunat toată mândria ca să nu alerge după femeie strigând: „Ia-mă cu tine, străină misterioasă!” Fata bănuia cine trebuie să fi fost tipa: una dintre Ceilalți, dintre oamenii care urmau calea magiei reale și genuine. Ivy League cunoștea sursa vrăjilor. Fata știuse că ei există după felul în care perturbau lumea, ca o planetă neagră, și se dovedea că avusese dreptate. În sfârșit, i se arătaseră. O testaseră. Și exact ca și cei de la Brakebills, o găsiseră incompatibilă. Trebuie să fi avut un defect pe care Julia nu era capabilă

să-l identifice, dar evident pentru aceia care-l căutau.

Doar când a ajuns acasă a găsit cartea de vizită din buzunar. Cartonașul era gol, dar un farmec complex descoperea un mesaj scris în slava veche: *Arde-mă*. Julia a ars cartonașul într-o scrumieră, folosind o vrajă de nivelul patruzeci și trei în locul celei obișnuite, fapt ce nu schimba aproape cu nimic lucrurile, doar că folosea poziția a paisprezecea a mâinilor, iar incantația trebuia rostită în slava veche.

Flacăra s-a ridicat ritmic, violetă și portocalie. Străfulgerările ei reprezentau un mesaj în codul Morse: coordonate GPS care corespundeau unui sătuc microscopic din sudul Franței.

Satul se numea Murs. Procedeul semăna mult cu cel al grupului Free Trader Beowulf.

Până la urmă, Julia fusese chemată. Plicul cel baban sosise. De data asta, fata chiar pleca.

Pariase acum foarte mult timp, iar câștigurile își făceau, în cele din urmă, apariția.

Cum să le explice părinților, despre care ai fi crezut că trecuseră de mult de pragul la care chiar le păsa? Avea douăzeci și doi de ani de acum, de câte ori mai aveau oamenii ăștia de gând să o facă să le frângă inimile? Dar oricât de tare s-ar fi temut de discuție, conversația a decurs mult mai bine decât se așteptase ea. Le-a ascuns multe, dar un lucru era destul de limpede, și anume că se simțea plină de speranță pentru prima dată în viața ei.

Credea sincer că are o șansă să fie fericită și era hotărâtă să încerce. Părea – și chiar așa și era – că trecuseră ani întregi de când nu se mai simțise astfel. Părinții ei înțeleseseră asta, într-un fel, și nu erau supărați, ba din contră; erau bucuroși pentru Julia. O lăsaseră să plece. Așa cum îl eliberase și ea pe Jared, cel cu chip de bufniță, lingvistul cel nu atât de iscusit. *Sună-mă când termini disertația aia, pălărioară.*

Julia s-a urcat la bordul unui avion într-o zi frumoasă de aprilie, neavând asupra ei niciun bun și a zburat spre Marsilia, deasupra albastrei și palidei Mări Mediterane. Se simțea atât de ușoară și de liberă, încât ar fi putut zbura de una singură.

Julia a închiriat un Peugeot pe care nu avea să-l mai returneze și a condus spre nord timp de o oră, negociindu-și ruta în sensurile giratorii tipice franțuzești din o sută în o sută de metri, a virat la dreapta, în dreptul localității Cavaillon, și s-a rătăcit de vreo optzeci de ori aproape de Gordes, un *village perché* spectaculos care se cățăra vertiginos pe culmea văii Luberon de parcă ar fi fost lipit acolo cu mistria. Julia a ajuns în micuțul și adormitul Murs pe la trei după-amiaza, în inima Provencei celei fotogenice.

Iată, era o mică bijuterie, o adunătură nevizitată de case vechi, construite dintr-o rocă stranie ce emitea lumină, de un maro spălăcit. Satul avea o biserică, un castel și un hotel.

Străzile erau medievale și așa de înguste că le

puteai zgâria pereții. Julia a oprit mașina în piață și a privit spre monumentul jalnic ridicat în memoria eroilor din Primul Război Mondial. Jumătate dintre cei decedați aveau același nume de familie.

Coordonatele GPS indicau un loc aflat la zece minute în afara orășelului și corespundeau unei ferme încântătoare, ce plutea singură într-o mare de fân și lavandă. Casa avea obloane albastre precum cerul și o mică alee, plină cu pietriș alb, unde Julia și-a parcat Peugeotul zgâriat. Un tip spilcuit, un pic mai în vârstă decât ea, a deschis ușa. Bărbatul arăta bine – aveai impresia că nu fusese mereu așa de aranjat și că dăduse jos câteva kilograme la un moment dat în viața lui. Schimbarea îi întipărise câteva linii interesante pe chip.

— Bună, Circe, a zis el. Eu sunt Pouncy Silverkitten. Bine ai venit acasă!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Așa mai mergea: Quentin stătea la provă alături de Eliot; doi regi ai Fillory ce străbat estul spre un tărâm necunoscut, călătorind cu soarele în față, neștiind ce avea să le mai rezerve Dumnezeu, Destinul sau Magia dincolo de orizont.

La început îi fusese greu să accepte să schimbe iar vitezele și să se acomodeze ritmului, dar acum, dintr-odată, nu mai părea chiar imposibil, din moment ce soarele dimineții îi mângâia fața, iar

Muntjac gonea sub el. Quentin pierduse multe lucruri aici, dar nu mai avea de gând să dispară. Pământul reprezenta visul, nu Fillory, iar lumea reală avea să alunece acum în acea parte a minții lui unde alunecau toate visurile născute din anxietate, detaliate atât de expert că parcă durau ani întregi, fentând o serie infinită și inutilă de întorsături de situație care nu te duceau nici măcar spre moarte, ci spre o stare permanentă de jenă. Fillory îl recuperase. Bine ai venit în misiunea pentru găsirea celor Șapte Chei.

Aventura ta este deja în desfășurare.

Bingle stătea tot la teugă, ca de obicei, doar că acum se antrena de zor cu un alt spadasin.

Celălalt om era Benedict, gol până la brâu, foarte zvelt și cu pielea măslinie, schimonosindu-și fața pe când pierdea teren și împingându-l apoi, în mod incredibil, pe Bingle, fiind în avantaj. În tot acest timp, își ținea mâna în șold, ca un fanfaron. În aer răsuna trosnetul asurzitor al oțelului lovindu-se de oțel, precum scrâșnetul unei foarfeci imense.

Săbiile li s-au încleștat. A urmat un moment de impas. Apoi luptătorii s-au îndepărtat, bătându-se unul pe celălalt pe umăr și râzând – râzând! — de un element tehnic al antrenamentului. Quentin se simțea de parcă ar fi privit o versiune a lui, dintr-un univers paralel, un univers în care rămăsese în Fillory și învățase să țină sabia în extensie mai mult de două minute. Tânărul a surprins privirea lui Benedict, iar acesta l-a salutat, zâmbind cu

dinții lui strălucitori și albi. Quentin i-a întors salutul. Luptătorii s-au pregătit iar de atac.

Bingle își găsise discipolul.

— Tipii ăștia doi sunt uimitori.

Quentin nu o auzise pe Poppy apropiindu-se. Și fata urmărea antrenamentul.

— Tu poți să lupți? a întrebat ea.

— Glumești?

Poppy a clătinat din cap. Nu glumea.

— Mi-aș dori să pot. Îl vezi pe cel din dreapta, pe tipul mai în vârstă? E cel mai bun spadasin din Fillory. Am organizat un turneu pentru a-l găsi.

— Mie încă mi se pare totul ca-ntr-un film. Nu-mi vine să cred că e real. Wow!

Bingle tocmai realizase unul dintre giumbușlucurile lui de gimnast.

— Vai, Doamne! Am crezut că o să cadă peste bord.

— Știu. Trebuia să iau lecții cu el.

— Grozav! Ce s-a întâmplat?

— M-am întors, din greșeală, în lumea reală. Apoi, aici a trecut un an în decurs de doar trei zile.

— Păi, acum îmi dau seama de ce ai vrut să te întorci. E frumos. Îmi pare rău că mi s-a părut amuzant înainte. Am greșit.

Quentin se așteptase ca Poppy să se simtă mizerabil la bordul navei *Muntjac*. Până la urmă, fata fusese practic răpită din lumea în care se afla tot ce știa și conta pentru ea. Întâmplarea era una scandaloasă din punctul de vedere al tuturor

principiilor după care se ghida ea.

Quentin avusese dreptate, iar Poppy își petrecuse o zi – bine, o jumătate de zi – indignată de situație. Fata fusese posomorâtă întreaga zi de ieri, apoi, dimineața, la micul dejun, apăruse afișând o nouă atitudine încrezătoare. Poppy pur și simplu nu putea fi mohorâtă prea mult timp. Sigur, fusese accidental transportată într-o lume magică pe care, până de curând, o crezuse fictională. Situația nu era ideală. Dar dacă acestea erau împrejurările în care trebuia să răzbească, atunci n-avea decât să înfrunte realitatea. Poppy era o femeie tenace.

— Am vorbit cu celălalt la cină, noaptea trecută, a zis ea. Puștiul. Benedict. Te admiră foarte mult.

— Benedict? Serios?

— N-ai văzut cum i s-a luminat fața când a observat că-l urmărești? Uită-te la el, se rupe în figuri doar ca să te impresioneze. Ești ca un tată pentru el.

Quentin nu remarcase nimic. Cum se făcea că Poppy era acolo doar de o zi și ajunsese la toate acele concluzii?

— Ca să fiu sincer, am crezut dintotdeauna că mă urăște.

— E supărat că nu a mers pe Pământ cu tine.

— Cred că glumești. Și să piardă toată aventura de aici?

Acum, Poppy își îndreptase privirea albastră și sinceră spre el.

— Ce te face să crezi că ce ți s-a întâmplat ție pe Pământ nu a fost o aventură?

Quentin a dat să răspundă, dar s-a oprit cu gura deschisă. Se părea că nu avea nimic de spus.

Au mai trecut cinci zile până ce au zărit, în cele din urmă, uscatul. Quentin, Eliot, Josh și Poppy luau micul dejun în aer liber, pe punte. Acesta era un obicei pe care-l instaurase Eliot: echipajul instala o masă pe punte, acoperită cu o față de masă de un alb orbitor, strânsă la colțuri pentru a nu fi luată de vânt. Marele Rege respecta tradiția în ciuda unei variații foarte largi a vremii. Odată, Quentin îl văzuse singur, în mijlocul unei vijelii, mâncând gem și pâine prăjită care era evident muiată de apa sărată. Pentru Eliot era o chestiune de principiu.

Dar azi era frumos. Vremea devenise iar aproape tropicală. Soarele strălucea în argintărie, iar cerul era un dom de un albastru perfect. Însă mâncarea devenea un pic neplăcută, căci era genul de hrană care rezista undeva în adâncurile unei nave pentru mult timp: biscuiți tari și carne atât de sărată, încât aproape nu mai era carne, ci doar sare. Singurul lucru încă gustos era gemul, din care Quentin se înfrupta.

— Deci așa decurge misiunea? a zis el. Navigăm spre est până când ne lovim de ceva?

— Doar dacă nu cumva ai o altă idee mai bună, a răspuns Eliot.

— Nu. Amintește-mi doar de ce avem impresia că

o să și funcționeze.

— Pentru că așa e cu misiunile, a spus Eliot. Nu pretind că înțeleg mecanica din spatele lor, dar concluzia pare să fie că nu poți forța nota cu prea multă muncă detectivistică. E o pierdere de energie. Cei care merg din ușă în ușă, căutând indicii, nu găsesc niciodată ce caută; Sfântul Graal sau ce-o mai fi. Ține mai mult de atitudinea potrivită.

— Și care e acea atitudine?

Eliot a ridicat din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee. Presupun că trebuie să avem încredere.

— Nu te-am considerat niciodată genul de rege care să țină astfel de discursuri, a zis Quentin.

— Nici eu. Dar până acum a funcționat. Avem cinci din șapte chei. Nu poți nega rezultatele.

— Așa e, a recunoscut Quentin, dar nu e același lucru cu a avea credință.

— De ce încerci mereu să distrugi totul?

— Nu distrug nimic. Vreau doar să înțeleg.

— Dacă ai avea credință, n-ar mai fi nevoie să înțelegi.

— Și de ce anume cauți cheile astea, mai exact? a întrebat Poppy, senină. Sau, mai degrabă, de ce le căutăm?

— Da, chiar așa, a intervenit Josh. Adică, nu mă înțelege greșit, sunt mișto, par mișto. Pot să le văd?

— Nu prea știm de ce, a spus Eliot. Bestiile Unice au vrut ca noi să le găsim.

— Dar ce facem după aceea? a întrebat Poppy.

— Presupun că de îndată ce le vom avea pe toate, Bestiile ne vor spune cum să le folosim.

Sau poate ne vom da seama singuri. Sau e posibil să nu știm niciodată. S-ar putea să ia pur și simplu cheile, să ne bată pe spate și să ne trimită la plimbare. Nu știu. N-am mai fost într-o misiune până acum.

— Deci... e un soi de „nu contează destinația, ci călătoria”? a zis Josh. Urăsc chestia aia. Eu sunt un tip de modă veche care apreciază scopul precis.

— Dacă vă încălzește cu ceva, Bestiile mi-au spus că tărâmul e în pericol, a explicat Eliot.

— Bun, dar nu e ca și cum Sfântul Graal *a ajutat* vreodată la ceva.

— V-am zis tuturor că Țara-lui-Nicăieri e o ruină, nu? a zis Josh.

— Crezi că are legătură cu ce se petrece aici? a întrebat Quentin. Crezi că există vreo relație?

— Nu. În fine, poate că există.

Josh și-a mângâiat bărbia cu degetul mare și cu indexul.

— Dar *cum?*

— Țara-lui-Nicăieri e la pământ.

Quentin a început să enumere coincidențele.

— Jollyby e mort, tărâmul e în pericol. Șapte Chei de Aur. Un dragon ce colecționează nasturi. Dacă există vreun fir secret care le unește pe toate, eu unul nu-l văd.

Poate că nu-și dorea să-l vadă. Ar fi fost un fir

destul de serios și era mai bine să te gândești de două ori înainte să încerci să tragi de el. Cineva urcat pe catarg a strigat că se vedea o insulă.

Prova navei a scrâșnit aproape fără zgomot în nisipul alb. Quentin a sărit peste bord chiar pe când nava își pierdea ultimul avânt și a aterizat pe nisipul alb, ca o pudră, cu cizmele încă uscate. Tânărul s-a întors spre barcaz, a făcut o reverență și a primit câteva aplauze slabe de la ocupanții ambarcațiunii. Tânărul a apucat barbeta și a tras de ea pe când ceilalți – Eliot, Josh, Poppy, Julia, Bingle și Benedict – se străduiau să coboare din barcă, pe ambele părți. În jur era liniște. Era ciudat să stea iar pe teren solid.

— Cea mai proastă echipă, a zis Josh, târându-și picioarele pe nisip. Nu există nici măcar un singur boboc de sacrificiu.

Drăguță: așa părea insula de la distanță. Stâncile de calcar care se dădeau la o parte scoteau la iveală un golf mic și o plajă curată. Un șir de arbori solitari se înălțau la orizont, așa de zvelți și calmi și verzi pe cerul albastru că parcă ar fi fost sculptați în jad. Era un paradis de vacanță.

După-amiaza se apropia de sfârșit: durase aproape o zi întreagă să debarce. Tinerii stăteau împreună pe plajă. Nisipul era atât de curat că parcă ar fi fost trecut prin sită. Quentin a pornit greoi să-l traverseze până la creasta primei dune, pentru a vedea ce era dincolo de ea. Duna era abruptă și chiar cu puțin înainte să ajungă în vârf,

Quentin s-a prăbușit pe panta ei și a privit dincolo. Tânărul se comporta ca un copil la plajă. Dincolo de dună erau încă și mai multe dune încununate cu stufăriș, apoi o câmpie, apoi niște copaci, apoi Ember mai știa ce altceva. Până acum totul părea grozav.

— Păi, a zis Quentin, hai să pornim în misiune.

Dar mai întâi existau niște treburi lumești de care trebuia să se îngrijească. Quentin, Poppy și Josh fuseseră în Veneția în urmă cu trei zile, dar aceea era prima bucată de uscat pe care restul echipajului o vedea în trei săptămâni. Oamenii se adunaseră pe mal în grupuri de câte doi sau trei; unii dintre ei se aruncau de pe marginile navei direct în marea verde și liniștită. După ce le-a alocat un timp suficient pentru a-și face de cap, Eliot i-a chemat pe mal și i-a organizat în echipe, trimițându-i în căutare de apă proaspătă, lemne pentru foc și căpriori noi, i-a pus să ridice corturi, să culeagă fructe și să vâneze.

— Am aterizat în picioare, a zis Eliot, de îndată ce toți aveau câte o sarcină de îndeplinit. Nu credeți? Până acum aș zice că avem parte de o insulă mai mult decât decentă.

— E atât de frumos! a exclamat Poppy. Crezi că locuiești cineva aici?

Eliot a clătinat din cap.

— Nu știu. Suntem la două luni depărtare de Castelul Whitespire. Nu am auzit de nimeni care să fi ajuns atât de departe. Am putea fi primele

ființe umane care au călcat pe acest pământ.

— Ia gândește-te la asta, a zis Quentin. Deci vrei să...?

— Ce?

— Știi tu. Să o revendici. Pentru Fillory.

— O!

Eliot a căzut pe gânduri.

— Noi nu am făcut așa ceva. Sună un pic imperialist. Nu sunt sigur că e de bun-gust.

— Dar nu ai vrut întotdeauna să pronunți cuvintele astea?

— Păi, ba da, a recunoscut Eliot. În regulă. Putem oricând să o returnăm.

Eliot a ridicat vocea, folosindu-se de tonul pe care anunța ședințele la Castelul Whitespire.

— Eu, Mare Rege Eliot, revendic această insulă în numele măreţului și gloriosului Regat Filory! Drept urmare, ea va fi cunoscută ca – Eliot a făcut o pauză – Noul Hawaii!

Ceilalți au dat ușor din cap.

— Noul Hawaii? a zis Quentin. Pe bune?

— Nu e tocmai tropicală, a spus Poppy. Vegetația e mai mult potrivită unui climat temperat.

— Atunci ce ziceți de Insula Farflung? a propus Quentin. Un singur cuvânt: Farflung.

— Insula Eliberării.

Poppy se prindea în joc.

— Insula Nisipului Alb. Insula Ierbii Vezi!

— Insula Craniului, a intervenit Josh. Ba nu, stai, Insula Craniului de Păianjen!

— OK, Insula Ce Va Fi Numită Mai Târziu, a zis Eliot. Haide să aflăm ce e de găsit pe ea înainte să îi dăm vreun nume.

Dar de acum soarele coborâse deja spre asfințit, așa că au strâns vreascuri și iarbă uscată de pe câmpie. Când aveai la dispoziție cinci magicieni antrenați, să aprinzi un foc nu reprezenta defel o problemă. Ar fi putut să folosească doar nisipul, dar n-ar fi mirosit la fel de bine. Vânătorii s-au întors victorioși, cărând pe umeri două capre sălbatice; unul dintre culegători descoperise o plantă foarte asemănătoare morcovului, ce creștea în sălbăticie la marginea pădurii, și care părea destul de sigură pentru a fi mâncată. S-au adunat cu toții în cerc, pe nisipul răcoros. Briza rece a mării le bătea în spate, iar căldura focului le lucea în față. Se bucurau să se afle iar pe uscat, cu spațiu suficient în jur pentru a-și întinde brațele și picioarele și să nu atingă ceva sau pe cineva. Plaja era plină de urme de picioare acum, iar pe când soarele cobora din ce în ce mai mult, lumina crea umbre ca de puzzle pe nisip. Se aflau tare departe de casă. Soarele s-a ascuns după un nor, luminându-l dinăuntru ca pe o pală de fum; de pe marginile lui se scurgea lumina. Niște stele ciudate s-au ițit roind pe cerul înnegurat. Nimeni nu dorea să se întoarcă momentan pe *Muntjac*, așa că atunci când lumina a dispărut cu totul, călătorii s-au înfășurat în pături chiar acolo, pe nisip, și au adormit.

A doua zi, totul părea mult mai puțin urgent decât la sosire. Da, tărâmul era în pericol, dar era vorba despre un pericol imediat? Era greu să-ți imaginezi un loc mai puțin amenințat decât Insula Ce Va Fi Numită Mai Târziu. Îți inducea cumva starea mâncătorilor de lotuși.

Și oricum, aventura i-ar fi găsit singură când avea să fie pregătită sau cel puțin așa e în teorie. Nu puteai grăbi procesul. Trebuia doar să te afli în dispoziția potrivită. Până una-alta, călătorii aveau să savureze starea de anticipație și să se odihnească cât mai bine. Nici Julia nu părea să se grăbească undeva.

— Mi-a fost teamă că nu vom reuși să ne întoarcem, a zis ea. Acum mi-e frică de ce se va întâmpla dacă mergem mai departe.

Au urcat pe vârful stâncilor de pe o latură a golfului, iar de acolo au admirat priveliștea verde a insulei în mijlocul căreia se înălțau niște dealuri stâncoase. Păsările se cocoțau în grupuri pe creasta stâncilor – zburătoarele aveau pene cenușii, spălăcite pe spate și pe aripi, dar felul în care se întorceau la unison în aer le dezvăluia deodată, tuturor, piepturile rozalii. Quentin tocmai se gândea că le-ar putea numi: lopătari cu pieptul roșu, sau ceva asemănător, când Poppy a subliniat că păsările aveau deja un nume. Erau galahi. Trăiau în Australia.

Bucătarul de serviciu era un pescar înrăit, iar omul scotea din valuri, unul după altul, un număr

însemnat de pești grași și dungați. După-amiază, Quentin a asistat la antrenamentul cu florete al lui Benedict și al lui Bingle; înfipseseră în vârful armelor două dopuri de plută pentru siguranță. Tânărul își petrecuse o oră tolănit pe nisip și sprijinit pe coate, privind valurile. Mișcările apei nu semănau defel cu valurile brutal de reci și puritane ale Coastei de Est din tinerețea lui, care descurajau cu multă tenacitate orice fel de activitate frivolă precum surfingul sau bălăceala. Valurile acestea veneau vărsându-se ușor, torcând capișoane de spumă maronie și învolburată, ezitau o clipă, verzi precum menta și subțiri ca hârtia în lumina soarelui, apoi se spărgeau de mal lăsând în urmă o dungă lungă și sunetul unei pânze parcă sfâșiate.

Quentin și-a mișcat degetele de la picioare în nisipul cald și a privit efectele moar ale avalanșelor miniaturale de nisip create. În acea noapte au adormit fără a fi explorat mai mult decât coama îngustă a insulei, pe care deja o văzuseră. A doua zi aveau să se aventureze spre interiorul ei, în pădure, și să urce dealurile.

Quentin s-a trezit devreme. Soarele nici nu se ridicase pe cer, deși la est se zărea o pată cenușie ce anunța răsăritul. Tânărul se întreba ce se întâmpla acolo, în estul extrem.

Regulile erau diferite de cele din Fillory. Era posibil ca lumea să fi fost plată, iar soarele să călătorească pe șine.

Totul era cenușiu: nisipul, arborii, marea. Cărbuni imenși ardeau mocnit sub cenușa focului acum stins. Era cald afară. Cei ce dormeau pe plajă arătau de parcă ar fi căzut acolo de la o înălțime covârșitoare. Poppy își aruncase pătura de pe ea – fata dormea cu brațele încrucișate la piept, ca un cavaler în mormântul lui.

Quentin ar fi vrut să adoarmă la loc, dar murea dacă nu făcea pipi chiar în acel moment. S-a ridicat și a alergat până în vârful dunei, apoi a coborât pe partea cealaltă. Nu părea să fie destul de departe pentru a păstra condițiile de igienă, așa că a mers un pic mai încolo, când și-a dat seama că putea la fel de bine să parcurgă distanță până la câmp și să-și facă nevoile acolo.

Se simțea, fără îndoială, vulnerabil stând în iarba înaltă, dar dimineața era încă molcomă, ca într-o pictură, și-n plus, își luaseră măsuri de siguranță. Oricine știa să facă o vrajă cum se cuvine de revelare – ceea ce nu se aplica în cazul nimănui – ar fi văzut dunga subțire, ca de fum, a forței magice, de un albastru pal, dând ocol pădurii, ca un fir de capcană.

Făcuseră farmecul cu o zi înainte. Nu avea să-i pricinuiască niciun rău celui care se ciocnea de barieră, dar magicienii aveau să afle că cineva se afla acolo și nu s-ar mai fi îndepărtat.

Ar fi fost norocoși să se întâmple când erau treji. Prinseseră deja așa un porc sălbatic.

Chiar și insectele erau liniștite. Quentin a

strănutat – era un pic alergic la câteva plante de prin partea locului – și apoi și-a șters ochii. La capătul îndepărtat al câmpiei, tânărul a zărit ceva strecurându-se în pădure. Ființa dispăruse exact în momentul în care o surprinsese cu privirea – trebuie să se fi aflat acolo în tot acel timp, nemișcată, privindu-l cum urina.

Tânărului i se păruse a fi ceva mare, de dimensiunea unui mistreț bine dezvoltat poate.

Quentin și-a încheiat pantalonii – fermoarele erau un concept străin celor din Fillory și, până la momentul actual, ingineria inversă nu se putea aplica, așa că nu le putea explica tehnologia piticilor. A traversat câmpia către locul în care stătuse animalul. Oprindu-se chiar la limita graniței magice, Quentin a privit printre copaci. Arborii erau destul de deși, așa că în pădure era încă întuneric. Totuși, tânărul a surprins umbra slabă a unei perechi de pulpe dispărând în beznă.

Oare asta să fi fost? Așa începea? Cu atenție, ca și cum ar fi pășit peste un gard electric, Quentin și-a trecut un picior dincolo de linia albastră, invizibilă, apoi și pe celălalt și a intrat în pădure. Tânărul era destul de sigur că știa pe Cine urmărea chiar înainte ca El să i se arate clar.

— Hei, Ember, a strigat. Ember! Așteaptă!

Zeul l-a privit nepăsător peste umăr, apoi a continuat să meargă încet.

— Pe bune?

Zeul-berbec nu mai fusese văzut în Fillory de

când elevii de la Brakebills se urcaseră pe tronuri – sau cel puțin așa știa Quentin. Creatura părea să-și fi revenit complet de pe urma luptei cu Martin Chatwin. Chiar și piciorul din spate, care fusese rupt, era acum vindecat şi-l putea susține greutatea fără să șchiopăteze.

Quentin nu era sigur ce simțea în legătură cu Ember. Nu semăna defel cu personajul din cărți. Era încă furios că zeul nu reușise să-l salveze – să o salveze pe Alice – în bătălia cu Martin Chatwin. Tânărul presupunea că nu fusese vina lui Ember, dar chiar și-așa. Ce zeu se mai afla la coada lanțului trofic în propria Lui lume? Aparent, răspunsul era un zeu mare și lânos, purtător de coarne. Quentin nu avea ceva în mod deosebit împotriva lui Ember, doar că nu voia să I se prosterneze la picioare, așa cum părea să aștepte mereu berbecul de la alți oameni. Dacă Ember era atât de grozav, atunci ar fi trebuit să o salveze pe Alice, iar dacă nu era, atunci Quentin nu avea de gând să i se închine. QED.

Totuși, dacă Ember era acolo, atunci însemna că ei se aflau pe drumul cel bun. Situația avea să devină serioasă foarte curând – sau cel puțin foarte filloriană. Quentin nu avea însă habar despre care parte a ținutului Fillory era vorba – cea frumoasă, magică, sau cea înspăimântătoare și întunecată. Oricum, momentul era potrivit pentru o încărcătură de înțelepciune, pentru sfaturi de la zei, un stâlp de foc sau un arbust fumegând.

Ember l-a condus pe Quentin spre interiorul insulei. Tânărul începea să respire din ce în ce mai greu. După vreo cinci minute, Ember a încetinit în cele din urmă, atât cât să-i permită lui Quentin să-și recapete răsuflarea. De acum ajunseseră deja la jumătatea drumului spre vârful dealului, iar soarele reușise să străpungă orizontul cu un tentacul de un roz arzător.

Cei doi se aflau suficient de sus astfel încât Quentin să privească peste bolta pădurii.

— Mulțumesc, a zis Quentin, inspirând cu nesaț. Iisuse!

Tânărul s-a sprijinit de Ember un moment, înainte să se întrebe dacă nu cumva gestul era unul prea familiar între un zeu și un muritor.

— Bună, Ember. Cum mai merge?

— Bună, fiul meu.

Vocea acea rezonantă, de bas, l-a dus imediat cu gândul pe Quentin în peștera din Criptă.

Nu-i mai auzise glasul de atunci, iar rărunchii lui s-au chircit de înfiorare. Tânărul avea să vorbească pe un ton liniștit.

— Îmi pare bine să Te văd pe aici.

— Nu ne-am întâlnit din greșeală. Nimic nu se petrece din întâmplare.

Așa era Ember. Nu-și pierde timpul cu discuții facile. Berbecul a început să urce iar. Quentin se întreba dacă ființa știa că, în secret, el și ceilalți îl

numeau Ram-bo[8]. Și, mai puțin drăguț, Member.

— Nu, presupun că nu, a zis Quentin, deși nu era sigur că-i dădea dreptate zeului. Deci. Tu cum ai ajuns tocmai aici?

— Fillory e tărâmul meu, fiule. Eu sunt pretutindeni și nicăieri.

— Înțeleg. Dar nu ne puteai aduce aici prin magie, în loc să ne lași să navigăm atâta?

— Aș fi putut, dar am ales să nu o fac.

Las-o baltă. Privind în urmă, Quentin vedea corabia *Muntjac* ancorată, curată și perfectă.

Bună de pus în sticlă. Zărea chiar și tabăra de pe plajă, focurile și păturile. Dar nu avea timp să admire priveliștea, căci berbecul urca pantele stâncoase ale dealului cu mare viteză. Ceea ce era în regulă pentru El, căci așa era făcut. Era berbec. Quentin gâfâia și privea cu nesaț la lâna moale, aurie, de pe spatele Lui masiv, întrebându-se dacă Ember i-ar fi permis să-l încalece. Probabil că nu.

— Știi, a continuat Quentin, din moment ce ești aici, eram curios în legătură cu cele Șapte Chei. Dacă tot ești omniprezent și posibil și omniscient, de ce nu te duci să strângi chiar Tu cheile? Adică, cred că le-ai putea avea în maximum o jumătate de oră, dacă tot sunt atât de importante pentru tărâm.

— Fiule, la mijloc se află Magia Profundă. Chiar și zeii trebuie să i se supună. Așa merg lucrurile.

---

8 Joc de cuvinte: *ram* înseamnă „berbec” în limba engleză (n. tr.).

— Ah, corect. Magia Profundă. Am uitat.

Magia Profundă părea să intervină de fiecare dată când Ember nu avea chef să facă ceva sau era nevoit să dreagă o greșeală de scenariu.

— Nu cred că înțelegi, fiule. Sunt lucruri pe care un om e nevoit să le facă, dar sunt interzise zeului. Cel ce duce la bun sfârșit o misiune nu doar că găsește ceea ce a căutat, dar devine chiar acel lucru.

Quentin s-a oprit cu mâinile în șolduri. Spre răsărit, orizontul era o dungă solidă de portocaliu. Stelele începeau să se stângă.

— Și ce-i cu asta? Ce devine el?

— Un erou, Quentin.

Berbecul a continuat să meargă, iar tânărul l-a urmat.

— Fillory are nevoie de zei, de regi și de regine și nu-i lipsește nimic din toate astea. Dar are, de asemenea, nevoie și de un erou. Și de cele Șapte Chei.

— Nici nu are pretenții prea mari, nu?

— Fillory are dreptul să ceară orice.

Cu o săritură greoaie, stângace, dar puternică, Ember a țopăit în față și a urcat pe o colină stâncoasă care se dovedea a fi vârful dealului. De acolo, berbecul și-a întors capul și s-a uitat țintă la Quentin cu ochii lui ciudați, în formă de alună. Probabil că oile evoluaseră astfel pentru a putea detecta lupul cu colțul ochiului: vedere periferică mai bună. Numai că efectele estetice erau șocante.

— E o cerință uriașă.

— Fillory comandă ce are nevoie. Dar tu, Quentin? Tu ce vrei? Tu ce ceri?

Întrebarea l-a blocat pe tânăr. Era obișnuit ca Ember să-l certe și să-i țină o serie de discursuri interogative, pseudosocratice, dar iată că dăduse peste o nestemată rară: o întrebare cu adevărat bună. Ce-și dorea oare? Voise să se întoarcă în Fillory și reușise.

Crezuse că-și dorea să se întoarcă la Castelul Whitespire, dar acum nu mai era atât de sigur. Teama de a pierde regatul fusese copleșitoare, dar găsise calea spre casă. Acum voia să descopere cheile, ca să încheie misiunea. Își dorea ca viața lui să fie palpitantă și importantă și să aibă însemnătate. Și mai voia ca Julia să fie în regulă. Simțea că ar fi făcut orice să o ajute pe Julia, doar că nu știa de unde să înceapă.

— Presupun că e așa cum ai zis, a răspuns Quentin. Vreau să fiu erou.

Ember s-a întors cu fața spre răsăritul de soare.

— Atunci vei avea această șansă, a răspuns El.

Quentin s-a cățărat cu greu pe vârful stâncos și a privit răsăritul alături de Ember. Avea de gând să-L întrebe pe zeu despre soare, despre ce era el și despre ce se întâmplase la marginea lumii sau dacă Fillory avea vreo margine. Dar când s-a întors spre berbec a descoperit că rămăsese singur. Ember dispăruse. Chiar atunci când lucrurile deveneau mai interesante. S-a uitat în jur, dar nu

era nici urmă de zeu. Dispăruse în neant. Ei bine, acum, că nu îl mai zărea nicăieri, Quentin aproape că ducea lipsa berbecului. Se simțea cumva special în prezența divină, chiar și când divinitatea era Ember.

Tânărul s-a întins, stând pe vârful insulei, și apoi a sărit cu grijă de pe stânci și a început să coboare dealul înapoi spre plajă. De-abia aștepta să le spună și celorlalți ce se petrecuse, deși întâmplarea părea deja un vis avut dis-de-dimineață, într-o stare de semitrezie, când te-ai rătăcit printre cearșafuri, perne și lumina zorilor ce pătrunde prin draperiile trase, genul de vis pe care ți-l amintești din întâmplare la ore bune după aceea, timp de câteva secunde, când mergi iar la culcare, la finalul zilei. Quentin se întreba dacă se mai trezise și altcineva. Poate că ar mai fi putut fura câteva ore de somn.

Trebuia să-și fi dat seama că ceva se schimbase, dar fusese distras atunci când urcase.

Alergase practic și-n plus vorbise cu un zeu. Și oricum, nu fusese niciodată un împătimit al florei sau al faunei. N-ar fi putut să observe un fag deosebit sau un ulm mai neobișnuit, pentru că nu știa care e diferența dintre ei sau dacă există vreuna.

Totuși, după câteva minute, Quentin a început să se întrebe dacă nu cumva cobora pe un alt drum decât cel pe care venise, căci peisajul părea un pic mai stâncos decât își amintea – raportul

dintre stânci și plante și de pământ și iarbă nu mai era aceeași. Dar nu a lăsat ca descoperirea să-l îngrijoreze prea tare, căci dacă permitea un asemenea lucru, atunci ar fi trebuit să se cațere înapoi pe deal și să caute o altă cale de întoarcere, și exact asta voia să evite. Și-n plus, răsăritul era în dreapta lui și așa funcționa orientarea, nu? Dacă situația nu părea prea veselă, atunci putea ajunge pe plajă și să străbată coasta. N-avea cum să rateze tabăra. Spera încă să ajungă acolo la timp pentru micul dejun.

Nu putea însă ignora un lucru, deși se străduise să o facă: umbrele lucrurilor din jur nu se mai scurtau, așa cum ar fi trebuit sub lumina soarelui ce răsărea, ci se lungeau. Ceea ce însemna că focul ce ardea portocaliu-roșcat la marginea cerului nu mai era un răsărit, ci un apus. Iar asta mai însemna că el se afla pe partea greșită a insulei. Dar era imposibil. Ce era și mai straniu e că nici nu și-a dat seama că cineva îl rănise cu o sabie înainte ca faptul să se fi petrecut.

Tot ce știa e că își pierduse deodată echilibrul și că brațul lui stâng era amorțit.

— La dracu'!

Quentin s-a împleticit și s-a sprijinit pe mâna teafără în timp ce cădea pe iarba rece. În spatele lui se afla un bărbat, un tânăr masiv cu chipul rotund și palid și cioc. El și Quentin erau cumva uniți, legați printr-o sabie scurtă și groasă, implântată în clavicula lui Quentin, pe care

celălalt încerca acum să o smulgă. Ceea ce îl salvase pe tânăr era faptul că jumătate din clavicula lui era făcută din lemn masiv, pus acolo de centauri, ca înlocuitor pentru carnea mușcată de Martin Chatwin. Neștiind asta, bărbatul cu sabia alesese tocmai partea respectivă când încercase să-l taie pe Quentin în două, pe la spate.

— Lua-te-ar dracu! a zis el.

Nu se referea la tipul din spatele lui, pentru nici măcar nu știa cine, sau Cine, era.

Dacă ar fi gândit mai limpede, Quentin ar fi putut chiar să pună stăpânire pe sabie, dar momentan nu-și dorea decât să și-o scoată din el cât mai repede. Ambii adversari își doreau același lucru – interesele lor mergeau, deocamdată, în aceeași direcție. Copleșit de o teamă aproape viscerală, Quentin s-a ridicat și a cuprins sabia cu cealaltă mână. Lama i-a tăiat palma. Omul își proptise un picior în spatele lui și a smucit de sabie, gemând.

Atacatorul și victima s-au privit, gâfâind la unison. Liniștea din jur era bizară: luptele adevărate nu aveau muzică de fundal. Bărbatul abia dacă purta vreo armură, înveșmântat într-un soi de livrea albăstruie; nici măcar nu era la fel de în vârstă ca Quentin. Părea un atac ciudat de personal – singur în poiana unei insule mute, la lumina unui răsărit (apus) ce cădea pieziș, Quentin simțea intens vrajba celuilalt. Timp de o secundă ce a părut o eternitate, cei doi s-au privit

țintă în timp ce Quentin, ca orice alt om care stătuse dezarmat în fața unei săbii, a început să facă mici mișcări de fentă în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost un apărător, iar tipul cu sabia unul care încerca să treacă de el pentru a arunca la coș.

În caz că ar fi pierdut astfel meciul, Quentin a început să șoptească începutul unui farmec persan pentru leșin, pe care-l putea face din fericire cu o singură mână, căci stânga îi era încă amorțită. Obraznic, bărbatul nu a așteptat ca el să termine. A înaintat, tăindu-i calea lui Quentin, apoi s-a aruncat asupra lui, incredibil de rapid, încercând de data asta să înjunghie, nu să taie. Quentin s-a rotit disperat la dreapta. Din păcate nu fusese suficient de rapid, căci sabia a pătruns în el. Era incredibil că nu reușise; în mintea lui fusese absolut sigur că avea să scape, dar metalul îi sfâșiase hainele prin dreapta și se împlântase în trupul lui.

Quentin se zvârcolise așa de mult că lama îl pătrunsese din spate. La început, senzația fusese pur și simplu stranie: o prezență dură și bizară ocupa spațiul destinat în mod obișnuit trupului lui, scrâșnind pe când îi zgâria coastele. Apoi tânărul simți o căldură aproape plăcută și după aceea o fierbințeală ce-l ardea, ca și cum sabia n-ar fi fost doar ascuțită, ci abia scoasă din cuptor.

— Ahhh… a șuierat Quentin, trăgând aer printre dinții încleștați, ca și cum s-ar fi zgâriat când tăia ceapă.

Bărbatul era, în mod evident, soldat, dar Quentin nu se gândise cu adevărat la ce însemna asta. Tipul era un asasin profesionist, eficient și serios. Nu avea nimic din eleganța lui Bingle, semănând mai mult cu un brutar care, în loc să facă pâine, lăsa în urmă doar cadavre, iar acum își dorea să-l preschimbe și pe Quentin într-unul. Tipul nici măcar nu gâfâia. Omul a scos sabia afară ca să o poată înfige imediat în carnea lui Quentin, de data asta țintind spre un punct vital. Era momentul să se apuce de treabă. Tânărul nu mai putea gândi.

— *Ișik!* a strigat el, pocnind din degete.

Era primul lucru care îi venise în minte: chestiunea îl supărase încă de când plecaseră din adăpost. De data asta reușise vraja: lumina a scânteiat în poiană, între cei doi bărbați.

Speriat, omul s-a dat un pas înapoi. Pesemne credea că adversarul său îl rănise cumva. Nu a durat mult ca soldatul să-și dea seama că era teafăr, dar nici lui Quentin nu-i trebuise prea mult să bolborosească, în final, vraja persană.

Bărbatul a scăpat sabia din mână și a căzut cu fața înainte în iarba subțire. Quentin a rămas locului, respirând greu și ținându-se cu mâna într-o parte. Cămașa îi era îmbibată de sânge.

Fusese prea aproape. Aproape că murise. Durerea era surprinzătoare, ca o flacără ce pulsa acolo, în începutul fin al serii, întocmai unei stele ce răsare devreme pe cerul nopții. Fără să se uite,

tânărul nu era nici măcar sigur dacă durerea era localizată în interiorul trupului său. Când n-a mai rezistat, a vomitat. Pește acru de la masa din seara trecută. Și după aceea a fost și mai rău.

Și-a scos cu grijă cămașa, dezlipind-o dintr-o singură mișcare de locul rănit și a rupt una dintre mâneci. A împăturit materialul sub forma unui tampon și l-a presat pe rană, apoi a încercat, cum a putut mai bine, să-și lege ce mai rămăsese din haină în jurul corpului, pentru a ține cârpa la locul ei. După ce a terminat, Quentin și-a petrecut aproape un minut doar strângând din dinți și încercând să nu leșine. Inima-i tremura în piept ca o rândunică prinsă în capcană. Își tot repeta, șoptind, expresia *control de avarie*. Îl ajuta într-un fel sau altul.

Când a reușit să evalueze iar situația, Quentin a văzut că rana sângera, dar nu pompa sânge. Părea să existe o limită extrem de fragilă până la care putea respira fără ca privirea să i se întunece de durere. Quentin a încercat să se gândească la ce era înăuntru. De la tăietura pe care o resimțise când trăsese sabia s-ar fi părut că-și sfâșiase mușchii, dar era imposibil ca lama să-i fi atins plămânii. Nu-i așa? Ce alt organ mai era pe acolo? Probabil că ascuțișul pătrunsese doar în carne.

Adrenalina îi inunda sistemele, stingând pulsațiile flăcării dureroase extrăgând oxigenul din jurul ei. Senzația chinuitoare era încă prezentă, dar Quentin începea să fie în stare să o

suporte. Astfel și-a dat seama ce se întâmpla, cu o forță teribilă și pârjolitoare: trăia o aventură. O aventură reală. Asta însemna durerea.

Quentin și-a privit mâinile. Își putea simți iar brațul stâng. Tânărul a strâns pumnii. În clavicula lui din lemn se afla o zgârietură destul de mare, dar nimic care să afecteze structura de bază. Crestătura putea fi umplută cu Bondo. A clătinat din cap. Părea clar. Sau oarecum clar. L-a privit pe bărbatul ce sforăia cu fața îngropată în iarba aspră a insulei.

Quentin a ridicat sabia și a început să meargă în direcția din care venise bărbatul.

Castelul era mic și era format din trei părți: o fortăreață mătăhăloasă și pătrată, încadrată de două turnuri, construită din piatră cenușie, cu arbori uriași ce-o înconjurau. Vederea aceasta se etala privirii lui Quentin de pe dealul stâncos. Castelul era construit pe o bucată verde de pământ, la baza dealurilor care, după cum își dădea acum seama, dominau o coastă a insulei, ascunzând construcția din alte puncte de observare. Nu era de mirare că el și ceilalți nu-l zăriseră de la început.

Quentin s-a târât de la o stâncă la alta, încercând să se ascundă de oricine se întâmpla să monitorizeze dealul, coborând în zigzag, spre castel. Nu mai întâlnise alți soldați. Poate că fusese pur și simplu ghinionist. Nevrând să forțeze soarta, ales să coboare spre un defileu stâncos de

la marginea mării. Avea să se apropie de castel târându-se pe mal.

O limbă subțire și pietroasă de plajă se lungea pe lângă cetate, suficientă însă ca regele din Fillory să nu-și ude picioarele. Valurile mărunte, negre și iuți, ale mării plesneau stâncile cu entuziasm. Quentin nici nu se gândea la ce face. Dacă ar fi fost nevoit să explice cuiva că pregătea un asalt magic, cu un singur om, în stilul filmului *Die Hard*, asupra unui castel, i-ar fi venit tare greu să-și justifice acțiunea. Ar fi putut răspunde că pornise într-o misiune vitală de recunoaștere, că testa apărarea cetății, dar toate astea nu însemnau decât că dacă se speria suficient de tare avea de gând să fugă. De fapt, singurul gând care-l supăra era că asta primise el de la Ember. Șansa lui. Ceva se afla cu siguranță în castel, ceva care avea legătură cu cheile, cu Jollyby, cu Julia sau cu toți, iar Quentin avea de gând să între și să scoată acel lucru la iveală.

Și-apoi s-a oprit. O barcă se afla pe plaja îngustă; o barcă cenușie și cam uzată. Vâslele erau acolo, întinse înăuntrul ambarcațiunii ca o pereche strânsă de aripi pe corpul unei libelule.

Barca era într-o stare bună. Barbeta era înnodată de creanga unui copac.

Deodată, Quentin s-a blocat mental. Simțea că nicio forță din lume nu l-ar fi putut obliga să treacă de barcă fără a se urca în ea. Avea să o ia și să se retragă. Urma să vâslească de cealaltă parte

a insulei, acolo unde se găseau prietenii lui. Rana lui avea să-i afecteze abilitatea de a folosi vâslele, dar nu fatal. Sentimentul brusc al inerției era copleșitor.

Nimeni nu i-ar fi putut reproșa că se purta ca un laș; într-adevăr, ar fi fost prostesc să continue, ba chiar egoist.

Quentin începuse să deznoade frânghia subțire de pe creangă – trebuia să lucreze cu mâna stângă, din moment ce nu-și putea ridica dreapta deasupra capului – când o altă față palidă a apărut în celălalt capăt al plajei. Un alt soldat.

Era ciudat cât de mult timp le trebuia ca să reacționeze. Quentin nu voia să creadă că omul îl putea vedea sau măcar să nu-l fi considerat ca un intrus, dar chiar dacă lumina zilei scădea cu fiecare minut care trecea, nu era posibil ca vreunul dintre cele două lucruri să se întâmple. Un val rece s-a spart de piciorul lui Quentin.

Dacă bărbatul alerga și dădea alarma, pentru Quentin ar fi însemna sfârșitul, dar tipul nu a făcut-o. În schimb a continuat să se îndrepte spre el – soldatul înainta pe plajă, în direcția lui Quentin, trăgându-și sabia scurtă, geamăna celei pe care o avea tânărul. Probabil că toți voiau să devină eroi. Tânărul presupunea că în acel moment nu arăta chiar impozant. Dar aparențele erau înșelătoare. Q a împlântat sabia primului soldat în nisip și a adoptat poziția de atac. Se pricepea la cinetică. Era doar un Materialist.

Șoptind rapid câteva cuvinte și amintindu-și de un seminar de la Brakebills, la care nu se mai gândise de cinci ani, Quentin a întors palmele în sus și le-a împins spre soldat de parcă ar fi gonit un stol de porumbei. Pietricelele negre de pe plajă s-au ridicat la unison, îndreptându-se spre bărbat ca un abur întunecat, ca un roi de albine furioase, izbindu-l în piept și în față cu un sunet huruitor precum un camion plin de pietriș ce-și descarcă marfa. Confuz, omul s-a întors vrând să fugă, dar s-a prăbușit după doar câțiva pași, iar pietrele l-au îngropat, lăsându-l inconștient.

Gata. Teama dispăruse din nou ca prin farmec, iar durerea se dusese și ea, la fel ca și forța de inerție. Putea să se miște. Putea să ia barca. Quentin fusese liber întreaga lui viață; dacă ar fi știut măcar.

S-a îndreptat către locul în care bărbatul zăcea pe jumătate acoperit de pietriș. Din larg venea un vânt cald și umed. Quentin a îndepărtat cu piciorul câteva pietre de pe fața omului: avea un chip îngust, ars de soare și ciuruit de acnee. Povestea lui se încheiase de acum. Quentin i-a ridicat sabia și a azvârlit-o cât a putut de tare în apă. Arma a săltat o dată, de două ori, apoi s-a scufundat.

Tânărul a ridicat o piatră plată și a pus-o în buzunar.

O potecă îngustă și expusă vederii ducea către capătul plajei, printre copacii dinspre cel mai

apropiat turn. Panta era abruptă, iar Quentin a parcurs-o aplecat; poziția îi menaja rana arzătoare. Nu-i era teamă decât să nu-și piardă avântul. Repeta vrăji fără a le face, simțind energia acumulându-se și apoi lăsând-o să se stângă.

Turnul era rotund și fusese construit pe o coastă înclinată, așa că urcând spre el, chiar și parterul construcției se afla deasupra lui Quentin. Și-a pus o mână pe fundația rece și goală. Se întreba cine ridicase castelul. Cărămizile păreau răcoroase și solide. Cine așezase oare în felul acela atent și elegant cărămizile dreptunghiulare redând un cerc neted? Cine se afla înăuntrul cetății? Era suficient că destinul sau Ember sau cine o fi fost îi scosese pe acei oameni în calea lui ca să fie acum răniți sau omorâți de el? Până la urmă, nu putea evita situația dramatică toată noaptea. Era destul că unul (sau aproape doi) dintre ei încercase să-l ucidă – iar unul mersese atât de departe încât să-și împlânte sabia în el?

Destul cu gânditul. Câteodată parcă nu făcea decât să gândească, în timp ce restul oamenilor acționau. Avea să încerce varianta inversă pentru un timp, să vadă cum se simțea.

Și-a irosit cinci minute pentru un ritual mut care trebuia să-i ascută simțurile – cel puțin în teorie –, deși nu-l mai făcuse de când era în colegiu și nici măcar atunci treaz. Cea mai bună șansă a lui ar fi fost să zboare pe lângă turn și să vadă, de deasupra, pe oricine s-ar fi nimerit să se afle

înăuntru. Zborul era o taină majoră, mai importantă decât ai crede, iar Quentin se temea să rămână fără suficientă energie ca să lupte. Pe de altă parte, ar fi câștigat puncte pentru stil. Nimic nu te făcea să te simți ca un vrăjitor decât să te înalți în aer din propria ta inerție. Uraaa, labagiilor!

Quentin s-a ridicat în aer, luminat de crepuscul. Zidul vechi îi trecea prin fața ochilor în întuneric. Nu se auzea nimic. Tânărul simțea că pieptul i se golește din pricina efortului. Nu se simțea imponderabil, cât sprijinit, dar nu material, undeva în zona umerilor, ca un bebeluș ridicat de un părinte gigant. Cine era un băiat cuminte?

Picioarele lungi ale lui Quentin atârnau pe când ieșea deasupra vârfurilor copacilor. Își dorea ca și ceilalți să-l poată vedea. S-a avântat în sus, deasupra coamei turnului, cu brațele întinse, cu o mână pe sabia furată, iar cu cealaltă aprinsă și pocnind de vrăjitorie aprigă, în lumina ce stătea să se stângă. În ultima clipă, Quentin a ridicat un genunchi, așa cum fac supereroii în benzile desenate.

Omul de pe acoperiș n-a mai apucat decât să fluture din brațe înainte și înapoi și să-și dea capul pe spate, șocat, mijind ochii de pe chipul lui blond și dințos, înainte ca vrăjitorul să întindă mâna spre el, împungându-l parcă cu două degete. Două unde de șoc indigo au izbucnit din degetele lui și l-au lovit pe bărbat în frunte, amețindu-l; undele au

ricoșat în întuneric către o destinație necunoscută. Quentin avusese suficient timp ca să exerseze vechea vrajă a Rachetei Magice a lui Penny, iar acum farmecul funcționa ușor și precis, îmbogățit chiar cu efecte speciale. Capul omului s-a legănat pe spate, apoi în față, iar tipul a căzut în genunchi. Quentin a mai tras o dată spre coaste, iar impactul l-a trântit pe bărbat pe o parte.

Doborâse trei. Quentin a aterizat ușor pe acoperișul din piatră, înconjurat de un zid jos.

Tânărul resimțea din nou acut absența muzicii de fundal. Acolo sus se afla o armă, un tun negru și îndesat, cu o piramidă ordonată de proiectile alături de el. A scos din buzunar piatra plată pe care o luase de pe plajă. Folosind cuțitul de la brâul santinelei leșinate – era singura lui armă –, Quentin a început să scrijelească o rună. Era o lucrare complicată, dar vrăjitorul o vedea formându-se în mintea lui – vedea chiar și pagina de dreapta unde citise despre ea. Desenul nu trebuia să fie exact – linii drepte și unghiuri corecte –, dar structura trebuia să fie identică. Nu puteai să dai peste cap topologia.

Când a terminat, a unit și ultima linie cu prima, tânărul a simțit legătura formându-se în interiorul lui. Era o lucrătură destul de bună. Puterea era concentrată acolo. Piatra a bâzâit și i-a săltat în palmă de parcă ar fi fost vie. Quentin a așteptat un moment la baza scărilor.

După ce avea să arunce piatra nu mai exista cale

de întoarcere, nu se mai putea pierde în beznă. Briza caldă dinspre ocean se revărsa asupra lui sub cerul stins. Vremea începea să se înrăutățească, iar marea era presărată de brizanți. Se apropia o furtună. Quentin a început brusc să-și facă griji pentru omul pe care-l lăsase pe plajă. Dacă venea fluxul? Quentin era destul de sigur că apa avea să-l trezească înainte ca tipul să se înece. Cu colțul ochiului, a surprins o scânteie albastru-alburie și mută. Venea dinspre celălalt turn, de pe partea opusă a fortăreței, printre copaci, ca și cum cineva ar fi folosit un bliț. Tânărul a mijit ochii prin semiîntuneric. Oare fusese observat? Oare doar i se păruse? A trecut un timp. Zece secunde.

Douăzeci. Quentin s-a relaxat din nou.

Celălalt turn s-a spart. Ceva fierbinte, strălucitor și alb, a explodat înăuntru. Întregul etaj superior s-a spulberat, iar arcuri de energie au izbucnit în toate direcțiile, incendiind vârfurile copacilor. Pietrele cădeau prin tufișuri. Acoperișul turnului s-a prăbușit peste etajul inferior.

Chiar în acel moment, pe mare, silueta neregulată și îndrăzneață a navei *Muntjac* s-a zărit plutind tăcută. Corabia era parcă un câine enorm și prietenos pe care Quentin nu-l mai întâlnise de săptămâni întregi, iar acum se întorcea la el. Sosiseră și ceilalți. Începuse aventura.

Rânjind ca un nebun, Quentin a aruncat piatra pe scări și s-a dat înapoi.

Un *bum* puternic a făcut acoperișul să rezoneze

sub picioarele lui ca o tobă, iar piatra a eliberat printr-o explozie toată energia pe care vrăjitorul o concentrase în interiorul ei.

Praful se ridica printre țiglele de pe acoperiș, iar aerul a răbufnit la capătul scărilor.

Quentin s-a ferit, din instinct, și, timp de o secundă, s-a întrebat dacă nu cumva exagerase, însă turnul a rezistat. A fugit pe trepte, pregătind o altă vrajă și zgâriind zidul cu vârful sabiei. Încăperea era întunecată – putea desluși doar siluetele a doi bărbați: unul zăcând sub o masă spartă, celălalt încercând să se ridice în picioare.

Quentin a continuat să fugă. Mintea lui era limpede și zumzăia de entuziasm. Pe când gonea, își sufla în mână și și-o scutura pentru a încerca o altă vrajă. Nu fusese prea devreme, căci un alt soldat a venit alergând pe scări, trăgându-și grăbit mănușile. Quentin și-a oprit mâna fix în pieptul omului, chestie care putea sau nu să funcționeze; însă mâna lui era încărcată ca un pistol cu electroșocuri, iar energia l-a împins pe bărbat înapoi pe trepte.

Quentin a dat la o parte trupul ce gemea și a continuat să alerge, ieșind în curtea din fața castelului.

Curtea avea patru laturi: cetatea în stânga, turnurile din ambele capete și oceanul în dreapta. În mijloc se afla un mic obelisc. Un moment mai târziu, Poppy a pășit înăuntru din colțul opus. Quentin nu-și dăduse seama de cum trebuie să fi

arătat fără cămașă și însângerat până când fata l-a zărit, iar el i-a văzut expresia. Quentin i-a făcut cu mâna, sperând să pară bucuros, nu muribund. Tocmai se pregătea să alerge spre ea, când un băț a zăngănit pe pietre, chiar lângă el. Tânărul s-a uitat curios la obiect, apoi s-a grăbit să iasă din curte, căci bățul era o săgeată.

Poppy a văzut și ea obiectul în același timp cu Quentin. Fata a gonit spre piedestal și s-a ascuns în umbra lui, intonând rapid ceva în poloneză. O dungă verde a apărut în aer, asemenea unui laser, unind săgeata cu acoperișul castelului. Fata trasase traiectoria armei prin aer. Poppy nu se lăsa ușor intimidată. Probabil că ținea de faptul că era australiancă și crescuse ferindu-se de șerpi, câini dingo și cine știe ce altceva. Quentin nu o văzuse niciodată făcând o vrajă și priveliștea era uimitoare. El nu mai văzuse niciodată pe cineva care să-și miște mâinile așa de rapid.

— Hei, a strigat ea, cu spatele la obeliscul din piatră. Ești bine?

— Sunt în regulă!

— Eliot și Benedict termină treaba la turn! a țipat ea.

— O să intru! a zis Quentin, arătând spre castel.

— Stai! Nu! Vine și Bingle!

— Eu intru!

Quentin nu a mai auzit ce a spus fata. Era fericit peste măsură să-i vadă și, cumva ciudat, cel mai mult se bucura de prezența lui Poppy, dar în

același timp simțea și un soi de dor.

Era șansa lui. Dacă nu le-o lua înainte, dacă nu ajungea acolo primul, avea să piardă oportunitatea și nu-și dorea defel să fie egoist, dar pentru ei ar fi fost același lucru, și Quentin voia nespus ca acela să fie spectacolul lui. Tânărul i-a șoptit câteva cuvinte sabiei și a lovit-o de două ori în pământ. Lama a prins un luciu auriu. Poppy meșterea acum ceva la capătul urmei verzi a săgeții. Acesta a devenit o scânteie, iar scânteia a lunecat iute peste parapet și dincolo de el s-a auzit o bubuitură ca de tunet.

Quentin a alergat spre intrarea în castel. Se simțea glorios. Habar n-avea de unde știa ce să facă, dar știa. Avându-i pe ceilalți alături, îndoielile lui se spulberaseră.

Ușile erau făcute din grinzi groase, legate în fier. Quentin a sărit, luându-și avânt, a învârtit sabia și a lovit-o de ușă, pe sub mână. Vraja pe care o făcuse asupra lamei nu afectase cu nimic felul în care simțea el spada, dar acționa asupra tuturor celorlalte lucruri de parcă ar fi cântărit o jumătate de tonă. Întreaga structură a castelului a vibrat, iar lemnul s-a crăpat și s-a despicat. În jur s-a iscat și mai mult praf. Bubuitura a răsunat cu ecou în noapte. O altă lovitură a dărâmat ușa pe jumătate, iar cealaltă a pus-o definitiv la pământ.

Pătrunzând în castel, Quentin se simțea atât de plin de forță, că aproape îl durea. Energia izbucnea pur și simplu din el. Nici nu știa de unde primea

atâta putere – pieptul lui parcă devenise acum uriaș, aflându-se acum sub o presiune enormă. Era o bombă ambulantă.

Cinci bărbați stăteau în holul din spatele ușii dărâmate, întinzând săbiile și sulițele către el.

O boare de vânt s-a iscat din mâinile lui Quentin și i-a trântit pe soldați pe spate. Vrăjitorul i-a orbit cu o străfulgerare și apoi i-a aruncat de-a lungul holului imens. Era *evident* ce trebuia să facă. S-a întors și și-a pus o mână pe rămășițele ușii spulberate, care au luat foc.

Părea o idee bună și foarte dramatică, dar, dacă avea să cauzeze probleme mai târziu, Quentin își protejase pielea împotriva focului.

Tânărul descoperea cumva, pentru prima oară, ce însemna să fii cu adevărat un Rege Magician. Grasul ticălos de dinainte, care lenevise în Castelul Whitespire, jucându-se cu săbii și îmbătându-se în fiecare noapte nu era rege. Cel de acum era un adevărat lider.

Suveran și comandant. Atinsese apogeul vieții lui din momentul în care pășise în grădina înghețată din Brooklyn, cu mulți ani în urmă. Se perfecționase, în cele din urmă. Poate că nu avusese nevoie decât de permisiunea lui Ember. Trebuia să ai încredere.

Ritualul pe care-l făcuse pentru a-și ascuți simțurile chiar funcționa: Quentin se simțea atât de conectat la lumea înconjurătoare, sesiza prezența oamenilor prin ziduri – le percepea

electricitatea din trupuri, la fel ca un rechin.

Timpul, acel mecanism plicticos care se derula de obicei fără de tăgadă secundă după secundă, ca un transportor cu bandă, izbucnise într-o melodie grandioasă. Recupera acum tot ce pierduse vreodată și chiar mai mult decât atât. Poppy avusese dreptate, timpul petrecut pe Pământ fusese o aventură până la urmă. Nu hoinăriseră degeaba, ci se pregătiseră pentru acel moment, se pregătiseră să trăiască. Așa avea să-și ducă viața de acum încolo.

— Ăsta sunt eu, a șoptit. Ăsta sunt eu.

A urcat treptele tropăind și a traversat o serie de camere mărețe. Când soldații se apropiau de el, obiectele zburau spre ei și îi trânteau la pământ – scaune, mese, urne, cufere; orice putea ridica Quentin folosindu-și magia. Fulgere se formau și-i loveau pe loc. Leneș, Quentin a oprit o secure în zbor, întinzând o singură mână, și a trimis-o înapoi de unde venise. Inspirând, Quentin a sorbit tot oxigenul din cameră până când dușmanii au început să se înece și să leșine, cu buzele albăstrite și ochii ieșiți din orbite. În curând, soldații fugeau din calea lui când îl vedeau venind.

Vrăjitorul se simțea modificat, ca și cum ar fi crescut ca un gigant. Vrăjile nu mai conteneau să iasă din gura lui, rând pe rând, fără niciun fel de efort. Trupele dușmane erau amestecate: oameni și zâne și alte ființe exotice; un golem din piatră, un spirit al apei, un pitic cu barbă roșie și o

panteră pricăjită. Nu conta pentru Quentin; el era un erou care le acorda tuturor șanse egale. Simțea că explodează, că va începe să scuipe flăcări. Abia își mai simțea rana. Și-a aruncat sabia. Lua-le-ar dracu' de săbii! Un magician nu avea nevoie de arme. Un magician nu avea nevoie decât de puterea din interiorul lui. Tot ce trebuia să facă era să fie el însuși: Regele Magician.

Habar n-avea încotro se îndreaptă, ci-și deschidea doar calea din cameră în cameră, făcând curat în întreaga clădire. De două ori a auzit tunurile navei bubuind în depărtare. Odată a deschis violent o ușă și i-a văzut pe Bingle și pe Julia respingând atacul unei mulțimi de soldați într-o cameră de desen plină de mobilă cu decorațiuni, acum în ruine. Sabia magică a lui Bingle lucea în fața lui, la fel de precisă și de iute ca o mașină industrială, lăsând urme hipnotice, ca de neon în aer. Bărbatul părea să se fi urcat pe culmile extazului marțial.

Tunica lui era udă de sudoare, însă chipul îi rămăsese calm, iar ochii i se închiseseră așa de mult că erau parcă două dungi.

Însă adevărata forță terifiantă era Julia. Fata invocase un fel de magie metamorfozantă de care Quentin nu avea habar sau poate că partea inumană ce sălășluia în ea ieșise la suprafață, în timpul luptei. Quentin abia a recunoscut-o. Pielea fetei lucea într-un argintiu fosforescent, iar trupul ei se mărise cel puțin cu cincisprezece centimetri.

Julia lupta cu mâinile goale – fata a avansat spre soldați până când unul dintre ei a fost suficient de naiv să arunce o suliță spre ea; tânăra a apucat pur și simplu arma ca și cum omul se mișca acum cu încetinitorul și a început să-i bată sălbatic pe el și pe prietenii lui cu ea. Forța ei părea uriașă, iar lamele de metal alunecau pe pielea fetei.

Julia nu părea să aibă nevoie de ajutor. Quentin a găsit scările spre etajul superior. A lovit cu piciorul prima ușă pe care a văzut-o și aproape că era să moară când o minge uriașă de foc s-a prăvălit asupra lui.

Magia fusese foarte puternică. Pesemne că cineva își petrecuse un timp îndelungat să o pună la punct și să o alimenteze cu energie. Focul l-a cuprins cu totul și Quentin a simțit flăcările – reci prin acoperământul magic – lingându-i pielea. Dar vraja a rezistat. Când focul s-a risipit, membrele lui Quentin fumegau, dar erau neatinse.

Tânărul ajunsese acum în pragul unei biblioteci întunecate. Înăuntru, la un birou pe care se aflau două lămpi, stătea un schelet purtând un costum frumos, cafeniu. Sau nu era chiar un schelet, ci un bărbat, însă unul evident mort. Trupul mai avea încă ceva carne pe el, dar pielea se strânsese și se asprise.

Era liniște în cameră. Etajerele ardeau mocnit și fumegau de-o parte și de alta a lui Quentin.

Cadavrul îl privea cu ochii lui ca niște alune uscate.

— Nu? a zis trupul în final.
Vocea lui a vibrat și a pâlpâit ca o boxă stricată. Era evident că nu-i mai rămăsese prea mult din coardele vocale. O forță supranaturală îl ținuse în viață cu mult după ce-i trecuse perioada de expirare.
— Păi, aia a fost singura mea vrajă.
Quentin a așteptat. Chipul hârcii era imobil și inexpresiv. Buzele lui uscate nu-i acopereau complet dinții. Nu era o imagine plăcută, dar pentru un motiv sau altul, Quentin nu era furios. De ce se luptau, până la urmă? Preț de o clipă, tânărul nu și-a putut aminti. Se întreba dacă ajunsese mai departe decât ceilalți. Dar nu, asta era datoria lui. El începuse totul, iar cei doi comandanți aveau să se înfrunte.
Cadavrul a revenit iar, în convulsii, la viață și a aruncat vâjâind un cuțit către el, mișcându-și mâna dezarticulată și slabă, ca de marionetă. Quentin s-a ferit, din instinct, dar lovitura fusese dată la întâmplare și cuțitul a căzut departe de el, prin ușa deschisă, clinchetind pe dalele de piatră de afară.
— Bine, a zis cadavrul. Acum chiar că am terminat.
Trupul părea că oftase.
— Unde e cheia? a zis Quentin. Ai una, nu-i așa?
Timp de o clipă îngrozitoare, tânărul s-a temut că era posibil să se fi înșelat.
— Nici nu mai știu ce fac, a zis mortul, șuierând.

Hârca a împins o cutie mică din lemn spre Quentin cu mâna stafidită. Pielea i se tocise pe unele dintre degete, întocmai ca pe mânerele unui fotoliu.

— A fost a fiicei mele.

— A fiicei tale, a repetat Quentin. Cine ești?

— Nu știi povestea?

Cadavrul a oftat iar. Creatura părea mult mai resemnată cu soarta ei decât se așteptase Quentin. Tânărul nu știa dacă mortul mai putea respira, dar aparent era capabil încă să tragă și să scoată aer din pieptul lui uscat, ca niște foale, atunci când voia.

— Credeam că toată lumea o cunoaște.

Acum, că nu se mai mișca, Quentin și-a dat seama că era plin de sudoare. Aerul de noapte al insulei era rece.

— Stai. Doar nu vrei să zici că tu ești chiar el. Omul din basmul celor *Șapte Chei de Aur.*

— Așa îl consideră acum? Un basm?

Aerul a șuierat printre dinții lui. Oare fusese un hohot?

— Presupun că e un pic cam târziu să mai ridic asemenea pretenții.

— Nu înțeleg. Credeam că tu ești unul dintre tipii buni.

— Nu putem fi cu toții eroi. Cu cine s-ar mai lupta ei atunci? E o chestiune mai degrabă de cifre. Trebuie să-ți iasă socoteală cumva.

— Dar asta nu e cheia pe care ți-a dat-o fiica ta?

Quentin avea sentimentul teribil că făcuse ceva pe dos.

— Așa spune povestea. Ai eliberat-o de la vrăjitoare, iar ea nu și-a mai amintit de tine, dar ți-a lăsat cheia.

— Aia nu era o vrăjitoare, ci mama ei.

Cadavrul a râs iar sâsâind. Când vorbea i se mișca doar maxilarul inferior și părea că privești un președinte animat electronic dintr-un parc de distracții.

— Le-am părăsit când am plecat să caut cele Șapte Chei. Presupun că mi-am dorit să fiu erou. Nu m-au iertat niciodată. Când m-am întors, în cele din urmă, fata mea nu m-a recunoscut. Maică-sa îi spusese că am murit. M-au ținut în viață. Putea să fie și mai rău, accept lucrurile așa cum sunt. E îngrozitor să trăiești într-un trup mort, nu simt nimic. Ar trebui să vezi cum mă privesc ceilalți.

Quentin a deschis cutia din lemn. Înăuntrul ei se afla o cheie de aur. Acum făcea și el parte din basm. Nimerise, spărgând un zid comun, într-o poveste. Iată-l pe Regele Magician.

— Spune-mi doar atât, a zis cadavrul. La ce servește? Nu am știut niciodată.

— Nici eu nu știu. Îmi pare rău.

În spatele lui Quentin s-au auzit pași, iar el a riscat să-și întoarcă privirea. Nu era decât Bingle care-l ajunsese, în final, din urmă.

— Nu trebuie să regreți. Ai plătit prețul. L-ai

plătit.

Viața din hârcă a început să se topească în momentul în care a dat drumul cutiei. Trupul s-a prăbușit, iar capul a lovit masa cu un bufnet. Mortul și-a șoptit ultimele cuvinte deasupra tăbliei de lemn:

— Ca și mine. Doar că încă nu știi.

Creatura nu s-a mai mișcat apoi. Quentin a închis cutia. Îl auzise pe Bingle apropiindu-se de el. Împreună, au rămas holbându-se la țeasta cadavrului, cheală și pătată și asemănătoare unui glob.

— Bună treabă, a zis Bingle.

— Nu cred că l-am ucis, a răspuns Quentin. Cred că a murit, pur și simplu.

— E totul în regulă.

Bingle trebuie să fi preluat expresia de la Josh.

Nivelurile nebunești de putere ale lui Quentin începeau să scadă vertiginos și vrăjitorul se simțea iar amețit și nesigur. Era vag conștient de faptul că emana un miros de păr ars. Vraja contra focului nu fusese perfectă.

— A fost omul ăla, a zis Quentin. Cel din basm. Dar versiunea lui e diferită. Cum de ați știut să veniți după mine?

— Bucătarul a prins un pește vorbitor. Ne-a zis ce să facem. Avea o sticlă cu o hartă în burtă.

Ce ți s-a întâmplat?

— L-am întâlnit pe Ember.

Explicațiile erau suficiente pentru moment. S-au

înapoiat pe hol, spre trepte. Bingle era cu ochii pe uși și pe alcovuri, păzindu-i de cei ce-ar fi vrut să le țină încă piept. Reușiseră: găsiseră o altă cheie. Mai rămânea una. Quentin înscrisese.

Au întâlnit-o pe vorbăreața Poppy entuziasmată de prima ei aventură filloriană.

— Am reușit!

Pe hol se afla și Julia cea încă fluorescentă. Quentin le-a arătat trofeul și le-a îmbrățișat pe amândouă. Cu Julia era un pic mai stângace, din moment ce fata nu-i răspunsese la gest și, în plus, rămăsese la fel de înaltă ca în timpul luptei. Poppy avea dreptate, învinseseră, iar Quentin condusese atacul. Tânărul avea de gând să păstreze pentru el sentimentul acela de victorie, să-l cântărească în mâini, să-i simtă căldura și greutatea, asigurându-se că urma să și-l amintească întotdeauna. Bingle a scos la lumină un soldat rătăcit de după o draperie, dar omul își aruncase deja armele. Tipul nu avea cine știe ce idei fanteziste despre sacrificiul pentru o cauză pierdută.

Afară, *Muntjac* se apropiase de chei – nava atârna abrupt deasupra piațetei de piatră. Golful trebuie să fi fost mai adânc decât părea. Cineva – probabil că Eliot – conjurase niște lumini plutitoare, globuri de dimensiunea unei mingi de baschet care făceau ca totul în jur să aibă o atmosferă de târg. Vântul se întețise și mai mult, iar sferele luminoase tremurau și se legănau pe

când încercau să rămână la locurile lor.

Și iată-l și pe Eliot, stând alături de Josh pe chei, având în spatele lor corpul reconfortant al navei. De ce stăteau acolo pur și simplu? Pericolul trecuse de acum, iar genunchii lui Quentin erau slăbiți. Era obositor să fii erou. Tânărul se simțea secătuit, ca o carcasă goală ce-i purta doar chipul. Durerea dintr-o parte începea iar să-l ardă. Gândul la cabina lui confortabilă de pe navă îl mângâia nespus. Acum că aveau cheia, putea să se ghemuiască în burta marii bestii și să se lase purtat de ea. Quentin a ridicat obosit mâna, în semn de salut. Acum aveau să discute și să ofere explicații, să se felicite – primirea cuvenită eroului – dar momentan nu-și dorea decât să urce la bord.

Eliot și Josh nu l-au întâmpinat. Fețele lor erau mohorâte. Priveau la ceva întins pe chei.

Josh a vorbit, dar vântul i-a smuls cuvintele și le-a împrăștiat peste oceanul întunecat.

Așteptau amândoi ca Quentin să-l vadă pe Benedict care zăcea pe lemnul aspru și umed. În gâtul lui era înfiptă o săgeată. Era mort. Abia dacă reușise să iasă din barcă. Băiatul se încolăcise în jurul propriului trup, iar chipul lui era plumburiu. Nu murise instantaneu. Se părea că încercase o vreme să-și smulgă săgeată din gât, înainte de a-și da duhul înecat în propriul sânge.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Casa din Murs era cel mai bun lucru care i se

întâmplase Juliei în întreaga ei viață. În oricare dintre vieți.

Pouncy avea dreptate, chiar ajunsese acasă. Existența ei de până atunci fusese ca o leapșă rea, deloc amuzantă și nesfârșită, în care toată lumea participa, iar tu nu te puteai opri din alergat. Doar că acum ajunsese, în final, acasă. Se putea odihni. Spre deosebire de adăposturi, acel loc era cu adevărat sigur. Își găsise Brakebillsul ei, cu adevărat de data asta. Făcuse pace.

În Murs de aflau zece oameni, cu tot cu Julia. Unii erau membri ai grupului Free Trader Beowulf, alții nu. Pouncy se afla acolo, ca și Asmodeus și Failstaff. Alături de ei mai erau Gummidgy și Fiberpunk: persoane ce postau destul de timid și de rar, astfel că Julia i-ar fi crezut ultimii oameni care să aibă ceva de-a face cu magia. Acum își dădea seama că probabil își petrecuseră majoritatea timpului făcând schimb de vrăji pe chaturile private.

Asmodeus, Failstaff și Pouncy nu erau deloc cine credea ea că sunt. Pe Pouncy o luase drept fată sau gay, dar ca persoană nu-i transmitea nimic din toate aceste lucruri, și oricum nici nu crezuse că ar fi atât de chipeș. Online, tipul trecuse drept cineva furios, întotdeauna gata să-și piardă cumpătul în fața unei mânii incontrolabile la adresa propriei persoane și care se stăpânea prin simpla-i voință. Teoria de suflet a Juliei fusese că Pouncy era probabil victima unui accident, poate

chiar un paraplegic, sau cineva suferind care se străduia să-și privească starea dintr-o perspectivă filozofică. Nu l-ar fi luat niciodată drept un model pentru Abercrombie Fitch.

Failstaff nu era atrăgător. În mintea Juliei trecuse drept un pensionar cu părul grizonant, un domn de modă veche. De fapt, tipul nu avea decât vreo treizeci de ani și probabil că era, cu adevărat, un cavaler, dar în acest caz trebuie să fi fost unul dintre cei mai masivi văzuți de ea vreodată. Avea vreun metru nouăzeci și cinci și o constituție de munte. Nu era chiar gras, doar că era peste măsură de… plin. Trebuie să fi cântărit în jur de o sută optzeci de kilograme. Vocea lui răsuna ca un huruit subsonic.

Cât despre Asmodeus, ea se dovedise a fi mai tânără decât Julia. Avea cel mult șaptesprezece ani, vorbea repede, zâmbea larg și purta deasupra ochilor sprâncene groase, rase în formă de V, care-i dădeau aerul unei școlărițe obraznice. Aducea un pic cu Fairuza Balk[9] în *The Craft*.

Aceia erau cei mai buni prieteni ai ei, iar Julia nici măcar nu-i recunoștea. Erau, ca și ea, magicieni și unii încă buni, mai buni decât ea. În plus, trăiau într-o casă mare, în sudul Franței. Julia avea nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască. Și să îi ierte.

— Când aveați de gând să-mi spuneți? a vrut ea

---

[9] Actriță americană (n. tr).

să știe, pe când se înșiruiau în jurul unei mese frumoase, din lemn refolosit, pe care se găseau câteva pahare adânci umplute cu un lichid roșu de prin partea locului și așezată în grădina pavată cu piatră din spatele casei.

O piscină albastră lucea sub soarele după-amiezii târzii. Parcă era o reclamă la țigări.

— Serios! Chiar aș vrea să știu! Ați fost aici tot timpul, practicând magia și îmbuibându-vă cu *foie gras* franțuzesc și mai știu eu ce altceva și mie nici măcar nu mi-ați spus? În schimb m-ați făcut să dau un test. Un alt test! De parcă nu aș fi susținut destule în viața mea!

O lacrimă i-a curs pe obraz, din cauza nervilor. Fata și-a dus iute mâna la față, de parcă fusese pișcată de un țânțar.

— Julia.

Puteai simți când vorbea Failstaff, atât de profundă îi era vocea că și argintăria începea să tremure.

— Ne pare rău, a zis Asmodeus, prietenoasă ca o soră. Cu toții am trecut prin asta.

— Crede-mă, nu ne-a făcut plăcere să te știm în cloaca aia din Bed-Stuy.

Pouncy a pus paharul de vin deoparte.

— Dar gândește-te. Când nu ai mai apărut pe FTB am înțeles destul de repede că intraseși în lumea magiei. Așa că am așteptat. Ți-am acordat timpul necesar să îți găsești ritmul, să înțelegi regulile principale și nimicurile alea de bază. Te-

am lăsat să înveți cum să ții corect degetele, să stăpânești grupurile cele mai importante de limbi, să vedem dacă ești făcută sau nu pentru magie.

— Păi, vă foarte mulțumesc. A fost foarte înțelept din partea voastră.

Tot timpul și-l petrecuse în sălbăticie, întrebându-se dacă mai exista altceva, iar ei se aflaseră acolo în toată acea perioadă, privind-o. Fata a inspirat, cutremurându-se.

— Nici nu știți prin ce am trecut.

— Ba știm, a răspuns Failstaff.

Julia i-a privit cum sorbeau din vin, un Rhône roșu, atât de închis la culoare că părea negru, legănându-se într-o lumină aurie à la Merchant-Ivory. Casa era înconjurată de pajiști coapte. Ierburile păreau să absoarbă sunetele, lăsându-i singuri într-un ocean de liniște.

— Îți plăteai datoriile, a zis Pouncy. Să zicem că a fost ritualul tău de trecere.

— Hai să-i spunem pe nume, l-a contrazis Julia. Mă testați. Cine vă credeți să mă testați pe mine?

— Da, la dracu', te-am testat!

Pouncy era exasperat, dar într-un fel amuzat.

— Și tu ai fi făcut același lucru! Te-am pus la mama încercărilor. Și nu ca să vedem dacă ești deșteaptă. Știm că ești inteligentă. Ești un geniu, deși Iris zice că slava ta veche e de rahat.

Dar trebuia să știm de ce te afli aici. N-ar fi mers dacă aveai de gând doar să-ți bați joc de noi. Nu ar fi fost suficient ca să ții la noi. Trebuia să iubești

magia.

— Cu toții am trecut prin asta, Julia, a repetat Asmodeus. Cu toții am fost la fel de enervați când am aflat adevărul și cu toții am trecut peste.

Julia a pufnit.

— Tu ai cât? Șaptesprezece ani? Vrei să-mi zici că ți-ai plătit datoriile?

— Da, Julia, a răspuns fata pe un ton egal.

I se lansa o provocare.

— Și ca să-ți răspund la întrebare, a intervenit Pouncy, despre cine ne credem noi, ei bine, noi suntem noi. Iar tu faci parte din rândurile noastre acum și suntem al dracului de bucuroși să te avem aici. Dar nu riscăm în privința oamenilor.

Pouncy a așteptat ca Julia să proceseze informația.

— Sunt prea multe la mijloc.

Julia și-a împreunat nervoasă mâinile la piept – sau cât a putut ea să pară de nervoasă ca să nu le dea impresia că erau iertați.

Dar, la dracu' cel din iad cu toți, o făcuseră tare curioasă. Julia voia să știe ce mama mă-sii era locul ăla și ce aveau de gând. Voia să știe ce joc jucau ei, astfel încât să li se poată alătura.

— Deci a cui e casa? a zis ea. Cine a plătit pentru toate astea?

Era evident că se vehicula o sumă mare de bani necinstiți. Julia a așteptat în timp ce Pouncy a sunat la compania de închirieri mașini și a cumpărat Peugeotul zgâriat folosind cartea de

credit.

— E a lui Pouncy, a zis Asmodeus. În mare parte. A fost jucător la bursă un timp. Era destul de bun.

— Destul de bun?

Pouncy și-a ridicat sprâncenele lui frumos conturate. Asmo a clătinat din cap.

— Dacă ai fi studiat matematica doar un pic mai mult, te-ai fi descurcat mult mai bine. Îți tot zic, dacă privești piața ca pe un sistem haotic…

— În fine. Nu era o chestiune interesantă. Era doar un mijloc.

— Dacă ai fi pariat pe mine…

— Cu toții am investit bani când am venit, a zis Failstaff. Eu i-am donat pe toți. Pentru ce economiseam? La ce altceva servesc banii dacă nu să trăiești, cu ajutorul lor într-un loc precum Murs?

— Nu înțelegeți greșit, dar mi se pare că sună ca un cult.

— Păi, chiar asta și e! a zis Asmodeus bătând din palme. Cultul lui Pouncy!

— Mă gândeam mai mult la ceva de genul CERN, a contrazis-o Pouncy. Un institut pentru studii aprofundate asupra magiei înalte.

Julia nu se atinsese de vin. Mai mult decât băutura, fata își dorea să dețină controlul, ceea ce nu se potrivea cu vinul.

— Deci ce văd eu e un fel de Marele Accelerator de Particule sau la echivalentul lui pe plan magic.

— Hop-hop-hop, a făcut Pouncy. Pas cu pas. Mai

întâi îți dăm forță până la nivelul o sută cincizeci. Apoi vedem ce se mai întâmplă.

Julia a aflat în cele din urmă că locuința din Murs era, în felul ei, o reminiscență a scenei adăposturilor din orașe. Backgroundul pe care-l explorase ea era un soi de filtru: capta doar câțiva oameni mai degrabă neobișnuiți, îi atrăgea din viața de zi cu zi spre adăposturi și le dădea suficientă magie cât să-i țină ocupați. La Murs filtrul devenea mai des și persoanele ajunse aici erau cumva dublu distilate. Majoritatea celor de pe scena magiei erau fericiți să se relaxeze în adăposturi, pierzându-și timpul cu dosarele cu trei inele. Pentru ei era o chestiune socială. Le plăcea viața dublă pe care o duceau. Trecuseră de cortină și adorau să știe că aveau un secret. Era tot ce aveau nevoie.

Însă alții, foarte puțini, erau complet diferiți. Magia însemna altceva pentru ei, ceva primar și urgent. Nu dețineau un secret, ci secretul îi deținea pe ei. Își doreau mai mult. Își doreau să rupă cortina din spatele cortinei. Nu-și pierdeau vremea, ci învățau. Iar când atingeau pragul cel mai de sus al acelor adăposturi, continuau să bată în el până ce li se deschidea o altă ușă. Astfel ajungeau în Murs. Pouncy și banda lui răzuiau crema adăposturilor și-i aduceau acolo.

Viața decurgea ușor în Murs, cel puțin la început. Existau o aripă pentru locuit și una pentru activități. Juliei i se dăduse un dormitor

minunat cu tavan înalt și scânduri late pe dușumea și o fereastră mare, acoperită de draperii în dungi care lăsa încăperea să fie inundată de lumina aia franțuzească, strecurată parcă prin șampanie. Toți găteau și curățau, dar exersaseră mult magia ca să-și ușureze munca – era uimitor să vezi podelele respingând praful și adunându-l în grămăjoare ordonate ca pe pilitura de fier atinsă de un magnet. Iar rezultatul era excepțional.

Ceilalți nu o primiseră tocmai cu brațele deschise. Nu erau chiar genul, dar exista un respect reciproc. Julia era pregătită să-și demonstreze iar forța, din moment ce viața ei fusese un șir întreg de teste susținute în fața unor nemernici din șase în șase luni. Și s-ar fi supus examinării cu plăcere. Dar noii ei colegi nu aveau de gând să o oblige. Se terminase cu demonstrațiile. Călătoria până acolo constituise testul, iar ea reușise să ajungă. Intrase în gașcă.

La Murs nu era ca la Brakebills. Era mai bine. Julia simțea că trăsese lozul cel mare – cu greu, dar câștigase.

La Murs știau despre Brakebills. Nu prea multe, dar aveau o idee. Atitudinea lor vizavi de colegiu era revigorant de snoabă. Considerau Brakebillsul – atât cât permiteau să-l pună în discuție – o chestie mai degrabă drăguță: un țarc salubru și sigur pentru cei care n-aveau suficient curaj și voință să reușească și în afara lui. Îl numeau

Fakebills sau Brakeballs[10]. La Brakebills stăteai într-o sală de curs și urmai regulile. Era perfect dacă îți plăcea genul ăsta de lucru, dar la Murs îți făceai propriile reguli, fără supravegherea vreunui adult. Brakebills era Beatles, Murs era Stones. Brakebills era pentru marchizii de Queensberry. Murs era tipul luptătorului de stradă călit.

Majoritatea celor de acolo dăduseră chiar examenul la Brakebills, ca ea, deși, spre deosebire de Julia, nu înțeleseseră ce se petrecuse înainte să ajungă la Murs, acolo unde Failstaff, care se pricepea bine la vrăjile de memorie, îndepărtase farmecul ce le întunecase mințile. Acești excluși erau oarecum mândri de statutul lor. Despre Gummidgy (Julia nu reușise niciodată să înțeleagă ce însemna numele ei) se spunea chiar că trecuse examenul și că după aceea – premieră istorică – refuzase oferta lui Fogg de a se înmatricula și plecase. Alesese viața unui magician de stradă. În secret, Julia credea că o asemenea faptă era de-a dreptul nebunească și că cei de la Brakebills știau probabil ceva mai multe despre ce făceau decât erau rebelii gata să accepte. Dar Juliei îi plăcea oricum snobismul lor. Merita măcar atât.

Gașca de la Murs era una ciudată. Un soi de menajerie – aveai nevoie de un IQ de geniu ca să fii acceptat, dar excentricitatea nu reprezenta un impediment și-n plus trebuia să fii un pic țăcănit

---

[10] Joc de cuvinte: *fake* înseamnă „fals” în limba engleză (n. tr.).

ca să treci prin încercarea adăposturilor și să nu ieși de acolo puțin șifonat. O mare parte din magia lor era făcută cu mijloace proprii, iar ca rezultat, varietatea de stiluri și tehnici era uluitoare. Unele dintre ele dădeau dovadă de grație și eleganță, altele erau atât de minimaliste, încât abia se urneau. Un tip se mișca atât de smucit, că ai fi zis că făcea break-dance. Tipul practica și unele mișcări de pop-and-lock destul de serioase.

Existau în grup și câțiva specialiști. Un tip care făcea artefacte magice. Gummidgy era un medium dedicat. Fiberpunk – un specimen scund și îndesat, aproape la fel de lat pe cât era de înalt – se prezenta ca fiind un metamagician: se ocupa de magia care avea în vedere alte forme de magie sau chiar pe ea însăși. Vorbea rar și-și petrecea majoritatea timpului desenând. Singura dată când Julia a privit peste umărul lui, tipul i-a explicat că făcea reprezentări bidimensionale ale umbrelor tridimensionale aruncate de obiecte patru dimensionale.

Viața era simplă la Murs, dar munca era grea. I-au acordat o zi să se recupereze de pe urma călătoriei și să-și pună ordine în lucrurile personale, apoi Pouncy a anunțat-o că trebuia să se prezinte în Aripa de Est la prima oră, a doua zi. Juliei nu îi făcea o deosebită plăcere să i se dea vreun ordin de orice fel de către Pouncy Silverkitten, pe care fusese obișnuită să-l considere un prieten și un egal. Dar tipul și-a

desfăcut cămașa și i-a arătat stelele. (Și pieptul enervant de musculos și neted.) Bărbatul avea o grămadă de tatuaje. Poate că erau egali, dar numai într-un sens filozofic abstract. Practic, el o putea snopi în bătaie în ce privea magia.

De aceea, înghițindu-și mândria și posibil și alte sentimente, Julia l-a ascultat pe Pouncy și s-a prezentat într-o cameră de la un etaj superior al Aripii de Est, numită Biroul Lung, la opt dimineața. Biroul Lung era o încăpere îngustă, traversată de ferestre pe o latură – arăta mai mult ca o galerie. Nu exista nimic de studiat acolo. Nu vedeai nicio carte, nici birouri, nici un alt fel de mobilă. Însă o găseai pe Iris.

Iris Ivy League cea cu chip de copil și părul prins în bețe chinezești, care ultima dată când o întâlnise pe Julia o dărâmase în adăpostul din Bed-Stuy. Julia se simțea aproape ca și cum s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten. Acasă, Iris se purta lejer: blugi și un tricou alb care-i lăsa stelele la vedere.

— Bună, a zis Julia.

Salutul sunase un pic cam aspru, așa că tânăra și-a dres glasul și a încercat iar.

— Ce mai faci?

— Hai să repetăm, a zis Iris. De la capăt. Începi cu scânteia.

— Scânteia?

— O să trecem prin toate nivelurile. Începe cu scânteia. Dacă greșești o vrajă, o iei de la capăt. Le

faci pe toate, de la unu la șaptezeci și șapte, fără nicio greșeală, de trei ori la rând și după aceea suntem gata să începem munca.

— Adică o să îmi acorzi niveluri?

— Începe cu scânteia.

Pentru Iris, Julia nu era un vechi prieten. Pentru Iris, întâlnirea cu Julia se desfășura mai mult precum întrunirea dintre sergentul aspru din filmele despre Războiul din Vietnam și soldatul cel nou, abia sosit din Insula Parris. În cele din urmă, soldatul își pierde veselia și devine bărbat, dar la început, sergentul va trebui să-l târască prin junglă până ce soldatul va fi în stare să-și scoată lopățica de săpat tranșee fără să-și zboare testiculele. Bineînțeles că Iris avea tot dreptul. Așa funcționa sistemul. Îi făcea Juliei o favoare. Să dădăcești boboci nu era considerată o mare onoare la Murs, iar Iris n-avea de gând să pretindă că-i făcea plăcere. Dar oricum, asta nu o obliga nici pe Julia să pretindă că-i era recunoscătoare. Ba se gândea chiar să dea greș de câteva ori doar ca să o enerveze pe Iris. Voia să-i arate că ea nu avea nimic de demonstrat. Oare cât îi trebuia să-și piardă cumpătul? La dracu' cu ea și cu scânteia ei. Dar adevărul era că Julia nici nu trebuia să se chinuie să dea cu bâta în baltă.

Greșise în dulcele stil clasic, fără voia ei, de patru ori înainte să ajungă o dată la nivelul șaptezeci și șapte. A greșit de două ori aceeași vrajă, un farmec de nivelul cincizeci și șase, chinuitoare pentru

degete și abundentă în *ll*-urile galeze, făcută să consolideze sticla. Chiar dacă făcea vrăjile într-un timp mediu de două minute pe nivel, ceea ce însemna o eficiență aproape mașinală, tot se scurseseră două ore și jumătate până când Julia a greșit farmecul a doua oară. Iris s-a așezat turcește pe podea.

Dar tânăra decisese că nu avea să înjure sau să ofteze în fața lui Iris, indiferent dacă avea să repete nivelul al cincizeci și șaselea de două ori sau de două sute de ori. Nu era decât lapte și miere. Cum îți p*ll*ac mere*ll*e?

La două după-amiaza, Julia a făcut-o de oaie cu vraja numărul șaizeci și opt după o rundă altfel perfectă. Iris și-a dat ochii peste cap și a mormăit și s-a întins pe podeaua din lemn, holbându-se la tavan. Nici măcar nu se mai putea uita la Julia. Fata nu s-a mai oprit, ci a luat-o imediat de la început, când a dat peste cap o vrajă de nivelul paisprezece, pe care până și Jared ar fi reușit-o cu ușurință.

— Dumnezeule! a urlat Iris către tavan. Dar fă-o odată cum trebuie!

Până ce Julia a reușit două runde perfecte, până la nivelul șaptezeci și șapte se făcuse deja șase și jumătate seara. Nu luaseră pauză de prânz. Julia nici măcar nu se așezase. Soarele ce apunea, căzând pieziș de la vest, picta zidul lung într-un roz șters. Picioarele o dureau îngrozitor.

— Bine, a zis Iris. Gata. Ne vedem mâine la

aceeași oră.

— Dar nu am terminat.

Iris s-a ridicat de pe podea.

— Ba da. Terminăm mâine.

— Nu am terminat.

Iris s-a oprit uitându-se la Julia prin ochelarii ei de tocilară. Poate că femeia era iritată că trebuise să dădăcească noul pui, dar Julia acumulase mult mai multă furie. Tânăra făcea o mică retragere din fondul ei personal. Cheltuia doar un pic și abia dacă se observa. Julia s-a apropiat de o fereastră și a lovit-o cu pumnul. Sticla trebuia să se fi spart dacă nu ar fi făcut deja farmecul cu numărul cincizeci și șase asupra ei de trei ori în acea zi.

— Bine, Julia, am înțeles. Am fost dură cu tine. Îmi pare rău. Hai să luăm cina.

— Terminăm când zic eu.

Julia a încuiat ușa printr-o vrajă (nivelul șaptezeci și doi). Era un gest simbolic, căci în Biroul Lung existau de fapt două uși, iar Iris ar fi putut îndepărta oricum farmecul ei în câteva minute. Nu asta era ideea, ci faptul că Julia așteptase patru ani ca să ajungă la Murs.

Iris putea sări peste cină. Iris s-a așezat la loc și și-a pus capul pe brațe.

— Mă rog.

Oricum nu-i strica să sară peste câteva mese, s-a gândit Julia. Blugii ăia o făceau să arate ca o brioșă.

Julia a reînceput. De data asta a parcurs

farmecele mai încet, iar când a terminat, în cameră era complet întuneric. Se făcuse aproape nouă. Iris s-a ridicat. A încercat ușa pe care o încuiase Julia și a înjurat, traversând Biroul Lung către cealaltă ieșire, fără a-i mai adresa nicio privire sau vorbă fetei. Julia a privit-o plecând.

Nu avusese loc niciun moment înduioșător ca între femei. Sergentul cel sur nu o bătuse pe umăr și nu recunoscuse, încruntat, că sărmanul nefericit avea să devină un brav soldat cândva. Dar a doua zi, când Julia s-a înființat iar la ora opt în Biroul Lung, se simțea ca și cum o înțelegere tacită se încheiase între ele, respectiv că aveau să sară peste competiția de putere alpha.

Să înceapă lecția. Acum i se revelau marile secrete. Cel puțin de data asta nu mai trebuia să și-o tragă cu nimeni. Nici nu mai era nevoită să stea în picioare: aparent era calificată pentru a beneficia de ceva suport. Ea și Iris ședeau pe scaun, față în față, deasupra unei mese în adevăratul sens al cuvântului: o bucată grosolană din vechiul mobilier al unui măcelar. Pe masă se afla, bineînțeles, un dosar, însă era cel mai frumos dosar văzut de Julia vreodată: legat în piele, cu inele masive din oțel – nu vreo porcărie din aluminiu Trapper Keeper – și mai presus de orice gros al dracului. Volumul era plin de vrăji transcrise frumos.

În acea zi, Julia a înaintat două niveluri, sub privirea neclintită a lui Iris. În următoarea, a

trecut de cinci. Cu fiecare nivel pe care-l câștiga, Julia ștergea ceva din amintirile vremurilor urâte din Brooklyn. Julia avea o minte curioasă, așa fusese dintotdeauna, și rezistase foamei cu rații de urgență de când își amintea. Se îngrijorase chiar că creierul ei avea să moară din pricina înfometării, că avea să-și piardă flexibilitatea, că se mulțumise cu puțin atât de mult timp încât musculatura ei mentală nu avea să mai suporte tranșele enorme de informație. Dar nu credea că era cazul acum. În orice caz, plimbarea prin jungla de informații o călise și o făcuse mai eficientă. Era obișnuită să creeze mult cu resurse puține.

Acum că avea resurse din plin, avea de gând să facă minuni. Și așa s-a și întâmplat.

Era frustrant că ea trebuia să cucerească nivelurile în timp ce ceilalți erau liberi să facă Dumnezeu știe ce. Fata tatona noi câmpuri de energie, pipăindu-le pe îndelete, dar deja curioasă să vadă despre ce era vorba în restul. Tot încerca să fugă înainte, iar Iris era nevoită să o tragă înapoi și să o oblige să parcurgă nivelurile în ordine. Adică trebuia să ai orbul găinilor să nu vezi că dacă luai elementele de cinetică de nivelul 112 și împrumutai câteva chestii de reflexie din vraja de încălzire de la nivelul 44 atunci practic obțineai o rețetă grosolană pentru a reuși să te înalți câțiva centimetri de la sol. Dar la asta nu ajungeai decât la nivelul 166, iar Julia se afla cu cincizecișipatru de pași în urmă.

Între timp, fata era tratată ca un copil în jurul căruia toți erau nevoiți să-și controleze limbajul. De fiecare dată când privea pe ferestrele din Biroul Lung, iar Pouncy și Asmodeus erau la plimbare, Juliei i se părea că cei doi purtau, înfierbântați, ceea ce, evident, trebuie să fi fost cea mai interesantă conversație din istoria comunicării orale. Ori se culcau împreună – deși chiar și în Franța, Asmodeus era tot minoră –, ori se petrecea altceva pentru care Julia nu era destul de pregătită ca să fie inclusă. Dialogurile se stingeau de fiecare dată când fata intra în sala de mese. Nu că nu se bucurau s-o vadă, dar părea să-și fi dezvoltat abilitatea de a face oamenii să uite instantaneu despre ce vorbeau și, în schimb, să arunce o remarcă despre vreme sau despre cafea ori despre sprâncenele lui Asmo.

Într-o noapte, Julia s-a trezit dintr-un somn adânc, pe la două dimineața – era atât de obosită după exercițiile cu Iris, încât se dusese direct în camera ei și dormise sărind peste cină. La început a crezut că suna un telefon setat pe vibrații, doar că ea nu avea un telefon.

Apoi vibrațiile s-au intensificat, au devenit din ce în ce mai puternice până când întreaga casă a prins a tremura la fiecare cinci secunde. Sunetul semăna cu cel al mașinilor ce treceau pe strada ei din Brooklyn, din care basul răsuna înăbușit. Obiectele au început să zornăie. Parcă niște pași uriași se apropiau de casă, peste câmpurile

adormite din Murs.

Totul a durat, poate, vreo două minute. Vibrațiile s-au amplificat până când a simțit că punctul din care plecau se afla chiar deasupra ei. Ferestrele tremurau, iar ea a crezut că geamurile lor se vor sparge. La ultima bătaie, patul fetei a pulsat la treizeci de centimetri de podea, iar praful de tencuială veche de trei sute de ani a căzut de pe tavan direct pe fața ei.

Ceva din casă s-a spart: un geam ori o farfurie. Luminile s-au aprins mute la etajele inferioare ale casei, luminând șirul de chiparoși de pe peluză.

Apoi totul încetase ca prin farmec, lăsând în urmă doar liniștea zumzăitoare. Mai târziu, trebuie să fi trecut deja o oră, i-a auzit pe ceilalți întorcându-se în camerele lor. Asmo a șoptit ceva furioasă, despre cum că își pierduseră vremea și atunci altcineva i-a spus să tacă.

A doua zi, de dimineață, lucrurile reveniseră la normal. Nimeni nu părea să dea semne că ar fi știut ceva despre ce se întâmplase, deși Fiberpunk avea acum o zgârietură violet pe tâmplă. *Hmmmm.*

Când Julia a ajuns la nivelul 200, ceilalți i-au pregătit un tort. Două săptămâni mai târziu, la șase săptămâni după ce ajunsese în Murs, se ducea la culcare după ce atinsese nivelul 248 și știa că ziua următoare avea să vină marea victorie. Și avusese dreptate: la trei după-amiaza, Iris i-a arătat un farmec complex care, dacă era făcut cum trebuie, inversa entropia dintr-o zonă izolată timp

de cinci secunde. Efectul era strict localizat, pe un diametru de aproape un metru, dar nu mai puțin spectaculos din cauza aceasta.

Teoria din spatele vrăjii era ca un cuib de șobolani de efecte încâlcite. Juliei abia îi venea să creadă că ceva atât de complicat funcționa, dar Iris putea să facă vraja, așa că după câteva ore, Julia a reușit să o ducă și ea la bun sfârșit. Fata a dărâmat un castel de cuburi. Apoi a făcut vraja, iar cuburile s-au rearanjat.

Și acela era nivelul 250. Când și-a lăsat mâinile în jos, Iris a sărutat-o pe ambii obraji – atât de franțuzesc – și a anunțat-o că terminaseră. Juliei nu-i venea să creadă. Ca să se asigure, fata s-a oferit să parcurgă un traseu complet, de la 1 la 250, spre satisfacția lui Iris, dar femeia a refuzat. Văzuse suficient.

Julia și-a petrecut restul acelei după-amiezi plimbându-se pe potecile umbroase care înconjurau în unghiuri drepte și reconfortante câmpurile toropite de soare ce dădeau ocol fermei. Își simțea creierul umflat și suprasaturat, ca după o masă bună – era prima dată când nu se simțea flămândă. S-a jucat o oră pe computer, apoi, în acea seară, Fiberpunk le-a gătit un *bouillabaisse* foarte complicat, cu pește-undițar și șofran, și au deschis o sticlă de Châteauneuf-du-Pape, prăfuită și purtând o etichetă de-a dreptul plicticoasă care nu avea nici măcar o linie desenată pe ea, ceea ce însemna că trebuie să fi fost înfricoșător de

scumpă. Înainte să se ducă la culcare, Pouncy i-a zis Juliei să vină în Bibliotecă dimineața următoare. Nu în Biroul Lung, ci în Bibliotecă.

Fata s-a trezit devreme. Era miezul verii, dar căldura nu se instalase încă. Julia a bântuit câmpurile denivelate și neamenajate din jur timp de o oră, speriind gândacii ciudați, franțuzești, studiind melcii albi care păreau să fie pretutindeni, udându-și pantofii de rouă și așteptând ca tovarășii ei să se trezească. Se simțea ca în dimineața zilei ei de naștere.

Superstițioasă, Julia a evitat sala de mese, unde ceilalți luau micul dejun. La opt fără cinci minute, fata a înșfăcat o chiflă de la bucătărie și a ronțăit-o emoționată în drum spre Bibliotecă.

Ziua în care pășise în liftul acela din Brooklyn o propulsase în vid. Putea la fel de bine să fi fost un puț gol. Parcă tot cădea de atunci. Dar acum aproape că se oprise. Avea să atingă iar solul cel sigur. Nici nu-și mai aducea aminte cum se simțea să fie acolo unde-i era locul, de aceeași parte a oglinzii cu ceilalți.

Încercase ușa Bibliotecii și înainte, dar nu se deschisese, iar Julia nu se obosise să facă farmecul pentru încuietori. Era sătulă de desfăcut lacăte. A rămas un minut în fața ușii, trăgând de materialul rochiei ei de vară, privind limba minutarului de pe ceasul din hol. La ora potrivită, ușa s-a deschis singură. Julia și-a pus bărbia în piept și a intrat.

Se aflau cu toții acolo, strânși în jurul unei mese de lucru. Biblioteca era, cu siguranță, opera celui care renovase ferma Murs. Goliseră spațiul complet, tăiaseră trei etaje și lăsaseră la vedere grinzile din tavane, ce se înălțau la nouă metri deasupra. Lumina dimineții inunda încăperea prin ferestrele înalte și înguste. Rafturile cu volume acopereau pereții până sus, ceea ce nu trebuie să fi fost deloc practic în absența unor platforme foarte elegante, din stejar, care pluteau susținute magic alături, gata să ofere sprijin cititorului indiferent de etajul la care voia să se afle.

Ceilalți au amuțit când a intrat Julia. Nouă chipuri s-au întors să o privească. Unii dintre ei aveau cărți și dosare cu însemnări deschise în fața lor. Puteau la fel de bine să treacă drept acționarii unei companii aflați în ședință, dacă acea companie ar fi avut numele de Genii și Ciudați La Întâmplare LLC. Pouncy ședea în capătul mesei. În celălalt capăt era un loc gol.

Julia a tras scaunul și s-a așezat cu sfială. De ce nu vorbeau? Se uitau la ea calm, ca și cum ar fi decis dacă aveau să o elibereze sau nu pe cauțiune.

Așadar. Le îndeplinise așteptările. Acum era momentul ca ei să le îndeplinească pe ale Juliei. Citiți-le și lăcrimați.

— Bun, a zis ea. Ce facem aici?

— Tu ce ai vrea să faci?

Nu Pouncy vorbise de data asta, ci Gummidgy.

Păi, tu să-mi spui, s-a gândit Julia. *Tu ești mediumul.* Tipa avea corp de model, înaltă și zveltă, deși chipul îi era prea prelung și aspru pentru a trece drept frumos. Julia nu-și dădea seama exact de etnia tinerei. Poate persană?

— Orice ar urma. Orice vine după nivelul două sute cincizeci. Două sute cincizeci și unu. Eu sunt gata.

— Ce te face să crezi că există un asemenea nivel?

Ochii i s-au mijit.

— Faptul că există trepte de la unu la două sute cincizeci?

— Nu există niciun nivel două sute cincizeci și unu.

Julia s-a uitat la Pouncy, la Failstaff și la Asmodeus. Ceilalți i-au întors răbdători privirea.

Asmo a dat din cap.

— Cum să nu existe?

— Nu mai e nimic, a zis Pouncy. Ah, apuci să mai faci câteva vrăji. Noi facem mereu chestia asta. Dar acum ai la îndemână toate materialele, toate componentele de bază pe care le vei avea vreodată. Restul sunt doar permutări. După două sute cincizeci începi să rearanjezi perechea de nucleotide pe elicoidă. Baza nivelurilor.

Julia simțea că plutește, imponderală. Nu era o senzație neplăcută, dar parcă tocmai ce fusese eliberată. Deci până aici. Misterele nu era tocmai fabuloase.

— Gata? Asta e tot?

— Asta e tot. Ai parcurs toate nivelurile.

Ei bine, putea face multe cu ce avea ea. Deja îi veniseră câteva idei pentru vrăji ce includeau lucrul cu temperaturi înalte și stări extreme ale materiei. Plasmă, efectul Bose-Einstein, chestii de acest gen. Nu credea că fuseseră încercate vreodată. Poate că Pouncy avea să-i ofere ceva bani pentru echipamente.

— Deci asta faceți aici. Vă ocupați de permutări.

— Nu.

— Deși ne-am ocupat de o grămadă de permutări, a completat Asmo.

Fata a preluat discursul.

— Îndată ce ne-am dat seama că drumul ce duce înainte e format dintr-o serie nedefinită de pași graduali, am început să ne întrebăm dacă nu cumva exista o alternativă. O cale de a sparge ciclul, de a face curba de putere nonliniară.

— Nonliniară, a zis Julia încet. Vreți să găsiți un punct unic al magiei.

— Exact!

Asmodeus i-a arătat rânjetul larg de Cheshire lui Pouncy, ca și cum ar fi vrut să spună, vezi? Ți-am zis eu că o să înțeleagă.

— Un punct unic. Un pas înainte atât de radical că ne-ar duce într-o altă ligă, din punctul de vedere al puterii. Energiile ar fi exponențial mai însemnate.

— Noi credem că magia înseamnă mai mult

decât am văzut până acum, a intervenit Pouncy.

Mult mai mult. Credem că deocamdată n-am făcut decât să ne jucăm, în timp ce acolo, undeva, există surse mult mai mari de putere, care ne-ar putea propulsa spre lucrurile cu adevărat importante. Dacă am putea accesa rețeaua potrivită…

— Deci despre asta este vorba, despre accesarea rețelei importante.

Julia și-a dat seama că nu făcea decât să le repete cuvintele în timp ce mintea ei încerca să înțeleagă ce spuneau. Deci exista și altceva dincolo. Amuzant, dar aproape că fusese ușurată pentru o clipă gândind că se terminase, în cele din urmă. Își înghesuise aproape o existență întreagă de studii magice în doar patru ani, iar restul, latura non-magică, rămăsese cumva neglijată și pustie. Julia nu s-ar fi supărat dacă ar fi putut să umple o parte din acele goluri într-o fermă din Franța, alături de prietenii ei apropiați. Energiile cele mari puteau aștepta. Sau ar fi putut. Dar prietenii ei nu-și doreau să mai zăbovească. Iar Julia avea să-i urmeze pentru că – era un lucru așa de delicat pe care nu îndrăznea să și-l spună nici măcar sieși – îi iubea. Ei îi țineau loc de familie. Așa că sus! Cât mai sus!

— Asta facem aici.

Pouncy s-a sprijinit pe spate și și-a dus mâinile la ceafă. Era devreme, dar la subrațul lui se vedeau deja două pete mari, întunecate.

— Dacă nu cumva ai vreo idee mai bună.

Julia a clătinat din cap. O priveau cu toții.

— Bine, a zis ea. Păi, arătați-mi ce ați lucrat până acum.

Citește și plângi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Au dus împreună trupul lui Benedict pe trepină: Quentin, Josh și Eliot, forțându-se stângaci cu membrele moi, ca de cârpă, ale cadavrului. Moartea părea să fi făcut un bloc ciudat de dens din trupul lui zvelt de adolescent Alunecând pe lemnul ud, cei trei nu aveau nimic din gravitatea potrivită unora ce cară coșciugul. Niciunul nu avusese suficient curaj să-i scoată săgeata din gât, așa că acum se rotea nebunește în toate direcțiile.

Îndată ce trupul lui Benedict a fost așezat pe punte, Quentin s-a dus și a luat o pătură din cabina lui și l-a acoperit. Rana îi zvâcnea înfierbântată, în ritmul pulsului. Bun. Atâta voia, să simtă durere.

Bingle a fost cel care a tras, cu atenție, săgeată din gâtul băiatului; fusese nevoit să o rupă în două mai întâi, pentru că un capăt era țepos, iar celălalt plin de pene. Începuse să plouă mocănește, picăturile pocneau și stropeau pe punte și pe chipul palid și imobil al lui Benedict. Au mutat cadavrul înăuntru, în sala de operații, deși nu mai era nevoie de nicio operație.

— Plecăm, a zis Quentin cu voce tare, către

nimeni în mod special.

— Quentin, a spus Eliot. E toiul nopții.

— Nu vreau să rămân aici. Avem vânt bun. Ar trebui să pornim.

Eliot era oficial la conducere, dar lui Quentin nu-i păsa. Inițial fusese nava lui prima dată și nu voia să mai petreacă încă o noapte pe insula aia. Fusese plăcut și distractiv până ce unul de-al lor se trezise cu o săgeată în grumaz.

— Cum rămâne cu prizonierii? a zis cineva.

— Cui îi pasă? Lasă-i aici.

— Dar unde să mergem? a întrebat Eliot, destul de logic.

— Nu știu! Dar nu vreau să mai rămânem aici. Tu vrei?

Eliot era nevoit să recunoască faptul că nu-și dorea în mod deosebit să rămână.

Nu a fost chip ca Quentin să adoarmă în acea noapte. Trupul lui Benedict nu avea să se mai încălzească niciodată; cum ar fi putut? Avea de gând să pregătească nava. Privind la chipul inexpresiv și impasibil al lui Benedict, tânărul aproape că se înfuria pentru că îndrăznise să moară. Lucrurile merseseră bine. Dar asta însemna să fii erou, nu? Nu trebuie ca pentru orice erou să moară două legiuni de infanteriști în fundal? Era o chestiune de cifre, cum spusese și cadavrul de la castel. Trebuia să iasă la socoteală.

Astfel, Quentin, Regele Magician, conducătorul oamenilor, a ajutat la a-i închide pe restul

soldaților învinși și a ordonat echipajului să aducă apă și hrană proaspete pe *Muntjac*, chiar dacă era toiul nopții, iar afară ploua cu găleata. Cineva trebuia să stabilească un curs, din moment ce Benedict era mort, dar asta nu avea să fie o problemă, căci nu știau încotro s-o apuce. Nu conta. Quentin nici nu mai înțelegea ce făceau. Era, evident, o cale foarte eficientă de a procura chei magice, dar cum avea asta să o ajute pe Julia? Sau să reconstruiască Țara-lui-Nicăieri? Sau să liniștească arborii-ceas? La ce bun erau cheile, dacă Benedict zăcea ghemuit pe chei, ca un băiețel care încerca să se încălzească?

Au muncit împreună toată noaptea, trași la față și asudați. Julia a rămas lângă cadavru, recăpătându-și ușor forma umană și potrivindu-și, în sfârșit, rochia de doliu cu circumstanțele. Bingle rezona și el cu atmosfera, căci purtarea lui de obicei bizară devenise de-a dreptul funestă. Spadasinul își petrecuse noaptea singur, la prova navei, strâns în mantaua lui ca o mică pasăre rănită.

La un moment dat, Quentin a dat să se apropie de el, să verifice dacă era în ordine, dar atunci l-a auzit pe Bingle șoptindu-și către sine:

— Nu din nou. Trebuie să plec acolo unde nu mai pot face niciun rău.

Quentin s-a gândit că era mai bine să-l lase să-și rezolve singur problemele.

Cerul se albea printre norii de ploaie când

Quentin a ieșit singur în curtea din fața castelului, pentru a termina treaba. Era înghețat până la oase și rupt de oboseală. Se simțea el însuși precum cadavrul viu din bibliotecă. Nu era cea mai calificată persoană pentru post, dar era o activitate ce trebuia îndeplinită. Quentin a îngenuncheat în fața micului obelisc, cu un ciocan și o daltă pe care le împrumutase de la tâmplarul navei.

Probabil că putea folosi magia, dar nu-și amintea farmecul în acel moment și oricum nu avea chef de vrăji. Voia să simtă că lucrează. A fixat vârful dălții pe piatră și a început să bată. Când a terminat, se vedeau două cuvinte rupte în rocă, dar lizibile: INSULA BENEDICT

Întors pe navă, Quentin a dat comanda – spre est –, deși toți știau care era ordinul chiar înainte de a-l da el. Apoi a coborât. Tânărul a auzit ancora ridicându-se. Lumea s-a înclinat și a ieșit din portul ei și Quentin a pornit, în sfârșit, la drum.

Muntjac gonea rapid împinsă de o vijelie ca de gheață. Vântul îi smucea pe întinderile fără insule ale oceanului, pedepsind pânzele ce acceptau supuse abuzul și îi purtau încă și mai iute. Valuri enorme, verzi ca smaraldul, îi ridicau de dedesubt și se rostogoleau apoi în fața lor, ca și cum marea însăși se săturase de ei și abia aștepta să scape. Eliot făcuse voiajul să pară ca un șir nesfârșit de bogății și minuni, de insule pline de mister, douăzeci și patru de ore pe zi, trei sute șaizeci și

cinci de zile pe an, dar acum oceanul era complet pustiu, neîndurător și lipsit de orice le-ar fi putut stârni fantezia. Rataseră cu brio.

Poate că insulele se deplasau din calea lor. Deveniseră de neatins. Nu au zărit uscatul nici măcar o dată de parcă făcuseră un salt uriaș în neant.

Singurul miracol care se petrecuse avusese loc la bordul navei. Era o minune măruntă, dar reală. La două nopți după moartea lui Benedict, Poppy venise în cabina în Quentin să-i spună cât de rău îi părea pentru ce se întâmplase și să verifice dacă tânărul se simțea bine.

Fata nu a mai plecat până a doua zi de dimineață.

Era un moment bizar pentru un lucru atât de plăcut. Era greșit, era nepotrivit, dar poate că era singurul moment când se putea petrece. Emoțiile lor erau nude și la vedere. Quentin era surprins, iar unul dintre lucrurile care-l uimeau era să descopere cât de mult și-o dorise pe fată. Poppy era drăguță și isteață, cel puțin la fel de isteață ca el, dacă nu chiar mai mult. Și mai era și blândă și amuzantă când își lăsa garda jos un pic, iar picioarele ei lungi erau la fel de minunate ca orice altceva văzut de Quentin în lumea aceea sau în oricare alta.

Dar în afară de asta, Poppy avea ceva pe care Quentin și-l dorea aproape la fel de mult ca pe uitarea carnală și ruptă de realitate a sexului –

chestie ce, Dumnezeu știe, ar fi fost suficientă –, iar acel lucru era perspectiva. Fata nu se rătăcise în marile mituri ale aventurierilor sau mai știu eu ce altceva. În sinea ei, nu dădea nicio ceapă degerată pe Fillory. Ea era doar un turist. Fillory nu era casa ei și nici locul în care-și așezase visuri și speranțele din copilărie. Era doar un loc prin care se întâmpla să treacă. Pentru Quentin era o ușurare să nu mai ia regatul așa de în serios pentru o vreme. Când își imaginase un asemenea moment, în rolul lui Poppy se regăsise se obicei Julia. Dar Julia nu avea nevoie de el, nu așa. Iar când s-a aflat în fața faptului împlinit, Quentin a descoperit că nici el nu simțea nevoia de a o avea pe Julia.

Quentin nu practicase tocmai celibatul de când murise Alice, dar nici nu exagerase.

Problema pe care o punea ideea de a se culca cu altcineva era că într-un fel o făcea pe Alice și mai absentă. Pentru el, asta însemna să știe și să recunoască cu adevărat că fata nu avea să se mai întoarcă niciodată. Cu Poppy, senzația ar fi trebuit să i se accentueze și revelația să-l doară și mai tare, dar, într-un fel, experimentase un sentiment complet opus.

— De ce nu rămâi? a zis el într-o zi, pe când mâncau prânzul în cabina lui, șezând turcește pe pat.

Pește din nou.

— Vino să trăiești un timp într-un castel. Îmi dau

seama că nu ești la fel de pasionată de Fillory ca mine, dar nu ți-ai dorit dintotdeauna să locuiești într-un palat? Nu ai vrut să fii regină?

Reîntoarcerea la castel – dacă și când aveau să se întoarcă la Castelul Whitespire – cu sau fără ultima cheie n-avea să fie triumfătoare. Quentin s-ar fi simțit bine să o aibă pe Poppy alături când aveau să între în port, pentru sprijin moral. Și pentru cel imoral, bineînțeles.

— Mmmm.

Poppy își sărase peștele până la saturație și apoi îl înecase în suc de lămâie. Niciun exces aromatic nu părea să fie prea mult pentru ea.

— Faci să pară totul atât de romantic.

— Este romantic. Nu zic doar așa. Viața într-un castel este, obiectiv vorbind, o chestie foarte romantică.

— Vezi, vorbești asemenea cuiva care nu a crescut în monarhie. Australia are încă regină.

Suntem o nație încărcată de istorie. Să-mi amintești să-ți povestesc cândva despre criza constituțională din 1975. Deloc romantic.

— Îți promit că nu o să existe nicio criză constituțională dacă mergem la Whitespire. Nici măcar nu avem o constituție. Iar dacă avem, te asigur că n-a citit-o nimeni niciodată.

— Știu, Quentin.

Fata și-a strâns buzele.

— Dar nu cred că aș veni. Nu știu cât mai pot rămâne aici.

— De ce nu? La ce te întorci acolo?
— La viața mea? La toți cei pe care îi cunosc? La lumea reală?
— Asta e lumea reală.
Quentin s-a strecurat lângă ea, astfel că șoldurile li se atingeau.
— Uite, simte.
— Nu la asta m-am referit.
Poppy și-a pus farfuria cu mâncare pe podea și s-a întins pe pat, lovindu-se cu capul de perete. Patul nu era făcut pentru o persoană înaltă, darămite pentru două.
— Știu.
Quentin n-avea nicio idee de ce încerca să o convingă. Știa bine că Poppy n-avea să rămână. Poate că de aceea îi și era mai ușor; cunoștea deja deznodământul. Nu exista nicio șansă ca fata să se apropie mai mult de el. Partida era deja pierdută.
— Dar, serios, ce te așteaptă acolo? Disertația? Despre dragonologie sau ceva de genul? Zi-mi că n-ai un iubit.
Quentin i-a luat piciorul în poală și a început să i-l maseze. Fata avea bătături de la cât umblase desculță pe navă, iar el i-a atins una. Poppy și-a smucit piciorul.
— Nu. Dar da, disertația mea despre dragonologie. Îmi pare pare rău dacă o consideri plictisitoare, dar se întâmplă să fie un subiect care mă pasionează.

— Cred că există dragoni și în Fillory. Sau poate că nu. Nu am văzut niciodată vreunul.
— Nu știi?
— Ai putea să afli. Ai putea aplica pentru o bursă regală. Te asigur că cererea ta ar fi favorizată.
— Ar trebui să încep din nou. Nu o să arunc pur și simplu patru capitole de lucrare deja scrisă.
— Oricum, ce e în neregulă cu puțină irealitate? a zis Quentin. Irealitatea e așa de prost înțeleasă. Știi câți ar ucide să se afle aici, în locul tău?
— În patul tău?
Quentin i-a ridicat cămașa și i-a sărutat abdomenul plat și acoperit de un puf foarte fin.
— Aici, în Fillory, a răspuns el.
— Știu.
Poppy a oftat, simpatic și din tot sufletul.
— Îmi doresc doar să fi fost unul dintre ei.
Era în regulă să accepte că Poppy avea să se întoarcă – sau nu era deloc în regulă, dar asta era situația –, însă rămânea o dilemă modul în care aveau să o trimită înapoi. Puteau fi siguri că la un moment dat Ember avea să se arate și să o gonească din Fillory așa cum făcea cu toți vizitatorii. Dar ar fi durat săptămâni sau chiar luni, nu se știa niciodată, iar fata nu voia să aștepte. Poate că el era în rai, dar Poppy se simțea ca în exil.
În cele din urmă hotărâseră să folosească cheile. Nu o aveau pe cea de pe Insula de Apoi, care îi transportase pe Quentin și pe Julia așa de eficient

înapoi pe Pământ, dar toate arătau mai mult sau mai puțin la fel, cu excepția mărimii. Au început cu ultima, și cea mai mare, pe care o găsiseră pe Insula Benedict. Cheia se afla în cabina lui Quentin, în aceeași cutie de lemn în care fusese primită. Au dus cheia pe punte. Poppy nu adusese nimic cu ea, așa că nu avea niciun bagaj de pregătit. Quentin presupunea că și Josh își dorea să se întoarcă, la un moment dat, dar nu părea să se grăbească. Tipul discuta deja despre ce cameră avea să primească la castel. Iar Quentin prefera să-și ia rămas-bun între patru ochi.

Cheia stătuse în cutia aia așa de mult timp că cei trei dinți lăsaseră o urmă pe catifeaua roșie. Quentin i-a întins-o fetei, ca pe o țigară scumpă. Poppy a primit cheia.

— Cu grijă.

— E grea.

Fata a rotit cheia între degete, cântărind-o.

— Oau. Nu doar că e din aur, e făcută din magie. Vraja e puternică.

Cei doi s-au uitat la obiect, apoi unul la celălalt.

— Eu am testat aerul cu ea, a zis Quentin. Ar trebui să găsești o gaură de cheie invizibilă. E greu de explicat, trebuie să încerci.

Poppy a dat din cap. Înțelesese.

— Ei bine.

— Așteaptă.

Quentin i-a cuprins ambele mâini.

— Nu ți-am cerut asta cum se cuvine. Rămâi

aici. Te rog. Vreau să rămâi.

Fata a clătinat din cap și l-a sărutat ușor pe buze.

— Nu pot. Sună-mă când mai vizitezi realitatea.

Tânărul știuse ce răspuns va primi, dar se simțea mai bine acum că o rugase cu adevărat să nu plece.

Poppy a încercat de câteva ori experimental și oarecum timid aerul. Quentin se întreba dacă cheia înțelegea că se aflau pe o navă în mișcare. Presupunând că deschidea o ușă în aer și apoi se bloca și o lăsau imediat în urmă – cheia avea să fie smulsă din mâna lui Poppy, ușa pierdută în spatele lor, atârnând în aer, în mijlocul oceanului. Quentin aproape că spera să se întâmple așa ceva.

Dar n-avea el un asemenea noroc. Magia veche rezolvase asemenea defecte evidente de mult timp. Quentin nu a auzit clicul, dar a văzut cum mâna fetei a întâmpinat rezistență în aer. Cheia a alunecat. Ținând o mână pe cheie, Poppy l-a mai sărutat o dată, de data asta cu mai multă dulceață, și a întors-o. Cu cealaltă mână a găsit clanța. O crăpătură s-a ițit, iar prin ea s-a strecurat un curent de aer ca pentru a egaliza presiunea. Prin deschizătură nu mai strălucea soarele, așa ca înainte. Era întuneric. Era ciudat să vezi un pătrat plin de noapte plutind drept pe puntea unei nave aflate în plină zi. Quentin a dat ocol prin spatele lui Poppy și a încercat să privească înăuntru. De dincolo se simțea un

curent rece. Era iarnă.

Fata s-a uitat la el: până aici era bine?

Quentin se întreba ce lună era pe Pământ sau chiar ce an. Poate că timpul o luase complet pe arătură și Poppy avea să nimerească într-o epocă foarte îndepărtată a planetei, pe un Pământ devastat de apocalipsă, un tărâm mort și rece, orbitând în jurul unui Soare stins.

Tânărului i s-a ridicat părul pe mâini și câțiva fulgi rătăciți au ieșit rotindu-se pe ușă și s-au topit pe lemnul cald al punții corabiei *Muntjac*. *Am avut un vis, ce n-a fost vis defel.* Bunul Byron. Avea un vers pentru orice ocazie.

Poppy a dat drumul cheii, a băgat capul pe ușă – portalul era un pic prea jos pentru înălțimea ei – și a pășit înăuntru. Quentin a văzut-o privind în jur și tremurând în rochia ei de vară și a surprins cu coada ochiului peisajul la care se uita fata – o piațetă pavată cu piatră. Ușa a început să se închidă. Cheia trebuie să o fi transportat la ultima ei adresă permanentă, adică în Veneția. Avea sens. Poppy putea sta la Josh o vreme. Cunoștea oameni acolo. Avea să fie în siguranță.

Sau poate că nu. Aia nu era Veneția, iar fata era complet singură.

Quentin s-a aruncat înainte prin portalul ce se închidea în urma ei.

— Poppy!

Fata se oprise chiar după prag, iar Quentin s-a năpustit asupra ei din spate. Fata a scos un țipăt,

iar tânărul a cuprins-o de după umeri pentru a evita să cadă amândoi. Apoi a întins mâna înapoi spre ușă, încercând să o împiedice să se închidă, dar portalul deja dispăruse.

Aerul era înghețat. Cerul era plin de stele ciudate. Era noapte și nu se aflau pe Pământ, ci în Țara-lui-Nicăieri.

O clipă Quentin fusese chiar bucuros că nimeriseră acolo. Nu mai vizitase Țara-lui-Nicăieri de doi ani, de când el și ceilalți călătoriseră spre Fillory. Asta îl făcea nostalgic. Prima dată când văzuse acel tărâm îl încercase un sentiment de bucurie pură, poate pentru ultima oară în viața lui: genul de veselie neîntinată, necizelată care vine odată cu credința sau nu cu credința, ci cu siguranța că totul va fi bine și nu pentru o perioadă scurtă de timp, ci pentru totdeauna.

Bineînțeles, se înșelase. În realitate, siguranța durase exact cinci secunde – până când Alice îl pălmuise în față pentru că o înșelase cu Janet. Faptele dovediseră că lucrurile nu aveau să decurgă ideal. Totul ținea de noroc, nimic nu era perfect, iar magia nu te făcea fericit.

Quentin avea să învețe să trăiască acceptând asta, ceea ce majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea făceau oricum. Era momentul să-i prindă și el din urmă. Dar genul acela de fericire nu se putea uita. Un lucru așa de strălucitor lasă o imagine ce va arde permanent în creierul tău.

Dar tărâmul pe care îl știa el fusese mereu cald

și pașnic și scăldat în lumina crepusculului.

Această Țară-a-lui-Nicăieri era întunecată ca smoala și îngrozitor de friguroasă și potopită de zăpadă. Neaua se strânsese în colțurile pieței sub forma unor brazde enorme și pufoase.

Chiar și orizontul era diferit. Clădirile de pe o latură a pieței arătau normal, dar cele din partea cealaltă erau prăbușite pe jumătate. Siluetele lor negre se înălțau crestate pe fundalul cerului de un albastru întunecat, iar zăpada din fața lor se amestecase cu blocurile mari de pietre căzute. Puteai pătrunde cu privirea până în următoarea piață și apoi mai departe.

— Quentin, a zis Poppy.

Fata s-a uitat și ea spre ușă, încercând să priceapă ce căuta el acolo și ce era acel loc.

— Nu înțeleg. Ce faci… unde suntem?

Fata și-a cuprins umerii cu brațele, ca să se apere de frig. Nu erau tocmai îmbrăcați pentru o asemenea vreme. Poppy însă nu intrase în panică.

— Nu suntem pe Pământ, a lămurit-o Quentin. Asta este Țara-lui-Nicăieri sau Țările, încă nu m-am hotărât cum e corect. E lumea dintre Pământ și Fillory și toate celelalte universuri.

— Corect.

Quentin îi povestise și altă dată.

— Okay. Păi, e frumos, dar e frig în draci. Hai să plecăm de aici.

— De fapt, nu sunt foarte sigur cum vom reuși asta. Se presupune că poți intra sau ieși prin

fântâni, dar ai nevoie de un nasture.

— Bine.

Vocile li se pierdeau în aerul înghețat în momentul în care terminau de pronunțat cuvintele.

— Oricum, fă o vrajă sau ceva. De ce ne-a adus aici?

— Nu știu. Cheile astea au simțul umorului.

Îi era greu să gândească în gerul năprasnic. Quentin a studiat văzduhul din care tocmai apăruseră, scoțând aburi pe gură. Nu mai rămăsese nimic din portalul caree ducea înapoi în Fillory. Poppy a mers, înghețată, până la fântână. Se aflau în piața ce ducea spre regat: în mijlocul fântânii era o statuie a lui Atlas, chircit și zdrobit sub greutatea unui glob de marmură. Apa dinăuntru era înghețată. Gheața trecuse de buza de piatră. Poppy a pipăit-o.

— Ce mama mă-sii? a zis ea în șoaptă.

Fata nu părea să fie în apele ei, iar Quentin începea să bănuiască în ce necaz intraseră. Era frig, cu adevărat frig. Nu se poate să fi fost mai mult de minus cinci grade Celsius. Nu exista nicio bucată de lemn, nimic cu care să aprindă focul; nimic în afară de pietre. Quentin și-a amintit de avertismentul lui Penny de a nu face magie în acel loc. Se părea că aveau să fie nevoiți să-și asume riscul.

— Hai la fântâna Pământului, a zis Quentin. E la vreo două piețe mai încolo.

— De ce? La ce bun dacă nu avem un nasture?

— Nu știu. Poate găsim pe cineva. Nu știu ce altceva să facem și trebuie să ne punem în mișcare, altfel vom degera.

Poppy a dat din cap și și-a tras nasul. Fata părea mai înfricoșată acum decât pe insulă, când se luptaseră pentru cheie.

Au început să meargă, dar imediat au luat-o la fugă, pentru a se încălzi. În afară de sunetul pașilor lor, liniștea era deplină. Singura lumină era cea a stelelor, dar ochii lor se adaptaseră rapid. Singurul gând al lui Quentin era că planul lui nu avea să reușească și că după aceea aveau să fie pierduți. Încerca să calculeze mental chestiuni de termodinamică.

Erau prea multe variabile, dar hipotermia nu se afla prea departe în viitorul lor. Aveau să reziste câteva ore în cel mai bun caz, poate nici atât. Tinerii au pășit iute printre ruinele orașului. Nu se mișca nimic. Au traversat podul de peste un canal înghețat. Aerul mirosea a zăpadă. O greșeală prostească și acum erau amândoi ca și morți, se gândea Quentin, amețit.

Piața Pământului era mai mare decât cea a regatului, dar nu se afla într-o stare mai bună.

Una dintre clădiri etala un șir de ferestre sparte prin care se vedeau stelele. Fațada supraviețuise catastrofei, dar partea din spate a construcției dispăruse. Și fântâna de aici era înghețată. Gheața împinsese floarea cea mare de lotus, din bronz, și

o crăpase într-o parte. S-au oprit în fața ei, iar Poppy a alunecat pe gheața de sub zăpadă, reușind cumva să se sprijine în cădere. S-a ridicat, lovindu-și palmele una de cealaltă.

— La fel, a zis ea. Bun. Ne trebuie o cale de scăpare. Sau trebuie să găsim adăpost și ceva căruia să-i dăm foc.

Poppy era șocată, dar încerca să-și păstreze calmul. Buna Poppy. Dădea un exemplu bun, iar asta l-a trezit un pic pe Quentin.

— Ușile de la unele dintre clădiri par a fi făcute din lemn, a zis el. Iar înăuntru se află cărți.

Cred. Poate găsim câteva și le dăm foc.

Au traversat împreună piața până când au găsit o ușă spartă, un monstru gotic în arcadă care se prăbușise într-o parte. Quentin a atins lemnul și a rupt o așchie. Părea lemn obișnuit. Trebuia să facă o vrajă. I-a explicat lui Poppy cum se manifesta magia în Țara-lui-Nicăieri: era supraîncărcată, explozivă. Penny îi spusese să nu o mai folosească niciodată.

Dar momentul cerea măsuri disperate.

— De la ce distanță poți face o vrajă? a întrebat-o el pe Poppy. Pentru că ar fi bine să stăm cât mai departe posibil atunci când atinge punctul maxim.

„Punctul maxim” ieșise din gura lui complet nearticulat. A pronunțat iar cuvintele, având grijă să formuleze mai limpede, dar doar puțin mai clar decât data trecută. Situația se înrăutățea mai repede decât ar fi crezut. Nu aveau mult timp la

dispoziție. Poate doar vreun sfert de oră în care ar fi reușit să pună la cale o vrajă.

— Hai să aflăm, a zis Poppy.

Fata s-a îndepărtat de ușă, mergând cu spatele spre centrul pieței. Unicul gând al lui Quentin era că făcuseră o haltă în drumul lor spre inevitabil. După ce-și dădeau seama cum să aprindă focul, ar fi trebuit să-și găsească un adăpost. După ce găseau adăpost, aveau nevoie de hrană, iar acolo nu se găsea niciun fel de mâncare. Mintea lui s-a crispat incontrolabil. Puteau topi zăpadă ca să bea, dar nu o puteau mânca. Poate găseau legături de piele pentru cărți, de mestecat. Poate că sub gheața din canale înotau pești. Și, chiar dacă ar fi putut rezista un timp indefinit, ceea ce era imposibil, cât avea să mai dureze până ce forța care distrusese tărâmul avea să-i distrugă și pe ei?

— Bine! a strigat Poppy. Quentin, dă-te la o parte!

Tânărul și-a apăsat palma de lemn, ca și cum și-ar fi luat la revedere. Dacă nu funcționa, oare ar fi fost capabili să facă un nasture din nimic? Sigur nu în cincisprezece minute și nici măcar în cincisprezece ani.

Între cele două uși era o crăpătură, iar prin ea lucea slab o lumină albăstruie. Stelele, probabil. Dar nu erau stelele. Lumina pâlpâia.

— Ia stai! a zis el.

— Quentin!

Tânărul sesizase o notă de disperare în vocea lui

Poppy. Fata avea mâinile vârâte la subraț.

— Nu avem prea mult timp!

— Mi s-a părut că am văzut ceva. E ceva aici.

Quentin și-a lipit fața de lemnul înghețat, dar nu a putut vedea nimic. A trecut de la fereastră la fereastră, dar toate erau întunecate. Poate că trebuiau să încerce din partea cealaltă. A țipat la Poppy să vină și a alergat, trecând pe sub o arcadă spre piața următoare.

Clădirea era un palat enorm în stil italian, cu ferestre aflate la distanțe egale. Quentin s-a oprit o clipă gândindu-se la posibilitatea ca sursa luminii albastre să reprezinte de fapt un pericol și mai mare, dar părea improbabil să le ofere o moarte mai agonizantă și mai neplăcută decât cea pe care oricum se pregăteau să o înfrunte. Quentin se mai întreba dacă, înainte de a muri, avea să se umilească atât de mult încât să-l roage pe Ember să-i salveze.

Bănuia că probabil ar fi fost în stare să o facă.

Nu exista nicio ușă pe partea aceea a palatului, dar fațada era spartă: se termina în dreptul unui zid prăbușit, deasupra celui de-al doilea rând de ferestre. Probabil că ar fi putut trece dincolo dacă ar fi fost nevoit. Un vânt înghețat începuse să bată. Tânărul întreba ce se întâmplase acolo. Fusese un spațiu atât de liniștit și de protejat înainte, o lume din vitrină.

Cineva o deconectase de la energie, spărsese geamurile și lăsase elementele naturii să-și facă de

cap. Alergând, a sărit pe pervazul primei ferestre, mulțumindu-i lui Dumnezeu, lui Ember sau arhitectului cu apetit exagerat pentru ornamentele baroce. Quentin își dădea seama că piatra rece îi jupuia pielea de pe degete, dar nu simțea nimic.

— Stai acolo, a zis el, arătând cu degetul.

Quentin și-a așezat un picior pe umărul lui Poppy, gest pe care fata l-a acceptat cu grație.

De acolo, putea face următorul pas pe ornamentul de mai sus și să se sprijine cu mâna de pervazul următoarei ferestre, pe care nu-l putea cuprinde prea bine, dar era suficient în condițiile date. De acolo, tânărul a sărit și s-a agățat de zidul spart. Trebuia să-și oblige degetele să se îndoaie.

Cu obrazul lipit de piatra rece, Quentin a privit în jos. Poppy îl privea nerăbdătoare. Fața ei drăgălașă era palidă și gravă în lumina stelelor. Ușor, tânărul s-a săltat până ce a reușit să-și treacă un braț peste zid, apoi și-a proptit stângace un genunchi pe perete. Privea pentru prima dată în interiorul Țării-de-Nicăieri. Arăta precum fotografiile făcute în perioada London Blitz. Nu exista niciun acoperiș și mare parte din cel de-al doilea etaj se prăbușise și zăcea acum în ruine deasupra primului. Podeaua era plină de hârtii alergate ușor în cercuri de vânt. Cărți mari și mici erau aruncate, având grade diferite de deteriorare; unele era întregi, altele deschise larg, altele de-a dreptul eviscerate.

În capătul opus, unde rămășițele etajului

superior formau un adăpost parțial, cineva aranjase unele dintre cel mai bine păstrate cărți în teancuri. Omul despre care presupunea că le pusese în ordine stătea printre ele. Sau nu, nu stătea, ci plutea la câțiva centimetri de podea, cu brațele deschise.

De aici venea lumina albastră. Pe podeaua de sub el se vedeau niște rune ce luceau slab. Ori era un refugiat, ca și ei, din fața distrugerii, ori chiar autorul haosului. Lui Quentin i se părea momentul potrivit pentru a-și asuma un risc mare.

— E cineva înăuntru! i-a strigat lui Poppy.

Quentin a ridicat vocea.

— Hei!

Bărbatul nu s-a uitat în sus.

— Hei! a strigat Quentin din nou. Salutare!

Poate era fillorian.

— Quentin, a zis Poppy.

— Stai. Salut, salut!

— Quentin, se deschid ușile.

Tânărul a privit în jos. Într-adevăr. Ușile se deschideau în afară, singure.

— OK. Cobor.

Drumul înapoi nu era cu nimic mai ușor; își pierduse orice senzație din degete. Quentin a cuprins mâna amorțită a lui Poppy într-a lui. Asta chiar era ultima lor șansă.

— Intrăm? a întrebat el.

Cuvintele sunaseră chiar mai slab decât intenționase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Au pășit cu grijă printre dărâmături, încercând, din politețe, să calce pe cât mai puține pagini posibil. Quentin aproape că și-a sucit o gleznă din cauza unei pietre care i se rostogolise sub picior.

Lumina albastră emisă de rune părea să fie cea care-l susținea pe bărbat. Picioarele lui goale atârnau la un metru de sol. Avea păr nisipiu și un chip mare și rotund – capul lui ca o sferă ar fi putut la fel de bine să-l susțină, întocmai ca un balon. În jurul lui pluteau zeci de cărți și alte câteva pagini solitare, deschise în toate direcțiile, poate pentru ca omul să le poată consulta simultan. Paginile a două dintre volume se întorceau ușurel.

Bărbatul nu i-a salutat și nici nu s-a întors spre ei când s-au apropiat. Avea mâneci lungi care-i acopereau mâinile, dar era ceva ciudat în felul în care pica materialul. Pe când Quentin s-a apropiat, a devenit evident despre ce era vorba: omul nu avea mâini. Era Penny.

Quentin nu-l recunoscuse fără creastă și cu părul crescut. Nici nu știuse vreodată care era culoarea naturală a părului lui Penny, ci doar că probabil nu era verde metalizat. Penny și-a întors fața către ei, privindu-i de sus, de unde atârna. Era mult mai slab decât înainte. Nu obișnuia să-și arate pomeții. Quentin se afla la marginea literelor bizare și albăstrui scrijelite pe sol. Frigul îi

pătrunsese până la oase. Nu-și putea opri umerii din tremurat.

— Penny, a zis el, jalnic. Tu ești.

Penny l-a privit calm.

— Ea e prietena mea, Poppy, a spus Quentin. Îmi pare bine să te revăd, Penny. Mă bucur că ești în regulă.

— Bună, Quentin.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ce s-a petrecut aici?

— M-am alăturat Ordinului.

Tânărul vorbea moale și calm. Penny nu părea să simtă deloc frigul.

— Ce e aia, Penny? Ce Ordin?

— Noi avem grijă de Țara-lui-Nicăieri. Acesta nu e un fenomen natural, ci creat. Un artefact.

A fost construit acum mulți ani de magicieni a căror înțelegere mergea departe, mult mai departe decât a ta.

Nu și a mea, fii atent. Doar a ta. Același Penny. Să-și piardă mâinile în felul acela ar fi fost pentru Quentin o catastrofă de nedepășit, dar dacă vreo persoană se născuse pentru a deveni un călugăr mistic plutitor, fără mâini, atunci acel om trebuie să fi fost chiar Penny.

Quentin și Poppy aveau să înghețe înainte ca amicul de sus să-și termine expozeul dramatic.

— De atunci, bărbați și femei ca și mine au vegheat asupra ei. O reparăm și o apărăm.

— Penny, regret, dar nouă ne e tare frig, a zis Quentin. Poți să ne ajuți?

— Sigur.

Când Penny rămăsese fără mâini, Quentin crezuse că băiatul nu va mai face niciodată magie. Era evident că a-l subestima pe Penny era o greșeală pe care tot continua să o facă.

Atârnând în aer, în fața lor, tânărul și-a unit cioturile și a început să recite ritmic ceva într-o limbă pe care Quentin nu o înțelegea. Penny făcea un soi de efort fizic pe sub robă, dar Quentin nu-și dădea seama ce anume.

Dintr-odată, aerul s-a încălzit. Quentin s-a cutremurat incontrolabil pe când temperatura îi creștea. Ușurarea era imensă. Nu se putea abține, s-a aplecat, iar gura i s-a umplut de salivă. Credea că o să vomite, iar asta părea teribil de amuzant, așa că a început să râdă.

Alături de el o auzea pe Poppy gemând de plăcere, pe când trupul ei își revenea.

Quentin nu a vomitat. Dar a trecut un timp până când unul dintre ei a putut vorbi.

— Ce s-a întâmplat aici? a zis Poppy, în final. Cine a distrus locul ăsta?

— Nu a fost distrus.

Penny o corectase folosind puțin din vechiul lui ton iritat.

— Dar a fost avariat grav. Poate chiar ireparabil. Și urmează lucruri și mai rele.

Cărțile și hârtiile care-l înconjurau pe Penny s-au închis și s-au retras la locurile lor, în diferite teancuri. Penny a început să zboare în direcția

ușilor deschise ale palatului.

Aparent, runele albastre nu-l susțineau deloc. Ordinul părea să urmeze principiul cei ce merg sunt nașpa, călăreții sunt șmecheri.

— Ar fi mai bine să vă arăt, a zis Penny.

Quentin a luat mâna lui Poppy și l-a urmat în piață. Quentin suferea probabil din pricina excesului de endorfine. Nu avea să moară – probabil –, iar după tot ce se întâmplase, asta era o veste bună. Penny vorbea pe când plutea alături de ei. Capul lui se înălța încă la câțiva centimetri de ale lor. Parcă ar fi conversat cu o persoană care conducea un Segway.

— Te-ai întrebat vreodată, a zis Penny, de unde vine magia?

— Da, Penny, a răspuns Quentin, îndatoritor. Mi-am pus această problemă.

— Henry avea o teorie. Mi-a zis-o când ne aflam la Brakebills.

Se referea la decanul Fogg. Penny vorbea despre cadrele didactice ale colegiului folosindu-le numele mic, ca să arate că se considera egalul lor.

— Lui i se părea greșit că oamenii aveau acces la magie. Sau nu greșit, dar în orice caz straniu. Nu avea sens. I se părea că e un lucru prea bun ca să fie adevărat. Ca magicieni, noi profităm de un soi de greșeală cosmică pentru a jongla cu o putere pe care, de drept, nu ar trebui să o avem. Pacienții spitalului de nebuni găsiseră cheia și acum alergau de capul lor prin farmacie. Sau

imaginează-ți universul ca un mare computer. Noi suntem utilizatorii finali care au obținut nivelul de administratori și-l manipulează fără autorizație. Henry avea o minte excentrică. Nu e un teoretician riguros, nici de departe, dar are momentele lui de geniu. Acesta a fost unul dintre ele.

Ieșiseră din piață. Poppy și Quentin mergeau acum îmbrățișați, împărțind căldura. Zona de aer cald era centrată în jurul lui Penny și se deplasa odată cu el, așa că frigul îi împungea de fiecare dată când rămâneau în urma lui. Călugărul se bucura de o audiență captivată. Chiar și prelegerile lui Penny erau acum de dorit în detrimentul gerului.

— Acum încearcă să extinzi un pic teoria lui Henry. Dacă magicienii sunt hackeri care au spart sistemul, atunci cine sunt administratorii de drept? Cine a construit sistemul – universul – pe care să-l violăm noi?

— Dumnezeu? a întrebat Poppy.

Era bine că fata se afla alături de Quentin la întâlnirea cu Penny. Tipul nu o călca pe nervi așa cum obișnuia să-l irite pe el. Poppy nu-și dorea decât să știe ce aflase Penny.

— Exact. Sau mai precis, zeii. Nu e nevoie să abordăm o perspectivă prea teologică: orice magician care ar putea să practice vrăjitoria la un nivel de bază ar fi, practic, un zeu. Dar unde sunt ei? Și de ce nu ne-au prins și nu ne-au dat afară? Trebuie să fi făcut vrăji la un nivel energetic atât

de înalt, încât pentru noi nici măcar nu poate fi conceptualizat. Puterile lor trebuie să le fi umbrit chiar și pe ale magilor care au construit Țara-lui-Nicăieri. Ar trebui să o vezi, Quentin. Adică să vezi cu adevărat tărâmul, așa cum am putut să-l văd eu.

Nu e infinit, să știi, dar se întinde pe mii de kilometri în toate direcțiile. E minunat. Ți se arată totul când te alături Ordinului.

Asta era amuzant la Penny. Era un ticălos arogant – și vezi cum o ignora pe Poppy – și suferise îngrozitor, dar în interiorul lui era încă foarte inocent și, din când în când, inocența depășea aroganța. Quentin nu prea reușea să-l placă pe tip, dar simțea că îl înțelege. Penny era singura persoană pe care o întâlnise și care iubea cu adevărat magia în același fel ca și el: cu naivitate, romantic și deplin.

— După o vreme ești capabil să citești piețele ca pe o limbă. Fiecare are o expresie a lumii către care conduce, dacă le înțelegi gramatica. Nu găsești două la fel. Există o piață, una singură, ce se întinde pe câte un kilometru în toate părțile și are o fântână de aur în centru.

Se zice că ar conduce la rai. Nu m-au lăsat să merg acolo încă.

Quentin se întreba cum trebuie să fi arătat raiul pentru Penny. Probabil că în paradis aveai mereu dreptate și nu trebuia să te oprești din vorbit. Doamne, chiar că putea să fie un ticălos când

venea vorba de Penny. Probabil că în rai aveai mâini.

Au tăcut o clipă, pe când traversau podul peste un canal. Nişte vârtejuri mici de zăpadă se alergau pe întinsul gheţii.

— Unde s-au dus zeii? a întrebat Poppy.

— Nu ştiu. Poate că au fost în paradis. Dar s-au întors. Au venit să remedieze greşeala. Iau magia înapoi, Quentin. O să ne-o răpească pe toată.

Ajunseseră într-o piaţă care nu arăta diferit de celelalte, cu excepţia fântânii din centru, care era închisă. Deasupra bazinului se afla un capac din bronz, coclit, ornamentat. Capacul era închis de un zăvor simplu. Penny a planat până la fântână, deasupra zăpezii, măturând gheaţa cu vârfurile degetelor. S-a apropiat de pământ. Quentin încerca să proceseze informaţiile primite de Penny. Pesemne că la asta se referise dragonul din Veneţia. Acela trebuie să fi fost misterul din spatele tuturor întâmplărilor. Dar nu se poate să fi fost real.

Era o greşeală, desigur. Finalul magiei: asta însemna sfârşitul Brakebillsului, al regatului Fillory, a tot ce i se întâmplase de când plecase din Brooklyn. El şi nimeni altcineva n-ar mai fi fost magicieni. Vieţile lor duble aveau să devină iar una singură. Scânteia urma să dispară din lume. Quentin încerca să-şi dea seama cum ajunseseră acolo. O călătorie în Insula Exterioară – atât fusese iniţial. Trăsese de un fir, iar acum întregul univers

se deșira.

Voia să-și întoarcă fapta, să deruleze firul la loc, să refacă țesătura.

Penny aștepta ceva.

— Deschide capacul pentru mine, te rog, a zis el. Trebuie să desfaci cârligul.

Corect. N-avea mâini. Amorțit, dar nu de frig, Quentin a ridicat cârligul de bronz care ținea capacul închis, apoi și-a strecurat vârfurile degetelor între acesta și piatră. Era greu – metalul era gros de câțiva centimetri – dar cu ajutorul lui Poppy a reușit să-l salte și să-l tragă într-o parte. Toți au privit înăuntru.

A durat o clipă ca să poată vedea limpede, iar când au zărit, în final, ce era înăuntru, Quentin și Poppy s-au retras instinctiv. Drumul era lung până jos. În fântână nu se afla strop de apă. În loc de asta o umplea o întunecime rezonantă. Parcă priveau prin deschizătura unui dom enorm. Pesemne că asta se afla dedesubtul Țării-lui-Nicăieri. Jos, foarte jos – cam la un kilometru, după cum aprecia Quentin – se afla o plasă de linii albe, lucitoare, ca o diagramă schematică a unui circuit sau un labirint impenetrabil. Printre alte linii, îngropată până la brâu, se vedea o figurină argintie. Era chealâ, musculoasă și trebuie să fi fost enormă. Era întuneric înăuntru, dar gigantul probabil că emana propria lui lumină. Creatura înflorea de o luminiscență minunată, calmă și argintie. Uriașul lucra, schimba modelul. Apuca o

linie, o deconecta, o îndoia și o conecta la alta. Pentru că erau de mărimea unor macarale, mâinile lui se mișcau încet, traversând distanțe enorme, dar fără a se opri. Fața lui frumoasă era inexpresivă.

— Penny? Ce e aia?

— E Dumnezeu? a întrebat Poppy.

— E *un* zeu, a corectat-o Penny. Ne-am gândit că e doar un termen pentru a defini un magician ce lucrează la o scară titanică. Am văzut cel puțin doisprezece; e greu să-i deosebești. Există câte unul la fiecare punct de acces. Dar știm ce fac. Repară țesătura.

Recablează lumea.

Quentin se holba în jos la circuitul expus al creației și la maestrul lui. Ființa semăna oarecum cu Silver Surfer[11].

— Presupun, a zis Quentin, rar, că o să spui că e o ființă de o frumusețe și putere sublime și arată așa doar pentru că ochii noștri lumești sunt incapabili să îi perceapă adevărata minunăție.

— Nu. Credem că asta e tot.

— Hai, a zis Poppy.

Fata și-a înclinat capul.

— E destul de impresionant. E mare. E argintiu.

— Un îngrijitor mare și argintiu. Penny, nu se poate ca așa să meargă universul.

— În cadrul Ordinului numim asta profunzimea

[11] Supererou al companiei Marvel Comics (n. red.).

inversată. Am observat fenomenul în mai multe cazuri. Cu cât te adâncești mai mult în misterele cosmice, cu atât devine mai puțin interesant.

Deci ăla era. Cel mai mare dintre ticăloși, vârful lanțului trofic. De acolo provenea magia.

Oare înțelegea ce făcuse, cât de frumos era și câtă lume îi iubea munca? Ființa nu părea să iubească ceva. Ea doar exista. Deși, cum să fii în stare să creezi un lucru așa de uluitor și să nu-ți fie drag?

— Mă întreb cum a aflat că noi folosim magia, a spus Poppy. Aș vrea să știu cine i-a vândut pontul.

— Poate ar trebui să vorbim cu el, a zis Quentin. Poate se răzgândește. Am putea, nu știu, să-i dovedim că suntem demni pentru a folosi magia sau ceva de genul ăsta. Poate că există vreun test.

Penny a clătinat din cap.

— Nu cred că-și pot schimba decizia. Când ajungi la un asemenea nivel de putere, cunoștințe și perfecțiune, întrebarea despre ce urmează să faci devine din ce în ce mai limpede. Totul e guvernat de reguli. Tot ce poți face în orice situație reprezintă o soluție perfectă și singulară. În cele din urmă, nu mai există deloc alegeri.

— Vrei să zici că zeii nu au liber-arbitru.

— Puterea de a face greșeli, a zis Penny. Ne aparține doar nouă. Muritorilor.

L-au privit o vreme pe zeu lucrând, fără a spune nimic. Ființa nu se oprea și nu ezita niciodată. Mâinile ei se mișcau necontenit, îndoind linii,

rupând o conexiune, dând naștere alteia. Quentin nu înțelegea de ce o soluție era mai bună decât alta, dar presupunea că era din cauza nimicniciei lui de muritor. Îi părea un pic rău pentru zeu. Bănuia că era o ființă fericită, fără îndoieli, nechinuit de ezitări, sigură pentru totdeauna că avea perfectă dreptate. Dar era un robot gigant și divin.

— Să punem capacul, a zis Quentin. Nu vreau să mai privesc.

Capacul de bronz a hârșâit pe piatră, apoi a căzut cu un bufnet la locul lui. Quentin l-a prins cu cârligul. Nu-și putea imagina ce ar fi reușit un simplu cârlig să împiedice. Cei trei au rămas în jurul fântânii, ca lângă un mormânt pe care tocmai îl terminaseră de umplut.

— De ce se întâmplă asta acum? a întrebat Quentin.

Penny a clătinat din cap.

— Ceva le-a atras atenția. Cineva, undeva, trebuie să fi declanșat alarma și i-a chemat de unde plecaseră. Poate că nici nu a fost cu intenție. Nici nu știam că există zei până să înceapă înghețul. Apoi soarele s-a stins, au venit zăpada și vântul. Clădirile au început să se prăbușească. Se sfârșește.

— Josh a fost aici, a zis Quentin. El ne-a povestit.

— Știu, a spus Penny.

Tânărul s-a foit, inconfortabil, în robă. Uitase o

clipă de el și vorbise pe vechiul lui ton.

— Mă dor cioturile de la frig.

— Ce se va întâmpla? a întrebat Poppy.

— Țara-lui-Nicăieri va fi distrusă. Nu a făcut niciodată parte din planul divin. Predecesorii mei au construit-o în spațiul dintre universuri. Zeii o vor rade, ca pe un cuib de viespi agățat pe un zid vechi. Dacă ne mai aflăm aici atunci, vom muri cu ea. Dar nu se vor opri aici. Nici măcar nu țintesc Țara-lui-Nicăieri.

Un lucru se putea spune sigur despre Penny: privea adevărul crud direct în față. Era caracterizat de o onestitate bizară vizavi de asemenea lucruri. Era calm și rațional. Nu ezita.

Nici măcar nu îi trecea prin cap că ar putea da înapoi.

— Magia e problema. N-ar fi trebuit să o avem. O să închidă breșa care ne permite să o utilizăm. Când vor termina, magia va muri, nu doar aici, ci în toată lumea. Puterea le va aparține doar zeilor. Majoritatea lumilor își vor pierde pur și simplu magia. Cred că Fillory se va destrăma și va înceta să mai existe. E un regat special – are magia țesută în toată fibra lui. Eu cred că Fillory în sine s-ar putea să fie breșa prin care s-a scurs inițial magia. Gaura din baraj. Schimbările trebuie să fi început deja să se vadă. Probabil că ați observat semnele.

Arborii-ceas zbuciumați de vânt. Trebuie să fi funcționat ca un soi de sistem de alarmă, sensibil la orice urmă de pericol. Moartea lui Jollyby: poate

că fillorienii nu pot trăi fără magie. Ember și Bestiile Unice înarmate.

Zeii reparau lumea, dar lui Quentin îi plăcea așa, defectă. Se întreba cât avea să mai dureze.

Poate ani – ar fi reușit să meargă acasă, să nu se gândească la nimic, iar sfârșitul avea să vină după moartea lui. Dar nu se amăgea. Quentin era curios despre ce-ar fi făcut dacă magia dispărea. Nici nu știa cum să trăiască în acea lume. Majoritatea oamenilor nu ar fi observat schimbarea, bineînțeles, dar dacă știai ce pierdeai atunci te-ar fi măcinat. Quentin nu știa dacă i-ar fi putut explica sentimentul unui neinițiat. Totul avea să fie la fel ca înainte și nimic altceva. Nu ar mai fi existat decât realitatea imediată. Ce simțeai și gândeai, tot dorul și dorința din inimă și din minte nu ar fi ajutat cu nimic. Cu ajutorul magiei puteai face reale acele sentimente. Ar fi putut schimba lumea. În lipsa magiei, ele ar fi rămas blocate înăuntru pentru totdeauna, ca un soi de rătăciri ale minții.

Și Veneția. Veneția avea să se înece. Greutatea ei avea să zdrobească pilonii de lemn și să dispară în mare.

Înțelegea punctul de vedere al zeilor. Ei creau magia. De ce să fi lăsat o insectă insignifiantă precum Quentin să se joace cu ea? Dar tânărul nu putea accepta adevărul. Nici nu avea de gând să capituleze. De ce să dețină zeii monopolul? Nici măcar nu o apreciau. Nici măcar nu se bucurau

de ea. Nu îi făcea fericiți. Era a lor, dar nu o iubeau în felul în care el, Quentin, o făcea. Zeii erau minunați, dar la ce servea măreția lor în lipsa iubirii?

— Deci o să se întâmple?

Deocamdată putea fi la fel de stoic precum Penny.

— Există vreo cale de a împiedica asta?

I se făcuse iar cald, dar frigul continua să i se strecoare în cizme.

— Probabil că nu.

Penny a început să se plimbe, ca un om obișnuit, pe propriile lui picioare. Zăpada nu părea să-l deranjeze. Quentin și Poppy au pășit alături de el.

— Dar există o cale. Am știut dintotdeauna că așa ceva se va întâmpla. Ne-am pregătit.

Spune-mi, care e primul lucru pe care îl face un hacker când pătrunde într-un sistem?

— Nu știu, a răspuns Quentin. Fură numerele câtorva carduri de credit și se înscrie pe o grămadă de site-uri porno de lux?

— Instalează o ieșire de siguranță.

Era plăcut să-ți dai seama că, deși Penny atinsese un nivel superior de gândire, era încă imun la umor.

— Astfel încât, dacă rămâne vreodată pe dinafară, poate să între din nou.

— Ordinul a făcut așa ceva?

— Așa spun ei. Metaforic vorbind, o intrare de rezervă a fost construită în sistem; o portiță care

să lase magia din nou în univers, în cazul în care zeii se întorc să o revendice. Acum trebuie deschisă.

— Dumnezeule!

Quentin nu știa dacă ar fi trebuit să spere sau nu. Aproape că l-ar fi durut dacă teoria se dovedea a fi falsă.

— Deci poți să repari dezastrul? O să-l repari?

— „Ușa de siguranță” există.

Penny a mimat ghilimelele pe care, în realitate, nu le putea face.

— Dar cheile către ea au fost ascunse acum foarte mult timp. Așa de mult că nici noi nu mai știm unde se află.

Quentin și Poppy s-au uitat unul la celălalt. Nu se putea să fie atât de simplu, era pur și simplu imposibil. În niciun caz să fie ei așa de norocoși.

— Penny, e posibil să fie vorba despre șapte chei? a zis Quentin.

— Șapte, da. Șapte chei de aur.

— Penny. Iisuse Hristoase, Penny, cred că le avem. Sau cel puțin șase dintre ele. Sunt în Fillory. Despre ele trebuie să fie vorba!

Quentin a trebuit să se așeze pe un bloc de piatră, deși ieșise un pic din domul de căldură emanat de Penny. Și-a prins capul în palme. Asta era misiunea. Nu era o făcătură, nu era un joc, ci ceva real. Conta, până la urmă. Luptaseră în numele magiei în tot acel timp, doar că nu știuseră.

Bineînțeles, Penny și-a păstrat calmul. N-ar fi fost niciodată așa de pămpălău încât să-i acorde lui Quentin meritul de a fi salvat universul sau ceva de genul ăsta.

— E foarte bine. Excelent. Dar trebuie să găsiți și a șaptea cheie.

— Corect. Mi-am dat seama. O să o găsim și pe a șaptea. Și după aia, ce urmează?

— Apoi le duceți pe toate la Capătul Lumii. Ușa se află acolo.

Asta era. Știa ce trebuia să facă acum. Primise indiciul. Se simțea din nou ca în castelul de pe insulă, doar că mult mai calm. Probabil că așa se simțeau zeii, stăpâniți de o certitudine absolută.

Între timp ajunseseră înapoi la clădirea lui Penny, de unde plecaseră.

— Penny, trebuie să ne întoarcem în Fillory, pe navă, să terminăm misiunea. Ne poți trimite înapoi? Adică, în ciuda faptului că fântânile sunt înghețate?

— Bineînțeles. Ordinul mi-a dat acces la toate secretele călătoriei interdimensionale. Dacă te gândești la Țara-lui-Nicărieri ca la un computer, atunci fântânile nu sunt decât…

— Super! Mulțumesc, omule!

Quentin s-a întors către Poppy.

— Te bagi? Sau tot mai vrei să te întorci în lumea reală?

— Glumești?

Poppy a rânjit și s-a lipit de el.

— La dracu' cu realitatea, baby. Hai să salvăm universul.

— O să pregătesc vraja pentru a vă trimite înapoi, a zis Penny.

Ningea mai tare, fulgii cădeau oblic prin domul lor mic de căldură, dar Quentin se simțea acum invulnerabil. Urmau să lupte și să iasă victorioși. Penny a început incantația în aceeași limbă de neînțeles pe care o folosise și înainte. Quentin abia dacă putea recunoaște vocalele ca fiind umane.

— Durează un moment să-și facă efectul, a zis, după ce a terminat. Bineînțeles, de acum încolo, misiunea va fi preluată de membrii Ordinului.

Stai așa.

— Ce vrei să zici?

— Colegii mei și cu mine vă vom duce pe navă și vom continua misiunea. Puteți, bineînțeles, să ne asistați.

Penny le-a lăsat un moment ca să proceseze informația.

— Doar nu credeai că vom lăsa o chestiune atât de serioasă în mâinile unor amatori, nu?

Apreciem treaba bună pe care ați făcut-o până acum, dar nu vă mai privește. E timpul ca profesioniștii să se ocupe de situație.

— Scuze, dar nu acceptăm, a zis Quentin. Nu e timpul pentru nicio schimbare.

Nu avea de gând să renunțe. Și în niciun caz nu-l invita pe Penny în călătorie.

— Atunci presupun că va trebui să vă găsiți

singuri calea spre Fillory, a răspuns Penny.

Tânărul și-a împreunat cioturile.

— Retrag vraja.

— Nu poți să faci asta! a reacționat Poppy. Ce, ai nouă ani? Penny!

În sfârșit, o iritase și pe fată.

— Nu înțelegi, a spus Quentin, deși nu era sigur că el însuși înțelegea. Asta e datoria noastră. Nu o poate îndeplini nimeni altcineva. Așa merg lucrurile. Trebuie să ne trimiți înapoi.

— Trebuie? O să mă obligi?

— Iisuse! Penny, ești incredibil. Absolut incredibil! Știi, chiar am crezut că te-ai schimbat.

Pricepi măcar că nici nu e vorba despre tine?

— Nu despre mine?

Penny își pierduse din nou vocea de călugăr interdimensional și vorbea pe vechiul lui ton pițigăiat, acela pe care-l folosea atunci când se simțea ofensat și sigur pe sine.

— Scutește-mă, Quentin. Am găsit Țara-lui-Nicăieri, am găsit nasturele. V-am dus în Fillory.

Nu tu, Quentin, ci eu. Și tot eu mi-am pierdut mâinile în gura Bestiei. Și am venit aici. Iar acum am de gând să termin ce am început.

Quentin își și imagina: Penny și prietenii lui din Blue Oyster Cult[12] aveau să apară pe *Muntjac*, dându-le ordine tuturor – chiar și lui Eliot! Tehnic, erau probabil magicieni mai buni decât el. Dar tot

---

[12] Trupă de rock americană. (n. tr.).

îi era imposibil să le permită una ca asta.

Cei doi tineri s-au privit, aprig, unul pe celălalt. Ajunseseră într-un impas.

— Penny, pot să te întreb ceva? a zis Quentin. Cum mai practici magia acum? Adică, fără mâini.

Partea amuzantă era că știai că asemenea întrebări nu-l incomodau pe Penny. De fapt, dispoziția tânărului chiar s-a îmbunătățit imediat.

— La început am crezut că nu voi mai face niciodată vrăji, a explicat Penny. Dar când Ordinul m-a primit în rândul lor, m-au învățat o tehnică ce nu depindea de mișcările mâinilor. Ia gândește-te: ce e așa special la mâini? Dacă ai putea să-ți folosești alți mușchi din corp? Ordinul m-a îndrumat. Acum îmi dau seama cât de limitat eram înainte. Mă și mir că folosește vechea modalitate.

Penny și-a șters bărbia cu mâneca. Mereu scuipa un pic când vorbea entuziasmat. Quentin a inspirat adânc.

— Penny, nu cred că tu sau Ordinul puteți termina misiunea. Îmi pare rău. Ember ne-a dat nouă acest drept, iar El trebuie să fi avut motivele Lui. Cred că pur și simplu așa stau lucrurile. E voia Lui. Nu cred că o să funcționeze pentru altcineva.

Penny a meditat o vreme.

— Bine, a zis el, în cele din urmă. Bine. Observ că există un anume raționament. Și oricum Ordinul are o grămadă de îndatoriri în Țara-lui-

Nicăieri. De fapt, efortul susținut va fi depus aici, în timp ce voi recuperați cheile.

Quentin avea senzația că acela era cel mai bun răspuns pe care avea să-l primească.

— Super. Apreciem. Dacă vrei, poți să profiți de această ocazie și să-ți ceri iertare pentru că te-ai culcat cu prietena mea.

— Luaserăți o pauză.

— Bine, uite, scoate-ne dracului de aici; trebuie să salvăm magia.

Dacă mai rămâneau acolo, Quentin avea să condamne universul din nou, ucigându-l pe Penny cu mâinile goale.

— Tu ce-o să faci în timpul ăsta?

— Păi – Ordinul și cu mine – o să încercăm să abordăm zeii în mod direct. Asta o să întârzie procesul, în timp ce voi recuperați ultima cheie.

— Dar ce puteți face? a întrebat Poppy. Nu sunt, teoretic, omnipotenți?

— O, Ordinul face niște chestii pe care nici nu le-ai putea crede posibile. Ne-am petrecut milenii întregi studiind în bibliotecile din Țara-lui-Nicăieri. Cunoaștem secrete la care nici nu ați visat și care v-ar înnebuni dacă vi le-am spune. Și-n plus, nu suntem singuri. Avem ajutoare.

Un bufnet înăbușit a umplut piața fântânii ce ducea spre Pământ. Se cutremurase întregul văzduh – tinerii simțeau vibrațiile în genunchi. A căzut o piatră. A urmat un alt bufnet, apoi altul, ca și cum ceva ciocănea, încercând să-și croiască

drum în lume, de undeva de dedesubt. Erau zeii? Poate că era deja prea târziu. S-a auzit un ultim bubuit, iar gheața din fântână a explodat deodată la suprafață. Quentin și Poppy s-au ferit, în timp ce bucăți dure de apă înghețată zburau în toate direcțiile și se împrăștiau alunecând pe dalele de piatră.

Scrâșnind metalic, floarea de lotus s-a desfăcut. Petalele ei s-au deschis în toate părțile, ca și cum ar fi înflorit și o formă enormă, sinuoasă a ieșit curgând și încolăcindu-se din ea.

Creatura s-a aruncat violent în aer, întinzându-și aripile și scuturându-se de apă, bătând aerul nopții și biciuind zăpada ce cădea, formând vârtejuri și volburi uriașe. După ea a ieșit altă ființă, apoi o alta.

— Sunt dragonii! a strigat Poppy, începând să bată din palme ca o fetiță.

— Quentin, sunt dragonii! O, uită-te la ei!

— Sunt dragonii, a zis Penny. Ei o să ne ajute.

Poppy l-a sărutat pe Penny pe obraz, iar băiatul a zâmbit pentru prima dată. Îți puteai da seama că nu-și dorise să reacționeze astfel, dar nu se putuse abține.

Dragonii continuau să iasă din fântână. Trebuie să fi eliberat toate râurile din lume. Piața s-a luminat când unul dintre ei a scuipat o limbă de foc ce a aprins cerul încețoșat. Cum de știuse Penny că asta urma să se întâmple?

— Tu ai plănuit totul, nu-i așa? a zis Quentin

sau a dat să spună exact când vraja lui Penny și-a făcut efectul, iar el nu se mai afla în aceeași lume cu persoana căreia îi adresase întrebarea.

CARTEA A IV-A

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

În acea dimineață din Murs, șezând în jurul mesei din bibliotecă, ceilalți i-au oferit o informare completă.

Într-un fel fusese norocoasă că afla totul tocmai acum. Sărise peste perioada de început, când își petrecuseră o grămadă de timp doar testând ce mergea și ce nu. De exemplu: irosiseră șase luni pe o teorie ce spunea că vrăjile prindeau mai multă putere cu cât te apropiai de centrul Pământului. Un efect minor, abia cuantificabil, dar care verificat ar fi putut deschide un câmp teoretic imens și bogat. Ar fi schimbat totul.

Ideea îi trimisese deci într-o expediție vijelioasă tatonând toate minele și salinele și alte locuri subterane, fără a exclude o fază costisitoare în care închiriaseră un cargobot și un submersibil sferic, second hand. Dar tot ce aflaseră, după o jumătate de an de speologie și scufundări maritime, fusese că vrăjile lui Asmodeus funcționau ușor mai bine de îndată ce ajungeau la jumătate de kilometru sub pământ și probabil că singura explicație era aceea că speologia o încânta pe fată.

Continuaseră să studieze astrologia, magia oceanelor și chiar oniromanția – magia viselor.

Aparent, în vis în poți să faci niște vrăji absolut geniale. Dar după ce te trezești totul pare inutil și nimeni nu vrea să te asculte.

Au jonglat cu câmpul magnetic al Pământului, folosind un aparat construit după schițele lui Nikola Tesla, până în noaptea în care Failstaff aproape că a inversat polii magnetici ai planetei, moment în care au renunțat la studiu și s-au retras treptat. Gummidgy nu dormise o săptămână, dezvoltând o ipoteză ucigător de abstractă despre razele cosmice și despre efectul cuantic și bosonul Higgs, teorie pe care, în final, chiar și ea o înțelegea doar pe jumătate. Fata jura că o putea demonstra matematic, dar calculele erau așa de încâlcite că ar fi necesitat un calculator de mărimea universului, care să funcționeze pe o perioadă de timp ce depășea termenul proiectat pentru încălzirea și moartea acestuia. Ideea era, practic, definiția unei ipoteze.

Atunci își îndreptaseră atenția spre religie.

Ajungând în acest punct, Julia și-a împins scaunul de la masă. Simțea că reflexul ei de vomă, din punct de vedere intelectual, era gata să lovească.

— Știu, a zis Pouncy. Dar nu e ce crezi tu. Ascultă până la capăt.

Failstaff a început să deruleze o diagramă uriașă și plină de însemnări, aproape la fel de mare ca

masa.

Religia nu fusese niciodată un subiect de interes pentru Julia. Se considera prea inteligentă ca să creadă asemenea baliverne pentru care nu exista niciun fel de dovadă și care se manifestau în felurite chipuri ce violau fiecare principiu pe care-l observase ea vreodată sau despre care auzise vorbindu-se într-un mod plauzibil. Și-n plus, Julia se considera prea realistă pentru a crede în lucruri doar pentru că o făceau să se simtă mai bine. Magia era altceva. În cazul ei puteai măcar observa rezultate ce se puteau reproduce. Dar religia? Aici era vorba despre credință, despre idei fără suport real, născute de minți slabe. Din câte știa Julia sau credea că știe, vederile ei asupra subiectului erau împărtășite de membrii Free Traders.

— Lipsea o piesă, a continuat Pouncy. Credeam că ajunseserăm la principiile de bază. Dar dacă ne înșelaserăm? Dacă existau principii în spatele celor la care ne întorseserăm noi?

Presupuneam că, până ce puteai demonstra opusul, în lume, era posibil să se fi găsit energii uriașe și că exista o tehnică prin care ele puteau fi manipulate. Din câte știm noi, în epoca modernă, oamenii n-au putut obține accesul la acele energii. Dar să presupunem că ar exista o altă clasă de ființe care se pot folosi de ele. Poate nu oameni.

— O altă clasă de ființe, a repetat Julia sec. Vorbești despre Dumnezeu.

— Zei. Am vrut să aflu mai multe despre ei.

— E o nebunie. Nu există zei. Sau Dumnezeu. Știi, Pouncy, una din chestiile care îmi plac în privința faptului că nu am mers la colegiu e că nu a trebuit să locuiesc într-un cămin plin de boboci și să mă cert pe asemenea teme prostești.

Dar Pouncy nu părea tulburat de dojana ei.

— Îndată ce ai eliminat toate variantele posibile, orice ar rămâne, oricât de imposibil, trebuie să fie adevărul – Sherlock Holmes.

— Nu e citatul exact. Și nu înseamnă că zeii sunt reali, Pouncy. Înseamnă că trebuie să revii asupra muncii tale, pentru că ai dat-o în bară la un moment dat.

— Am verificat.

— Atunci poate ar trebui să renunțați, a zis Julia.

— Dar eu nu renunț, a răspuns Pouncy.

Ochii lui aveau o nuanță cenușie, glacială, care nu aducea defel cu trăsăturile unui model Abercrombie Fitch.

— Și nici ei.

Pouncy i-a arătat pe ceilalți, așezați în jurul mesei.

— Și nici tu, nu-i așa, Julia?

Fata a clipit și s-a uitat direct în ochii lui, arătând că avea să-l asculte, dar că nu promitea nimic. Pouncy a continuat.

— Nu vorbim despre monoteism. Sau cel puțin în sensul modern. Aici discutăm despre religiile vechi. Păgânism, mai precis, politeism. Uită toate

asocierile obișnuite făcute de studiile religioase. Dă la o parte adorația, arta și filozofia. Tratează subiectul cu obiectivitate. Imaginează-ți că ești tu însăți un teolog, dar unul special, unul care studiază zeii în felul în care un entomolog studiază insectele. Consideră lumea mitologiei ca pe un set de date și trateaz-o ca pe o colecție de observații făcute pe teren și statistici asupra unei specii ipotetice: zeul. Continuă din acest punct.

Mai întâi atent, folosind mănuși de plastic, pensetă și având o aversiune mândră față de ceea ce făceau, ca și cum ar fi mânuit echivalentul intelectual al deșeurilor medicale, Pouncy și ceilalți se apucaseră de studiul religiilor comparate. La fel cum făcuse și Julia cu magia, în apartamentul ei de deasupra covrigăriei, membrii FTB începuseră să cerceteze poveștile și tradițiile religioase în căutarea unor informații utile. Numeau asta Proiectul Ganymede.

— Și ce dracului sperați să găsiți? a întrebat Julia.

— Am vrut să le învățăm tehnica. Am vrut să fim capabili să facem ce fac zeii. Nu văd nicio distincție reală între magie și religie sau între zei și magicieni. Cred că puterea divină e doar o altă formă de practică magică. Știi ce spunea Arthur C. Clarke despre tehnologie și despre magie, nu? Orice tehnologie suficient de avansată poate fi confundată cu magia.

Întoarce afirmația pe dos. De ce anume nu se

poate distinge magia avansată? Orice formă de magie suficient de complexă se poate confunda cu miraculosul.

— Focul zeilor, a mormăit Failstaff.

Iisuse, Pouncy era un credincios adevărat. Dar în ciuda propriei dorințe – și avea grijă să nu o arate – Julia simțea că îi este stârnită curiozitatea. Își amintea că îi cunoștea bine pe oamenii aceia. Erau la fel de inteligenți ca și ea și erau poate niște snobi intelectuali mult mai aprigi decât fusese ea vreodată. Era posibil ca Julia să nu ridice mai multe obiecții decât cele pe care probabil le impuseseră chiar ei.

— Uite ce e, Pouncy, a zis ea. Știu suficient de multe despre religie ca să îmi dau seama că, chiar dacă ar exista zei, probabil că ei nu se joacă cu focul sfânt, ca și cum ar face vată de zahăr. Există un singur final al poveștii – Prometeu. Sau Faeton. Ori Icar. Alege-ți singur victima. Dacă zbori prea aproape de Soare, energia lui eternă va înfrânge forțele slabe de atracție care fac ca toată ceara aripilor de pe umerii tăi să-și păstreze forma solidă, așa că vei cădea în mare. N-ai voie să te joci cu focul. Iar asta e cea mai optimistă variantă. Dacă ești ghinionist, ajungi ca Prometeu. Păsările îți vor mânca ficatul pe vecie.

— De obicei, a zis Failstaff, există și excepții.

— De exemplu, nu toții sunt așa de țăcăniți să-și facă aripi din ceară, a completat Asmodeus.

Failstaff i-a prezentat rapid Juliei enorma

diagramă de pe masă, trasând arcurile și legăturile cu degetele lui groase și fine. Diagrama arăta liniile narative ale tradițiilor religioase majore și ale celor mai puțin semnificative unite și intercalate – și codate pe culori! — pentru a sublinia zonele unde se suprapuneau și se confirmau reciproc. Aparent, dacă ești un tocilar, nu exista nimic care să nu poată fi creionat printr-o schemă.

— Scenariul sfidării, mândria care provoacă zeii și conduce la moartea celui care a făcut asta, este doar unul dintr-un număr de alte posibile scenarii. Iar rezultatul prost poate fi chiar pus pe seama unor pregătiri improprii. Nimic nu implică faptul că e categoric imposibil pentru un muritor să aibă acces la puterea divină.

— Hm, a zis Julia. Teoretic.

— Nu, nu teoretic, a comentat Asmodeus, înțepată. Practic. Istoric. Tehnic, procesul se numește ascensiune sau uneori accedere sau, termenul meu preferat, translație. Toate înseamnă același lucru: procesul prin care un om e adus în formă trupească în rai, fără a muri, și i se acordă statutul divin. Și apoi urmează apoteoza, legat de asta, atunci când un muritor devine zeu. S-a întâmplat de mii de ori.

— Dă-mi un exemplu.

— Maria. Fata a ridicat un deget. Adică mama lui Iisus. A fost născută ca o muritoare și a ajuns în rândul divinului. Galahad. Din legenda arthuriană. Era fiul lui Lancelot. A găsit Sfântul

Graal și a fost dus în rai. La fel și Enoh – un descendent al lui Adam.

— Mai sunt și vreo doi generali chinezi, a completat Gummidgy. Guan Yu. Fan Kuai. Cei Opt Nemuritori ai Taoismului.

— Dido, Buddha, Simon Magul… a recitat Pouncy. E o listă nesfârșită.

— Sau, uite, Ganymede, a zis Asmodeus. Legendă greacă. A fost un muritor, dar era atât de frumos că Zeus l-a adus în Olimp ca să-i fie paharnic. De unde și numele proiectului.

— Credem că „paharnic” era de fapt un eufemism, a adăugat Failstaff.

— Nu zău, a făcut Julia. Bine, am prins ideea. Nimeni nu sfârșește precum Icar. Dar astea sunt doar povești. Există nemuritori și în *Highlander*, dar nu înseamnă că sunt reali.

— Ăia nu sunt zei, a corectat-o Failstaff. Drăcie, ai văzut măcar filmul?

— Iar cei despre care vorbiți nu sunt muritori obișnuiți. Cu toții au fost speciali, într-un fel sau altul. Cum ziceai, Enoh a fost un urmaș al lui Adam.

— Și tu nu ești? a întrebat Asmo.

— Galahad era ireal de virtuos. Ganymede era zeiesc de chipeș. Și nu cred că vreunul dintre noi poate spune același lucru despre sine. Mie toți îmi păreți destul de umani.

— Foarte adevărat, a spus Pouncy. Foarte adevărat. E o problemă. Ascultă, pe moment,

strângem dovezi în privința conceptului. Suntem în stadiile inițiale. Nu putem să tragem încă concluziile finale. Pur și simplu nu vrem să omitem ceva.

Ca un profesor care ghidează un potențial absolvent, Pouncy i-a arătat Juliei acele părți din Aripa de Est la care fata nu avusese acces până atunci. A trecut din cameră în cameră, umplute toate cu mărunțișuri de prin sute de biserici și temple. Se aflau acolo straie și odăjdii, altare, torțe, cădelnițe și mitre. Existau o mie de arome de tămâie.

Fata a ridicat niște obiecte sacre, legate cu o bucată de sfoară – printre ele se aflau și o cârjă episcopală și un *shillelagh,* toiagul preoților druizi. Obiectele erau cel puțin diferite față de cele pe care le folosea ea de obicei. I se păreau niște porcării. Dar cine putea fi sigur, în absența unui test? Poate că astea erau chestiile cu adevărat puternice. Poate că descoperise marele computer, echivalentul magic al Marelui Accelerator de Particule. Nu puteai scoate ceva din evidență dacă nu-l scoteai în cunoștință de cauză. Nu-i așa?

Așa că Julia s-a alăturat Proiectului Ganymede. Și-a unit forțele cu ceilalți, făcând ce fac toți tocilarii: a disecat, a organizat și a schițat, a făcut liste și apoi le-a verificat de mii de ori.

Magicienii din Murs făceau incantații, beau, sacrificau, țineau post, se scăldau, își pictau fețele, consultau stelele și inhalau gaze din tot felul de

lichide aduse la fierbere.

Era greu să asimilezi imaginea unei Gummidgy solemne și stângace jelind și halucinând în urma consumului de peyote, cu sânii goi și cu fața pictată, dar așa cum subliniase și Pouncy, în contextul cercetărilor lor, așa se manifesta rigoarea. (Asmodeus jura, pe mutește, lucind de o voioșenie suprimată că Pouncy și Gummidgy organizau pe ascuns orgii bahice, dar dacă fata avea vreo dovadă, atunci avusese grijă să nu i-o prezinte și Juliei.) Trebuia să afle dacă exista vreo tehnică magică în spatele tuturor acelor măscăreli, iar dacă exista, cine știe, poate că făcea vrăjile din dosarele cu trei inele să pară magie de duzină.

În momentul în care Julia s-a alăturat proiectului, Pouncy nu prea avea ce să-i arate în materie de rezultate, dar văzuse destule situații ca să spere în continuare că activitatea lor nu era o pierdere de timp. Aparent, Iris încercase o nouă transcriere a unei incantații sumeriene într-o noapte, când, deodată, ceva ca un roi de insecte – nu exista un alt cuvânt pentru fenomen – îi ieșise din gură. Lucrul acela plutise în cameră pentru o clipă, bâzâind cumplit, și apoi spărsese o fereastră și se topise în întuneric. Iris nu mai putuse vorbi două zile după aceea. Chestia îi pârjolise gâtul atunci când ieșise.

Mai existaseră și alte indicii, manifestări aleatorii asupra naturii căreia nimeni nu avea vreo teorie. Obiectele se mișcau de unele singure. Paharele și

cratițele se spărgeau. Urmaseră pașii giganți și fantomatici care o treziseră pe Julia. Fiberpunk – metamagicianul de urgență – postise și meditase timp de trei zile, iar în dimineața celei de-a patra jurase că văzuse o mână într-o rază de soare, o simțise cum se întinde spre el și îi atinge ușor fața grăsună cu degetele ei fierbinți.

Dar nimeni altcineva nu mai putuse repeta experimentul. Asta era frustrant. Magia nu era un sistem liniar, dar în comparație cu ea, religia era doar haos, o grămadă de gunoaie.

Sigur, demersul lor era foarte ritualizat și formal, codat, dar ritualurile nu le ofereau rezultate consistente și repetabile. Lucrul important în legătură cu magia adevărată era că odată ce învățai o vrajă și o făceai cum trebuie, și nu erai prea obosit, iar Circumstanțele nu se schimbau în timp ce nu erai atent, atunci funcționa, în mare parte. Dar balivernele religioase nu ofereau date consistente. Pouncy era convins că dacă săpau suficient de adânc, dincolo de sistemul din spatele lor, ar fi descoperit bazele unei tehnici magice radical mai puternice, dar cu cât adânceau studiul, cu atât chestiunea devenea mai haotică și mai lipsită de orice fel de sens. Câteodată aveau impresia că în cealaltă parte se aflau un soi de prezență capricioasă și rea care apăsa butoane și trăgea de manete la întâmplare, doar ca să-i enerveze.

Pouncy avea răbdare să stea și să aștepte ca

rezultatele aleatorii să dispară pentru a revela tiparul, dar Pouncy era un individ unic. Așa că în timp ce el și acoliții lui se adânceau în studiul textelor sacre și umpleau hard drive după hard drive cu pseudodate haotice, Asmodeus ducea un grup mai mic pe drumul spre o scurtătură. Fata căuta un specimen viu.

Pouncy nu a fost încântat să descopere că Asmo conducea o rebeliune, dar fata îl înfrunta cu fermitatea glacială a unui vicepreședinte de șaptesprezece ani. Pe Pământ exista, explica ea, deși toți știau, o populație de ființe magice. Erau puține, deoarece Terra nu era un mediu prea ospitalier pentru ele. Din punct de vedere magic, solul era prea stâncos și acid, aerul prea rarefiat, iernile prea grele. Viața pe Pământ pentru o zână era echivalentul vieții la Polul Nord pentru un om. Aceste ființe supraviețuiau, dar nu prosperau. Și totuși unele rămâneau aici – inuiții, prin analogie, ai lumii magice.

Printre aceste câteva specimene se instaurase o ierarhie. Unele erau mai puternice, altele mai slabe. Pe ultimul nivel se aflau vampirii, asasini în serie jerpeliți din a căror populație cei non-sociopați fuseseră eliminați cu sute de generații în urmă, de selecția naturală.

Empatia nu era o trăsătură utilă pentru strigoi. Nu erau prea apreciați.

Deasupra lor se aflau zânele, ființe ale elementelor, licantropi și ciudățenii care

conduceau pe scara puterii. Iar aici descoperise Asmodeus oportunitatea: dacă înainta cu răbdare în ierarhie, putea avea parte de o surpriză. Poate că nu ar fi ajuns până la zei, dar era posibil să întâlnească pe cineva care știa pe altcineva care avea numărul de fax al acestora. Era un plan mai bun decât postitul.

Pentru început, rămăseseră la aria locală de acoperire: făceau excursii în zone importante, suficient de aproape de casă. O bună parte din Provence era formată doar din câmpuri și parcuri, locuri în care puteau observa cu ușurință spirite băștinașe, sirene mici de râu și chiar și ciudatul balaur. Dar creaturile nu reprezentau decât partea de jos a scării. Era de-acum august, iar dealurile din jurul Mursului se aprinseseră de movul lavandei, așa de idilice că parcă erau imaginile de calendar din cabinetul unui dentist. Uneori, Asmodeus și trupa ei, care acum îl includea și pe Failstaff, dispăreau în aceste câmpuri zile întregi.

Eforturile lor nu fuseseră inițial încununate de succes. Asmo obișnuia să bată la ușa Juliei la trei dimineața, cu frunze moarte în păr și cu o sticlă de Prosecco băută pe sfert, și ședeau pe pat în timp ce Asmo își descria noaptea de insuccese și discuții ușuratice în provensala veche cu niște lutini – practic echivalentul francez al spiridușilor – care tot încercaseră să-i între pe sub fusta suficient de ademenitor de scurtă.

Dar existau și progrese. Failstaff ținea o cameră

specială, curată, cu o față de masă albă pe care așezase mâncare proaspătă, ca pe un soi de atracție pentru niște spirite băștinașe, numite fada, ce veneau purtând norocul în mâna dreaptă și ghinionul în cea strângă. Asmo o trezise mândrindu-se că obținuse o întâlnire cu Capra de Aur, o ființă văzută de obicei doar de ciobani și doar de la distanță.

Însă nu totul se învârtea în jurul norocului și al Caprelor de Aur. Într-o noapte, Asmo se întorsese cu părul ud, tremurând din cauza răcorii tomnatice, după ce un drac o trăsese brusc, în mijlocul unui interviu altfel civilizat, în râul Ron. A doua zi, văzuse creatura într-un supermarket, sub forma unui bărbat, umplându-și căruciorul cu borcane de anșoa.

Dracul îi făcuse vesel cu ochiul.

În plus, cineva le tot fura capacele de roată. Asmo se gândea că putea fi vorba despre o zeitate locală ghidușă numită Reynard Vulpoiul. Reynard era un soi de haiduc, un erou al țărănimii, dar fata îl considera pur și simplu o pacoste.

Într-o dimineață, Julia l-a văzut pe Failstaff luând micul dejun mai mohorât decât îl văzuse ea vreodată. Bând espresso și mâncând muesli, tipul îi jurase că noaptea trecută văzuse un cal negru cu spatele lung ca un autobuz de școală, ducând treizeci de copilași ce plângeau suiți pe spatele lui, luându-se la întrecere cu mașina lor, în timp ce ei se întorceau acasă. Le ținuse companie timp de

două minute, uneori la trap, alteori galopând peste liniile de electricitate sau peste vârfurile copacilor. Apoi sărise direct în râu, cu tot cu puști. Ei se opriseră și așteptaseră, dar calul nu se mai arătase. Realitate sau iluzie? Au citit ziarele căutând știri despre copii dispăruți, dar nu au găsit nimic.

În majoritatea zilelor, cele două grupuri își împărtășeau rezultatele după-amiaza, la masa de prânz – în cazul echipei lui Pouncy – sau la micul dejun în cazul celei a lui Asmo, care hălăduia toată noaptea și se trezea târziu. Fiecare parte își prezenta datele și fiecare integra rezultatele în următoarea etapă a investigației. Exista un soi de competiție sănătoasă între cele două grupări. Dar și o întrecere deplasată.

— La dracu', Asmo, a zis Pouncy într-o zi din septembrie, întrerupând-o în mijlocul raportului.

Câmpurile din jurul casei se preschimbaseră într-un maro pârjolit.

— Explică-mi și mie cum ne ajută asta să progresăm. Dacă mai aud o singură dată despre nenorocita aia de Capră Aurie o s-o iau pe arătură. O să-nnebunesc de-a binelea. Capra nu știe nimic. Toată zona asta e un rahat! Aș ucide să dau peste vreo creatură grecească. Orice.

Zeu, semizeu, spirit, monstru, nici măcar nu-mi pasă. Ciclop. Trebuie să mai existe câțiva.

Practic, suntem pe Marea Mediterană.

Asmodeus l-a fixat, demonic, cu privirea, de

peste masa pe care zăceau împrăștiate coji de baghetă și pete de gem. Ochii ei păreau goi. Era străvezie din cauza lipsei de somn. O viespe uriașă ateriză dintr-o pată de gem în alta, cu picioarele ce-i atârnau moi.

— Nu am găsit ciclopi, a zis ea. Ți-aș putea aduce o sirenă.

— Sirenă?

Pouncy s-a înveselit. A bătut cu palma în masă.

— De ce n-ai zis așa? E minunat!

— Nu sunt sirene grecești. Sunt de prin partea locului, pe jumătate șerpi, de la brâu în jos.

Pouncy s-a încruntat.

— Deci mai mult ca niște gorgone.

— Nu. Gorgonele au șerpi în loc de păr. Doar că, oricum, nu cred că gorgonele sunt adevărate.

— O femeie pe jumătate șarpe, a intervenit Julia, ar fi o lamia.

— Într-adevăr, a răbufnit Asmodeus, dacă s-ar afla în Grecia. Dar noi suntem în Franța, așa că e o sirenă.

— Bine, dar poate cunoaște o lamia, a zis Pouncy. Poate sunt înrudite. Ca verii. Ar trebui ca toate femeile cu trup de șarpe să aibă un soi de rețea…

— Nu cunoaște nicio lamia.

Asmodeus și-a pus capul pe masă.

— Doamne, nici nu ai idee ce-mi ceri.

— Nu-ți cer, îți sugerez că ar trebui să-ți lărgești aria de cercetare. M-am săturat de tâmpenia asta

simpatică, franțuzească. Te-ai întrebat vreodată de ce *Clash of the Lutins*[13] n-a ajuns să fie film? Nivelurile de putere de aici sunt zero! Putem lua avionul până în Grecia, banii nu sunt o problemă. Putem merge cu toții. Dar aici te-ai lovit de un zid, și ești prea încăpățânată să recunoști.

— N-ai de unde să știi!

Asmodeus s-a ridicat, aruncând în jur priviri fulgerătoare.

— Nu pricepi ce fac eu! Nu poți să mergi bătând la uși ca și cum ai face recensământul.

Trebuie să le câștigi încrederea. Am format o rețea de agenți. Unele dintre creaturile astea nu au mai vorbit cu un om de secole întregi. Capra de Aur…

— Doamne!

Pouncy și-a împins un deget spre fața lui Asmodeus.

— Să nu mai aud de Capră!

— Asmo are dreptate, Pouncy.

Toți ochii s-au întors spre Julia. Se vedea că Pouncy așteptase ca fata să-l susțină. Ei bine, Julia nu avea de gând să se mai joace. Dacă învățase un lucru de la magie, atunci acela era că nu te puteai juca niciodată cu puterea.

— Privești greșit lucrurile. Răspunsul nu stă în lărgirea orizontului, ci în adâncirea lui. Dacă începem să țopăim pe glob, alegând mituri și

---

[13] Referire la filmul *Clash of the Titans* (n. tr.).

legende cum ai culege cireșe, o să ne irosim tot timpul și toți banii și nu ne vom alege cu nimic.

— Păi, până acum nu avem decât brânză de Capră de Aur.

— Hei, stai așa, a protestat Failstaff. Chestia aia a fost comestibilă.

— Nu înțelegi ce vreau să zic. Dacă vom căuta ceva specific, nu vom obține nimic. Dar dacă ne concentrăm pe un teritoriu bogat și-l exploatăm în adâncime, atunci e posibil să găsim ceva palpabil. Dacă există ceva palpabil.

— Un teritoriu bogat. Precum Grecia. E tocmai cum ziceam…

— Nu e nevoie să mergem în Grecia, a zis Julia. Nu e nevoie să plecăm nicăieri. Toate chestiile astea trebuie să aibă o rădăcină comună. Toate au venit prin Provence: celții au fost aici, romanii, bascii. Misionarii budiști. Egiptenii au avut colonii, la fel ca și grecii, Pouncy, dacă vrei neapărat să te simți satisfăcut. Ba au fost aici chiar și evrei. Sigur, după aceea totul a fost mascat de creștinism, dar mitologia încă există în adâncime. Dacă nu găsim un zeu printre toate astea, înseamnă că nu există niciunul.

— Și atunci ce propui?

Pouncy a privit-o sceptic, nu foarte mulțumit de demonstrația ei fățișă de lipsă de loialitate.

— Ar trebui să renunțăm la toate chestiunile privitoare la religiile lumii și să ne ocupăm doar de miturile și legendele locale?

— Da, asta propun. Acolo se află sursele noastre. Hai să ne ocupăm de ele și să vedem ce ne aduc.

Pouncy și-a țuguiat buzele, meditând. Toți se uitau la el.

— Bine.

Tipul și-a desfăcut mâinile.

— Bine! În regulă. Hai să ne ocupăm o lună doar de chestiile din Provence și să vedem ce iese.

Pouncy i-a privit aprig pe cei din jurul mesei.

— Dar nu ne mai prostim cu spiriduși. Urcă în lanțul trofic, Asmo. Vreau să știu cine e șeful în zona asta. Află de cine le e frică tuturor păcătoșilor ăstora și află numărul lui de telefon.

Cu acela trebuie să vorbim.

Asmodeus a oftat. Arăta mult mai în vârstă decât în iunie.

— O să încerc, a zis ea. Chiar o să încerc, Pouncy. Dar habar nu ai ce-mi ceri.

Pouncy nu ar fi recunoscut în veci, dar Julia avusese dreptate. Când și-au îngustat aria de analiză asupra mitologiei locale, Proiectul Ganymede a început să se miște. De îndată ce au început să privească doar un colț al puzzle-ului – și au vârât restul pieselor la loc, în cutie – totul a început să prindă contur.

Studiindu-i pe Gregor de Tours și pe alți cronicari medievali anonimi, Julia a început să prindă gustul magiei locale. Ca și vinul, magia provensală avea teritoriul ei specific. Era generoasă, haotică și romantică, nocturnă, făcută

din lună și argint, din vin și sânge, cavaleri și zâne, vânt și râuri și păduri. Se ocupa de bine și de rău, dar și cu tărâmul vast, de mijloc, al năzdrăvăniilor.

Era, de altfel, și un tip de magie matriarhală. Treptat, Julia a început să observe ceva, sau pe cineva, pândind în umbră, din spatele paginilor vechi. Trebuie să fi fost foarte, foarte în vârstă și să fi ajuns acolo cu mult înaintea romanilor. Nimic din ce citise Julia nu o numea în mod direct – nu o puteai privi direct în față, dar știai că se află acolo prin intermediul felurilor mărunte în care perturba universul din jurul ei. Julia o detecta doar prin triangulație, urmând mici urme și semne, ca pe figurinele ciudate ale Madonei Negre împrăștiate prin toată Europa, și mai ales în Provence. Madonele Negre erau întruchipări obișnuite ale Fecioarei Maria, dar un chip inexplicabil de închis la culoare.

Însă prezența din cărțile ei data de dinainte de Maria, și era mult mai exotică. Julia s-a gândit că era probabil vorba despre o zeiță băștinașă a fertilității, ițită din trecutul întunecat, adânc, de dinainte de apariția scrierii, înainte ca totul să fie terasat și curățat și însămânțat cu omogenitatea creștinătății de cuceritorii cosmopoliți. O verișoară îndepărtată a Dianei sau a lui Cibele sau Isis, etnografic vorbind. Când ajunseseră creștinii, probabil că o asimilaseră cu Fecioara, dar Julia credea că zeitatea se afla încă pe undeva. O simțea privind-o dincolo de masca dogmei creștine, în

felul în care cea de-a doua Julia o privise dincolo de chipul primei Julia.

Zeița o chema pe fată – Julia, cea care îi întorsese spatele propriei mame, ca să se salveze pe sine și care acum afla vești de la ea doar indirect și din e-mailurile scurte trimise de sora ei din cuibul confortabil și mic al unui colegiu de arte, de primă clasă, din vestul statului Massachusetts. Julia își amintea grația și iertarea cu care fusese primită înapoi acasă, când venise, dărâmată, din Chesterton. Nu mai experimentase ceva asemănător de atunci.

Ajunsese cel mai aproape de divin.

Cu cât Julia citea și compara, deducea și confrunta, cu atât era mai convinsă că zeitatea ei era reală. Nu se putea ca vreun lucru la care visa așa de mult să nu existe – era ca și cum zeița se afla dincolo de cuvintele inutile, încercând să o găsească pe Julia, în același timp în care fata o căuta pe ea. Divinitatea nu era o măreață conducătoare a lumii, o Herra sau o Frigga, ci un membru al echipei în marele panteon. Nu era nicio zeiță a recoltei, precum Ceres – Provence avea un sol stâncos și climă mediteraneeană, așa că nu se preta deloc la cultivarea de cereale. Zeița Juliei se ocupa de struguri și de măsline, de fructul negru și intens al arborilor răsuciți și de viță-de-vie. Și avea și fiice: driadele, apărătoarele feroce ale pădurilor.

Zeița era caldă, ba chiar amuzantă și iubitoare,

dar avea și o altă caracteristică, îngrozitoare în tristețea ei: jalea pe care și-o asuma iarna, când cobora în lumea de apoi, departe de lumină. Existau versiuni diferite ale poveștii. În unele dintre ele, zeița se supăra pe omenire și se ascundea în subteran jumătate de an, din cauza mâniei. În altele, își pierdea una dintre fiice și se retrăgea în Hades să-i plângă moartea. În celelalte, zeița era trasă pe sfoară de un soi de păcălici asemănător lui Loki și ajungea să-și petreacă jumătate de an ascunzându-și căldura și bogăția în subteran, împotriva voinței ei. Însă în toate versiunile, natura ei duală era evidentă. Era o zeitate deopotrivă a luminii și a întunericului.

O Madonă Neagră: întunecimea morții, dar și a solului fertil, înnegrit de putregaiul care dă naștere iar vieții.

Julia nu era singura care auzea chemările zeiței. Și ceilalți vorbeau despre ea. Elevii FTB în special, care păreau să nu fi beneficiat de o relație maternă grozavă, se simțeau atrași de ea.

În cripta de sub catedrala din Chartres se afla o fântână druidă antică, iar în apropierea ei o statuie a Madonei Negre, cunoscută sub numele de *Notre Damme Sous Terre*. Așa că, în lipsa unui nume adevărat, i-au spus zeițe: Doamna Noastră Subpământeană. Sau uneori, prietenește: DNS.

Asmo a început să o ia pe Julia în expedițiile ei nocturne. Conduceau vechiul Peugeot al Juliei, sau, în eventualitatea în care trebuiau să

transporte pe cineva sau ceva, o camionetă veche Renault Trafic. Într-o noapte, au urmat un indiciu departe în Camargue, delta cea umedă și vastă a Ronului, unde fluviul se vărsa în Mediterana: cinci sute de kilometri pătrați de mlaștini sărate și lagune.

Drumul durase două ore. Se presupunea că în deltă se găsea o creatură numită tarasc.

Când Julia îi ceruse lui Asmodeus mai multe detalii, fata îi spusese doar atât:

— Nu m-ai crede, dacă ți-aș spune.

Și avea dreptate. După ce lipăiseră prin kilometri întregi de pământ mlăștinos și plin de rămășițele lumești ale celor înconjurătoare, au descoperit, în cele din urmă, creatura și au ademenit-o afară din ascunzătoarea ei dintr-o deschidere plină de pini de mlaștină, rupți și piperniciți. Ființa stătea cu fața spre ei, sub lumina lunii, scoțând un sunet jalnic pufăitor, ca și acum ar fi suferit de o răceală blestemată.

— Ce dracu', a zis Julia.

— Lua-m-ar, a făcut Failstaff.

— E mai mult decât mă așteptam, a spus Asmo.

Tarascul era o bestie cam de mărimea unui hipopotam, dar cu șase picioare. Avea coadă de scorpion, un cap pe jumătate de om, pe jumătate de leu, cu păr lung, ca ața, iar pe spate purta carapacea unei țestoase, cu țepi ce se ițeau din ea. Carapacea pusese capac la tot.

Creatura arăta exact ca Bowser din *Super Mario*

Bros.

Tarascul s-a ghemuit la pământ, așezându-și bărbia pe o buturugă umedă, privindu-i cu o față incredibil de hidoasă. Postura lui nu era atât defensivă, cât resemnată.

— Poți să te bazezi pe francezi să inventeze cel mai cumplit de distrus dragon din câți au existat, a oftat Asmodeus.

De îndată ce tarascul și-a dat seama că tinerii nu aveau de gând să-l atace, a început să vorbească. De fapt, nu au mai reușit să-l facă să tacă. Ființa aia nu avea nevoie de o echipă entuziastă de folcloriști-vrăjitori, ci de un terapeut. Au stat acolo toată noaptea, pe bușteni, ascultându-l cum se plânge de singurătate și de umezeala insuficientă. Doar în zori, tarascul s-a întors în vizuina lui.

Dar se dovedise că meritase efortul. Ființa era un văicăreț prin excelență, iar dacă tinerii doreau să afle de cine se temeau cei din împrejurimi, atunci tarascul sigur îi putea ajuta, pentru că se temea de absolut toată lumea. Aveau de unde alege. Ființa era prea mare ca acelea mai mărunte să se lege de ea, dar, dacă citeai printre rânduri, îți dădeai seama că bietul tarasc devenise calul de bătaie pentru băieții din rândurile de sus ale lumii mitice.

Aparent, Reynard Vulpoiul îi cicălea din plin, deși îi implorase să nu-i sufle niciun cuvânt Vulpoiului, de frica urmărilor. Ba chiar și mai interesant, tarascul era ținta bătăilor unui sfânt

care hălăduia pe pantele muntelui Ventoux de câteva veacuri încoace.

Înfățișarea atât de terifiantă a creaturii o făcea atât de greu de înțeles. O ființă de o măreție atât de feroce ca el era, adeseori, considerată diabolică, menită focului și blestemelor doar pentru că mâncase șase sau șapte săteni! De aceea decisese să-și petreacă zilele bălăcindu-se în bălțile sărate ale deltei Ronului, înfulecând câte un cal sălbatic, ca să supraviețuiască.

De ce nu voiau să i se alăture? Era liniște și sigur acolo. Și, știi, era așa greu să găsească pe cineva drăguț, care să te asculte. Nu ca omul ăla sfânt și aprig. Tinerii erau mult mai de treabă decât el.

Conducând înapoi, pe autostrada pustie, scăldată de crepuscul, mijindu-și ochii ca de gumă spre mlaștina plată, tinerii au convenit împreună că pustnicul era, într-adevăr, un client cam meschin. Exact genul de om pe care ar fi trebuit să-l cunoască.

O nouă atmosferă se instalase în casa din Murs. Fusese dintotdeauna de la sine înțeles că luxul și confortul reprezentau părți integrante ale stilul magic de viață, și nu doar de dragul stilului, ci din principiu. Ca magicieni – magicieni de Murs! —, tinerii erau un soi de aristocrați ai lumii magice și, orice s-ar fi întâmplat, urmau să trăiască întocmai.

Acum, asta era gata să se schimbe. Nimeni nu mai făcea nimic și Pouncy nu mai dădea niciun

edict, dar atmosfera devenise spartană. Natura serioasă a investigației lor calma și tempera comportamentul lor colectiv. La cină se servea mai puțin vin, iar uneori chiar deloc. Mâncarea a devenit mai simplă. Conversațiile se purtau în șoaptă de parcă s-ar fi aflat într-o mănăstire. O atitudine gravă și de austeritate începea să prindă rădăcini printre ei. Julia bănuia că avea de-a face cu postul pe care-l țineau ceilalți. Dintr-un centru de cercetare magică, Murs se transforma într-un soi de refugiu religios.

Julia simțea și ea schimbarea. Se trezea în zori. Vorbea doar atunci când era necesar. Mintea îi era limpede și alertă, gândurile – păsări ce se chemau una pe cealaltă pe un cer gol.

Noaptea dormea profund – un somn calm și întunecat ca fundul oceanelor, populat de creaturi bizare, mute și luminoase. Într-o noapte a visat că Doamna Noastră Subterană o vizitase. I se arătase sub forma statuii din cripta din Chartres, rigidă și rece. Statuia îi dăduse Juliei o cupă de lemn. Ridicându-se în capul oaselor, a dus cupa la buze și a băut ca un copil doborât de febră, căruia i se dă medicamentul în pat. Lichidul era rece și dulce și în minte i-a venit poemul lui Donne despre Pământul cel însetat. Apoi a coborât cupa și zeița s-a aplecat spre ea și a sărutat-o cu chipul ei aurit, de icoană.

Apoi statuia s-a spart. Învelișul ei s-a despicat ca un ou, iar din interior a ieșit adevărata zeiță,

eliberată, în sfârșit. Era incredibil de frumoasă și gravă și-și ducea simbolurile în câte o mână: un toiag răsucit, de măslin în dreapta și un cuib de păsări, cu trei ouă în el, în stânga. Jumătate din chip îl avea umbrit, căci șase luni din an le petrecuse sub pământ.

Ochii ei erau plini de iubire și de iertare.

— Tu ești fiica mea, a zis ea. Fiica mea adevărată. Voi veni după tine.

Julia s-a trezit auzind ciocănitul lui Pouncy în ușă.

— Vino să te uiți, a șoptit el, când fata a deschis. Trebuie să vezi.

Încă adormită, în cămașa de noapte, Julia l-a urmat în casa întunecată. Parcă încă visa.

Podeaua scârțâia tare, așa cum se întâmpla mereu când încercai să te strecori noaptea într-o casă. Au coborât tiptil treptele spre o cameră de la subsol, rezervată experimentelor cu impact serios. Pouncy aproape că alerga înaintea ei.

Luminile erau stinse. Doar luna își trimitea o rază compactă de lumină în încăpere, printr-o fereastră înaltă aflată la nivelul solului, afară. Julia și-a frecat ochii.

— Bine, a zis Pouncy. Înainte să pierdem lumina.

În cameră se afla o masă, aranjată cu față albă de masă și o oglindă mică și rotundă pe ea.

Pouncy a trasat o pecete pe ea de trei ori cu degetele.

— Ține mâinile așa, a zis el, făcându-și palmele

căuș.

Când Julia s-a conformat, Pouncy a ridicat oglinda astfel încât să reflecte razele lunii. Fetei i s-a tăiat răsuflarea. Julia a simțit imediat cum pumnii i se umplu de ceva rece și tare.

Monede. Făceau un sunet precum ploaia.

— Sunt din argint, a zis el. Cred că sunt reale.

Una dintre monede a săltat pe podea și s-a rostogolit. Era magie puternică. Julia nu mai văzuse niciodată așa ceva.

— Lasă-mă să încerc, a șoptit ea.

Fata a imitat semnul pe care-l făcuse Pouncy asupra oglinzii. De data asta, în loc de arginți, raza s-a transformat în ceva alb și lichid. Substanța s-a vărsat pe masă, udând materialul.

Julia și-a înmuiat un deget în ea și a gustat. Lapte.

— Cum ai făcut asta? a zis ea.

— Nu sunt sigur, a zis Pouncy, dar cred că m-am rugat.

— O, Doamne. Și-a înăbușit un chicot isteric. Cui?

— Am găsit rugăciunea într-una dintre cărțile alea vechi, provensale. În limba occitană.

Părea o incantație, dar m-am mirat că nu existau și gesturile necesare. Așa că am îngenuncheat și am rostit cuvintele, cu mâinile împreunate.

Pouncy a roșit.

— M-am gândit la… ei bine, la DNS.

— Hai să ne uităm un pic sub capotă.

Existau câteva vrăji simple pentru a face farmecele vizibile: îți arătau felurile în care energia intra într-un obiect sau îl înconjura, punând stăpânire pe el. Dar ce-a văzut Julia când a făcut una dintre vrăji asupra oglinzii sfida orice explicație. Era cea mai densă țesătură magică pe care o văzuse: o rețea de linii fine, aranjate în modele ornante, ca o tapiserie, atât de densă că aproape acoperea oglinda de dedesubt. I-ar fi trebuit cel puțin un an unei echipe de magicieni pentru a aranja toate acele canale. În loc de asta, Pouncy reușise singur, într-o singură noapte, cu o simplă incantație. Lucrarea nu semăna defel cu nimic din ce văzuse Julia.

— Tu ai făcut asta? Acum?

— Nu știu, a zis el. Nu cred. Am rostit cuvintele, dar cred că altcineva a făcut totul.

Julia își simțea mâinile și trupul bizar de ușoare. În aer se simțea un miros dulceag.

Acționând din impuls, fata și-a umezit un pic ambele pleoape cu lapte. Vederea ei s-a limpezit brusc, ca atunci când se schimbă reglajele la oftalmolog.

— Ne apropiem, Julia, a zis Pouncy. Ne apropiem de practica divină. Pot s-o simt.

— Eu nu simt lucrurile, a zis ea. Mie îmi place să le cunosc.

Dar Julia trebuia să admită că ea simțea asta. Singurul cuvânt potrivit pe care îl găsise pentru acel tip de magie era *grav*. Nu era nimic ușor sau

jucăuș în legătură cu ea: era magie complet rece. Serioasă ca un atac de cord. Unde dispăruse granița fină dintre o vrajă și un miracol? Să transformi lumina lunii în monede de argint nu semăna chiar cu despărțirea apelor Mării Roșii, dar ușurința cu care se realizase indica posibilități mult mai largi.

Obținuseră doar un efect minor al unei surse enorme de putere.

Dimineața următoare, Asmodeus se afla la micul dejun. Adevăratul mic dejun, nu combinația ei obișnuită de prânz și mic dejun. Vibra de entuziasm. Refuza să mănânce.

— L-am găsit, a zis ea, ca și cum ar fi răsuflat ușurată.

— Pe cine? a întrebat Julia.

Era un pic cam devreme pentru Asmodeus și purtarea ei exacerbată.

— Pe cine ai găsit?

— Pe pustnic. Ermitul despre care ne-a vorbit tarascul. E un sfânt. Sau, nu chiar, nu în sensul strict creștin. Dar el așa își spune.

— Explică, a rostit Pouncy, ronțăind dintr-o bucată de pâine uscată, aproape de penitență.

— Păi, a zis Asmodeus, renunțând pentru o vreme la oboseala ei maniacală și accesând modul grav, din câte pot să-mi dau seama, tipul ăsta are vreo două mii de ani. Bun? îşi spune Amadour – zice că a fost sfânt, dar că l-au repudiat. L-am găsit trăind într-o peșteră.

E roșcat și are o barbă până aici. Zice că slujește zeiței celei vechi, celei despre care tot auzim vorbindu-se. N-a vrut să o numească, dar ea trebuie să fie. Doamna noastră, DNS. O vreme, omul a fost considerat un sfânt creștin, mi-a zis el, spunând că o venera pe Fecioara Maria, dar în cele din urmă a fost hulit ca păgân și au vrut să-l crucifice. De atunci trăiește în grotă. La început, am zis, da, amice, e o diferență mică între a fi sfânt și un boschetar nebun. Dar mi-a arătat niște chestii. Niște ciudățenii, oameni buni, pe care noi n-am ști cum să le facem. Poate să modeleze roca numai cu mâinile. Vindecă animale. Cunoaște lucruri despre mine pe care nu le mai știe nimeni. Mi-a… vindecat o cicatrice. O aveam. A făcut-o să dispară.

Vocea fetei a tremurat. Julia nu o mai văzuse niciodată pe Asmodeus așa de serioasă. Fata i-a fulgerat cu privirea, furioasă că lăsase să-i scape un secret. Julia nu văzuse niciodată cicatricea lui Asmodeus. Se întreba dacă era vorba despre una fizică ori de altă natură.

— Ne poți duce la el?

Vocea lui Pouncy era blândă. Părea să știe cât de aproape de marginea prăpastiei se afla fata. Asmo a clătinat repede din cap, încercând să-și revină, fără a reuși însă.

— Nu-l poți vedea decât o dată, a răspuns ea. Poate ai putea să-l găsești singur, dar nu-ți pot spune unde se află peștera. Adică, îmi amintesc,

dar nu-ți pot spune. Literalmente – am încercat chiar acum.

Fata a ridicat neajutorată din umeri.

— Nu iese nimic.

S-au uitat cu toții unul la celălalt, peste masa plină de coji de pâine și de cești de cafea rece.

— Era să uit, a spus Asmo. Mi-a dat ceva.

Fata a desfăcut fermoarul rucsacului ei și a căutat în el, scoțând la iveală o bucată de pergament, acoperită de un scris mărunt.

— Este un palimpsest. Vă vine să credeți? Atât de vechi. L-am văzut răzuind cerneala de pe o carte antică și prețioasă de rugăciuni, sau ceva de genul, ca să-l facă. Probabil e unul dintre manuscrisele de la Marea Moartă. Ne-a scris cum să o invocăm pe zeiță. Pe Doamna Noastră Subpământeană.

Pouncy i-a luat hârtia din mână. Degetele lui tremurau ușor.

— O invocație, a zis el.

— Deci asta e, a spus Julia. Numărul de telefon al zeiței.

— Ăsta-i. Am impresia că e în feniciană, dacă vă vine să credeți. Omul nu știa dacă o să vină, dar…

Asmo a luat bucata de pâine a lui Pouncy și a început s-o ronțăie, fără a părea să fie conștientă de ce face. Fata a închis ochii.

— Rahat, a zis ea, trebuie să mă duc la culcare.

— Du-te.

Pouncy nu și-a ridicat privirea din hârtie.

— Du-te. Vom vorbi după ce te vei fi odihnit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Muntjac era calmă, legănată de valurile blânde, în felul neastâmpărat al navelor care se pregătesc să-și ia avânt, dar nu înaintează deloc. Frânghiile ei moi și scripeții zăngăneau și bubuiau lovindu-se de catarge. Nava nu putea sta locului.

Ploaia agita suprafața apei, făcând-o să pară un soi de pată cenușie. Nimeni nu scotea un cuvânt. Trecuse o săptămână de când Quentin și Poppy se întorseseră din Țara-lui-Nicăieri, aducând veștile despre apropiata apocalipsă magică și despre adevărata natură a cheilor.

Cabina lungă, cu tavan jos, unde lua masa se umplea de sunetul picăturilor care băteau darabana pe puntea de deasupra, astfel că, oricum, ar fi trebuit să țipe unul la celălalt ca să se facă înțeleși. Bineînțeles că aveau să găsească ultima cheie. Doar că nu erau tocmai siguri cum.

— Hai să reluăm, a zis Eliot, ridicând tonul pentru a fi auzit. Chestiile astea urmează mereu niște reguli și trebuie să-ți dai seama care sunt. Ai trecut prin portal cu Julia.

Eliot arătase către Quentin.

— Dar nu ai luat cheia cu tine.

— Nu.

— E posibil să fi căzut înainte să se închidă ușa? Să fie oare pe peluza alor tăi?

— Nu, imposibil.

Quentin era aproape sigur. Nu, chiar era sigur. Iarba era tunsă ca pe un teren de golf; ar fi observat-o cu certitudine.

— Atunci, tu – Eliot s-a întors spre Bingle – ai cercetat camera și nu ai găsit nicio cheie.

— Nicio cheie.

— Dar acum, când voi doi – Quentin și Poppy – ați trecut în Țara-lui-Nicăieri, cheia a rămas aici, de partea asta.

— Corect, a zis Poppy. Nu-mi spune că a dispărut și ea.

— Nu, e la noi.

— Ce s-a întâmplat când s-a închis portalul? a întrebat Quentin. A rămas acolo, suspendată în aer?

— Nu, a căzut pe punte. Bingle a auzit-o și a ridicat-o.

Conversația s-a oprit, iar ploaia a rămas să bată pe punte, în liniște. Nu era nici cald, nici frig. Puntea de deasupra era izolată împotriva apei, dar aerul era așa de umed încât Quentin se simțea ud leoarcă. Fiecare suprafață era lipicioasă. Tot ce era din lemn era umflat, inclusiv nenorocita lui de claviculă. În jur se auzea un scrâșnet posac de fiecare dată când vreunul dintre ei se mișca pe scaunul de lemn. Deasupra capului său, Quentin auzea pașii sărmanului care se nimerise de pază pe punte.

— Poate că a existat vreun fel de spațiu între ușă și Fillory, a zis Quentin. Unul dintre golurile

interdimensionale. O fi căzut acolo.

— Credeam că Țara-lui-Nicăieri e golul interdimensional, a spus Poppy.

— Corect, dar există și un alt fel de gol. Atunci când se deschide un portal. Dar am fi observat ceva.

Muntjac a mugit ușor, pe când se legăna pe loc. Quentin își dorea ca Julia să fie cu ei, dar fata rămăsese în cabina ei, doborâtă de o febră care s-ar fi putut sau nu să fie legată de lucrurile ciudate care i se întâmplau. Se simțise rău de când luptase pe insulă, pentru ultima cheie. Zăcuse în pat cu ochii închiși, dar fără să doarmă, respirând rapid și superficial.

Quentin se ducea la ea de câteva ori pe zi ca să-i citească, să o țină de mână sau să-i dea apă. Fetei nu părea să-i pese prea mult, dar el continua să o viziteze. N-aveai de unde să știi cum putea să o ajute.

— Deci ați căutat pe întreaga Insulă de Apoi, a zis Quentin.

— Da, a răspuns Eliot. Uite, poate ar trebui să-l chemăm pe Ember.

— Cheamă-L!

Quentin pronunțase cuvintele mai vehement decât își dorise.

— Mă îndoiesc că ne va putea ajuta prea mult. Dacă rumegătorul ăla blestemat ar putea recupera cheia, ar găsi-o singur și ne-ar lăsa în pace.

— Dar ar vrea? a întrebat Josh.

— Probabil. N-ar avea decât, dacă Fillory se duce de râpă.

— Ce e Ember, până la urmă? a zis Poppy. Adică, am crezut că e un zeu, dar nu seamănă deloc cu indivizii ăia argintii.

— Este zeu în lumea asta, dar nicăieri altundeva, a răspuns Quentin. Asta cred eu. Ember e doar un zeu local. Cei argintii stăpânesc peste toate lumile.

Deși Quentin își păstrase încă o bună parte din exaltarea cu care se întorsese din Țara-lui-Nicăieri, legătura lui cu ea devenise mai puternică. Panica era încă prezentă: în fiecare dimineață, Quentin se trezea așteptând ca magia să fi dispărut din lume ca în urma unei facturi neplătite și ca Fillory să se prăbușească în jurul lui, din toate părțile, ca ultimele zile ale orașului Pompei. Cu siguranță că înaintaseră rapid în ultima vreme, dar nu și în acea dimineață. Amiralul Lacker găsise împăturită într-un dulap secret, din lemn, o pânză minunată care capta lumina, dar și vântul. Quentin a recunoscut-o: frații Chatwin avuseseră una la bordul *Lăstunului.* Pânza atârna moale în mare parte a nopții, șchiopătând pe scânteieri de lună și stele, dar în timpul zilei se umfla ca o velă în furtună și împingea nava înainte aproape de una singură, având nevoie doar să fie ajustată în funcție de cum bătea soarele.

Totul era în regulă. Dar Fillory nu-i ajuta. Nu le arăta cheia. Toate minunile păreau să se ascundă. În săptămâna care trecuse ajunseseră pe insule

necunoscute, pășiseră pe plaje virgine, pătrunseseră în mlaștini scufundate de mangrove și măsuraseră chiar și un aisberg vagabond, plutind la întâmplare, dar nicio cheie nu li se arătase. Nu erau împinși de la spate. Nu funcționa. Ceva lipsea. Era aproape ca și cum un element ar fi dispărut din aer: o frânghie de siguranță se slăbise, o încărcătură electrică se disipase. Quentin își storcea creierii încercând să-și dea seama despre ce era vorba.

Iar ploaia nu mai contenea.

După ședință, Quentin și-a impus o pauză. S-a întins în patul lui umed și a așteptat ca toată căldura corpului său se propage până la așternuturile lipicioase și ude. Era prea târziu să mai tragă un pui de somn și prea devreme să meargă la culcare. La fereastră, soarele cobora sub buza lumii, sau cel puțin așa ar fi trebuit să se întâmple, pentru că nu-și putea da seama. Cerul și oceanul nu se mai puteau deosebi. Lumea devenise de un cenușiu uniform, ca al unei tăblii Etch A Sketch nou-nouțe, ale cărei mânere nu fuseseră încă învârtite.

Quentin s-a uitat afară, cu gândurile rătăcind aiurea, ronțăindu-și vârful degetului mare, un obicei prost rămas din copilărie.

Cineva a vorbit.

— Quentin.

Tânărul a deschis ochii. Pesemne că adormise. Fereastra era întunecată de acum.

— Quentin, a zis iar vocea.

Nu visase. Vocea era înăbușită și nu părea să vină de undeva anume. S-a ridicat în capul oaselor. Era o voce blândă, moale și androgină și vag familiară. Nu părea complet umană.

Quentin s-a uitat în jur, dar era singur în cabină.

— Cine ești? a întrebat el.

— Sunt aici, jos, Quentin. Mă poți auzi printr-un grătar din podea. Sunt în cală.

Acum reușise să localizeze vocea. Uitase că ființa se mai afla la bord.

— Leneșule? Tu ești?

Oare avea și un alt nume în afară de Leneș?

— Mă gândeam că ai vrea să-mi faci o vizită.

Quentin nu-și putea imagina ce anume îi dăduse animalului o asemenea idee.

Cala navei era întunecată și mirosea a umezeală, a mucegai și a butoi și, bineînțeles, a leneș. În concluzie, s-ar fi simțit mai bine dacă vorbea cu leneșul din cabină. Sau să nu vorbească deloc. Și, Doamne, dacă îl putuse auzi pe animal atât de limpede, atunci și leneșul trebuie să fi auzit tot ce se întâmplase acolo de când plecaseră din Whitespire. Dar lui Quentin chiar îi părea rău de leneș. Nu-i acordase prea mare atenție și, sincer, era cam plicticos. Dar îi datora respect, în calitatea lui de reprezentant al animalelor vorbitoare la bordul navei. Și-n plus, în cală era cald, iar Quentin nu avea alte treburi mai presante. A oftat și și-a dezlipit așternuturile de pe el, apucând o

lumânare. A găsit scara și a coborât.

Cala era mai goală decât își amintea el. Un an pe mare trebuie să fi avut acel efect. Apa neagră se mișca acum cu unduiri lichide într-un canal ce traversa podeaua. Leneșul era o creatură tare ciudată, lungă de aproape un metru, cu o blană grea de un cenușiu-verzui.

Ființa atârna cu capul în jos de brațele lui ca două frânghii. Ghearele groase și curbate erau răsucite în jurul unei bârne de lemn. Înfățișarea lui te surprindea ca un accident al evoluției.

Grămada obișnuită de coji de fructe și excremente de leneș zăcea sub el, în dezordine.

— Bună, a spus Quentin.

— Bună.

Leneșul și-a ridicat capul lui mic, bizar de plat, astfel că se uita la Quentin din dreapta.

Poziția părea inconfortabilă, dar gâtul animalului părea destul de bine adaptat. Peste ochi avea două dungi de blană, ceea ce îi dădea un aspect adormit, ca al unui raton. Ființa își mijise ochii în lumina lumânării.

— Îmi pare rău că nu am mai coborât să te văd, s-a scuzat Quentin.

— E în regulă, nu mă deranjează. Nu sunt un animal foarte sociabil.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Abigail.

Era o femelă. Quentin nu-și dăduse seama. Un scaun tare, de lemn, fusese adus în cală, probabil

în cazul în care cineva se bucura de conversația cu leneșul atât de mult, încât ar fi trebuit să se așeze pentru ca discuția să fie și mai plăcută.

— Și-n plus, ai fost foarte ocupat, a adăugat ea, deosebit de mărinimoasă.

S-a lăsat o tăcere îndelungată. Din timp în timp, leneșul mesteca – Quentin nu era sigur ce anume – cu dinții ei bonți și galbeni. Trebuie să fi fost datoria cuiva să coboare și să-l hrănească. Să *o* hrănească.

— Te superi dacă te întreb, a zis Quentin, în final, de ce ai venit în această călătorie?

Întotdeauna am fost curios.

— Nu mă supăr, a răspuns calmă, Abigail Leneșa. Am venit pentru că nimeni altcineva nu voia și ne-am gândit că ar fi bine să trimitem pe cineva. Consiliul Animalelor a decis că pe mine m-ar deranja cel mai puțin. Dorm în mare parte a timpului și nu mă mișc prea mult.

Îmi place singurătatea. Într-un fel, abia dacă mă aflu în lumea asta, așa că nu prea contează unde sunt.

— Of! Credeam că animalele vorbitoare și-au dorit un reprezentat pe navă. Ne-am gândit că v-ați fi simțit jignite dacă nu îl luam pe unul dintre voi.

— Noi am crezut că tu ai fi jignit dacă nu trimiteam pe cineva. E amuzant cât de plină de neînțelegeri e viața, nu-i așa?

Cu siguranță.

Leneșului nu i se păreau jenante intervalele lungi de tăcere. Poate că animalele nu experimentau jena în același fel ca oamenii.

— Când un leneș moare, el rămâne agățat în copac, a zis Abigail, din senin. Deseori până ce începe să se descompună.

Quentin a dat gânditor din cap.

— Nu știam.

Nu era o replică la care să răspunzi cu ușurință.

— Asta ar trebui să-ți spună ceva despre modul de viață al leneșilor. E diferit față de cum trăiesc oamenii și chiar față de celelalte animale. Ai putea zice că ne petrecem mare parte a vieții între lumi. Mințile noastre planează între lumea somnului și cea a treziei. Într-un fel, ducem o existență de graniță, între viață și moarte.

— Este foarte diferit față de cum viețuiesc oamenii.

— Trebuie să ți se pară ciudat, dar așa ne simțim cel mai confortabil.

Leneșul părea unul dintre indivizii ăia cu care poți fi sincer.

— De ce îmi spui toate astea? a întrebat Quentin. Adică, sunt sigur că ai un motiv, dar nu fac legătura. E vorba de cheie? Ai vreo idee despre cum o putem găsi?

Tânărul nu știa cât de multe știa leneșul despre ce se petrecea la bordul navei. Poate că nici nu era conștient că se aflau într-o misiune.

— Nu mă refer la cheie, a răspuns Abigail, cu

vocea ei lichidă și molcomă. Ea vorbea despre Benedict Fenwick.

— Benedict? Ce-i cu el?

— Ai vrea să-i vorbești?

— Păi, sigur. Dar e mort. A murit acum două săptămâni.

Decesul tânărului încă i se părea lui Quentin ceva de necrezut, la fel ca în prima noapte.

— Există căi ce sunt închise pentru majoritatea ființelor, dar sunt disponibile leneșilor.

Quentin presupunea că răbdarea era, fără doar și poate, o caracteristică extrem de importantă când urma să porți o conversație cu un leneș.

— Nu pricep. Ai de gând să ții o ședință de spiritism și vom putea vorbi cu fantoma lui Benedict?

— Benedict e în lumea de apoi. Nu e o fantomă. E o umbră.

Leneșul și-a întors capul în poziția lui inversă; o manevră pe care o făcuse fără a-l pierde o clipă din ochi pe Quentin.

— Lumea de apoi.

Iisuse Hristoase! Nici nu-și dăduse seama că Fillory avea o lume de apoi.

— E în iad?

— E pe lumea cealaltă, acolo unde se duc sufletele celor morți.

— Benedict e în regulă acolo? Sau, în fine, știu că e mort, dar e împăcat? Sau cum s-o zice.

— Nu pot să-ți spun. Nu înțeleg precis stările de

spirit omenești. Un leneș nu cunoaște decât pacea.

Trebuie să fi fost bine să fii leneș. Quentin era neliniștit de ideea unui Benedict aflat în lumea de apoi. Îl deranja faptul că băiatul putea fi mort și în același timp și... nu viu, dar cum? Conștient? Treaz? Parcă ar fi fost îngropat de viu. Suna oribil.

— Dar nu e torturat, nu? De niște tipi roșii, cu coarne și țepe?

Nu presupusese niciodată că ceva ar fi fost imposibil în Fillory.

— Nu. Nu e tulburat.

— Dar nici în rai nu e.

— Nu știu ce este „raiul”. Fillory nu are decât lumea de apoi.

— Și atunci cum pot să vorbesc cu el? Poți să... nu știu, să-l apelezi? Să-mi faci legătura?

— Nu, Quentin, nu sunt un medium. Sunt un animal psihopomp. Nu vorbesc cu morții, dar îți pot arăta o cale spre lumea de apoi.

Quentin nu era sigur să voia s-o cunoască. A cercetat chipul întors al leneșului. Era impenetrabil.

— Fizic? Aș putea să mă duc eu însumi acolo?

— Da.

Quentin a inspirat adânc.

— OK. Chiar mi-ar plăcea să-l ajut pe Benedict, dar nu știu dacă vreau să părăsesc lumea celor vii.

— Nu o să te forțez. Nici nu aș avea cum.

Era sinistru în cala întunecată, luminată doar de flacăra lumânării lui Quentin, ce stătea perfect

dreaptă, pe când nava se legăna înainte și înapoi. Leneșul spânzurat imita mișcările corabiei – se legăna ușor, ca o pendulă. Quentin își tot arunca privirea în beznă. Acolo jos parcă se afla în altă lume. Marginile curbate ale navei erau precum coastele unui animal imens care-i înghițise. Unde era lumea de apoi? Era sub pământ? Sub apă?

Leneșul a ales acel moment ca să-și continue toaleta, lucru pe care îl îndeplinea cu încetineala și temeinicia obișnuite, mai întâi cu limba, apoi cu una din ghearele groase și dure pe care o desprinsese laborios și încet de pe bârnă.

— Într-un fel, a zis ea, pe când își lingea blana și se pigulea – noi, leneșii, suntem… niște mici lumi… în sine.

Nimeni nu putea reda o pauză la fel ca un leneș. Sau să supraviețuiască cu atât de puțin feedback conversațional. Quentin se întreba dacă pentru leneși lumea oamenilor părea să se miște cu o viteză orbitoare – dacă oamenii păreau să tresalte și să gonească, în același fel în care leneșul parcă se derula cu încetinitorul pentru el.

— Există o specie de alge, a zis ea, care cresc doar… în blana leneșilor. E responsabilă pentru… nuanța noastră verzuie, unică. Alga ne ajută să ne camuflăm printre frunze. Apoi există o specie de molii care trăiesc doar în… blana densă și plină de alge a leneșilor. De îndată ce sosește o molie – în acest moment, Abigail a început să tragă de un nod încâlcit de păr și a rămas așa vreme

îndelungată înainte de a-și relua discursul – aripile ei se rup.

Nu are nevoie de ele. Nu o să mai plece niciodată.

În sfârșit, terminase. Femela și-a trecut iar gheara în jurul grinzii și s-a întors la starea ei domoală și întoarsă pe dos.

— Se numesc molii de leneși.

— Uite, a zis Quentin. Vreau să mă fac înțeles. Nu am timp acum de lumea de apoi. Oricând altcândva ar fi perfect să-l jelesc pe Benedict și ar însemna extrem de mult pentru mine, dar universul trece printr-o criză. Căutăm o cheie și miza este mare. Foarte mare. Ar însemna finalul regatului Fillory dacă nu o găsim. Asta va trebui să mai aștepte.

— Timpul va sta pe loc cât te vei afla în lumea umbrelor. Pentru morți nu există schimbare, și deci nici timp.

Quentin nu-și putea permite să se lase distras.

— Chiar și așa, la ce bun? Nu-l pot aduce înapoi.

— Nu.

— Urăsc să fiu așa direct, dar care e sensul?

— L-ai putea alina pe Benedict. Uneori viii pot să le dăruiască ceva morților. Și poate că și ei pot oferi ceva în schimb. Emoțiile umane, pentru mine…

Leneșul s-a oprit, alegându-și cuvintele.

— Sunt imprecise? a zis Quentin.

— Întocmai. Imprecise. Dar nu cred că Benedict s-a bucurat de cum a murit.

— A fost o moarte oribilă. Trebuie să fie tare

nefericit.

— Cred că ar vrea să-ți spună asta.

Quentin nu se gândise la așa ceva.

— Cred că ar putea să-ți și dăruiască ceva.

Leneșul l-a privit cu ochii lui gelatinoși și sclipitori care păreau să fie luminați din altă parte. Apoi creatura și i-a închis.

Nava a gemut răbdătoare pe când valurile se loveau monoton de carena ei. Quentin s-a uitat la leneș. De acum, învățase că de fiecare dată când se enerva pe cineva era de obicei din cauza faptului că exista un lucru pe care el însuși ar fi trebuit să-l facă, dar nu-l făcuse.

Și-l imagina pe Benedict prins și stingându-se într-o lume a umbrelor, schițată ca un desen prost. I-ar fi plăcut să-l viziteze cineva? Probabil.

Quentin se simțea responsabil pentru el. Făcea parte din rolul lui de rege. Iar Benedict murise înainte de a ști la ce serveau cheile. Crezuse că murise fără rost. Imaginează-ți că trebuie să rumegi gândul ăsta o eternitate. Unul dintre lucrurile pe care Quentin și le amintea despre Regele Arthur era că acei cavaleri care păcătuiseră nu se descurcaseră prea bine în misiunea lor de a găsi Sfântul Graal. Ideea era să te confesezi înainte de a pleca.

Trebuia să dai piept cu tine însuți și să-ți înfrunți problemele – așa porneai mai departe. În acel moment, Quentin considerase ideea de bun-simț și se mirase de ce Gawain și cavalerii mai bravi nu-

și înghițiseră, pur și simplu, mândria și nu continuaseră. În schimb, o dădeau mereu în bară provocând scandaluri și cedând ispitei și, până la urmă, ratând complet Graalul.

Dar aflându-se chiar el într-o situație asemănătoare, lui Quentin soluția nu i se mai părea atât de evidentă. Poate că moartea lui Benedict era – dacă nu un păcat pe conștiința lui, atunci poate o întâmplare lăsată în suspans. Leneșul avea dreptate. Moartea băiatului îi îngreuna sufletul, încetinindu-i pe toți. Poate că acela era unul dintre momentele în care a fi erou nu însemna neapărat să fii curajos, ci doar a face ce trebuia.

Ei, în concluzie, niciun moment nu era perfect să vizitezi morții în lumea umbrelor. Iar dacă leneșul spunea adevărul, Quentin se putea întoarce înainte ca unul dintre ceilalți să-și dea seama că dispăruse.

— Deci pot pleca fără să fi trecut vreo clipă? a zis el. Adică, literalmente, nicio secundă?

— Poate că am exagerat. Timpul nu va trece deloc cât te afli în lumea de apoi. Dar trebuie să faci niște pregătiri înainte de a porni în călătorie.

— Și mă pot întoarce.

— Te poți întoarce.

— Bine. În regulă.

Dacă nu se schimba, Quentin avea să viziteze tărâmul morților în pijama.

— Hai să începem. Ce trebuie să fac?

— Am uitat să menționez. Ritualul trebuie făcut pe uscat.

— Bineînțeles.

Slavă cerului că se putea întoarce în pat, în cele din urmă. Iadul mai putea aștepta.

— Am crezut că plecăm acum și aici. Ei bine, o să te vizitez următoarea dată când…

De deasupra s-a auzit bubuitul îndepărtat al unor cizme și clinchetitul unui clopot.

— Tocmai ce am văzut uscatul, nu-i așa? a zis Quentin.

Leneșul și-a închis, grav, ochii și apoi i-a deschis din nou: într-adevăr, da, zărise uscatul.

Quentin avea de gând să o întrebe cum de știuse, dar s-a oprit pentru că altfel ar fi trebuit să asculte răspunsul și lui îi ajunsese momentan înțelepciunea leneșului.

N-a trecut mai mult de oră, și Quentin se afla pe o plajă plată și cenușie, în toiul nopții. Își dorise să se strecoare în lumea umbrelor fără ca restul să știe. Și apoi să poată menționa întâmplarea în conversație ca pe ceva nesemnificativ: ah, da, am mers până în iad și-napoi, n-a fost cine știe ce, de ce întrebi? Benedict vă salută. Nu-și propusese să facă asta în fața unei audiențe. Însă spectatorii se strânseseră: Eliot, Josh, Poppy și chiar și Julia care se scuturase de amorțeala ei, ca să ia parte la eveniment. Bingle și unul dintre marinari stăteau pe aproape, ținând pe umeri o vâslă de care atârna leneșul. Căraseră animalul pe plajă ca pe o fleică

de vită. Păruse cea mai simplă modalitate.

Dintre ei toți, doar Poppy nu părea convinsă că tânărul ar fi trebuit să plece.

— Nu știu, Quentin, a zis ea. Încerc doar să îmi imaginez. Nu e ca și cum ai vizita pe cineva la spital: fă-te bine, repede, uite niște baloane de legat la capul patului. Închipuie-ți că tu ai fi cel mort. Ai vrea să te viziteze cineva dintre vii când ai ști că nu te poți întoarce la ei? Eu nu sunt sută la sută sigură că aș vrea. Ar părea că vrei mai mult să-l tachinezi. Poate ar trebuit să-l lași să se odihnească în pace.

Dar Quentin nu avea de gând să asculte. Ce se putea întâmpla? Benedict îl putea alunga, dacă voia. Ceilalți își strânseseră mantiile și paltoanele în aerul rece. Insula nu era nimic mai mult decât un banc de nisip, plat și fără prea multe caracteristici. Apa se retrăsese la reflux, iar marea nu arăta atât de calmă, cât de-a dreptul flască. O dată la câteva minute își aduna suficientă energie cât să formeze un val care se ridica aproximativ cincisprezece centimetri și apoi cădea moale pe nisip, cu un pleoscăit înfricoșat, ca și cum dorea să le amintească tuturor că se afla încă acolo.

— Sunt gata, a zis Quentin. Zi-mi ce să fac.

Leneșul le ceruse să aducă o scară și o scândură lungă și plată de la bordul navei. Acum le spusese să le ridice și să le sprijine una de cealaltă, astfel încât să formeze un triunghi. Scara și scândura nu voiau să stea la un loc, așa că Eliot și Josh au

trebuit să le țină. În calitatea lui de fost Copil al Materiei, Quentin era obișnuit să facă magie utilizând materiale neconvenționale, dar de data asta circumstanțele erau prea grosolane chiar și pentru el.

Semiluna de pe cerul regatului Fillory îi privea inundând scena cu lumina ei argintie. Astrul se învârtea bizar de iute din zece în zece minute, astfel încât coarnele lui arătau mereu în direcții diferite.

— Acum urcă-te pe scară.

Quentin s-a conformat. Eliot a mârâit, chinuindu-se să țină scara dreaptă.

Quentin a ajuns în vârf.

— Acum alunecă pe tobogan.

Era clar la ce se referea leneșul. Quentin trebuia să alunece pe scândură, deși improvizația nu era deloc un tobogan pentru copii, ci semăna mai degrabă cu un aparat de circ, ce presupunea talentul de a putea adopta poziția fără ajutorul barelor de susținere.

Toboganul s-a legănat și aproape că a căzut, la un moment dat, dar Josh și Eliot au reușit să-l țină.

Quentin stătea în vârful triunghiului. Nu-și imaginase niciodată că drumul spre lumea de apoi avea să fie atât de ridicol. Sperase, mai degrabă, că ar fi trebuit să deseneze peceți păgâne în nisip, cu litere de foc, înalte de trei metri și să deschidă portalul spre iad. Nu le poți avea pe toate.

— Alunecă pe tobogan, a zis leneșul iar.

Scândura era nefinisată, din pin, așa că Quentin a trebuit să se târască câțiva centimetri, dar în cele din urmă a reușit să alunece până la capăt. Se pregătise ca în orice moment să simtă o așchie înțepându-i fundul, dar nu se petrecuse niciun accident. Picioarele lui goale s-au proptit în nisipul solid și rece. S-a oprit.

— Și-acum? a strigat el.

— Ai răbdare, a spus leneșul.

Așteptau cu toții. Un val s-a prăbușit pe plajă. O adiere de vânt i-a încrețit materialul pijamalelor.

— Ar trebui să...?

— Încearcă să-ți miști un pic degetele de la picioare.

Quentin și-a adâncit degetele în nisipul rece și umed. Era gata să se ridice și să încheie spectacolul, când a simțit că picioarele lui trec de nisip și pătrund într-un spațiu gol; apoi nisipul a cedat, iar Quentin a alunecat prin el.

În momentul în care tânărul s-a scufundat sub nisip, toboganul a devenit real, din metal, cu bare din metal. Un tobogan din parc. Quentin a alunecat prin beznă, înconjurat de un spațiu gol. Totuși, sistemul nu era perfect – de fiecare dată când Quentin prindea viteză, se bloca și trebuia să se ghemuiască iar, scârțâind în bezna deplină, pe când își mișca fundul pe suprafața lucioasă.

O lumină a apărut în față, sub el. Quentin nu se mișca foarte repede, așa că avea suficient timp să

verifice luminița, în timp ce cobora. Sursa luminii părea să fie un bec obișnuit, fără abajur, instalat într-un zid de cărămidă. Zidăria era veche și inegală și avea nevoie de reparații. Sub bec se aflau două uși din metal, vopsite într-un maro-cenușiu. Ușile arătau absolut obișnuit, ca și cum s-ar fi putut deschide spre un amfiteatru. În fața lor stătea cineva prea scund ca să poată păzi intrarea în iad. Tipul trebuie să fi avut vreo opt ani. Era un băiețel elegant, cu păr scurt, brunet și un chip îngust. Purta un costum gri, pe măsura lui, fără cravată. Părea că se plictisise în biserică și ieșise afară să se destindă. Nici măcar nu avea un taburet pe care să șadă, așa că stătea atât de liniștit pe cât de bine putea un băiat de opt ani. Încerca și nu reușea să fluiere. Băiețelul lovea aerul cu piciorul.

Quentin s-a gândit că era mai prudent să încetinească și să se oprească la aproximativ un metru de capătul toboganului. Băiatul îl urmărea.

— Bună, a zis copilul.

Vocea lui a răsunat tare în liniștea din jur.

— Bună, a răspuns Quentin.

Tânărul și-a terminat călătoria și s-a ridicat cât a putut de grațios.

— Tu nu ești mort, a zis băiatul.

— Sunt viu, a răspuns Quentin. Asta e intrarea în lumea de apoi?

— Știi de unde mi-am seama că ești viu?

Băiatul a arătat ceva în spatele tânărului.

— Toboganul. Funcționează mult mai bine când ești mort.

— Of! Da. M-am blocat de câteva ori.

Pielea lui Quentin se zbârlea stând acolo. Se întreba dacă băiatul era viu. Nu părea deloc mort.

— Oamenii decedați sunt mai ușori, a zis băiețelul. Iar când mori, ți se dă o robă. E mai bună la alunecat, decât pantalonii obișnuiți.

Becul crea o bulă de lumină în beznă. Quentin avea sentimentul unui pustiu copleșitor. Nu exista cer sau tavan. Zidul de cărămidă părea să se înalțe la nesfârșit – ba chiar se înălța la nesfârșit, până unde putea Quentin să cuprindă cu privirea. Era într-un soi de subsol al lumii. Tânărul a arătat în spatele copilului.

— E-n regulă dacă intru?

— Poți să pătrunzi doar dacă ești mort. Asta e regula.

— Aha!

Ăsta era un impediment. Te-ai fi gândit că Abigail leneșul i-ar fi pomenit de o asemenea dificultate. Pe Quentin nu-l atrăgea ideea de a se cățăra înapoi pe toboganul lung, dacă așa te întorceai în lumea de sus. Își aducea aminte, din copilărie, că o asemenea aventură era posibilă, însă panta trebuie să fi avut cel puțin jumătate de kilometru. Dacă se prăbușea?

Sau dacă cineva murea și venea alunecând pe el, în timp ce el urca? Dar ar fi fost și o ușurare. Astfel s-ar fi putut întoarce la treburile lui, la căutarea

cheii.

— Chestia e că prietenul meu, Benedict, se află înăuntru. Trebuie să-i spun ceva.

Băiatul s-a gândit o clipă.

— Poate îmi poți spune mie, iar eu îi voi transmite.

— Cred că ar trebui să audă de la mine ce am să-i zic.

Copilul și-a mușcat buza.

— Ai un pașaport?

— Un pașaport? Nu cred.

— Ba da, ai. Uite.

Băiatul s-a întins și a scos ceva din buzunarul de la piept al pijamalelor lui Quentin. Era o bucată de hârtie împăturită în două. Quentin a recunoscut hârtia aproape imediat: era pașaportul făcut de fetița aceea, Eleanor, pe Insula Exterioară. Cum de-l uitase în buzunar?

Băiatul a studiat hârtia cu un soi de versiune copilărească a atenției concentrate de birocrat.

Apoi și-a ridicat privirea spre fața lui Quentin pentru a o compara cu desenul.

— Așa se scrie numele tău?

Băiatul a arătat cu degetul. Sub imagine, Eleanor scrisese cu creioane colorate, cu litere mari: REGE. R-ul era inversat.

— Da.

Băiatul a oftat, ca și cum Quentin l-ar fi bătut la o partidă de șah chinezesc.

— Bine. Poți să intri.

Băiețelul și-a dat ochii peste cap, ca să se asigure că Quentin știa că lui chiar nu-i păsa dacă el avea să intre sau nu.

Quentin a deschis una dintre uși. Nu era încuiată. Se întreba ce ar fi făcut băiatul dacă ar fi dat pur și simplu năvală, ignorându-l. Probabil că s-ar fi transformat într-o creatură oribilă ca în *Exorcistul* și l-ar fi mâncat. Ușa s-a deschis, iar dincolo de ea Quentin a văzut un spațiu larg, slab luminat de mai multe becuri fluorescente ce bâzâiau.

Sala era plină de oameni. Aerul stătut și huruitul mormăit al miilor de conversații au trecut pe lângă el. Locul era o sală de sport, sau cel puțin asta era cea mai apropiată analogie pe care Quentin o putuse face pe loc. Un centru de recreere. Oamenii stăteau în picioare sau așezați ori se plimbau, dar în mare parte jucau jocuri.

Chiar în fața lui, o echipă de patru loveau nonșalant un fluturaș peste un fileu de badminton. Mai departe, a văzut un fileu de volei pe care nu-l folosea nimeni și niște mese de ping-pong. Podeaua era dintr-un lemn vopsit din abundență și marcată cu linii în funcție de contururile definitorii pentru diversele sporturi practicate în sală, pictate una peste cealaltă în unghiuri dubioase și în culori bizare, ca în sălile de sport ale școlilor. Aerul avea atmosfera de ecou gol al stadioanelor mari, unde sunetul parcurge o distanță lungă, dar nu întâlnește multe obstacole

de pe care să ricoșeze, așa că se stinge și se tocește și se pierde.

Oamenii – umbrele, presupunea Quentin – păreau cu toții solizi, deși lumina artificială seca toată culoarea din ei. Cu toții purtau costume largi, albe, de sport. Pijamalele lui nu aveau să pară chiar atât de nelalocul lor, până la urmă. Presiunea aerului uscat îi apăsa urechile.

Quentin se decisese să ia lucrurile ca atare, să nu se gândească prea mult, să nu încerce să înțeleagă, ci doar să-l găsească pe Benedict. Acesta era scopul lui. În plus, se afla într-una dintre acele situații în care chiar ar fi avut nevoie de Vergiliu care să-l ghideze. Tânărul a privit în urmă, dar ușile se închiseseră. Ușile aveau chiar barele acelea lungi, din metal, pe care le apeși ca să le deschizi, în loc de clanțe.

Tocmai atunci, una dintre ele s-a deschis, iar Julia s-a strecurat înăuntru. Fata a privit în jur, la fel ca și Quentin, dar fără a părea atât de uimită ca el. Capacitatea ei de a-și păstra calmul era uluitoare. Se părea că febra și apatia îi trecuseră. Ușa s-a închis în urma ei cu un clămpănit metalic.

O clipă, Quentin a crezut că fata murise, iar inima i s-a oprit.

— Calmează-te, a zis ea. M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva companie.

— Mulțumesc.

Inima a început din nou să-i bată.

— Ai avut dreptate. Chiar îmi prinde bine. Sunt

foarte fericit că ești aici.

Umbrele nu păreau deosebit de încântate să se afle în lumea de apoi. Arătau, în mare parte, plictisite. Nimeni nu alerga după pase pe terenul de badminton. Acționau rachetele cu mișcări moi de mână, iar dacă vreunul trimitea fluturașul în plasă, partenerul lui nu părea deloc enervat. Ușor iritat, cel mult. Nu le păsa. Lângă teren se afla o tabelă de marcaj, dar nimeni nu ținea scorul. Tabela arăta scorul ultimului meci sau chiar al meciului de dinainte de acela. De fapt, mulți oameni nici nu jucau, ci doar vorbeau sau stăteau întinși pe spate, uitându-se la becurile fluorescente, bâzâitoare, fără a scoate un cuvânt. Luminile nici nu-și prea aveau rostul. Nu exista electricitate în Fillory.

— Ți-a luat și ție pașaportul? a zis Quentin.

— Nu. Nu mi-a zis nimic. Nici nu s-a uitat la mine.

Quentin s-a încruntat. Ciudat.

— Mai bine am începe căutarea, a zis el.

— Hai să rămânem împreună.

Quentin trebuia să se forțeze ca să înceapă să pășească. Cu cât înaintau prin mulțime, cu atât resimțea mai acut riscul de a rămâne pe veci blocați acolo, indiferent de ce spusese leneșul. S-au strecurat printre diversele grupuri, pășind uneori peste picioarele unora dintre oameni, încercând să nu calce pe mâinile lor, ca și cum s-ar fi aflat la un picnic tare aglomerat. Quentin se

temea că avea să atragă atenția pentru că era încă viu, dar oamenii își ridicau privirea către el, apoi se uitau în altă parte. Lumea umbrelor nu semăna cu cea descrisă de Homer sau de Dante, unde toți mureau de nerăbdare să te interpeleze. Era mai degrabă deprimant decât sinistru. Parcă vizitau o tabără de vară sau un azil de bătrâni sau biroul cuiva: totul e bine și frumos, dar ideea că nu trebuie să rămâi acolo, că te poți duce acasă la finalul zilei și să nu te mai întorci niciodată, te face să te simți atât de ușurat că aproape amețești.

Nu tot echipamentul era nou-nouț, ci erau și piese destul de uzate – jocurile de masă aveau dungi crăpate pe mijloc, acolo unde se împătureau, iar câteva dintre rachetele de badminton pierduseră o coardă sau două. Quentin a suferit primul șoc când a văzut-o pe Fen.

Ar fi trebuit să se aștepte. Femeia fusese unul dintre ghizii lui în călătoria spre Cripta lui Ember. Ea fusese bună, cea care nu-i trădase. Quentin abia dacă o cunoscuse, dar era inconfundabilă, cu buzele ei ca de pește și tunsoarea scurtă, masculină. Ultima oară când o văzuse, Fen era zdrobită și în același timp pârjolită de un gigant făcut din fier încins. Acum părea la fel de sănătoasă ca de obicei, deși un pic palidă, și juca o partidă lentă, fără miză, de ping-pong. În cazul în care femeia îl recunoscuse pe Quentin, atunci probabil că alesese să nu-i arate.

Acum, Quentin își permitea întrebarea pe care

încercase să o evite de când leneșul îi pomenise de lumea de apoi: oare Alice se afla acolo? O parte din el tânjea să o vadă; ar fi dat orice ca una dintre fețele din mulțime să-i aparțină fetei. O altă parte din el spera să nu o găsească. Acum ea era un *niffin*. Poate că asta însemna că era încă vie.

Niște stâlpi mari, din metal, sprijineau tavanul, iar Benedict se sprijinea chiar de unul dintre ei, cu privirea fixată în îndepărtarea ștearsă și goală. Jumătate din cărțile pentru jocul de solitaire erau aranjate în fața lui, dar băiatul își pierduse interesul, chiar dacă era destul de evident că nu se blocase. Putea așeza un cinci de caro roșu peste un șase de treflă. Arăta mai mult ca acel Benedict pe care Quentin îl întâlnise prima dată în camera hărților decât cu tânărul bronzat și curajos ce devenise la bordul navei *Muntjac*. Era palid și slab, cu vechiul lui breton brunet peste frunte. Părul îi crescuse la loc. Arăta ca un tânăr mohorât, dintr-o pictură de Caravaggio. Moartea îl făcuse să pară mai tânăr. Quentin s-a oprit.

— Bună, Benedict.

— Bună, a zis Julia.

Benedict a trecut repede cu privirea peste Quentin, apoi s-a întors să scruteze depărtarea.

— Știu că nu mă poți lua cu tine.

Morții erau direcți.

— Ai dreptate, a spus Quentin. Nu pot. Așa a zis leneșul.

— Și-atunci de ce ai venit?

Acum, Benedict se uita acuzator la Quentin. Tânărul își făcuse griji că băiatul avea să-și etaleze gaura însângerată din gât, dar pielea lui părea fină și nevătămată. Nu era un zombie ci o fantomă, și-a amintit Quentin. Ba nu, o umbră.

— Am vrut să te văd din nou.

Quentin s-a așezat lângă el și și-a sprijinit și el spatele de stâlp. Julia s-a așezat pe jos, de cealaltă parte. Împreună, cei trei au privit la mulțimile de morți.

A trecut un timp; cinci minute sau poate o oră. Era greu să ții socoteala timpului în lumea de apoi. Quentin trebuia să aibă grijă la acest aspect.

— Cum te simți, Benedict? a întrebat Julia.

Băiatul nu a răspuns.

— Ai văzut ce mi s-a întâmplat? a zis el. Nu mi-a venit să cred. Bingle mi-a spus să rămân pe navă, dar m-am gândit...

Benedict nu și-a terminat fraza, ci doar s-a încruntat, neajutorat, și a dat din cap.

— Voiam să încerc câteva dintre mișcările pe care le exersasem. Dar în momentul în care am coborât din barcă, *vâjjj!* Direct în gâtul meu. Direct în golul lui.

Benedict și-a apăsat degetul arătător pe zona fină de sub mărul lui Adam, acolo unde intrase săgeata.

— Nici măcar nu a durut cine știe ce. Asta e cel mai amuzant. Am crezut că pot să o scot. Am vrut să mă întorc la barcă. După aceea mi-am dat

seama că nu pot respira, așa că m-am așezat. Aveam gura plină de sânge. Sabia îmi căzuse în apă. Îți vine să crezi că îmi făceam griji din cauza asta? Mă întrebam dacă ne-am fi putut scufunda mai târziu, ca să o recuperez. A găsit-o cineva?

Quentin a clătinat din cap.

— Presupun că nu mai contează acum, a zis Benedict. Era doar pentru antrenamente.

— Ce s-a întâmplat după aceea? Ai coborât pe tobogan?

Benedict a încuviințat.

Quentin avea o teorie în legătură cu asta. Toboganul era umilitor. Făcut intenționat să te umilească. Asta făcea moartea, te trata ca pe un copil, ca și cum tot ce ai gândit, ai făcut sau ai iubit vreodată nu a fost decât un joc de copil, făcut să fie mototolit și aruncat la gunoi când se termina. Nu conta. Moartea nu te respecta. Moartea te credea de rahat și voia să se asigure că o știi și tu.

— Până la urmă ați găsit cheia? a întrebat Benedict.

— Asta voiam să-ți spun, a zis Quentin. Am găsit-o. S-a dat o bătălie mare și am luat cheia și s-a dovedit a fi foarte importantă. Voiam să știi și tu asta.

— Dar nu a mai murit nimeni în afară de mine.

— Nu. Eu am fost înjunghiat într-o parte.

Nu avea cine știe ce importanță, în condițiile date.

— Voiam să îți spun că a fost important ce am făcut. Nu ai murit degeaba. Vom folosi cheile ca să salvăm regatul. Asta a fost ideea. Fără ele, magia va dispărea, iar întreaga lume se va prăbuși. Dar putem folosi cheile ca să împiedicăm dezastrul.

Expresia de pe chipul lui Benedict nu se schimbase.

— Dar eu nu am făcut nimic, a zis el. Moartea mea nu a schimbat nimic. Puteam, la fel de bine, să rămân pe navă.

— Nu știm ce se putea întâmpla, a zis Julia.

Benedict a ignorat-o iar.

— Nu mă poate auzi, i-a spus Julia lui Quentin. Se întâmplă ceva ciudat. Nimeni de aici nu mă poate auzi sau vedea. Nici nu știe că mă aflu aici.

— Benedict? O poți vedea pe Julia? Stă chiar lângă mine.

— Nu.

Benedict s-a încruntat așa cum obișnuia el când Quentin îl făcea să se rușineze.

— Nu văd pe nimeni în afară de tine.

— Sunt ca o fantomă aici, a zis tânăra. O fantomă printre fantome. O fantomă pe dos.

Ce era diferit la Julia astfel încât morții nu o putea percepe? Era o întrebare serioasă, dar nu una la care să caute răspunsul imediat. În loc de asta, au continuat să privească mulțimea și au ascultat clic-clacul jocului de ping-pong. În ciuda timpului nelimitat pe care-l aveau ca să exerseze, morții nu păreau să se descurce prea bine. Nimeni

nu încerca vreo lovitură mai puternică sau o servă deosebită, iar meciurile presupuneau doar câteva lovituri, până ce mingea ajungea în fileu sau luneca țopăind prin mulțime.

— Locul ăsta, a zis Benedict. Parcă cineva a încercat să-l facă plăcut, cu jocuri și chestii, dar după aceea și-a pierdut interesul. Știi ce zic? Cui îi pasă? Cine vrea să se joace la infinit?

Sunt așa de plictisit de toate, iar eu nici măcar nu sunt aici de prea mult timp.

Cineva. Probabil că era vorba despre zeii argintii. Benedict a lovit cu piciorul jocul de solitaire, amestecând cărțile frumos aranjate.

— Nici nu capeți puteri. Nu poți zbura. Nu sunt nici măcar transparent.

Băiatul și-a ridicat palma, demonstrând cât de opac era încă, lăsându-și mâna să cadă după aceea.

— Pentru că, Doamne ferește, ar fi fost prea interesant.

— Ce altceva mai poți face pe aici? În afară de jocuri?

— Nu foarte multe lucruri.

Benedict și-a prins mâinile în păr și și-a ridicat privirea spre tavan.

— Poți vorbi cu celelalte umbre. Nu există nimic de mâncare, dar nici nu ți se face foame.

Unii se bat sau fac sex sau mai știu eu ce. Poți să-i și privești. Dar după o vreme, care mai e rostul? Doar cei noi se dedau la asta. Odată au

făcut o piramidă umană, încercând să ajungă la lumini. Dar nu le poți atinge. Sunt prea sus. Eu nu am făcut niciodată sex, a adăugat băiatul. În lumea reală. Acum, nici nu vreau să încerc.

Quentin a vorbit o vreme, pomenindu-i lui Benedict ce se mai întâmplase.

— Ți-ai pus-o cu fata aceea, Poppy? l-a întrebat Benedict, întrerupându-l.

— Da.

— Toți ziceau că o s-o faci.

Serios? Fantoma fantomatică a Juliei a rânjit superior.

Quentin nu putea să nu observe, cu coada ochiului, că începuseră să atragă atenția. Nu era nimic ieșit din comun, dar vreo doi oameni îi arătau cu degetul. Un puști – avea la vreo treisprezece ani – stătea acolo, fixându-i cu privirea. Quentin se întreba cum murise.

— Încep să înțeleg, a zis Julia. A dispărut cu totul. Partea umană din mine, partea care putea muri – a dispărut, Quentin. Am pierdut-o definitiv. De aceea nu mă pot vedea.

Julia îi vorbea lui Quentin, dar ochii ei negri priveau în depărtare.

— Nu voi mai fi niciodată om. Nu am înțeles până acum. Mi-am pierdut umbra. Presupun că am știut dintotdeauna, doar că nu am vrut să cred.

Quentin a dat să răspundă, să-i spună că-i părea rău pentru ce pierduse, că nu o putea ajuta, pentru tot ce se întâmplase sau nu se întâmplase,

indiferent ce era. Dar erau atât de multe lucruri pe care el nu le putea pricepe. Ce însemna să-ți pierzi umbra? Cum se întâmplase? Cum se simțea? Era Julia mai presus sau mai prejos de un om? Dar fata a ridicat mâna, și apoi Benedict a vorbit.

— Sper să dați greș, a zis el, deodată, ca și cum ar fi luat o decizie. Sper să nu găsiți niciodată cheia, să moară toată lumea și să se sfârșească lumea. Știi de ce? Pentru că atunci ar dispărea și locul ăsta.

Apoi Benedict a început să plângă. Suspina așa de tare că nici măcar nu scotea vreun sunet.

Băiatul și-a tras răsuflarea și a început iar să hohotească. Quentin și-a pus o mână pe spatele lui. Zi ceva. Orice.

— Îmi pare rău, Benedict. Ai murit prea devreme. Nu ți s-a oferit mai mult.

Benedict a scuturat din cap.

— E mai bine.

Băiatul a oftat, cutremurându-se.

— Eram inutil. Mai bine că am fost eu, și nu altcineva.

Vocea lui s-a spart într-un chițăit la final.

— Nu, a zis Quentin, ferm. E o porcărie. Ai fost un cartograf excelent și urma să devii un spadasin grozav și e o tragedie că ai murit.

Benedict a dat și acum din cap.

— O să o saluți din partea mea? Să-i spui că mi-a plăcut.

— La cine te referi?

Chiar dacă fața băiatului era roșie de atâta plâns și umedă de lacrimi, expresia lui Benedict denota același dispreț adolescentin.

— La Poppy. A fost drăguță cu mine. Crezi că mă poate vizita? Aici, adică.

— Nu cred că are pașaport. Îmi pare rău, Benedict.

Băiatul a dat din cap. În jurul celor doi oameni de mai înainte se strânseseră și mai multe umbre acum. Se formase, în mod clar, un grup și nu era deloc limpede dacă intențiile lor erau prietenoase.

— Mă voi întoarce, a zis Quentin.

— Nu poți. Asta e regula. Poți veni doar o dată. Nu ți-au luat pașaportul? Doar nu ți l-au dat înapoi, nu?

— Nu, cred că nu.

Benedict a tras aer în piept, cutremurându-se, și și-a șters ochii pe mâneca lui albă.

— Îmi doresc să fi rămas. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la asta. E așa de prostesc! Dacă așteptam pe navă, acum mă aflam încă acolo. M-am uitat la săgeată și mi-am zis: bățul ăsta mic, bucățica asta de lemn, îmi stoarce viața din mine. Atât valorez. Un băț poate șterge tot.

Ăsta a fost ultimul meu gând.

Benedict s-a uitat în ochii lui Quentin. Părea să fi fost singurul moment când nu era nici furios, nici rușinat.

— Mi-e atât de dor. Nu poți înțelege cât de dor îmi e.

— Îmi pare rău, Benedict. Și nouă ne e dor de tine.

— Ascultă, cred că ar fi mai bine să pleci. Nu cred că ei te vor aici.

O întreagă mulțime îi înconjura acum, tăcută, adunată într-un semicerc aproximativ. Poate că îi atrăseseră pijamalele nonconformiste ale lui Quentin. Poate că-și dăduseră, cumva, seama că era viu. Puștiul care se holbase la ei înainte se afla și el acolo. Quentin își dorea ca umbrele să nu fi arătat așa de solide.

Quentin și Benedict s-au ridicat amândoi, cu spatele la stâlp. Julia a sărit și ea în picioare.

— Am ceva, a zis Benedict, rușinat iar, brusc. Voiam să-l returnez.

Băiatul a scos ceva din buzunar și l-a apăsat în palma lui Quentin. Degetele lui erau reci, iar obiectul era și el tare și rece. Cheia de aur.

— Doamne!

Era ultima. Quentin a ținut-o în ambele mâini.

— Benedict, cum ai făcut rost de asta?

— Quentin, a zis Julia. Aia e?

— A fost la mine tot timpul, a mărturisit Benedict. După ce Regina Julia și cu tine ați trecut prin ușă, am luat cheia când nu se uita nimeni. Nu știu de ce. Nu am știut cum să o înapoiez. M-am gândit că aș putea să mă prefac că am găsit-o. Regret. Am vrut să fiu erou.

— Să nu-ți pară rău.

Inima lui Quentin bătea ca un ciocan în piept.

Asta era. Avea să câștige până la urmă.

— Să nu-ți pară rău deloc. Nu contează.

— Apoi a ajuns cu mine aici jos, când am murit. Nu am știut ce să fac.

— Ai făcut ce trebuia, Benedict.

Quentin se înșelase în legătură cu tot. Până la urmă nu fusese nevoie să omoare un monstru sau să dezlege o enigmă, trebuise doar să coboare acolo, să-l întrebe pe Benedict de sănătate.

— Mulțumesc. Ești un erou. Chiar ești. Mereu vei fi.

Quentin a râs tare și l-a plesnit pe sărmanul Benedict pe umăr. Băiatul a râs și el, sceptic, apoi mai sincer. Quentin se întreba când mai râsese cineva acolo ultima oară.

— E momentul, a zis Julia. Sunt gata.

Da, venise timpul să plece, dacă la asta se referise fata. Dar umbrele nu păreau să vrea să-i lase. Se adunaseră cam o sută în semicerc, blocând drumul spre ușă. Quentin n-ar fi putut să-și facă loc printre ei, erau prea mulți. S-a dat înapoi, sperând să interpună stâlpul între el și mulțime, încercând să gândească. Inima lui a tresăltat o secundă văzându-l pe Jollyby stând pe podea, la vreo cincizeci de metri de el, cu picioarele lui zdravene și barba regească.

Dar vânătorul doar se uita, prea apatic ca să se ridice măcar. Tipul nu avea de gând să facă nimic.

Cheia. Quentin putea deschide un portal. A împuns înnebunit cheia în aer, dar metalul nu s-

a lovit de nimic. Nu putea găsi broasca. A început să o miște și mai vârtos și mai sălbatic.

Dumnezeu știe unde îi mai ducea, dar orice alt loc ar fi fost mai bun decât acela.

— N-o să funcționeze aici, a strigat cineva, cu un accent englezesc de băiețel de școală.

Magia nu funcționează.

Puștiul vorbise, iar Quentin îl recunoscuse acum. Era Martin Chatwin. Dar tânăr – umbra lui părea de treisprezece ani. Așa trebuie să fi arătat când murise prima dată.

— Nu-ți văd prietena, a zis Martin, malițios. Nu o să te salveze.

Poate faptul că Quentin putea să moară îi atrăsese. Omorându-l, ar fi putut schimba ceva ce avea să dea într-un mod teribil lumea de afară peste cap. Vreo două umbre din șirul din față au început să înainteze – primul val de grăbiți, dar Benedict a pășit și el în față, ca să le întâlnească, iar ele au ezitat. Băiatul a înhățat o rachetă de badminton din mâna cuiva și învârtit-o prin fața lor ca pe o spadă.

— Hai, ticăloșilor!

Iată-l: războinicul care ar fi putut deveni Benedict. Adoptase poziția perfectă de duel pe care o învățase de la Bingle și își îndreptase racheta spre Martin Chatwin.

— Hai, cine e primul? a răcnit el. Tu? Atunci vino aici!

Quentin i s-a alăturat, deși fără să aibă vreo

armă în mâini, iar magia nefiind disponibilă, era cumplit de conștient de faptul că nu arăta prea amenințător. Păcat că nu-și adusese sabia. S-a pregătit de luptă și și-a ridicat pumnii și a încercat pe cât posibil să pară că avea o idee despre cum să-i folosească.

— Mă transform, a zis Julia, ca pe un apropo. Apoi a repetat: E momentul.

Nu acum. Nu acum, te rog. Hai să nu se întâmple nimic acum. Quentin și-a întors rapid privirea spre Julia, apoi s-a oprit holbându-se la ea. Toți ceilalți o priveau. Julia era mai înaltă, iar ochii ei erau de un verde strălucitor. Ceva se petrecea. Fata se uita la brațele ei, încruntându-se vag mirată când le vedea lungindu-se și făcându-se mai puternice, iar pielea ei căpăta un luciu ca de perlă. Arăta ca în lupta de la castel, doar că de două ori pe atât. Devenea altceva.

Apoi Julia a zâmbit; zâmbea de-adevăratelea. Fata s-a uitat dincolo de Quentin la mulțimea de umbre, iar fantomele s-au dat la o parte ca și cum ar fi fost măturate de un vânt puternic.

Benedict a căscat gura.

— Mă poți vedea acum? a zis ea.

Băiatul a dat din cap, cu ochii holbați.

Julia era o altă creatură, care nu mai avea de-a face cu regnul uman. Un spirit? Fusese frumoasă și înainte, dar acum era de-a dreptul măreață. Ceva din acel loc îi permisese sau cauzase schimbarea ce stătea să se petreacă de atât timp.

Fata era la fel de înaltă precum Quentin acum, deși părea să se fi oprit din creștere. Cu un aer mirat, Julia a cules de pe jos un băț ce arăta ca o crosă de hochei. Când l-a atins, bățul a crescut și a prins viață, devenind un toiag lung, cu un mâner rotund. Fata l-a ridicat, iar umbrele, chiar și Martin Chatwin, s-au dat și mai în spate.

— Vino, i-a zis ea lui Martin.

Vocea îi aparținea Juliei, dar era mai răsunătoare și avea ecou.

— Vino să lupți.

Martin nu s-a apropiat. Nici nu era nevoie, căci Julia ajunsese la el. Într-o clipă, mai repede decât orice mișcare omenească, ca un pește otrăvitor pornit la atac, fata îl și cuprinsese pe băiat de guler. Julia l-a ridicat și l-a aruncat în mulțime. Picioarele și brațele lui Martin erau rășchirate ca ale unei stele-de-mare. Puterea Juliei era incredibilă. Quentin nu era sigur dacă îl putea răni pe Martin – nu putea să moară și a treia oară –, dar sigur trebuie să fi găsit gestul Juliei descurajant.

Mulțimea semăna cu cea adunată pe un stadion de fotbal: rândurile din față s-au grăbit să dea înapoi, dar din spatele lor umbrele năvăleau în toate direcțiile, împingându-i înainte.

Vocile fantomelor și picioarele lor răsunau zgomotos în camera enormă. Vorba se împrăștiase. Se întâmpla ceva. Pentru umbre nu exista sfârșit. Julia probabil că putea să-și croiască drum spre

ușă, dar Quentin nu credea că fata îl putea salva și pe el.

Julia înțelesese și ea situația.

— Nu te îngrijora, a zis ea. O să fie bine.

Quentin îi spusese acele cuvinte pe peluza părinților lui, din Chesterton. Se întreba dacă Julia își amintea. Cu siguranță că, rostite acum de ea, vorbele sunau mult mai bine.

Julia a izbit cu capătul toiagului ei în podea, iar în acel moment Quentin a trebuit să-și ferească privirea. Lumina era prea puternică. Nu putea vedea, dar putea auzi umbrele adunate ale lumii de apoi din Fillory rămânând deodată fără respirație. Lumina se schimbase – nu mai era lucirea slabă, fluorescentă, ci lumină adevărată, solară, alb-aurie, cu toate lungimile de undă intacte. Era ca și cum o gaură s-ar fi deschis printre nori. S-a auzit o voce.

— De ajuns, a zis ea, căci era glasul unei femei.

Tonalitatea ei era tulburătoare și se armoniza cu ea însăși. Când Quentin a putut deschide iar ochii, el a văzut o femeie ce stătea în fața Juliei, acolo unde toiagul fetei lovise podeaua.

Ființa era o întruchipare a puterii. Fața ei era frumoasă, caldă și deschisă, mândră și aprigă în același timp. Era chipul unei zeițe. Și mai avea și o altă caracteristică – jumătate din chipul Ei era umbrit. Exista ceva sumbru, o mâhnire neînțeleasă. Totul avea să fie bine, părea Ea să spună, iar orice nu va fi vom plânge împreună.

Într-o mână strângea un toiag răsucit, ca al Juliei. În cealaltă, zeița ținea, în mod bizar, un cuib de pasăre, cu trei ouă albastre.

— De ajuns, a repetat Ea.

Umbrele au ascultat-o și s-au oprit. Julia a îngenuncheat în fața zeiței, îngropându-și fața în mâini.

— Fiica mea, a zis zeița. Ești în siguranță acum. S-a terminat.

Julia a dat din cap și și-a ridicat privirea spre Ea. Fața fetei șiroia de lacrimi.

— Tu ești Ea, a spus Julia. Doamna Noastră.

— Am venit să te iau acasă.

Zeița s-a îndreptat spre Quentin. Femeia nu lucea, dar era greu să O privești, așa cum e dificil să te uiți în soare – ardea atât de puternic. Quentin realiza acum cât era de mare.

Trebuie să fi avut vreo trei metri. Morții îi priveau în liniște. Nimeni nu mai juca ping-pong.

Pentru o clipă, întreaga lume de apoi a amuțit. Julia s-a ridicat în picioare și și-a șters lacrimile.

— Ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat Quentin. Te-ai preschimbat.

— S-a sfârșit, a zis Julia. Sunt fiica zeiței acum. O driadă. Sunt pe jumătate ființă divină, a adăugat ea, aproape timid.

Quentin a privit-o. Fata arăta fabulos. Avea să fie în regulă.

— Ți se potrivește, a zis el.

— Mulțumesc. Acum trebuie să plecăm.

— Nu o să te contrazic.

Zeița i-a strâns alături cu un braț copleșitor. I-a ținut și împreună au început să se ridice în aer. Cineva a strigat, iar Quentin a simțit mâna lui Benedict apucându-l de gleznă și agățându-se de el.

— Nu mă lăsa aici! Te rog!

Parcă se aflau în ultimul elicopter ce pleca din Saigon. Quentin s-a întins să apuce încheietura băiatului, iar pentru o clipă a reușit.

— Te-am prins! a strigat.

Nu știa ce face, dar știa că avea să-l țină pe Benedict cu toată forța de care putea da dovadă.

Erau la trei metri în aer, apoi la șase. Putea să reușească. Aveau să fure un suflet înapoi.

Aveau să inverseze entropia. Moartea n-avea decât să câștige războiul, dar măcar nu cu un scor-record.

— Rezistă!

Dar Benedict nu se putea ține. Mâna lui a alunecat din a lui Quentin și a căzut înapoi, printre umbre, fără a mai spune vreun cuvânt.

Apoi au trecut de becurile fluorescente și prin spațiul ce ar fi trebuit să fie tavanul. Fără Benedict care să se agațe de el, Quentin a strâns cheia așa de tare că și-a rănit palma. Îl pierduse pe băiat, dar nu avea de gând să piardă și cheia. S-au ridicat prin beznă, prin foc, prin pământ, prin apă și apoi au ieșit iar la lumină.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Înainte să invoce zeița, tinerii magicieni din Murs și-au luat o vacanță. Aveau nevoie de o săptămână ca să comande materialele necesare: vâsc, mai multe oglinzi, niște unelte din fier, apă purificată, câteva prafuri exotice. Ritualul era destul de complicat, mai elaborat decât crezuse Julia, conform sursei. Fata se așteptase la ceva brut și păgân, o simplă joacă de-a forța, dar realitatea era mult mai complexă și tehnică. Aveau nevoie de mult spațiu liber.

Astfel că, așteptându-l pe tipul de la FedEx și câteva vrăji mai leneșe să se matureze, magicienii, aspiranții secreți la titlul de genii, ce sperau să deslușească misterele zeiței, au făcut pe turiștii. Era ultima permisie înainte ca unitatea lor să fie trimisă peste mări – un soi de concediu pe ultima sută de metri. Au mers la abația Sénanque, care, deși le era cunoscută din milioanele de reclame și reviste și puzzle-urile de cinci sute de piese, tot îi impresionase prin frumusețea ei măreață; era cel mai vechi și liniștit loc pe care-l vizitase Julia vreodată. Au fost la Châteauneuf-du-Pape, care chiar fusese palatul cel nou al papei la un moment dat, deși din el nu mai rămăseseră acum decât o bucată de zid și câteva ferestre goale, aflate deasupra podgoriei din jurul lui, ca un dinte bătrân și cariat. Au condus până în Cassis.

Era octombrie, la finalul sezonului, iar Cassis se

afla tocmai în capătul Coastei de Azur, abia făcând parte din ea. Chiriile erau mici, iar localitatea zumzăia de excursioniști adolescenți veniți din Marsilia. Dar soarele ardea puternic, iar apa, deși mai rece decât crezuse Julia că poate fi fără a-și pierde forma lichidă, era de un azuriu pur și spectaculos.

Se afla acolo un mic hotel, nu departe de plajă, într-un crâng de pini de stâncă, plin de cicade invizibile ce zornăiau neîncetat și uimitor de tare. Când s-au așezat pe verandă, tinerii abia dacă se puteau auzi vorbind. Au băut vinul rozé local, despre care se spunea că-și pierdea aroma dacă era băut oriunde în altă parte decât în Cassis, și au mers cu barca într-un tur al golfurilor, acele degete distrugătoare din calcar, ce se răsfirau în mare de-a lungul întregii coaste. Nimeni nu-i remarca pe magicieni. Nimeni nu se uita la ei de două ori. Julia se simțea minunat de normală. Plajele erau acoperite doar de pietre, fără nisip, dar tinerii și-au întins prosoapele pe ele și s-au străduit să se simtă confortabil, alternând momentele lungi de tolăneală la soare cu sesiunile amuzante și înfrigurate de bălăceală.

Apa era așa de rece că aproape se temeau că inimile li se vor opri.

Cu toții arătau palizi în costumele de baie. Urmând un obicei local, Asmodeus și-a scos sutienul, iar în acel moment, Julia a avut impresia că inima lui Failstaff avea pur și simplu să se

oprească. Și nu era doar din cauza sânilor lui Asmo, care erau într-adevăr mici și ridicați și minunat de jucăuși. Era evident că Failstaff se îndrăgostise de fată. Își petrecuse șase luni în aceeași casă cu ei, iar Julia ratase un asemenea lucru. Aceștia erau prietenii ei, cei care semănau aproape cu o familie. Întreaga obsesie pentru divinitate o împiedica să mai gândească precum un om, caracteristică ce nu fusese niciodată punctul ei forte, oricum.

Fata trebuia să fie precaută, căci ceva părea să se piardă pe drum.

Julia a privit spuma mării trăgând ierburi pe plajă și desenând litere ebraice pe suprafața apei, doar pentru a le șterge iar. Fata și-a scuturat capul și a închis ochii în fața soarelui arzător, mediteraneean. Se simțea fericită și mulțumită, ca o focă pe stâncă, înconjurată de familia ei de foci. Se trezea dintr-un vis, și toții prietenii îi erau alături – ca în finalul *Vrăjitorului din Oz*. Însă ce o speria era conștiința faptului că avea să se cufunde iar în visare.

Nu se terminase. Ce trăia acum era o simplă pauză de luciditate. Anestezicul avea să-și facă efectul în orice clipă, visul urma să o răpească și nu știa dacă se va mai putea trezi vreodată.

De aceea, în noaptea respectivă, la hotel, când toți ceilalți dormeau, Julia se pomenise plimbându-se pe holuri. Își dorea ceva – și-l dorea pe Pouncy. Fata a bătut la ușa lui. Când a deschis,

Julia l-a sărutat. Apoi au făcut dragoste. Julia voia să se mai simtă o dată ca o ființă omenească, o creatură făcută din emoții sălbatice și aleatorii. Chiar dacă se dovedea a fi o ființă un pic cam ușuratică.

Făcuse sex și cu alți bărbați în trecut, pentru că avusese impresia că trebuia – așa cum fusese James –, sau ca să obțină de la ei ceea ce avea nevoie – Jared, Warren și alții. Nu credea că o făcuse vreodată din dorință pură. Se simțea bine. Ba nu, era chiar fantastic. Așa trebuiau să decurgă lucrurile.

Julia păruse mai implicată în act decât Pouncy. Când se uitase prima dată la el, în ziua în care sosise în Murs, se gândise că da, nu era poate bine să tragă concluzii pripite, dar posibilitatea ca ceea ce tocmai săvârșise să se întâmple exista cu siguranță. Mereu îi plăcuseră bărbații eleganți, precum James, iar Pouncy se încadra în parametri. Dar de fiecare dată când privea în ochii cenușii și reci ai tânărului, călindu-se pentru lovitura pe care avea să o încaseze, căci se îndrăgostea de el, aceasta nu venise niciodată. În privirea lui nu se regăsea suficient din ce simțea el.

Julia era sigură că înăuntru se afla adevărata lui persoană. Fata îl putea citi ca pe o carte deschisă când interacționau online. Dar când se aflau față în față, Pouncy se retrăgea undeva mult sub suprafață, sub un strat de gheață. Siguranța lui

era prea puternică pentru a putea fi fisurată chiar și de un hacker cu palmaresul ei.

Julia îi spusese toate acestea lui Pouncy după aceea, stând în pat, în timp ce cicadele încă zornăiau afară, deși, din fericire, obloanele înăbușeau sunetul.

Pouncy a rămas tăcut o vreme îndelungată, fără a replica.

— Știu, a zis el precaut. Îmi pare rău.

Era cel mai la îndemână răspuns. Cel puțin încercase.

— Să nu-ți pară. Nu contează.

Chiar nu conta. Au rămas amândoi în pat, privind tavanul și ascultând cicadele. Julia se simțea plăcut de materială. Trup și suflet pentru prima dată.

— Dar, ca să îmi satisfac curiozitatea, de asta vrei tu puterea așa de mult? a întrebat fata, ridicându-se. Te gândești că, dacă într-o zi vei fi suficient de puternic, atunci te vei simți suficient de în siguranță să te deschizi?

— Poate.

Pouncy a făcut o grimasă, arătându-și ridurile interesante din jurul gurii. Julia a trasat conturul unei linii cu degetul.

— Nu știu.

— Nu știi sau nu vrei să-mi spui?

Niciun răspuns. Ecranul albastru: Julia distrusese sistemul. Ei, în fine. Așa erau băieții, instabili, plini de coduri eronate și contradictorii,

neoptimizați. Fata s-a trântit pe perna subțire a hotelului.

— Ce șanse de reușită crezi că are Proiectul Ganymede? a întrebat, încercând doar să înfiripe un dialog. Procentual.

— O, cred că avem șanse bunicele, a răspuns Pouncy, revenind online, acum că se afla din nou pe teren sigur. Cred că undeva la șaptezeci–treizeci pentru noi. Tu?

— Eu zic că suntem la egalitate. Jumi-juma. Ce-o să faci dacă nu funcționează?

— O să încerc în altă parte. Eu tot cred că Grecia este terenul propice pentru așa ceva. Ai veni cu mine?

— Poate.

Julia n-avea de gând să-i dea vreo asigurare doar de dragul de a o face.

— Vinul e mai bun aici, însă. Nu-mi place uzo.

— Asta îmi place la tine.

Pouncy s-a jucat cu degetele ei, deasupra păturii aspre, studiindu-le.

— Ascultă, te-am mințit, a zis el. Cred că știu de ce încerc să găsesc divinitatea – cred că știu ce aștept. Sau cel puțin parțial. Nu e vorba de putere.

— OK. Atunci ce altceva?

Avea să fie o poveste pe cinste. Julia s-a proptit în cot, iar cearșaful i-a alunecat de pe umeri.

Se simțea ciudat să stea dezbrăcată în fața lui Pouncy după tot acel timp pe care și-l petrecuseră împreună îmbrăcați. Parcă se scufunda iar în apa

aceea rece din golf: înfricoșător, credeai că nu poți intra, dar de îndată ce te scufundai te obișnuiai destul de repede cu senzația. Prea trebuia să te ascunzi în viață. Câteodată voiai pur și simplu să-ți arăți sânii cuiva.

— Am intrat în grupul Free Traders cu mult înaintea ta. Nu erai acolo când am sosit eu.

— Și?

— Și, ca să fiu sincer, nu mi-ai văzut prescripțiile.

Pouncy a zâmbit lamentabil, altfel de cum zâmbea de obicei.

— În ce privește dozele, sunt deținătorul de recorduri oficial al FTB. La început nici nu au crezut că era posibil.

— Și sunt pentru… depresie?

Pouncy a dat din cap.

— Ai observat vreodată că nu beau niciodată cafea? Sau că nu mănânc ciocolată? Nu pot.

Am prea mult Nardil în organism. Am făcut vreo șase ședințe de terapie electroconvulsivă.

Am încercat să mă sinucid când aveam doisprezece ani. Chimia creierului meu e un dezastru. Nu funcționează pe termen lung.

Acum Julia intrase în panică. Nu știa ce să facă în asemenea momente și era conștientă de asta. Ezitant, fata și-a pus mâna pe pieptul lui fin. Era singurul gest la care se putuse gândi.

Și părea să funcționeze suficient de bine. Doamne, oare Pouncy chiar se epila?

— Deci crezi că Doamna Noastră Subpământeană te poate vindeca? Așa cum a făcut cu cicatricea lui Asmo, indiferent despre ce a fost vorba?

Julia începea să-l înțeleagă. Pentru el nu era vorba de un exercițiu mental sau de dorința de putere.

— Nu știu, a zis el nonșalant, ca și cum nu i-ar fi păsat. Chiar nu știu. Ar fi un miracol, iar miracolele sunt treaba zeiței. Dar, ca să fiu sincer, nu mă gândeam la asta.

— Atunci la ce?

— Dacă râzi, jur pe Dumnezeu că te ucid.

— Atenție, s-ar putea să te asculte.

— O să spun că sunt nebun. Am și dovezi.

Chipul lui Pouncy era impenetrabil. Pomeții lui drăguți erau potriviți pentru un model, dacă ar fi fost un pic mai înalt, dar niciodată pentru un actor. Dar, pentru o clipă, Julia a văzut cu adevărat ce simțea el, așa cum simțea el.

— Vreau să mă ia acasă, cu Ea, a zis el. Vreau să mă ia înapoi, în rai.

Julia nu a râs. Fata înțelegea că privea o altă persoană la fel ca ea, frântă, însă mult mai rănită. Julia era obișnuită să-și plângă de milă și să se înfurie pe alți oameni. Știa mai puțin cum era să-ți pară rău de altcineva. N-avea să se îndrăgostească niciodată de Pouncy, dar simțea iubire pentru el.

— Sper să te ia, Pouncy, a zis ea. Dacă asta vrei, sper sincer că te va lua. Dar îți vom simți enorm

lipsa dacă vei pleca.

Întorși la Murs, Julia a făcut un lucru pe care nu-l mai încercase de când ajunsese acolo, în iunie. A intrat online.

Niciunul dintre ei nu mai accesase aplicația FTB de mult timp. Le-a trebuit o vreme să deslușească noua modalitate de log-in, care se schimba o dată la câteva luni. Se luau la întrecere, singuri, în dormitoarele lor, dar aruncându-și injurii unul celuilalt. (Cu excepția lui Failstaff, care semăna prea mult cu un uriaș blând ca să se dedea la asemenea păcate, lucru ce probabil că îi asigurase victoria de la final. Asmo renunțase repede, încercând să păcălească routerul, ca să-l poată scoate pe Pouncy din rețea ori de câte ori avea chef.) De îndată ce a intrat, Julia nu și-a anunțat prezența – nu erai nevoit; te puteai strecura fără ca sistemul să le dea tuturor de știre –, pentru că fata nu avea chef de o avalanșă de mesaje de la cei care voiau să o întrebe de viață, după lunga ei absență. Timp de câteva ore, fata nu a făcut decât să se plimbe online printre conversațiile mai vechi și subiectele mai noi, apărute între timp. Componența se modificase – erau câțiva rechini noi, iar unii dintre cei vechi dispăruseră sau se ascundeau. Parcă trecuseră ani. Julia se simțea mult mai matură acum.

Puteai personaliza interfața aplicației ori de câte ori aveai chef, dar Julia alesese mereu stilul simplu, folosind doar caractere ASCII, aproximând

înfățișarea și senzația unui CLI[14] Unix. Ochii ei se umpleau de lacrimi doar văzând numele de user ale tuturor, scrise cu verde pe fond negru. Se schimbaseră atâtea de atunci, de când dusese o viață de tăcută disperare într-un univers plicticos, strângând ore de muncă într-un magazin de IT și omorându-și timpul până ce putea să plece la Stanford. Atât de mult erau diferite, că nu mai puteau fi schimbate la loc. Dar acolo nu modificase mare lucru. Pouncy, Asmo și Failstaff începuseră o conversație privată, ca și mai înainte. Fata s-a înscris.

ViciousCirce s-a alăturat conversației

PouncySilverkitten: bună VE!

Asmodeus: salut

Failstaff: hei

ViciousCirce: salutare

O pauză electrizantă se lăsase pentru o vreme. Apoi:

Asmodeus: deci ce mai show o să fie mâine, nu?

ViciousCirce: poate

Failstaff: nu se fac mai mari

Asmodeus: cum adică poate?

ViciousCirce: o să fie mare dacă se arată DNS

Asmodeus: de ce nu ar veni?

ViciousCirce:…

---

[14] „Command line interface” sau „command line interpreter”. Mecanism de interacțiune cu un computer, un sistem de operare sau un software prin introducerea de comenzi secvențial, linie cu linie (n. tr.).

ViciousCirce: s-ar putea să nu existe? incantația s-ar putea să eșueze? poate e la menstruație? sunt 1000 de motive. Zic și eu

PouncySilverkitten: da dar ce zici de oglindă/arginți monede/lapte etc.?

Asmodeus: și mi-a vindecat cicatricea

ViciousCirce: da da da nu vreau să fiu o nemernică. Însă noi am văzut doar niște vrăji de primă clasă. Niciun zeu deocamdată.

PouncySilverkitten: dar crezi că există o putere mai mare ViciousCirce: a crede că există motivul pentru care sunt încă aici ViciousCirce: și oricum

ViciousCirce: dacă DNS chiar vine. Dacă e reală. Ce facem mai departe. Cum decurg lucrurile.

dacă nu o să vrea să ne învețe. Adică, vreți doar să vedeți un zeu sau vreți să fiți unul?

PouncySilverkitten: să fim. Dar asta un prim pas necesar Failstaff: dar OK, bine punctat VE. Poate că DNS nu caută ucenici ViciousCirce: serios. Hai să zicem că se arată mâine. Cum va decurge conversația pouncy?

Era ciudat că nu mai vorbiseră direct despre acele lucruri mai înainte: ce aveau să facă sau să spună dacă zeița chiar venea. Poate că le era mai ușor online decât față în față. Exista mai puțină presiune. Mizele erau mai mici. Atmosfera era relaxată.

PouncySilverkitten: să știi că m-am gândit mult la asta, dacă tot întrebi Asmodeus: păi, ar fi bine

PouncySilverkitten: deci. Hm. Zeul standard

urmează unul dintre următoarele protocoale, da?

Failstaff: uh. Explică

PouncySilverkitten: protocol 1 rugăciunea. Asta e zeitatea modernă creștină. Te rogi pt X, d-zeu ascultă și judecă. Dacă ești vrednic/bun/orice primești ce ai cerut. Dacă nu, nu Asmodeus: OOOOPS am uitat să fiu cuminte

PouncySilverkitten: după aia e zeitatea păgână antică. Urmează protocolul 2. E mai mult o tranzacție. Cere un sacrificiu în schimbul de bunuri și servicii.

Failstaff: așa erau vremurile

PouncySilverkitten: și apoi natura sacrificiului în sine urmează un protocol sau 2. Simbolic sau real

Asmodeus: mărturisește frateeee

PouncySilverkitten: 1 simbolic ceva de care nu ai neapărat nevoie, dar care simbolizează devotamentul tău pt zeu. Vițelul cel gras sau altceva etc. 2 ceva de care ai nevoie și demonstrează abnegația pt zeu. Ex: mâna, piciorul, sânge, un copil etc.

ViciousCirce: ca abraham și isaac. Uneori d-zeu îți vrea fiul. Alteori se mulțumește cu un berbec.

PouncySilverkitten: exact. Cam asta e teoria mea

ViciousCirce: bine deci domnilor dacă ne socotim șansele descoperim trei scenarii diferite, iar în 2 din 3 suntem chiar terminați

ViciousCirce: zeitate modernă: suntem pe copcă pt că nu suntem demni deci rugile noastre nu vor fi ascultate

ViciousCirce: zeitate păgână 2: dacă cere un sacrificiu real atunci hei pouncy eu chiar am nevoie de picior

ViciousCirce: zeitatea păgână 1 e singura noastră șansă. Sacrificiul simbolic. Un vițel gras în schimbul puterii divine. Una din trei. Asta e părerea mea. Scurt și la obiect Failstaff: ȘI SCUZE DAR DACĂ CHIAR AM NEVOIE DE VIȚELUL MEU GRAS ATUNCI CE FAC P CE FAC

Asmodeus: scuze pouncy dar chiar trebuie să fiu eu aia care spune că habar nu ai ce dracului vorbești

Asmodeus: da' chiar niciuna

PouncySilverkitten: serios?

Failstaff:?

ViciousCirce:...

Asmodeus: crezi că ăsta e un zeu cu care te descurci simplu. Greșit. DNS este o zeiȚĂ. O doamnă zeu. Aici NU se aplică PROTOCOALE

Asmodeus: cred în DNS și cred că ne va ajuta nu pt că e în interesul ei sau pt că vrea să-ți înfulece piciorul sau altceva ci pt că e BUNĂ. Pouncy prostovanule Asmodeus: asta nu e tranzacție ca-ntre curve. E vorba de milă. E vorba de iertare. De grația divină. Dacă Doamna Noastră o să vină sigur o să ne salveze.

S-a lăsat o liniște îndelungată. Următorul mesaj fusese postat două minute mai târziu.

PouncySilverkitten: deci VE te bagi sau nu?

ViciousCirce a părăsit conversația

Au ținut ceremonia în Bibliotecă. Era singura încăpere suficient de spațioasă. Trebuiseră să împacheteze toate cărțile și să le depoziteze în Biroul Lung și prin alte părți – holurile erau ticsite de ele – și să demonteze etajerele acelea superbe. Pereții erau goi, așa cum fuseseră pe când casa era o fermă. Ferestrele erau deschise, lăsând frigul și aerul tăcut al toamnei să între. Cerul înserării era nenatural de albastru, aproape regal.

Totul era pus la punct până la ultimul detaliu conform invocației feniciene a fostului Sfânt Amadour. Podeaua era un labirint de rune și modele desenate cu creta. Gummidgy își asumase rolul de maestru de ceremonii și mare preoteasă. Oricare dintre ei se putea ocupa de detaliile tehnice, dar în frunte trebuia să se afle o femeie, iar dintre reprezentantele sexului feminin din casă, neînduplecata și măreața Gummidgy părea să fie jucătorul cel mai puțin probabil să cedeze nervos într-un moment crucial. Fata purta o rochie simplă, albă, vaporoasă. La fel ca toți ceilalți. Gummidgy își pusese pe cap și o coroană de vâsc.

Fix pe tiparul Crengii de Aur, s-a gândit Julia. Al dracului vâsc. Nu înțelesese niciodată ce era atât de special la el. Sigur, era drăguț, dar în cele din urmă rămânea tot un parazit vegetal care-și sugruma gazda.

Toată mobila veche fusese scoasă din cameră. În locul ei fuseseră aduse o masă groasă din tisă,

făcută conform specificațiilor, și un altar enorm săpat în piatră care ar fi spart podeaua dacă nu l-ar fi sprijinit de dedesubt și nu ar fi făcut niște vrăji de întărire a suportului.

Întreaga casă fusese purificată în zeci de feluri. Și nu doar casa, ci și tinerii – postiseră și băuseră numai ceaiuri amare care le schimbaseră culoarea și mirosul urinei, și arseseră ierburi în ulcele din lut. Făcuseră cam tot ce se putuse face, în afară de un duș. Purificarea era simbolică, nu privea igiena. De fapt, igiena propriu-zisă nu părea să o intereseze prea tare pe zeiță.

— Ăsta nu e un spectacol patriarhal, ca în Vechiul Testament, zicea Asmodeus aspru, când ceilalți se plângeau. Ați înțeles? Murdăria nu corupe, ci generează. Doamnei Noastre nici nu-i pasă dacă suntem la menstruație. Ea îmbrățișează neajunsurile trupești.

Replica fetei a fost urmată de o tiradă deocheată a tipilor care se ofereau ca soți simbolici pentru zeiță. Am eu sacrificiul ei chthonic în pantaloni etc. Etc. Dar umorul faimos al lui Asmodeus era temporar indisponibil. Poate că era din cauza emoțiilor. Asmodeus nu era făcută pentru rolul de mare preoteasă, dar părea să se fi autointitulat responsabilă cu acordul politic al zeiței. Ba susținuse chiar că ar fi trebuit să renunțe cu toții la medicamentație, dar sugestia fusese ridiculizată în unanimitate.

Masa din tisă sprijinea trei lumânări din ceară

de albine și un bol mare din argint, plin de apă de ploaie; bolul costase cam la fel de mult cât amenajarea piscinei. Pe piatră, un bloc masiv de marmură locală, nu fusese așezat nimic. Sincer, tinerii nu știau sigur la ce servea.

Gummidgy și-a ocupat locul la masă în timp ce restul s-au înșiruit de-a lungul zidurilor, de fiecare parte, în grupuri de patru și cinci. Era asimetric, dar în palimpsestul lui Amadour nu se pomenea nimic despre asta, text ce, de altfel, era întruchiparea lucidității în formă scrisă, având în vedere că fusese produs de un tip care trăia într-o peșteră și se îndrepta binișor spre două milenii.

Mintea Juliei era un amestec fierbinte și fierbător de entuziasm și emoții, pe care îl oprea din a da în foc cu chingi de scepticism rece. Dar fata își amintea sărutul dur și compact al statuii din vis. Oricât de sinistru și de freudian suna, Julia se simțise iubită. Sperase să viseze iar, dar nu se întâmplase nimic. În somn nu o înconjurase decât vidul.

Pouncy stătea la stânga ei. Asmodeus și Failstaff se aflau vizavi, astfel că Julia îi putea zări, însă le evita privirile. Trebuiau să păstreze liniștea timp de o oră înainte să înceapă ceremonia, iar chicotelile trebuiau pe cât posibil evitate. De afară, tinerii auzeau mugetul și behăitul animalelor sacrificiale pe care le aduseseră special pentru acea ocazie: două oi, două capre și doi viței. Perechile erau formate dintr-un specimen alb ca

neaua și unul complet negru, spălate până în ultima fibră a ființei lor ce se pregătea să înfrunte moartea.

Dacă era nevoie de un sacrificiu, atunci măcar să se asigure că dulapurile nu erau goale.

Pe la șapte și jumătate, soarele scăpătase, iar luna se ridica, ițindu-se peste dealurile și câmpurile de dincolo de Murs. De îndată ce a ieșit dintre copaci, un arc uriaș și alb de lumină părea să fi marcat doar casa lor. Gummidgy și-a părăsit poziția din centrul camerei și a aprins lumânările una câte una, cu vârful degetului. Julia și-a înclinat lumânarea astfel încât ceara să nu curgă de-a lungul ei și să-i atingă mâna. O picătură fierbinte i-a pișcat piciorul.

Gummidgy s-a întors la masă și a început să rostească invocația. Cumva, lumânările fuseseră aprinse între timp fără ca vreunul dintre ei să observe.

Julia era bucuroasă că nu se afla ea în prim-plan. Mai întâi că invocația era lungă și cine știe ce se putea întâmpla dacă greșea. Poate că s-ar fi pierdut pur și simplu, dar era posibil să se întoarcă asupra sa. Așa se întâmpla cu unele vrăji. Pe de altă parte, nici nu era o vrajă.

Invocația implica multe implorări, iar în opinia Juliei, un magician nu implora, ci cerea.

Structura ei era la fel de ciudată. Se tot repeta și revenea în aceleași puncte, reluând aceleași fraze de o mie de ori. Sincer, Juliei i se părea o porcărie,

fără o structură clară, doar multă vorbărie despre mame și fiice, despre cereale și pământ, și miere, și vin – exact ca în psalmul lui Solomon. Dar mai nebunesc părea faptul că incantația nu era deloc o tâmpenie.

Gummidgy punea lucrurile în mișcare. Julia nu vedea nimic, nu exista vreun fenomen vizual, dar nici nu era nevoie de așa ceva. Era limpede ca lacrima că magia începuse să acționeze. Vocea lui Gummidgy devenise mai profundă și prinsese ecou. Anumite vorbe făceau aerul să vibreze sau creau adieri bruște de vânt.

Lumânarea Juliei a început să pâlpâie ca o torță. Își dorea ca flacăra să nu se mai miște – trebuia să țină brațul întins astfel încât focul să nu-i pârlească părul pe care și-l lăsase liber, căci păruse mai feminin și mai demn de o zeiță. Ceva se întâmpla. Ceva venea spre ei. Julia simțea apropierea ca pe un marfar.

Doar atunci și-a dat Julia seama de ceva, un lucru absolut teribil pe care nu l-ar fi putut recunoaște în fața lui Pouncy sau a celorlalți, chiar dacă acum era prea târziu: fata nu-și dorea ca vraja să funcționeze. Voia ca incantația să dea greș. Făcuse o greșeală gravă – înțelesese greșit ceva despre ea însăși, ceva atât de simplu că nici nu putea pricepe cum de îi scăpase din vedere. Nu avea nevoie de asta și nu și-o dorea. Nu voia ca zeița să vină.

Pouncy îi spusese, când ajunsese la Murs, că nu

era suficient ca Julia să țină la el sau la ceilalți, ci trebuia să iubească mai mult magia. Însă ea îl ignorase. Venise la Murs căutând magia, dar și un nou cămin, o nouă familie și găsise tot ce-și dorise, iar asta îi era de ajuns.

Era satisfăcută; nu mai avea nevoie de nimic altceva, cu atât mai puțin de mai multă putere.

Misiunea ei se încheiase și nici măcar nu-și dăduse seama până în acel moment. Nu voia să devină zeiță. Tot ce dorea era să devină umană, iar la Murs, acest lucru se petrecuse în cele din urmă.

Acum era prea târziu. Nu putea opri ceea ce avea să se întâmple. Zeița era pe drum. Juliei îi venea să-și arunce lumânarea și să alerge prin cameră, țipând la ei, întrerupând incantația, spunându-le că era bine, că nu trebuia să facă nimic, că aveau tot ce-și doriseră chiar acolo, în jurul lor, dacă ar fi deschis doar ochii. Doamna Noastră Subpământeană ar fi înțeles – DNS, zeiță a milosteniei și a fertilității, ea, mai presus de oricine, înțelegea ceea ce Julia abia acum deslușise.

Dar nu era chip ca fata să-i facă pe ceilalți să vadă adevărul. Iar în cameră cu ei se aflau acum niște energii titanice, niște forțe uriașe, și nu avea de unde să știe ce avea să se întâmple dacă le întrerupea cursul. Pielea de pe trupul Juliei se făcuse ca de găină. Vocea lui Gummidgy era din ce în ce mai sonoră. Fata atrăgea peștele cel mare. Avea ochii închiși și se legăna dintr-o parte în alta,

intonând – cântecul nu era al incantației, ci trebuie să fi venit direct din transă, din eter, prin rețeaua paradisului. Ferestrele de pe o parte a camerei erau acum ca făcute din lumină selenară, ca și cum luna coborâse de pe orbita ei și plutea afară, privindu-i. Îi venea greu să-și ia ochii de la Gummidgy, dar Julia a riscat să privească la stânga, spre Pouncy. Tânărul i-a întors privirea și a zâmbit. El nu era agitat. Părea calm.

Părea fericit. Te rog, măcar să-i dea lui ce are nevoie, s-a gândit ea. Julia se agăța de un unic adevăr: DNS nu avea să le ceară nimic din ce nu i-ar fi putut da. Julia o cunoștea, iar zeița nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

Una dintre lumânările de pe masă a prins a pâlpâi și a trosni puternic. Din capătul ei s-a produs o flamă mare ce s-a ridicat aproape până la tavan și a scos un pufnet gutural, apoi a lăsat ceva afară, iar un lucru uriaș și roșu a aterizat, în picioare, pe masă. Gummidgy a tușit o dată, ca și cum s-ar fi înecat, și a căzut ca secerată – Julia auzise cum i se crăpase capul.

În liniștea ce se lăsase deodată, zeul și-a luat postura triumfătoare, cu brațele deschise larg, și a rămas așa. Era gigant, înalt de aproape patru metri, mlădios și acoperit de o blană roșcovană. Avea trup de om și cap de vulpe. Nu era Doamna Noastră Subpământeană, ci Reynard Vulpoiul. Fuseseră păcăliți, și încă teribil.

— Căcat!

Era vocea lui Asmodeus. Mereu iute, așa era Asmodeus. În același moment s-a auzit pocnetul ca de mitralieră al ferestrelor închise deodată, urmate de ușă, ca și când ceva invizibil părăsise camera, grăbindu-se. Luna s-a stins ca și cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător.

O, Doamne, Doamne! Teama se iscase instantaneu și era electrizantă, întregul corp al fetei tresălta aproape spasmodic, cutremurat de frică. Făcuseră autostopul și se urcaseră în mașina greșită. Fuseseră trași pe sfoară exact ca și DNS, în poveste: păcălită și trimisă în lumea de apoi; asta dacă exista. Poate că zeița era doar o invenție. Poate că era doar o glumă. Julia și-a aruncat lumânarea spre vulpoi. Aceasta a ricoșat de pe piciorul lui și s-a rostogolit mai departe. Și-l imaginase pe Reynard Vulpoiul ca pe o creatură jucăușă, ca un spiriduș. Zeul nu era deloc așa. Era un monstru, iar ei se aflau acolo, închiși cu El.

Reynard a țopăit ușor de pe masă, ca un actor de carnaval. Acum, că vulpoiul se mișcase, Julia a descoperit că putea și ea să se miște. Nu stăpânea deloc magia de atac, dar știa să creeze paveze și știa să respingă loviturile de mai. Pentru orice eventualitate, fata a început să înghesuie atât de multe farmece de apărare și scuturi între ea și zeu, că aerul s-a făcut de culoarea ambrei și a prins a se undui ca o sticlă pictată, privită prin valuri de căldură.

Lângă ea, Julia îl auzea pe Pouncy, care-și

păstrase calmul, și pregătind un farmec de alungare. Situația mai putea fi salvată încă. Incantația nu reușise, așa că acum trebuiau să scape de nemernic și să plece de acolo. Hai în Grecia.

Nu aveau suficient timp. Gura lui Reynard era ca un cuib de colți ascuțiți. Așa stătea treaba cu farsorii: nu erau niciodată atât de amuzanți pe cât ți-i imaginai. Julia știa că dacă zeul ar fi ochit-o, dacă s-ar fi uitat doar în direcția ei, Julia ar fi lăsat orice vrajă ar fi făcut și ar fi fugit, deși nu avea unde. Fata s-a bâlbâit de două ori, vocea i s-a spart și a trebuit să reia o vrajă. Trebuie să fi fost un truc în tot acel timp. Acum înțelegea. Nu există nicio Doamnă Subpământeană, nu-i așa? Nu exista. Juliei îi venea să plângă de frică și de durere.

Vulpoiul privea în jurul lui, contabilizându-și câștigurile. Failstaff – of, Failstaff – a făcut prima mișcare, înaintând spre el, din spate, suficient de tăcut pentru cineva de mărimea lui.

Își modificare lumânarea, ce semăna acum cu un fel de aruncător de flăcări, și o îndreptase spre vulpoi, ținând-o cu ambele mâini. Deși era masiv, tânărul părea minuscul pe lângă adevăratul gigant. Abia reușise să aprindă arma, că Reynard s-a întors brusc, l-a prins de robă și l-a tras la el cu mâna-i uriașă, vârându-l la subraț de parcă ar fi vrut să-l mângâie pe creștet. Dar vulpoiul nu s-a jucat cu el, ci i-a frânt gâtul de parcă ar fi omorât

o găină și l-a aruncat pe podea. Failstaff a aterizat deasupra lui Gummidgy, care încă nu se mișcase.

Picioarele lui tremurau ca și cum fusese electrocutat. Pieptul Juliei s-a golit de aer și a rămas așa. Nu putea inspira. Avea să leșine. La celălalt capăt al camerei, trei tineri se îndreptau deja spre ușă, încercând să o deschidă. Lucrau împreună, cu Iris în mijlocul lor: o vrajă importantă, făcută la șase mâini. De acum încălzit și fredonând ceea ce părea un cântec popular provensal, Reynard a ridicat blocul mare de piatră și l-a azvârlit spre ei. Doi dintre tineri au căzut răpuși sub greutatea marmurei. Al treilea – Fiberpunk Metamagicianul, cel cu formele patru dimensionale – continua vitejește vraja, păstrându-și calmul glacial, preluând cele trei roluri fără a rata niciun gest. Julia crezuse mereu că tipul era un șarlatan din cauza tâmpeniilor pe care le debita, dar tânărul era talentat. Fiberpunk turuia o secvență ucigătoare reflexivă, de deblocare, de parcă ar fi fost floare la ureche.

Reynard l-a cuprins de piept pe magician cu mâinile lui mari, de parcă ar fi apucat o păpușă, și l-a aruncat nouă metri în aer, izbindu-l de tavan. Vulpoiul îl aruncase tare – probabil că intenționase să-l lipească acolo –, dar Fiberpunk trebuie să mai fi trăit când capul lui a lovit masa, în cădere. Craniul tânărului a plesnit ca un cantalup, împrăștiind un evantai dintr-un soi de mâl însângerat pe parchetul neted. Julia se

gândea la toate secretele metamagice care trebuie să fi fost încuiate în creierul acela ordonat și care acum fusese în mod catastrofal și ireversibil pus în neorânduială. Se terminase, totul era distrus. Julia era gata să moară, sperând doar să nu o doară prea tare. Reynard s-a lăsat pe vine și și-a înmuiat mâna în sânge și în materia de pe jos și apoi și-a mânjit senzual pieptul împănat de blana de vulpe. Nu-ți dădeai seama dacă rânjea sau dacă pur și simplu așa arătau gurile vulpilor.

După doar două minute de la sosirea zeului, doar Pouncy, Asmodeus și Julia rămăseseră în viață pe planetă dintre magicienii de la Murs, crema adăposturilor. Pentru o clipă, Julia a simțit că picioarele îi alunecă pe podea – trebuie să fi fost Pouncy care încerca să câștige timp înălțându-i spre tavanul cel înalt, dar Reynard a întrerupt vraja când tinerii se aflau la doar câțiva centimetri în aer, așa că s-au prăbuşit la pământ, lovindu-se. Vulpoiul a apucat bolul de argint, a aruncat apa de ploaie din el și l-a azvârlit spre Pouncy ca pe un disc.

Chiar în acel moment, Asmodeus a terminat vraja la care lucrase probabil încă de la sosirea zeului, probabil o Respingere Maximală îmbogățită, ceva puternic care îi atrăsese atenția lui Reynard. Vraja nu-l rănea, dar o simțea. Îi vedeai urechile ascuțite tresărind de enervare.

Bolul l-a izbit tare pe Pouncy, dar numai tangențial. I-a zdrobit șoldul stâng și a ricoșat.

Pouncy a gemut și s-a îndoit de spate.

— Oprește! a zis Julia. Oprește-te!

Frică: Julia se simțea inundată de frică. Un mort nu simte frică. Și rămăsese fără resurse magice. În schimb avea să rostească niște cuvinte obișnuite, lumești. Avea să-i vorbească nenorocitului.

— Ți-ai luat sacrificiul, a zis ea.

Fata a înghițit în sec.

— Acum dă-ne ce am cerut.

Parcă încerca să respire la o mie de metri altitudine. Vulpoiul și-a îndreptat botul îngust spre ea. Cu țeasta lui câinească și trupul de om, Reynard arăta ca zeul egiptean al morții, Anubis.

— Dă-ne! a strigat Julia. Ne ești dator!

Asmo o privea încremenită din celălalt colț al încăperii. Toată atitudinea ei de atotștiutoare dispăruse. Acum arăta ca un copil de zece ani.

Reynard a lătrat o dată tare înainte de a vorbi.

— Sacrificiul nu se poate lua, a zis El, pe un ton rațional, cu un vag accent franțuzesc.

Sacrificiul se oferă de bunăvoie. Eu le-am răpit viețile, nu mi le-au dat ei.

Parcă nu-i venea să creadă obrăznicia.

— A *trebuit* să le iau.

Pouncy se ridicase, cu spatele sprijinit de zid. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă.

Întregul chip îi era scăldat în sudoare.

— Ia-mi viața. Ți-o ofer. Ia-o.

Reynard și-a înclinat capul. Fantastic, domnule Vulpoi, părea el să spună, atingându-și mustățile

cu degetul.

— Tu ești pe moarte. O să îți dai duhul în curând. Nu e același lucru.

— Atunci ia-o pe a mea, a zis Julia. Ți-o dau. Dacă îi lași pe ceilalți să trăiască.

Reynard s-a aranjat, lingându-și sângele și bucățile de creier de pe labă.

— Știți ce ați făcut aici? a zis El. Eu doar am început. Când chemi un zeu, aud toți ceilalți.

Știați asta? Și niciun om nu a mai invocat un zeu de două sute de ani. Cei vechi trebuie să vă fi auzit și ei. Mai bine să vă găsească morți când se vor întoarce. Mai bine să nu fi trăit niciodată, când vor sosi zeii cei vechi.

— Ia-mă pe mine! a gemut Pouncy.

Tânărului i s-a tăiat respirația pe când ceva dinăuntrul lui ceda și a șoptit restul:

— Ia-mă. Îți dau viața mea.

— Tu mori, a zis iar Reynard, indiferent.

Vulpoiul s-a oprit, iar Pouncy nu a mai zis nimic.

— A murit, a anunțat vulpoiul.

Zeul-vulpoi s-a întors spre Julia și și-a ridicat sprâncenele, studiind-o. O vulpe adevărată nu ar fi avut sprâncene, s-a gândit Julia, fără sens.

— Accept, a zis El. Cealaltă poate trăi, dacă tu mi te dai. Și vei căpăta ceva în plus. Îți voi da ce vrei, lucrul pentru care m-ați invocat.

— Nu te-am invocat pe tine, a zis Asmo, pe un ton slab. Am invocat-o pe Doamna Noastră.

Apoi fata și-a mușcat buza și a tăcut.

Reynard a privit-o critic pe Julia și s-a năpustit asupra ei. A trecut prin scuturi de parcă nici nu erau acolo. Julia era gata să moară: a închis ochii și și-a dat capul pe spate, dezgolindu-și gâtul în fața lui, ca să i-l sfâșie. Dar Reynard nu s-a atins de grumazul ei. Mâinile lui păroase au cuprins-o și zeul a tras-o prin cameră și i-a împins mijlocul în jos, astfel că fata stătea aplecată deasupra mesei din lemn de tisă. Julia nu înțelegea, dar când a priceput, în cele din urmă, a preferat să nu fi știut. L-a respins. Vulpoiul i-a presat torsul pe lemn, cu mâna grea și dură, iar fata a încercat să-i smulgă degetele ce erau parcă din piatră. Julia a capitulat, dar nu fusese de acord cu așa ceva. Mai bine o omora, dacă așa îi era voia. A durut-o când zeul i-a sfâșiat roba – materialul ardea la contactul cu pielea. Fata a încercat să vadă peste umăr ce se întâmpla și a văzut – ba nu, nu vedea așa ceva, nu vedea nimic – mâna mare a zeului lucrând ceva, relaxat, între picioarele lui, pe când se poziționa în spatele Juliei. Vulpoiul i-a depărtat picioarele goale cu o lovitură exersată. Nu era prima Lui dată la rodeo.

Apoi a penetrat-o. Fata se întrebase dacă nu avea să fie prea mare, dacă nu cumva avea să o sfâșie, lăsând-o acolo golită de ce avea înăuntru și moale ca un pește. Julia s-a încovoiat.

Epuizată, fata și-a proptit fruntea înfierbântată pe braț așa cum probabil făcuseră toate victimele violului de la începutul timpurilor. Gâfâitul ei

răgușit era singurul lucru care se auzea. A durat mult, fără ca ea să-și piardă cunoștința sau să piardă noțiunea timpului.

Julia ar fi zis că trecuseră cam șapte sau zece minute până ce zeul a terminat, iar ea trăise fiecare clipă. De unde stătea, Julia putea vedea picioarele masive ale lui Failstaff. Acum nu se mai mișcau, prăbușite deasupra picioarelor lungi și cafenii ale lui Gummidgy. Mai vedea și locul în care zăceau cei ce muriseră lângă ușă, căci un râu de sânge se scursese de sub blocul de piatră și se unise într-o formă unică.

Mai bine eu, decât Asmo. Nu o vedea pe tânără pentru că nu se putea uita la ea, dar o auzea. Fata plângea tare. Parcă era o copilă – ceea ce de fapt nu era deloc departe de adevăr – o fetiță care se rătăcise. Oare unde era casa ei? Cine îi erau părinții? Nu știa. Lacrimi fierbinți umpleau și obrajii Juliei și îi umezeau brațul și lemnul maroniu.

Celelalte zgomote erau cele scoase de Reynard Vulpoiul, zeul farsor, ce gemea ușor și răgușit în spatele ei. La un moment dat, niște terminații nervoase rebele au încercat să trimită semnale către centrul plăcerii, dar creierul ei le-a distrus cu un puls de electricitate neurochimică, asigurându-se că nu aveau să mai simtă vreodată ceva.

Înainte ca zeul să termine cu Julia, Asmodeus s-a chircit și a vomitat pe podea. Apoi a fugit,

alunecând pe vomă și apoi pe sânge. Fata a ajuns la ușă, iar ușa s-a deschis pentru ea, închizându-se cu o mișcare prelungă. Prin ușă și printr-o fereastră de dincolo de hol, Julia a surprins lumea verde și nevinovată de afară, imposibil de îndepărtată.

Zeul-vulpoi a lătrat tare când și-a dat drumul. Fata simțise. Secretul oribil și de nemărturisit, pe care nu avea să-l spună nimănui, nici măcar sieși, era că se simțise minunat. Nu sexual – Doamne, nici pe departe. Dar o umpluse de putere. Seva curgea prin fiecare parte a corpului ei, în trunchi, în picioare și în brațe. Julia și-a încleștat dinții și a închis ochii, încercând să oprească ce se petrecea, dar puterea îi năpădise și creierul, luminând-o dinăuntru cu energie divină. Fata a deschis ochii și și-a privit mâinile. Când energia a ajuns la degetele ei, unghiile i-au lucit.

Iar apoi, zeul i-a luat ceva. Pe când își retrăgea penisul din ea, ceva a ieșit odată cu el. Parcă se agățase de un lucru – ceva ca o pojghiță transparentă, de aceeași formă cu ea. Forma era invizibilă și fusese întotdeauna cu Julia, iar acum Reynard o smulsese de la locul ei. Fata nu știa despre ce era vorba, dar simțea cum o pierde și s-a cutremurat. Fără acea peliculă invizibilă, ea devenea altceva, o ființă pe care nu o cunoscuse înainte. Reynard îi dăruise putere, dar luase ca răsplată un lucru prea scump, la care Julia nu ar fi renunțat niciodată.

Dar nu avusese posibilitatea să aleagă.

În cele din urmă, probabil după vreo zece minute, fata și-a ridicat capul. Luna era la locul ei, pe cer, ca și cum nu purta nicio vină și nu luase parte la distrugere. Acum era doar o lună obișnuită, o piatră sterilă și înghețată și sufocată de moarte în vid, atâta tot. Julia s-a ridicat în picioare și a privit în jur. S-a uitat la Pouncy. Tânărul stătea încă sprijinit de perete, cu ochii lui oțelii deschiși, dar cu certitudine mort. Poate că acum era în rai. Julia știa că trebuia să simtă ceva, dar era goală pe dinăuntru și, cumva, asta era în sine un lucru oribil. Fata s-a îndreptat către ușă și a ieșit, plescăind ușor cu picioarele goale în sângele rece. Nu s-a uitat în urmă. Toate luminile erau stinse. Clădirea era pustie. Nimeni acasă.

Fără a gândi sau a simți ceva, căci nu exista altceva în afară de senzația neplăcută și lipicioasă a sângelui și Dumnezeu știe a mai ce pe tălpile ei și între degetele de la picioare, fata a ieșit pe peluză. S-a întâmplat ceva îngrozitor, s-a gândit ea, dar nicio emoție nu-i însoțea cuvintele. Animalele sacrificiale dispăruseră. Scăpaseră cumva și fugiseră, cu excepția celor două oi care nu voiau să o privească. Pentru un motiv sau altul, soarele răsărea acum. Trebuie să fi stat acolo toată noaptea. Julia și-a frecat picioarele pe roua rece, apoi s-a aplecat și și-a afundat mâinile în iarba udă și și-a frecat chipul.

După aceea a rostit un cuvânt pe care nu-l mai

auzise niciodată și a zburat, dezbrăcată și plină de sânge, ca un nou-născut, spre cerul ce se lumina.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Ceilalți rămăseseră pe plajă până la zori, așteptând întoarcerea lui Quentin și a Juliei de pe tărâmul morților. În cele din urmă cedaseră și se întorseseră ca să doarmă în cabinele de pe nava *Muntjac*, înfrigurați și epuizați. Când s-au trezit, după câteva ore, au răsuflat ușurați și s-au bucurat, căci Quentin și Julia îi așteptau pe punte. Deși scena ce se desfășura în fața ochilor lor era una ciudată. Julia stătea acolo, transformată, frumoasă și puternică. Fata radia un aer triumfal, de pace. Quentin nu se schimbase, dar altceva se petrecea cu el: tânărul era așezat în genunchi și în mâini pentru un motiv sau altul și se holba la scândurile punții.

Zburaseră din ce în ce mai sus, până când, treptat, Quentin și-a dat seama că senzația de imponderabilitate semnifica de fapt o coborâre, dar nu pe acolo pe unde veniseră: zburaseră printre norii umezi și lipicioși, și apoi văzuseră o așchie mică de lemn sub ei, sub soarele licăritor al zorilor. Zeița îi așezase pe punte, sărutase fruntea Juliei și dispăruse.

Quentin a descoperit că nu putea sta în picioare; sau putea, dar nu voia. Se pusese în patru labe și așezase cheia în fața lui. Se uita la vechile scânduri de lemn din care fusese construită nava *Muntjac;*

le privea cu adevărat. După o noapte petrecută în iad, orice părea real și viu și imposibil de detaliat. Culorile luceau extraordinar, chiar și nuanțele de cenușiu, de maro și de negru și toate celelalte nonculori indistincte, intermediare, pe care, în mod obișnuit, le-ar fi trecut cu vederea și le-ar fi ignorat. Urmărea cu privirea liniile, striațiile și dungile lemnului, desenate și aranjate cu o perfecțiune neglijentă: lumină și întuneric, ordine și haos, toate se împleteau cu micile așchii de la capătul scândurilor ce fuseseră zgâriate și așezate în unghiuri diferite de trecerea picioarelor nepăsătoare.

Quentin înțelegea deplin cât de ciudat și de dus cu pluta trebuie să fi arătat, dar nu-i păsa.

Simțea că s-ar fi putut holba la lemn pentru totdeauna. Doar atât: bătrânul, solidul și nobilul lemn. N-avea să mai piardă asta niciodată, s-a gândit el. Avea să se bucure de tot, până la ultimul atom, exact așa cum s-ar fi bucurat Benedict dacă s-ar fi putut întoarce din lumea de apoi. Și Alice, și toți ceilalți. Era tot ce mai putea face pentru ei. Pământul sau Fillory? Mai conta? Care era marea dilemă? Oriunde priveai exista o asemenea bogăție că nu o puteai epuiza. Poate că totul era doar un joc care se mototolea și era aruncat la final, dar cât timp jucai, devenea real. Quentin și-a apăsat tare fruntea pe punte, ca un pelerin penitent, și a simțit bătaia valurilor transmisă prin lemn, de sub navă, ca un puls, încălzit de lumina soarelui. A inhalat

mirosul acru al sării din apa de mare și a auzit pașii ezitanți ai oamenilor nedumeriți ce se strângeau în jurul lui, neștiind ce să facă. A auzit toate celelalte zgomote absurde pe care realitatea le producea spre propria ei bucurie, scârțâielile și hârșâiturile, bufnetele și zumzăielile, rostogolindu-se iar și iar, într-o lume fără sfârșit.

Quentin a inspirat adânc și s-a ridicat. Lipsit de căldura zeiței, trupul lui s-a cutremurat în aerul oceanic al dimineții. Dar chiar și răcoarea îi plăcea. *Asta e viața*, își tot zicea. *Așa e când ești mort și așa e când ești viu. Moarte și viață. Nu o să le mai confund niciodată.*

Apoi oamenii l-au ridicat în picioare și l-au condus spre cabina lui. Era destul de sigur că ar fi putut merge singur, dar i-a lăsat să-l care – păreau să vrea să-l ajute și cine era el să-i împiedice? apoi s-a trezit întins pe pat. Era cumplit de obosit, dar nu a închis ochii, nu acum când descoperise tot ce se afla în jurul lui.

După un timp, a simțit pe cineva așezându-se pe marginea patului. Era Julia.

— Mulțumesc, Julia, a zis Quentin, după o vreme.

Îți simțea buzele și limba umflate și stângace.

— M-ai salvat. Ai salvat totul. Mulțumesc.

— Zeița ne-a salvat.

— Și Ei îi sunt recunoscător.

— Îi voi transmite.

— Cum te simți?

— Mă simt completă, a zis ea simplu. Simt că pur și simplu am terminat, că am devenit cine deveneam.

— Of, a făcut Quentin, râzând de cât de stupid sunase fraza. Mă bucur că ești în regulă. Ești bine, nu?

— Am fost blocată între cele două stări atât de mult timp, a spus fata, în loc de răspuns. Nu mă puteam întoarce, deși am vrut mult timp. Foarte mult timp. Voiam să mă întorc în momentul de dinainte de a se întâmpla, când eram încă om. Dar nu am putut, și nici înainte nu puteam da. Apoi, în lumea umbrelor, am înțeles cumva pentru prima dată că n-aveam să mai merg niciodată înapoi. Așa că am cedat. Și atunci s-a întâmplat.

Quentin nu știa ce să spună. Ce să-i zici unei ființe supranaturale abia născute? Nu-și dorea decât să o privească. Nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un spirit.

— Ai zis că ești driadă.

— Da. Suntem fiicele zeiței. Asta înseamnă că sunt o semizeiță, a adăugat ea, ca o lămurire.

Nu-s literalmente fiica ei, bineînțeles. E mai mult o legătură spirituală.

Julia era tot Julia, dar furia, sentimentul că se lupta cu lumea la întâmplare, din cauza unei chestiuni cruciale, dispăruse. Și-și recuperase și vechiul obicei de a prescurta cuvintele.

— Deci îngrijești arborii?

— Îngrijim copacii, iar zeița ne îngrijește pe noi.

Există un copac al meu, undeva, dar nu știu sigur unde să-l găsesc. Însă îl simt. Voi merge acolo de îndată ce terminăm.

Fata a râs. Quentin se bucura să știe că Julia mai era capabilă de veselie.

— Știu așa de multe despre stejari, că aș putea să te plictisesc de moarte. Știi, aproape că îmi pierdusem credința în zeiță. Dar mi-am dat seama că trebuia să devin ceva. A trebuit să folosesc lucrul ce mi s-a făcut și să devin ceea ce doream. Și asta a fost dorința mea. Iar când am chemat-o, zeița a venit. Mă simt atât de puternică, Quentin. Parcă aș avea un soare ori o stea ce vor arde mereu în mine.

— Asta înseamnă… că ești nemuritoare?

— Nu știu.

Un nor îi umbrise fața.

— Într-un fel, eu deja am murit. Julia e moartă, Quentin. Eu trăiesc și e posibil să trăiesc pentru totdeauna, dar fata care am fost înainte nu mai e.

Stând aproape de Julia, Quentin vedea acum cât de inuman arăta. Pielea ei era ca lemnul pal. Fata din liceu, cu pistrui și oboi, dispăruse pentru totdeauna – fusese distrusă și părăsită în procesul ce dăduse naștere acelei ființe. Julia n-avea să mai fie niciodată muritoare. Julia de lângă el era un monument măreț închinat fetei din trecut. Cel puțin noua Julia părăsise jocul de-a viața și de-a moartea, în care restul erau încă prinși. Ea era diferită. Nu mai era făcută din carne și sânge

precare și slabe, ci din magie.

— Sunt niște lucruri pe care ar trebui să le cunoști, a zis ea. Îți pot spune cum a început totul.

De ce m-am preschimbat și de ce s-au întors vechii zei.

— Serios?

Quentin s-a proptit într-un cot.

— Știi?

— Da, a zis ea. O să-ți povestesc tot.

— Vreau să știu.

— Nu e o poveste prea veselă.

— Cred că sunt pregătit, a spus el.

— Știu că așa crezi, dar e mai tristă decât îți închipui.

Nu mai existau insule. Trecuseră, de acum, de asta. *Muntjac* își croia calea prin oceanul pustiu și calm, zi după zi, din ce în ce mai departe spre est. Soarele le răsărea mereu în față, pârjolind cerul pe deasupra lor și stingându-se la înnoptare în apele din spatele lor. Astrul era vizibil mai bine dimineața – aproape că-i puteau auzi huruitul înăbușit pe când ardea, de parcă ar fi fost un furnal îndepărtat.

După o săptămână, vântul a pierit de tot, dar cerul era limpede, iar după-amiaza și seară, amiralul Lacker ridica pânza de lumină și căpătau viteză împinși de o furtună de raze.

Quentin călătorise departe spre soare-apune când vânase Cerbul Alb, traversând Marea de Vest, dar estul era un loc foarte diferit. Avea o

calitate polară. Soarele ardea puternic și luminos aici, dar aerul se făcea mai rece. Chiar și dimineața, când soarele părea periculos de aproape, gata parcă să incendieze catargul, tinerii scoteau aburi când respirau. Albastrul cerului era profund și viu. Lui Quentin i se părea că ar fi putut cădea spre el, dacă nu era atent.

Apa era de un acvamarin glacial, iar *Muntjac* luneca pe suprafața ei aproape fără frecare, abia lăsând o dâră în urma ei. Era diferită de apa de mare obișnuită – mai mătăsoasă și mai puțin densă, aproape fără tensiune la suprafață și aducea mai mult cu alcoolul de frecție. O singură specie de pește trăia în mare. Săgețelele lunguiețe și argintii luceau și se avântau prin apă, adunate în bancuri sub formă de diamant. Prinseseră câțiva pești, dar creaturile nu păreau comestibile. Aveau ochi imenși, erau lipsiți de guri, iar carnea lor era de un alb strălucitor și mirosea a amoniac.

Lumea din jurul lor începuse să-și rărească țesătura. Quentin nu găsise tocmai o dovadă palpabilă, dar pânza realității, în sine, devenise subțire și fragilă, întinsă peste rama ei.

Puteai simți frigul beznei de afară bătând prin ea. Cu toții începuseră să se miște mai încet și cu grijă, ca și cum ar fi putut păși prin spațiu-timp din greșeală. Marea era și ea mai puțin adâncă. Vedeai nisipul prin apa ca de sticlă, iar în fiecare dimineață, Quentin verifica situația: se apropiau de fundul apei. Era un fenomen interesant din

punct de vedere oceanografic, dar constituia și o mare problemă. *Muntjac* nu era o navă mare, dar tot măsura vreo șase metri, iar în ritmul acesta aveau să rămână pe uscat cu mult înainte de a fi ajuns la presupusa destinație.

— Poate că Fillory nu are un Capăt, a zis Quentin într-o noapte, pe când mâncau din rațiile din ce în ce mai sărace și lipsite de savoare.

— Cum, adică e infinit? a zis Josh. Ori poate o sferă, ca Pământul? Doamne, sper să nu fie așa. Dacă ne întoarcem la Whitespire? Mamă, o să fiu super nervos dacă tot ce am făcut a fost să găsim Pasajul Nord-Vestic sau ceva de genul ăsta, după toate prin câte am trecut.

Josh și-a lins degetele, gustând sarea de pe un biscuit. El era singurul ce nu părea copleșit de situație.

— Am vrut să spun că seamănă mai mult cu o bandă Möbius. Dacă nu există decât o latură și nicio margine?

— Cred că te referi la sticla Klein, a zis Poppy. Banda Möbius are margini. Sau cel puțin una.

— Da, o sticlă Klein, a confirmat Julia.

Nimic nu se compara cu prezența unei semizeițe care să aplaneze un conflict. Julia nu mai mânca, dar tot ședea la masă cu ei.

— E Fillory o sticlă Klein? Ai idee?

Julia a scuturat din cap.

— Nu știu. Nu cred.

— Deci nu ești omniscientă? a zis Eliot. Nu o lua

personal, dar nu știi sigur?

— Nu, a răspuns Julia, dar sunt sigură că lumea asta are un Capăt.

A doua zi de dimineață, s-au trezit cu toții devreme când *Muntjac* a atins fundul apei. Nu era ca și cum loviseră un zid, ci mai mult un proces: mai întâi un hârșâit îndepărtat, ușor la început, apoi din ce în ce mai zgomotos și, în cele din urmă, cumplit, ca două oase ce se freacă unul de altul. Toate obiectele de la bordul navei, inclusiv oamenii, au lunecat lin, dar ferm spre cel mai apropiat perete din față, în timp ce nava s-a oprit. Apoi s-a lăsat o liniște asurzitoare.

Au ieșit cu toții pe punte, îmbrăcați în halate și în pijamale, ca să vadă ce se întâmplase.

Liniștea era nefirească. În jurul lor, marea era plată și sticloasă, ca o pojghiță de vopsea proaspăt aplicată. Nu sufla deloc vântul. Un pește a sărit, la vreo patru sute de metri mai încolo, și a pleoscăit tare, de parcă s-ar fi aflat chiar lângă ei. Pânzele atârnau moi. Cea mai ușoară vibrație crea bucle circulare ce lunecau departe, spre orizont.

— Păi, a zis Eliot, cam asta a fost. Ce facem acum?

Quentin se gândise, așa cum probabil se gândiseră toți ceilalți, că își consumaseră de mult jumătate din rații. Dacă nu puteau înainta, atunci aveau să moară oricum pe drumul de întoarcere. Sau ar fi putut să sfârșească eșuați în deșertul de apă.

— O să-i vorbesc navei, a zis Julia.

Ca și atunci când era încă om, Julia gândea ce spunea și spunea ce gândea. Fata a coborât în cală, în inima corabiei, acolo unde se aflau mecanismele, a îngenuncheat și a început să șoptească, oprindu-se din când în când să asculte. Nu a fost o conversație prea lungă. După patru sau cinci minute, Julia a bătut cu palma baza masivă a carenei navei *Muntjac* și s-a ridicat.

— S-a rezolvat.

Nu fusese clar la început ce anume se rezolvase, sau cum, dar cu timpul a devenit limpede.

S-au dezlipit de fundul apei și au început să alunece iar înainte ca și cum nu se întâmplase nimic. Quentin și-a dat seama ce se petrecuse doar când s-a uitat înapoi. Scânduri enorme și grinzi și alte elemente de tâmplărie scoteau capul, întorcându-se în apa din spatele lor.

Muntjac se micșora, se reconstruia de la chilă în sus și arunca lemnul suplimentar în timp ce se deplasa. Își sacrifica trupul pentru ei.

Ochii lui Quentin ardeau. Tânărul nu știa ce fel de creatură era *Muntjac*, dacă avea emoții sau era doar un soi de mecanism, o inteligență artificială, făcută din frânghii și lemn, dar simțea un val brusc de mulțumire și tristețe la adresa ei. Îi ceruseră deja așa de multe.

— Mulțumesc, fetiță, a zis el, în cazul în care nava îl putea auzi.

Quentin a bătut cu palma balustrada tocită.

— Ne-ai salvat încă o dată.

Cu cât oceanul devenea mai mic, cu atât corabia se modifica mai mult. Quentin i-a cerut echipajului să-l aducă pe leneș la nivelurile superioare. Abigail le dăduse voie să îl atârne de o vergă, clipind și căscând în aerul liber. Au golit cabinele și cala și au înghesuit totul pe punte. De jos, din măruntaiele navei, se auzeau bubuituri și scrâșneli. Quentin a privit, pe când pupa înaltă și mândră a corabiei a căzut în apă, urmată de bompres și întreaga teugă.

Pe la patru după-amiaza, arborele artimon s-a răsturnat în apă cu un pleoscăit enorm și a rămas în urmă. Arborele trinchet a fost doborât seara. Au dormit pe punte în acea noapte, tremurând sub pături. Dimineața, când s-au trezit, marea era suficient de mică ca să poată merge prin ea în picioare, iar *Muntjac* devenise o plută cu un singur catarg. Carena dispăruse cu totul; nu mai rămăsese decât puntea. Oceanul reflecta zorii limpezi, luminând într-un trandafiriu tulbure. Când soarele e trecut arzător de orizont, astrul părea imens – îi vedeai coroana buclându-se în jurul feței sale strălucitoare și insuportabile.

La amiază, au atins iar fundul apei – marginea din față a plutei a scrâșnit, oprindu-se în nisipul de dedesubt. Asta era; *Muntjac* nu mai putea înainta. Nu mai avea ce să sacrifice.

Dar de acum, tinerii văzuseră deja și destinația călătoriei lor. O linie joasă și întunecată prinsese

contur în depărtare, de-a lungul orizontului. Era imposibil să aproximezi cât de departe se afla.

— Se pare că va trebui să mergem pe jos, a zis Quentin.

Unul câte unul, Quentin, Eliot, Josh, Julia și Poppy și-au atârnat picioarele și au sărit în apa rece, dar puțin adâncă, ce nu le trecea de genunchi. Porniseră deja, când deodată au auzit un pleoscăit în urma lor. Bingle se cățărase dincolo de balustradă – venea și el. Evident, nu renunțase la datoria de apărător. Pe Abigail, spadasinul o căra în spate. Leneșul își agățase brațele lungi de gâtul lui, ca o eșarfă din blană, și-și prinsese ghearele ca niște cârlige în fața bărbatului.

Solitudinea scenei era mai presus de cuvinte. După o oră, nava a devenit invizibilă în spatele lor, iar singurul sunet ce se mai auzea era foșnetul moale și neîntrerupt al pașilor lor. Uneori, peștii fără gură se loveau de gleznele lor, fără a le face însă vreun rău. Apa era mai puțin densă decât cea obișnuită; opunea mai puțină rezistență. Julia mergea la suprafață, așa cum i se potrivea unei semizeițe. Nu vorbea nimeni, nici măcar Abigail, care nu rămânea aproape niciodată în lipsă de cuvinte. La orizont, oceanul era neted ca sticla.

Soarele ardea deasupra capetelor lor. După un timp, Quentin a renunțat să se mai holbeze în față și s-a uitat doar în jos, la cizmele lui familiare, negre, ce făceau un pas, și încă unul.

Fiecare pas îi aducea mai aproape de finalul poveștii. Aveau să termine misiunea. Probabil că ceva putea încă să meargă greșit, dar nu avea nicio idee de unde se putea ivi dificultatea.

Quentin putea măsura progresul după adâncimea din ce în ce mai mică a apei ce-i coborâse de la gambă până la gleznă și se transformase acum într-o peliculă fină pe care o strivea sub talpă. Soarele coborâse pe cer, în spatele lor. În depărtare, spre dreapta, o singură stea de seară apăruse pe boltă, proiectându-și sora geamănă tremurătoare în apă.

— Hai să ne grăbim, a zis Julia. Simt cum se scurge magia.

De acum, zidul din fața lor se vedea clar. Trebuie să fi fost înalt de trei metri, făcut din cărămizi vechi și șubrede – păreau aceleași cărămizi din care era făcut zidul din iad.

Pesemne că folosiseră același furnizor. Zidul se afla în spatele unei plaje înguste de nisip cenușiu, care se întindea până ce o pierdeai din vedere, în ambele direcții. O ușă mare, din lemn, se afla în zid, albită și uzată de timp și de vreme. Pe când se apropiau, tinerii au văzut că ușa avea șapte găuri, de dimensiuni diferite. De fiecare parte a ușii se aflau două scaune simple din lemn, de felul acelora care sunt exilate pe verandă pentru că sunt prea ponosite pentru sufragerie, dar încă destul de bune și de solide pentru a fi aruncate. Scaunele nu se potriveau; unul avea fundul din

nuiele. Pe ele ședeau un bărbat și o femeie. Bărbatul era înalt și slab, pe la vreo cincizeci de ani, cu un chip rigid și îngust. Purta un costum negru, de seară, cu tot cu frac. Arăta ca Lincoln, în drum spre teatru. Femeia era mai tânără cu vreo zece ani, cu pielea palidă și frumoasă. Pe când pășeau pe uscat, femeia a ridicat o mână, întâmpinându-i. Era Elaine, agentul vamal de pe Insula Exterioară. Arăta mult mai gravă decât înainte. Elaine ținea ceva în poală: Iepurele Vizionar. Femeia mângâia animalul.

Elaine s-a ridicat, iar iepurele a sărit și a luat-o la goană în josul plajei. Quentin l-a privit cum se îndepărtează. Animalul îi adusese aminte de Eleanor și de iepurașii ei cu aripi. Se întreba unde era fetița și cine avea grijă de ea. Tânărul avea de gând să afle asta înainte să se termine totul.

— Bună seara, a zis Elaine. Maiestatea Ta. Înălțimea Ta. Bună seara tuturor. Eu sunt agentul vamal. Îngrijesc de granițele regatului Fillory. Și de granițele de tot felul, a subliniat ea, uitându-se la Quentin. Cred că l-ați întâlnit pe tatăl meu. Sper că nu v-a încurcat prea tare.

Tatăl ei? Ah. Același basm. Quentin credea că totul se potrivise de minune.

— La naiba, e aproape timpul, a zis bărbatul. Zeii își termină lucrarea. Magia aproape că s-a epuizat, iar fără ea Fillory se va împături ca o cutie, cu noi înăuntru. Aveți cheile?

Quentin s-a uitat la Eliot.

— Fă tu onorurile, a zis Marele Rege. Tu ai început aventura.

Eliot i-a întins inelul cu cele șapte chei, iar Quentin l-a luat și a pășit spre ușa cea mare. Își ținea spatele drept și burta trasă. Acela era momentul, s-a gândit el. Urma triumful.

Oamenii aveau să spună povestea pentru totdeauna. Deși era posibil ca legenda să nu arate cât de melancolică părea plaja luminată pieziș, așa cum sunt toate plajele la crepuscul, când distracția s-a terminat. Era timpul să-și îndepărteze nisipul de pe picioare, să se urce în automobil și să se întoarcă acasă.

— De la cea mai mică la cea mai mare, a zis omul în frac, sever, dar nu fără amabilitate.

Haide. Lasă-le în broască după ce le introduci.

Quentin a scos fiecare cheie, pe rând, de pe inel. Prima și cea mai mică încuietoare s-a deschis repede – puteai simți un mecanism făcut din rotițe fine și bine unse angrenând și cuplându-se, rotindu-se în interiorul ușii. Dar la fiecare cheie, întâmpina mai multă rezistență. A patra încuietoare era atât de sus, că a trebuit să se ridice pe vârfuri. Pe a șasea abia a reușit să o clintească, iar când a făcut-o, în cele din urmă, îndoindu-și degetele și cu articulațiile albite din pricina efortului, o lumină a străfulgerat în interiorul broaștei și a scuipat afară scântei ce i-au pișcat mâna.

A șaptea n-a vrut să se urnească deloc, iar în

final Quentin a trebuit să îi ceară lui Bingle spada, pe care a împlântat-o prin inelul de la capătul cheii și a folosit-o ca pe un levier.

Chiar și așa, bărbatul îmbrăcat la patru ace a trebuit să se ridice din scaunul lui și să-l ajute.

Când broasca a cedat în cele din urmă și a început să se miște, tânărul a avut senzația că tocmai băgase cheia în gaura unui butuc din centrul universului. Quentin și bărbatul au început să împingă – fața lui Quentin era lipită de umărul celuilalt. Costumul lui mirosea ușor a naftalină. Pe când cheia se întorcea, stelele s-au întors și ele pe cer. Întregul cosmos se rotea în jurul lor, ori poate că Fillory se învârtea sau poate că nu exista nicio diferență.

Cerul s-a rostogolit deasupra lor până ce ziua a luat locul nopții. Se tot întorceau și ziua s-a scufundat iar la orizont, iar stelele au răsărit din nou, ca gonite de la spate.

Un cerc complet. Ajunseseră de unde plecaseră. S-a auzit un clic profund, ce a părut să reverbereze la infinit, precum sunetul ce ricoșează de pe pereții lumii, ca un seif deschis într-o catedrală. Ușa s-a deschis încet, spre interior. În spatele ei, după prag, se aflau un spațiu gol, un cer negru și stele. Quentin a făcut un pas involuntar în spate. Toți cei de pe plajă, chiar și Bingle și leneșul, au răsuflat ușurați, deși nici nu realizaseră că-și ținuseră respirația până atunci.

— Ei, a zis Elaine, tremurând.

Femeia era îmbujorată și chiar a râs un pic.

— Trebuie să recunosc, nu eram sigură că va funcționa.

— A mers? a întrebat Quentin. S-a uitat în jur, căutând un semn că lucrurile se schimbaseră.

Nu-mi dau seama.

— A mers.

— A mers, a confirmat Julia.

Cineva l-a cuprins pe Quentin din spate, într-o îmbrățișare ca de urs. Era Josh. Au căzut împreună pe nisipul rece, cu Josh deasupra.

— Omule! a strigat tânărul. Uită-te la tine! Tocmai ce am salvat magia!

— Păi, cred că da.

Quentin a început să râdă, fără a se mai putea opri. Se terminase. Magia n-avea să-i părăsească până la urmă și totul era în siguranță. Nu doar Fillory, ci toate lumile. Nimeni nu le-o mai putea răpi acum. Probabil că Salvatorilor Magiei le-ar fi prins bine ceva mai multă demnitate, dar dă-o dracului. Poppy a țipat de fericire și s-a aruncat deasupra celor doi.

— Rataților, a zis Eliot, dar până și el rânjea strâmb. Trebuia să fi adus șampanie.

Quentin s-a întins pe spate și a privit cerul ce se întuneca. Ar fi putut adormi chiar acolo și pe parcursul întregului drum spre Whitespire. A închis ochii. Apoi a auzit vocea lui Elaine.

— Dacă vreți, a spus ea, puteți merge Dincolo.

Quentin a deschis iar ochii. S-a ridicat.

— Stai, a zis el. Pe bune? Pe ușă? Dar ce e acolo?

— E Dincolo, a răspuns agentul vamal, simplu.

— Dincolo, a zis Eliot. Nu știu ce înseamnă.

— O să vă explic, a zis ea.

Elaine s-a așezat pe scaun.

— Fillory nu e o sferă ca lumea în care v-ați fost născut. Fillory e plat.

— Deci nu e o sticlă Klein? a spus Josh.

— Am așa de multe întrebări, a adăugat Poppy. De exemplu, cum funcționează gravitația?

— Astfel, a continuat Elaine, ignorându-i, Fillory are o altă față. Un verso, dacă vreți.

— Ce e acolo? a întrebat Quentin. Ce se află Dincolo?

— Nimic. Și totul.

Când totul avea să se termine, Quentin era gata să-și ia o vacanță lungă departe de zei, de demoni și de toate replicile lor criptice.

— Există o altă lume, ce așteaptă să se nască. O lume pentru care Fillory va fi, într-un fel, doar o schiță. Ai putea face o analogie: Dincolo e pentru Fillory așa cum Fillory e pentru Pământ. Un loc mai bun. Mai real, mai magic.

Acum se confruntau cu o altă dilemă. Quentin, Poppy și Josh s-au ridicat din nisip, simțindu-se ridicoli. S-au scuturat și au ascultat cu atenție.

— Fiecare dintre voi are de ales: pleacă sau rămâne. Nu pot garanta că oricine trece de ușa aceea se va mai putea întoarce vreodată. Dar dacă nu plecați acum, atunci nu va mai exista o altă

șansă.

— Dar ce se află, cu adevărat, acolo? a zis Quentin. Cum e?

Elaine s-a uitat la el, calmă și directă.

— Este ceea ce îți dorești, Quentin. Tot ce ai căutat. E aventura aventurilor.

Ăsta era adevăratul final fericit al poveștii. Nu se putea gândi decât la Alice. Poate îl aștepta acolo. Elaine a trecut cu privirea peste grupul ce formase un semicerc larg în jurul ușii. Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Eliot. Tânărul a scuturat lent din cap.

— Sunt Mare Rege. Nu o să părăsesc Fillory.

Femeia s-a întors spre Bingle, care încă avea leneșul atârnat pe spate, trăgând cu ochiul peste umărul lui ca un pui de koala. Spadasinul și-a închis ochii lui veșnic adormiți.

— Nu ar fi trebuit să mă întorc, nu a fost destinul meu, a zis el și a pășit în față.

Deci Quentin avusese dreptate până la urmă. Tânărul presupunea că de acum Bingle își câștigase pe deplin dreptul la dramatisme.

— Voi merge și eu, a zis leneșul, de după umărul spadasinului, în caz că cineva uitase de ea.

Elaine s-a dat la o parte și le-a arătat că puteau înainta. Fără să ezite, Bingle a pășit spre ușă și a deschis-o complet. Silueta lui se proiecta pe pustiul imens și lucitor. Pe cerul nopții de dincolo de el, o cometă a trecut fulgerător, scânteind și străfulgerând voioasă ca un foc ieftin de artificii. Quentin bănuia că asta era ceea ce însemna

spațiul în Fillory. În pragul de jos al ușii, a văzut vârful unuia dintre coarnele lunii. Astrul se ridica, gata să-și asume înfățișarea obișnuită pe bolta regatului. Părea că puteai fi tras prin deschizătura ușii dacă te apropiai prea mult, ca printr-o ecluză, însă Bingle stătea acolo, privind în jur.

— În jos, a zis Elaine. Trebuie să cobori.

Trebuie să fi existat o scară. Spadasinul s-a întors cu fața spre ei, a îngenuncheat, mișcându-se ușor ca să nu-l desprindă pe leneș de pe spatele lui și a pipăit în jur cu piciorul, până ce a găsit o treaptă. A dat din cap spre Quentin, în semn de bun-rămas, și a început să coboare, pas cu pas. Chipul lui îngust și măsliniu a dispărut dincolo de margine.

— Când treci de jumătate, gravitația se întoarce, a strigat Elaine, după el, și o să începi să urci. Nu e așa de greu precum pare, a adăugat ea spre restul grupului.

Femeia s-a întors spre Quentin.

Tânărul se mai aflase în aceeași postură de două ori înainte: pe pragul unei noi lumi, pășind peste el. Când ajunsese la Brakebills, renunțase la întreaga lui viață, la lumea lui și la toți cei pe care îi cunoștea, în schimbul unui nou univers mărunt, lucitor și magic. Îi fusese simplu, căci nu avusese nimic de preț pe care să-l regrete. Luase aceeași decizie când venise în Fillory, și nici a doua oară nu fusese mai greu. Dar acum, a treia dată, i se părea foarte dificil. Acum avea ce pierde. Însă el

devenise mai puternic. Se cunoștea mai bine pe sine. Aparent, călătoria încă nu se terminase. N-avea de gând să se întoarcă. L-a privit pe Eliot.

— Du-te, a zis Eliot. Unul dintre noi ar trebui să meargă.

Doamne, așa de transparent era?

— Mergi, a spus și Poppy. E darul tău, Quentin.

Fata și-a petrecut brațele în jurul lui.

— Mulțumesc, Poppy, a șoptit el. Mulțumesc, le-a spus și celorlalți.

Vocea i se spărsese. Nu-i păsa. Stând în prag, Quentin a inspirat adânc de parcă era gata să se scufunde într-o piscină. Se putea uita afară și putea studia totul: se afla în culisele cosmosului. Mult sub el îi putea zări pe Bingle și pe leneș, mici, coborând încă în fața lui, pe ceea ce părea o coloană infinită de trepte din fier. Luna întreagă atârna chiar acolo, în fața lui, luminoasă și triumfătoare în abis, iluminată de propria ei energie. Părea că ar fi putut sări pe ea. Astrul era neted și alb, fără niciun crater. Quentin nu-și dăduse niciodată seama că vârfurile coarnelor ei erau atât de ascuțite.

Quentin a îngenuncheat, pregătindu-se să coboare.

— Ciudat.

Agentul vamal s-a încruntat.

— Așteaptă un moment. Unde îți e pașaportul?

Quentin s-a oprit, proptit într-un genunchi.

— Pașaportul meu? a zis.

Iar asta.

— Nu-l am. L-am dat puștiului din iad.

— Iad? Adică în lumea de apoi?

— Păi, da. A trebuit să merg. Acolo se afla ultima cheie.

— Of! Elaine și-a țuguiat buzele. Regret, dar nu te pot lăsa să treci fără pașaport.

Era imposibil să fi vorbit serios.

— Păi, stai așa, a ripostat Quentin. Am. Eleanor l-a făcut. Dar nu e la mine. Îl au în lumea de apoi.

Elaine a zâmbit obosită, nu complet lipsită de compasiune, dar nici prea amabilă.

— Eleanor nu-ți poate face decât un singur pașaport, Quentin. Tu l-ai folosit pe al tău. Îmi pare rău. Nu te pot lăsa să treci.

Era imposibil. Quentin s-a uitat la ceilalți care îl priveau inexpresivi, așa cum pasagerii dintr-o mașină se uită la șoferul tras pe dreaptă pentru depășirea limitei de viteză. Tânărul s-a străduit să exprime ceva de genul: poți să crezi rahatul ăsta? Dar nu îi venea ușor. I se cerea să fie băiat bun, dar urmările erau grave. Acela era destinul lui, iar Elaine nu putea să-l lipsească de el din cauza unei chichițe birocratice.

— Trebuie să existe o soluție.

Quentin era încă îngenuncheat pe prag, uitându-se în sus, la ea, pe jumătate ieșit pe ușă.

Putea simți cum lumea de Dincolo îl trage spre ea, luminoasă și veselă, cu propria ei gravitație. Aici îl adusese povestea.

— Trebuie să fie ceva. Nu am avut de ales, am fost nevoit să merg în lumea de apoi. Și, nu că vreau să mă laud, dar dacă nu mă duceam, nu am fi deschis ușa asta în veci. Nu ne-am afla aici. Lumea s-ar fi sfârșit…

— Asta face totul cu atât mai dificil.

— … deci știi, a continuat Quentin, mai tare, dacă nu mergeam în lumea umbrelor, nici nu ar mai fi existat nicio călătorie Dincolo.

Quentin știa că, dacă se ridica de acolo, totul avea să se sfârșească.

— Nu ar mai fi fost niciun Dincolo. Toată lumea ar fi dispărut.

Expresia de pe chipul femeii nu se schimbase. Elaine era de-a dreptul țăcănită. Nu avea să cedeze, orice i-ar fi spus Quentin.

— Bine, a capitulat tânărul.

Quentin a așteptat cât a putut, apoi s-a ridicat și și-a înălțat palmele.

— Bine.

În toată misiunea aia de rahat învățase un singur lucru: cum să încaseze o lovitură. Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă el. Era tot rege, pentru numele lui Dumnezeu. Se mulțumea cu atât. Nu avea de ce să se plângă. Avusese parte de suficiente aventuri, știa bine. Quentin a plecat de lângă ușă și i s-a alăturat lui Poppy, femeia pe care tocmai încercase să o abandoneze. Poppy și-a așezat brațul în jurul taliei lui și l-a sărutat pe obraz.

— O să fii în regulă, a zis ea.

Mâinile fetei erau reci. Elaine închidea ușa.

— Stai, a spus Julia. Vreau să trec.

Agentul s-a oprit, dar nu părea să creadă că făcuse o greșeală.

— Trec eu, a repetat Julia. Arborele meu mă așteaptă acolo. Îl simt.

Elaine s-a sfătuit în liniște cu partenerul ei, dar când au terminat, femeia a scuturat din cap.

— Julia, trebuie să îți asumi ceva din vina pentru catastrofa ce aproape s-a produs. Tu și prietenii tăi ați invocat zeii și le-ați atras atenția asupra noastră, aducându-i înapoi. Ai trădat această lume, deși nu în cunoștință de cauză, pentru a obține mai multă putere.

Trebuie să existe consecințe.

Un timp îndelungat, Julia a rămas nemișcată, fixând cu privirea ușa pe jumătate deschisă, și nu pe agentul vamal. Pielea ei a început să strălucească, iar părul să trosnească, străbătut parcă de energie statică. Semnele nu erau prea greu de citit: se pregătea să lupte, dacă era nevoie.

— Așteaptă, a zis Quentin. Stai un pic. Cred că îți scapă din vedere ceva important.

Se făcuse aproape întuneric de acum, iar cerul era spuzit de stele.

— Ai vreo idee prin ce a trecut? Ce a pierdut? Și tu vorbești de consecințe? A suferit suficiente consecințe. Și, apropo, nu că ar conta prea mult, dar a și salvat lumea. Ai zice că merită o răsplată

cât de mică.

— A luat propriile decizii, a spus bărbatul de la ușă. Totul e echilibrat.

— Știi, am observat că voi, oamenii sau ce-oți fi, împărțiți responsabilitatea asta cu mare larghețe. Julia nu ar fi făcut ce-a făcut dacă aș fi ajutat-o să învețe magie.

— Quentin, a intervenit Julia. Încetează.

Fata era încă în poziția de luptă, gata să atace.

— Dacă așa vreți să jucăm, atunci poftim. Julia a făcut ce a făcut din cauza mea. Dacă vreți un vinovat, mă ofer. Aruncați păcatul pe mine, acolo unde își are locul, și lăsați-o să treacă Dincolo, unde e locul ei.

Liniștea s-a înstăpânit iar asupra plajei de la capătul lumii. Vedeau la lumina stelelor acum, la lumina lunii apropiate ce se strecura prin ușa întredeschisă și la lumina radiată de Julia: fata lucea ușor, cu o dogoare albă și caldă ce arunca umbrele celorlalți în nisip, în urma lor, și licărea în apă.

Elaine și tipul elegant s-au sfătuit câteva clipe. Cel puțin nu despicau firul în patru din cauza pașapoartelor. Probabil că Julia nici nu-l avusese pe al ei, ca să treacă în lumea de apoi. Se strecurase pe sub barieră.

— Bine, a zis omul, când au terminat consfătuirea. Suntem de acord. Vei lua vina Juliei, iar ea va merge Dincolo.

— De acord, a spus Quentin.

Câteodată câștigi când te aștepți mai puțin. Quentin se simțea ciudat de ușurat. Plin de viață.

— Super. Mulțumesc.

Julia a întors capul și i-a zâmbit; zâmbetul ei nepământesc de frumos. Quentin se simțea liber. Crezuse că avea să poarte veșnic cu el vina pentru nefericirea fetei. Dar acum, deodată, scăpase de greutate când nici nu crezuse că mai era posibil și parcă era gata să-și ia zborul. Își ispășise vina.

Julia i-a prins mâinile și l-a sărutat pe gură; un sărut lung, plin de ceva ce semăna cu iubirea adevărată. Semizeiță sau nu, în acel moment, fata părea iar ea însăși într-un fel în care Quentin n-o mai văzuse de ani buni, din ultima zi din Brooklyn, când viețile lor se schimbaseră definitiv. Orice pierderi ar fi suferit, Julia își revenise pe de-a-ntregul. Iar Quentin se simțea și el aproape întregit.

Fata a pășit spre ușă, dar nu a îngenuncheat. S-a întins și s-a aplecat ca un scufundător olimpic și apoi, ignorând scara, s-a aruncat peste margine, drept în jos, și a dispărut.

Când nu s-a mai văzut, plaja s-a întunecat.

În sfârșit, se terminase. Quentin era gata pentru lăsarea cortinei. Nu aștepta cu nerăbdare o plimbare nocturnă prin apă, spre *Muntjac*. Dumnezeu știe cum aveau să ajungă acasă. Sigur că trebuia să existe un truc, ceva magie ascunsă care să-i ajute să treacă peste acea parte.

Poate venea Ember.

— Unde e nenorocitul ăla de Cal Tihnit când ai nevoie de el?

Josh se gândise probabil la același lucru.

— Și cum va plăti Quentin? a întrebat agentul vamal.

Femeia îi vorbea bărbatului în costum.

Deodată, Quentin nu se mai simțea așa de obosit.

— Ce vrei să zici? a spus.

Cei doi paznici șușoteau iar.

— Ia stai, a făcut Eliot. Nu așa merge treaba.

— Ba da, a răspuns bărbatul. Datoria Juliei e acum în contul lui Quentin și el trebuie să o acopere. La ce ține Quentin cel mai mult?

— Păi, a răspuns tânărul, oricum nu mă duc Dincolo.

Genial. Trebuia să se fi făcut avocat. Un gând l-a încremenit: aveau să o ia pe Poppy. Sau să-i facă ceva rău. Îi era teamă să se și uite la ea, ca să nu le dea idei.

— Coroana, a anunțat Elaine. Îmi pare rău, Quentin. Din acest moment nu mai ești rege în Fillory.

— Vă depășiți atribuțiile, a ripostat Eliot, înfierbântat.

Quentin se pregătise pentru dezastru, dar acum că sosise, tânărul nu simțea nimic. Asta hotărâseră să-i fie pedeapsa și aveau să o și pună în aplicare. Deja o făcuseră. Nu se simțea deloc diferit. Regalitatea era, oricum, o chestie

abstractă. Presupunea că cel mai dor avea să-i fie de dormitorul lui mare și tăcut din Castelul Whitespire. Quentin s-a uitat la ceilalți, dar niciunul dintre ei nu îl privea diferit. A inspirat adânc.

— Păi, a zis el stupid. Fie.

Era sfârșitul lui Quentin, Regele Magician. Devenise altcineva. Era chiar o prostie să se supere din atâta lucru. Pentru Dumnezeu, tocmai salvaseră magia și viețile tuturor. Julia își regăsise pacea. Terminaseră o misiune. El nu pierduse, ci câștigase. Elaine și omul în costum își reluaseră locurile, pe scaune, ca două cariatide. Bună treabă. Doamne, nu-i venea să creadă că flirtase cu ea pe Insula Exterioară. Până la urmă, fiica nu era așa de diferită de tată. Însă Quentin își pusese speranțe mari în fața ei.

— Transmite-i salutările mele lui Eleanor, a zis el.

— Of, Eleanor, a spus Elaine pe tonul indiferent pe care-l folosea cu fiica ei. Încă vorbește despre ziua aia în care ai luat-o pe umeri, despre cât de departe a putut zări. Ai impresionat-o puternic.

— E o fetiță drăgălașă.

— Încă nu știe să citească ceasul. Știi, e absolut obsedată în legătură cu Pământul acum. Îmi cere să o trimit acolo, la școală, și îmi pare rău să admit că sunt foarte tentată să o fac.

Număr zilele.

Foarte bine pentru Eleanor, s-a gândit Quentin.

Avea să părăsească Insula Exterioară. Avea să se descurce de minune.

— I-auzi, a zis el. Când o să fie destul de mare, pentru colegiu, scrie-mi. S-ar putea să-i recomand unul.

Era timpul să plece.

Marea nu mai era pustie. Ceva se îndrepta spre ei de-a lungul ei: era Ember, întârziat, ca de obicei, tropăind fin deasupra apei. Nu-i stătea în fire să piardă o detronare a-ntâia.

— Deci, a spus Quentin. Ne întoarcem pe *Muntjac?*

Poate că oaia magică era suficient de amabilă să le ofere o călătorie spre casă. Quentin chiar spera asta.

Ember și-a ocupat locul lângă Eliot.

— În afară de tine, Quentin, a zis El.

Apoi Eliot a făcut un gest, pe care Quentin nu-l mai văzuse niciodată făcându-l, în ciuda tuturor aventurilor prin care trecuseră. A suspinat. Eliot s-a întors și a făcut câțiva pași pe plajă, cu spatele spre ei, cu brațele încrucișate și capul plecat.

— E o zi neagră pentru Fillory, a spus Ember, dar vei fi mereu amintit aici. Toate lucrurile bune iau sfârșit.

— Ia stai un pic.

Quentin recunoștea micul expozeu. Era discursul standard de despărțire, pe care Ember îl ținea mereu în cărți. Era bun la ce făcea, adică la a goni vizitatorii din Fillory, la finalul misiunii.

— Nu pricep. Uite, mi-a ajuns.

— Da, Quentin, de ajuns. Exact.

— Îmi pare rău, Quentin.

Eliot nu se putea uita la el. A inspirat, cutremurându-se.

— Nu pot face nimic. Asta a fost regula dintotdeauna.

Din fericire, Eliot avea o batistă superbă, brodată, cu care să-și tamponeze ochii. Probabil că nu mai fusese nevoit să o folosească până atunci.

— Pentru Dumnezeu!

Quentin putea să se înfurie, căci nu mai era nimic de făcut.

— Nu mă poți trimite pe Pământ. Acum trăiesc aici! Nu mai sunt copil de școală care trebuie să se întoarcă înainte de ora stingerii sau clasa a cincea sau mai știu eu ce. Sunt un adult, la dracu'! Asta e casa mea! Nu mai sunt de pe Pământ, sunt fillorian.

Chipul lui Ember era impasibil sub coarnele lui mari, ca două bucăți de piatră. Coarnele i se răsuceau în spate, de pe fruntea acoperită de lână, canelate precum scoicile antice.

— Nu.

— Nu se poate termina așa! a insistat Quentin. Sunt eroul poveștii ăsteia nenorocite, Ember!

Îți amintești? Iar eroul primește răsplata!

— Nu, Quentin, a răspuns berbecul. Eroul plătește.

Eliot și-a pus mâna pe umărul lui Quentin.

— Știi cum se spune, a început Eliot. Odată ce ai fost rege în Fillory, mereu…

— Las-o moartă!

Quentin s-a smuls de sub atingerea lui.

— Las-o dracului. E o porcărie și o știi și tu prea bine.

Eliot a oftat.

— Cred că da.

Eliot își recăpătase controlul. A întins ceva, un obiect mic și perlat, ascuns în batistă.

— E un nasture magic. L-a adus Ember. Te va duce în Țara-lui-Nicăieri. Poți călători spre Pământ de acolo sau încotro vrei tu. Dar nu te va aduce înapoi aici.

— Te aranjez eu, Quentin! a zis Josh, încercând să pară voios. Serios, practic dețin Țara-lui-Nicăieri acum. Vrei Teletubbies? Îți desenez o hartă!

— Of, termină!

Quentin era furios.

— Hai să ne întoarcem pe nenorocita noastră de planetă.

Se terminase. Întotdeauna urâse părțile astea, chiar și atunci când citise poveștile, și nu el era cel alungat. În curând avea să se gândească la viitor. Avea să fie grozav. El și Josh puteau trăi în Veneția. Împreună cu Poppy. N-avea să fie rău deloc. Doar că se simțea ca și cum tocmai i se tăiase un membru și acum privea ciotul, așteptând să sângereze de moarte.

— Noi nu venim, Quentin, a zis Poppy.

Fata stătea lângă Eliot.

— Rămânem, a accentuat Josh.

Chiar prin frig și întuneric, Quentin îl vedea roșind îngrozitor.

— Nu ne întoarcem.

— Of, Quentin!

Tânărul n-o mai văzuse niciodată pe Poppy atât de supărată, nici măcar când aproape că înghețaseră de frig.

— Nu putem merge! Fillory are nevoie de noi. Dacă tu nu mai ești rege, iar Julia a plecat, acolo sunt două tronuri libere. Un rege și o regină. Trebuie să le ocupăm noi.

Bineînțeles. Un rege și o regină. Regele Josh. Regina Poppy. Trăiască. Quentin se întorcea singur acasă. Asta chiar îl blocase. Știuse mereu că aventurile sunt anevoioase. Înțelesese că trebuia să sacrifice multe pentru a rezolva probleme dificile și să lupte cu dușmani și să fie curajos și mai știu eu ce. Dar ce i se întâmpla acum era o dificultate pe care nu o prevăzuse.

Nu puteai ucide o asemenea decizie cu o sabie sau să o repari cu o vrajă. Nu te puteai lupta cu ea. Trebuia doar să strângi din dinți și nu arătai deloc mai bun, mai nobil sau mai eroic.

Rămâneai doar cu rolul tipului compătimit de toți. Finalul strica povestea – de fapt, Quentin își dădea acum seama că poveștile înțeleseseră totul pe dos în legătură cu ce primeai și ce sacrificai. Nu

că nu fusese dispus să piardă, dar nu înțelesese și nu se pregătise.

— Mă simt ca un nemernic, Quentin, a zis Josh.

— Nu, ascultă, ai absolută dreptate.

Buzele lui Quentin erau amorțite, dar el a continuat să vorbească.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Uite, o să-ți placă la nebunie.

— Poți să păstrezi palatul.

— Super, omule, mulțumesc. O să fie grozav.

— Îmi pare rău, Quentin!

Poppy și-a aruncat brațele în jurul lui.

— A trebuit să accept!

— E în regulă! Iisuse!

Nu era de dorit să treacă drept adultul care rostea cuvintele: haide, măi, nu e deloc corect!

Dar, într-adevăr, nu părea deloc echitabil.

— E timpul, a zis Ember, stând acolo pe copitele lui idioate de balerină.

— Ascultă, trebuie să facem asta, a zis Eliot.

Fața lui era albă. Afacerea îl costa și pe el.

— Bine. OK. Dă-mi nasturele.

Josh l-a îmbrățișat puternic pe Quentin, apoi a venit rândul lui Poppy. Fata l-a sărutat și ea, dar tânărul abia dacă simțise ceva. Știa că avea să-i pară rău mai încolo, dar era prea mult pentru el. Trebuia să plece acum ca să nu facă implozie.

— O să-mi fie dor de tine, a zis. Să fii o regină bună.

— Am ceva pentru tine, a spus Eliot. Îl păstram

pentru mai încolo, dar… ei bine, cred că acum s-a sfârșit tot.

Din interiorul jachetei, Eliot a scos un ceas de buzunar, din argint. Quentin ar fi recunoscut obiectul dintr-o mie: aparținea micului vlăstar de arbore-ceas care crescuse în poiana magică din Pădurea Reginei, acolo unde începuse totul. Eliot trebuie să-l fi cules când se întorsese acolo. Ceasul ticăia fericit, ca și cum s-ar fi bucurat să-l vadă iar pe Quentin.

Tânărul a pus darul în buzunar. Nu avea chef de veselie. Păcat că nu era un ceas de aur: cadoul clasic, la pensionare.

— Mulțumesc. Este frumos.

Chiar era.

Luna uriașă și încornorată a regatului Fillory se ridicase de acum pe cer, luminând zidul de la capătul lumii cu razele ei noptatice. Luna nu huruia, ca soarele, dar era așa de aproape că vibra ușor, ca un diapazon. Quentin a privit-o îndelung. Probabil că n-avea să o mai vadă niciodată.

Apoi Eliot l-a luat în brațe și, când s-a desprins din îmbrățișare l-a sărutat pe Quentin pe gură. Quentin sigur simțise sărutul ăsta.

— Scuze, a zis Eliot. Dar i-ai pupat pe toți ceilalți.

Eliot a întins nasturele. Mâna lui Quentin tremura. Pe când îl cuprindea cu degetele, aproape chiar înainte de a-l atinge, tânărul s-a pomenit înotând prin apa rece. Mereu fusese neplăcut termic să se întoarcă în Țara-lui-Nicăieri, dar nu-

își amintea să fi fost vreodată așa de rece. Apa îi ardea pielea – un frig antarctic, ca atunci când trebuise să fugă până la Polul Sud de la Brakebills Sud, cu mulți ani în urmă. Rana dintr-o parte îl durea. Lacrimi fierbinți i se scurgeau de sub pleoape și se amestecau cu apa înghețată. Quentin a rămas acolo câteva clipe, atârnând imponderabil. Parcă nici nu se mișca, dar pesemne că se ridica, pentru că, pe neașteptate, ceva solid l-a pocnit în creștet, suficient de tare cât să vadă stele argintii.

Colac peste pupăză: fântâna era înghețată. Quentin a zgâriat disperat gheața de deasupra, gata să piardă nasturele. Oare nimeni nu se gândise la asta? Te puteai îneca în apă magică?

Apoi degetele lui au găsit o margine. Tăiaseră o gaură în gheață, doar că o ratase el. Gaura avea și ea o pojghiță de gheață, dar mult mai subțire. Quentin a crăpat gheața cu pumnul, satisfăcut. Îi plăcea să lovească ceva și să simtă că se sparge sub mâna lui. Și-ar fi dorit să repete gestul. Quentin s-a răsucit în sus și a ieșit – trebuise să-și întindă stângaci torsul pe gheața alunecoasă, ca o focă, și apoi să prindă buza fântânii și să se extragă din gaură. A zăcut acolo un minut, trăgând aer în piept și tremurând. Pentru o clipă, uitase tot ce se petrecuse. Nimic nu era mai bun decât o sperietură de moarte ca să-ți abată mintea de la necazuri. Apa magică se și evapora. Părul lui era uscat înainte să-și fi tras picioarele din apă.

Era singur. Piața pavată cu piatră era tăcută. Quentin era amețit și nu doar din pricina loviturii. Realitatea îl dobora abia acum. Crezuse că știe cum arăta viitorul, dar se înșelase.

Viața lui avea să fie altfel. O lua de la capăt, doar că nu credea că mai avea energia necesară. Nu știa dacă se putea ridica. Simțindu-se ca un bătrân, Quentin și-a luat avânt de pe marginea bazinului și s-a sprijinit cu spatele de el. Mereu îi plăcuse Țara-lui-Nicăieri – exista ceva reconfortant în statutul ei de tărâm de mijloc. Nu se afla nicăieri, așa că te eliberau de povara de a te afla undeva în mod special. Era un loc bun unde să fii nefericit.

Deși, Doamne ajută, Penny avea să sosească plutind în orice clipă. Țara-lui-Nicăieri se schimbase de când Poppy și cu el fuseseră acolo ultima dată. Clădirile erau încă în ruină, și mai exista încă puțină zăpadă prin colțurile pieței, în umbră, dar nu mai ningea. Nu era îngheț. Magia chiar își reluase cursul: aici puteai vedea asta clar. Ruinele prindeau iar viață, deși nu mai reveneau la normal. Bătea chiar și o adiere caldă, chestie pe care nu o mai simțise altă dată în Țara-lui-Nicăieri. Tărâmul fusese mereu adormit, dar acum se trezise.

Quentin se simțea și el dărâmat. Măcar atât avea asta în comun cu Țara-lui-Nicăieri. Se simțea ca o tundră străbătută de vânturi reci, unde nu creștea nimic și nimic nu avea să crească vreodată. Își terminase misiunea și aventura îl costase toate

lucrurile și persoanele pentru care se sacrificase. Ecuația era perfect egalizată: totul redus la zero. Iar fără coroană, tron sau Fillory, fără prietenii lui, Quentin habar nu avea cine este.

Dar ceva se schimbase și în interiorul lui. Nu înțelegea încă, dar simțea. Cumva, deși pierduse tot, se simțea mai mult ca un rege acum decât atunci când chiar fusese unul. Nu era un rege de jucărie. Se simțea real. A făcut cu mâna pieței pustii, așa cum obișnuia să salute oamenii din balconul din Fillory.

Deasupra, norii se destrămau. Quentin vedea cerul palid și soarele ce-i străpungea bolta.

Nici nu știuse că există soare acolo. Ceasul de argint primit de la Eliot ticăia într-un buzunar interior al celei mai bune mantii a lui, cea cu perle mărunte și fir de argint. Ceasul suna ca o pisică ce toarce sau ca o a doua inimă. Aerul era rece, dar se încălzea, iar pământul era acoperit de bălți lăsate de zăpada topită. Vlăstari verzi și îndărătnici își împingeau capetele printre dalele de piatră, crăpând roca veche, în ciuda tuturor lucrurilor.